rudy baker
rachel jones

KAHVE Mİ, ÇAY MI, YOKSA BENİ Mİ?

BİLGİ YAYINEVİ BASIM

BİLGİ YAYINLARI : 140
MİZAH DİZİSİ : 6

Birinci Basım
Şubat 1972

İkinci Basım
Temmuz 1972

BİLGİ YAYINEVİ
Sakarya Caddesi, 8
Yenişehir, Ankara
Telf.: 17 74 03 - 12 50 67

TRUDY BAKER - RACHEL JONES

Kahve mi, Çay mı? Yoksa Beni mi?

Türkçesi : Okşan Okandan Karamanbey

BİLGİ YAYINEVİ

kapak düzeni : fahri karagözoğlu

BİLGİ BASIMEVİ - ANKARA, 1972

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9

I Sizin de İlk Uçuşunuz mu Bu? 11

II Haydi Koşup Hostes Olalım 34

III Büyük Anne Bizi Seyrediyor 45

IV Sen Hostes Budalasısın George 80

V Sekiz Kişi Bu Daireye Sığabilir miyiz? 106

VI Pilotunuz Konuşuyor 129

VII Çok İlginç Yerler Görmüş Olmalısın 144

VIII Çok İlginç Erkeklerle Karşılaşmış Olmalısın 155

IX İçeriye Radar Yerleştirilmiş 182

X Çok Normal Görünüyorlardı 195

XI Senin Artist Olman Gerek, Tatlım 209

XII Vay Canına! Basın Uçuşu Yapacağız 215

XIII Ne Olur, Başka Basın Uçuşu Teklif Etmeyin Bize 232

XIV 3A'da Gene Bir Sarhoş Var 249

XV Gökyüzünün Çocuk Bakıcıları 258

XVI En İyi Arkadaşınız Bile Söylemez 265

XVII Metresini Kutlarım 274

XVIII Sandy'nin Destanı 291

XIX Senin Gibi Güzel Bir Kızın Bu Uçakta İşi Ne? 302

XX Acaba Grev Yapsak mı? 329

XXI Tatsız Bir Konaklama 339

XXII Bir Yıl Daha Devam Edelim, Tamam mı! 359

Rachel'le düşüncelerimiz birdir. Bunun çok yerinde olduğunu ilerde daha iyi anladık.

Dış görünüşümüzden hiç belli olmaz bu. Rachel uzun boylu, açık kumral saçlı, kahverengi gözlü fırapan bir kızdır. Hemen hemen her yerde dikkati çeker. Hareketlidir.

Ben, Rachel'den birkaç santim daha kısayımdır. Gözlerim siyah, saçımsa kahverengidir. Gamzelerim güzel olduğu için bol bol gülerim, pek az asmışımdır yüzümü.

Rachel'le hostes okulunda tanıştık, aynı odayı paylaştık, dertlerimize sevinçlerimize ortak olduk. Daha sonraları birlikte uçtuk, aynı odalarda aynı evlerde kaldık. Tatlı aşk maceralarında birbirimizin sırdaşı olup hiç bir şeyimizi gizlemedik. Gülünecek şeye güldük, ağlanacak şeyde teselli ettik birbirimizi.

Aşağı yukarı bütün hosteslerin ortaklaşa bir yönleri vardır. Meselâ Rachel ve ben kasabalıyız. Her ikimiz de hostes olup dünyayı görmek, modern hayatın zevklerini tatmak isterdik daha okul sıralarında otururken.

Seyahat etmek, değişik yerler görmek isteyen, yeni arkadaşlar edinmek, yüzlerce ülke ve kenti tanıyıp benimsemek isteyen kızlar için hosteslik ideal bir meslektir. Bütün bunlar için bir de ücret alacağınızı düşünün...

Hostesliğin anlamında ev sahipliği, uçak hizmetçiliği, çocuk bakıcılığı, moral takviyeciliği olduğu doğrudur. Sıkıntılar, dertler hiç bitmeyecek gibi görünebilir bazen. Yemek servisini karman çorman etme, içkinin tükenmesi, motordaki arızalar, diğer mekanik bozukluklar, çimdik atma hastaları, kadın avcıları, kusan çocuklar, arada bir sevdiğiniz erkeği elinizden almaya kalkan acemi hostes arkadaşlarınız ve hepsi bir yana, çok nadir olmasına rağmen işittiğimiz uçak kazaları...

Biz yadsımıyoruz bütün bunları. Acıyı tatlı ile birlikte yemeğe hazırız. Bizim mesleğin tatlı yanları her zaman ağır basar tabiî.

Yaşantımız çok ilginçtir. Ekip halinde çalışır, aynı heyecanları duyarız. Sakın aklınıza seks gelmesin hep. Bu isteğimiz zamanla gerçekleşir ancak. Ölçüyü kaçırmamak şartıyle hepimiz de zevk alırız bundan.

Kahve mi, Çay mı, Yoksa Beni mi'yle *sizi baş başa bırakmadan önce, kendimizi bir kez daha savunmak istiyoruz. Hostes bir kızdır, üniforma giyer, on beş bin metre yükseklikte çalışır. Yolcuların bütün kaprislerine boyun eğer. Bu nedenle sizlerden her zaman olmasa bile arada bir anlayış beklemekte haklıdır..*

Bütün arzumuz, başımızdan geçenleri okuyup duygularımıza ortak olmanız, gülücüklerinizi esirgemeyerek bizi benimsemenizdir. İşte bu nedenlerle fikirlerimizi bir araya getirip size şu kitabı hazırladık. Sigaralarınızı içebilir, kemerlerinizi çözebilirsiniz artık, çünkü havalandık.

Hepiniz hoşgeldiniz!

BÖLÜM I

«Sizin de İlk Uçuşunuz mu Bu?»

Hostesliğimizin ilk günü, yağmurlu bir havada uçtuk. Bunu, belki de ilerde başımıza gelecek olayların bir simgesi diye görmemiz gerekirdi. Her yer ıslaktı, biz de yağmurdan başka bir şey düşünemiyorduk. İlk uçuşumuzun diğer arkadaşların

yolculuklarından değişik olması gerekli değildi ki.

Terzi elinden çıkmış, buram buram Paris kokan havasıyle vücudumuza tıpa tıp uyan yepyeni üniformalarımız, Manhattan 70'in doğusundaki apartmanımızdan, köşedeki dolmuş yerine gelinceye dek sırılsıklam olmuştu.

Kırmızı suratlı, hamal kılıklı kapıcımızın bizi durak yerine getirmesi, yirmi dakika sürdü. Bu da, Kennedy Havaalanı'na yetişmek için ayırdığımız zamana korkunç bir biçimde bindirmişti. Geç kalacaktık.

— Allah kahretsin! Allah kahretsin! Allah kahretsin!.. –diyen Rachel, önceki açık mavi rengi ıslandıktan sonra, koyu lekelerle mavimtrak bir hal alan elbiselerimize bakıp ağlamaklı oldu. Söylenecek tek sözünü homurdandı.

— Allah kahretsin...

— Kızlar, siz bugün uçamazsınız –dedi 3075 6M sayılı taksinin şöförü Maxwell Solomon.

Birbirimize bakıştıktan sonra gözlerimizi Mr. Solomon'a dikip:

— Niçin? –diye sorduk.

— Alay mı ediyorsunuz kızlar? Böyle bir havada kimse beni uçağa bindiremez. Yok efendim yok, olamaz.

Yola çıkmadan önce, uçuş olup olmadığını telefonla sorduğumuzu, aldığımız bilgiye göre, sadece inişin yasaklandığını, kalkacak uçaklar için bir emir olmadığını söyledik.

— Böyle büyük bir havayolu, uçaklarının ve yolcularının güvenini garantiye almadan uçak kaldıramaz, bunu aklınıza koyun.

Ben sustum, ama Rachel adamı pes ettirecekti ille!

— Fırtına sadece bir bölgede. Havalanınca biz de fırtınanın üzerine çıkacağız.

Herif inatçı mı inatçı:

— Yok, yok, ben olsam gitmem. Böyle havada uçana ya hasta denir ya da deli...

Keyfimiz kaçmış, sinirimiz bozulmuştu, bu halimiz akşama kadar sürdü... Acaba haklı mıydı adam? Aynı zamanda hosteslerin eğlenceye düşkün olduklarını işitmiş olmalı ki, bizden telefon numaralarımızı istedi.

— Coney Island'da rock-and-roll müziği çalan şahane bir orkestra biliyorum. Ne dersiniz kızlar, ikinizi de götürürüm. Ama şimdi değil, işi kırıp eve döndüğümüzde, yani gece.

Hosteslik okulunda dinlediğimiz konferansları anımsayarak, vereceğimiz cevabı düşündük. Okulda bize şöyle öğretilmişti: a) Herkes, bir gün hava yolcusu olabilir. b) Nezaket, toplum içinde her zaman geçerli bir erdemdir.

— Canın cehenneme şöför bozuntusu! -dedi Rachel Jones gülerek.

— Tamam, peki kızlar. Sadece teklif ettim. Bunun için erkeğe kızılmaz ki. Tamam mı? Hosteslere, çıkalım, demek babayiğitliğin şanındandır!

Dilinin ucunu dişleri arasında kısarak, aynadan bize göz kırptı. Gaza basıp, fiyakalı bir vınlamayla hızlandı.

Kennedy Havaalanı'na 1 mil kaldığını bildiren işareti geçerken saat öğleden sonra 12.01'idi. Daha ilk uçuşumuzda geç kalmıştık. Kazıkçı direksiyoncunun parasını ödedik, az bahşiş verdik. Sonra havalı kapılardan geçerek JFK'daki terminale girdik. Salon bilet gişeleri önüne yığılan insan kalabalığı ile tıklım tıklımdı.

Mavi valizlerimizle, çantalarımızı gururla taşıyarak uçuş işlemleri kısmına giden kapıdan apar topar daldık. Buranın salondan hiç başkalığı yoktu kalabalıktan yana. Çantalarımızı yere bıraktık. Uçuş ekibinin listesi bulunan imza defterinin olduğu yere gelmiştik ki, bir kadın sesi bizi durdurdu.

— Rachel! Trudy!

Bu ses, hiç kuşkusuz onundu. Parlak beyaz dişli, alev alev kızıl saçlı Betty O'Riley'i görmek için başımızı çevirdik. Malımızı daha iyi tanıtmak gerekirse, sınıfta hostes arkadaşlar ona «Koca Memeli Betty» derlerdi. Betty zıplayıp kıkırdayarak yanımıza kadar geldi. Gülümsemesi yollardaki trafik lambaları kadar kesin ve ölçülüydü. Birden kaşlarını çattı ve dudaklarını sarkıtarak:

— Ormanda yolunu kaybetmiş küçük kızlar gibisiniz!... –dedi. Sonra gülümseyerek–: Korkacak bir şey yok tatlılarım... –diye ekledi. Gene kaşlarını çatıp–: Belki de uçuşunuzu iptal etmişlerdir bile... –dedi–. Benimki, Atlanta'daki hava yüzünden kaldırıldı. Ben de pilotla yemeğe çıkıyorum. Arada sırada sigara reklamlarına mankenlik yapıyormuş.

Göğüslerini titreten vahşî bir hareketle kıkırdadı:

— Burasını geberircesine seveceğim galiba?

Böyle diyerek döndü ve telâşla kalabalığın içine daldı, duvara yaslanmış, dudaklarının arasına profesyonel bir rahatlıkla tutturduğu sigarasını içen kır saçlı bir pilota doğru gitti. Erkekleri yararak yaptığı bu ufacık yürüyüşte, göğüslerine en az bir düzine erkek dirseği yemişti. Önündeki taşkın ağırlığı dengede tutmaya çalışarak, fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi uzaklaşmıştı.

İmzalarımızı atmak için telâşla yanına gitti-

ğimiz memur, gözlüklü, ince yapılı, sessiz biriydi. Konuşurken hiç bizimle göz göze gelmemişti. Uçuş numaralarımıza baktıktan sonra:

— Çok geç kaldınız kızlar! Çıkış kapısına doğru acele edin... –dedi.

Sözünü dinleyip, geriye kalabalığın içine dalıp kapıya ilerledik. Betty O'Riley ile pilotu duvara dayanmışlar, en koyusundan fiskoslara dalmışlardı. Adam galiba sigara içmesini bilmiyordu. Ama Betty'nin numarasını vermişti! Kız, biz geçerken göz kırpıp sırıttı.

16 numaralı kapıdan kalkacak olan bizim uçağımızdı. Yolcuları gidecekleri yere yönelten rengârenk oklu kapıların önünden hızlı hızlı geçtik. Rachel durdu birden, yumruklarını sıkıp dövünmeye başladı; «Hay Allah kahretsin.» Telâşımızdan valizlerle çantaları imza yerinde unutmuştuk. Danışmanın önünden hemen geriye döndük. O bitmek bilmeyen uzun koridoru koşarak geçtik. Herkes bize bakıyordu. Betty'nin yapmacıklı gülümsemesi ile tekrar karşılaştık. Pilotu bu sefer yaprak sigarası deniyordu. Eşyalarımızı kapıp döndüğümüzde saat 12.30'du.

Kalkışa yarım saat vardı. Yirmi dakika geç kalmıştık. İki kalkış memuru, bilet satılan gişenin arkasındaki camlı yerlerinde dimdik duruyorlardı. Yüzleri emirlerden şaşmayan kararlılığı yansıtıyordu. («Acaba niçin bu kadar insan Cleveland'a gidiyor?» diye düşündük.)

Memurlarla gidip uçağın hostesleri olduğumuzu bildirdik. Bir tanesi yüzümüze bile bakmadı. Fırça gibi kırmızı saçlı ve suratı sivilceli olanı sadece bir bakıp, dudaklarını büzdü, uçağa binen yolcunun yanına döndü. Bizim bu adamlarla ilgimiz olmadığı

apaçıktı. Anahtarlarımızı hatırladık birden. Bunlar uçak pistine çıkan salonun arkasındaki demir kapının anahtarları idi. Merdivenlerden inip aşağıdaki kapıları bulduk, çok şükür kapılar yerlerindeydi. Şanslıydık, o günkü havanın yarattığı telâştan kimse bize dikkat etmiyordu. Biraz uğraştıktan sonra kapıyı açtık ama fırtınayla karışık yağmur da suratımızda şaklayıverdi..

— Allah kahretsin! Allah kahretsin! Allah kahretsin!

Pisti koşarak geçip merdivenlerden çıktık, önden uçağın içine daldık. İçerde, yağmurdan kendini korumuş bir başka hostes duruyordu. Girişi kapamış olan vücudunu çekmedi kenara, onu hafifften itip geçmek de olmadı, süründük ve o da bize yakın ıslanıverdi.

— Özür dileriz... –diye dostça bir gülümsemeyle selâmladım.

— Nerde kaldınız? –dedi gözlerini kocaman kocaman açarak.

İkimiz birden (Kadınlar beraberce konuşabilirler) taksi şöföründen, yağmurdan, çantaları unutmamızdan ve aklımıza gelen her şeyden makineli tüfek gibi konuşmaya başlayınca, sözümüzü yarıda kesti:

— Neyse, boşverin de şimdi, yolcular gelmeden önce içeriyi çabucak toparlamaya bakın. Her an binmeye başlayabilirler.

Komutları, duraksamadan yerine getirmeye koyulduk. Sigaralıkları, kâğıt torbaları, dergileri, kâğıt mendilleri toplarken birden:

— Nasıl oldu da bu uçağı temizlemediler? –diye soracak oldum. İyi ki sormuşum. Hostes yutkunarak konuştu. Gevezenin tekiydi aslında.

— Ah, ah! –diye başını kötümser bir yüzle

salladı–. Uçak temizleyiciler mi? temizlediler sözde. Ama sizin haberiniz yok galiba, onlardan sonra da bu kuşun tüyleri düzeltilmek ister. Hostes okullarında neden öğretilmiyor acaba?

Oysaki öğretmişlerdi. Ama tersine. Bilgimize göre, bu temizleyiciler, yolcuların rahatı için çok iyi çalışan, temiz, tertipli bir grup seçkin erkektiler.

Rachel koltuğun arasına sıkışmış sigara paketini çıkarırken bastı küfrü:

— Bir sürü domuz! Kör olasılar!...

Ve hemen yolcular binmeye başladı uçağımıza. Önce tekerlekli arabanın içinde kötürüm bir kadını taşıyan iki uçak memuru geldi. Üzerine yağmurdan korunsun diye naylon örtüler vermişlerdi kadının. Arabayı içeri aldık. Örtüyü kaldırıp kadını cam kenarında bir yere oturttuk.

— Cam kenarı istemiyorum... -dedi kadın.

Orta kısımda bir yere getirdik.

— Ön taraf daha güvenlidir sanırım... -dedi kadın.

Öne getirdik.

— Burası gerçekten güvenli midir, acaba? -diye sordu.

— Evet, madam.

— İyi.

Birinci mevki yolcuya her zaman iyi davranılacaktı. Ondan sonra gelen dört çocuklu bir anneydi. Çocukların en küçüğü bir, en büyüğü dört yaşında gösteriyordu. İkisini kendi kucağında, biri pist memurunun kucağında, sonuncusu da yolcuların önünden koşarak geliyordu. Çocuk birinci mevkide pencere önünde bir yere oturdu.

— Billy! -diye anne kükredi–, gel buraya!...

Çocuk kıpırdamıyordu. Kadın iki çocuğunu

koltuğa paket gibi yerleştirdikten sonra, koşarak oğlanın yanına gidip, ceketinden yakaladı.

— Sana yaramazlık yapmayacaksın diye tembih etmiştim. Yoksa dondurma, kek, oyuncak yok demiştim. Bir yıl yasak sana.

Çocuk ağlamaya başlamıştı. Hemen yardıma koştum, belki de yabancı birinin faydası olurdu. Arkadan uzandım ve...

— Annenin sözünü dinlersen, sana pilot yüzüğü veririm... –dedim.

— Benim oğlum rüşvetsiz söz dinler... –diye annesi atıldı. Sonra oğlunun yakasından hızlıca çekti. Oğlancık, annenin arkasından ağlaya ağlaya sürüklenip gitti.

Rachel, gülümseyerek anneye baktı.

— Ne tatlı yumurcaklar! –diye gülümsedi–. Bayılırım çocuklara.

Önden binenler yerlerini almış, diğerleri de akın akın geliyorlardı. Alandaki görevlilerin siyah şemsiyeleri altında uçağa geldikleri halde sırılsıklamdılar.

Yılların yıpratamadığı hostesimiz önde, iş ekibiyle birlikte çalışırken, biz de, yolcuların son kontrolu için kapının yanında bekliyorduk. En arkada merdivenin dibinde duran adam ıslak bir havluya döndüğünü söyleyince, kontroldan vazgeçip bütün yolcuları içeri almak zorunda kaldık. Yalnız dudaklarımıza taktığımız profesyonel bir gülücükle «Hoş geldiniz» diyorduk.

Bu sözün yanında başka laflarımız da vardı. «İyi ki bu gün gelebildiniz», «Ne hava değil mi?», «Eyvah, çok ıslanmışsınız», «Aman şemsiyenize dikkat edin!», «Ahhhhh!» Bu son ah, Rachel'indi. Şemsiyelerin sapları koluna battıkça çıkardığı ses...

Otuz yaşlarında olmasına rağmen hâlâ kolejli sandığım bir adam içeri girince elindeki kocaman paketi bana verdi.

— Al fıstık, dikkat et. Dünyanın mangırını bağladım bunun içindekilere. Pikabımın yedek parçaları. Bir görsen...

Arkasından gelen yolcu, havuzdan çıkmış ıslak köpek gibi silkinerek soruyordu. «Bu Rochester uçağı değil mi?»

— Hayır efendim. Bu Cleveland'a gidiyor.

— Cleveland mı? -diye böğürdü-. Cleveland ha, ben Cleveland'a gitmek istemiyorum. Rochester'e gideceğim.

— Özür dileriz. Fakat bu Cleveland uçağı.

— Anladık, anladık. Müdürünüzü görmek istiyorum, nerede o?

— Beyefendi, lütfen diğer yolcuların girmesine izin verin. Biz sizi Rochester uçağına yetiştiririz.

— Ben bunu yapanın... Hakkından gelmesini bilirim. Hele bekleyin, göstereceğim.

— Peki efendim.

En sonunda herkes yerini almıştı. Rochester yolcusu terminalde müdürle hesaplaşırken biz de ağır kapıyı kapattık ve Rachel'le birbirimize baktık. Görevimiz durmazdı ki. Önde turist kısmına ilerledik. İşe yeni alınan hostesler turist sınıfına verilirdi. Baş hostes ise hostes iskemlesinden kalkıp birinci mevki ile turist kısmının arasındaki büfeye doğru ilerledi. Biz ona yetiştik. Birden döndü, rahatsız olmuştu, önce emrini verdi, sonra perdeyi kapattı.

— Gidin, raflarda ağır eşya var mı, yok mu, kontrol edin. Kemerleri herkes bağlamış olsun. Kimse sigara içmesin. O çocuklu kadına sorun bakalım, yardıma ihtiyacı var mı? Listeyi kontrol edin. Hem

lütfen benim ensemden çekilin. Sizinle uğraşacak vaktim yok.

Bu dar ve sıkıntılı yerden uzaklaşmak için hemen döndük. Eski hostesin önce sesi geldi, sonra da o muşmula göründü.

— Ustura hanginizde? –diye sordu.

Rachel ile bakıştık.

— Ne?

— Ustura, yolcuların kullanması için gerekli ustura... Binmeden önce bunu yanınıza almalıydınız. Bana kalırsa defteri imzalamayı da unutmuş olmalısınız. Allahım sen bana sabır ver! Altı yıl, dinlenme nedir bilmeden bu hava yolu için çalış, sonunda karşına yeteneksiz, bilgisiz iki bakire çıksın! Aklınızı başınıza toplayın kızlar, yoksa burada sizi fazla tutmazlar.

Geriye döndük, ta dibe kadar... Oradan ön tarafa baktık.

— Hayatımda bu kadar insan ensesi görmemiştim! –diye Rachel'e fısıldadım.

Kemer denetlemesi için öne yürümeğe başladık. Üç jet motoru kükremeğe başlamıştı bile. Görünen kemer tokalarını bakıp geçiriyorduk. Yolcuların bazısı kucaklarına ceket, süveter, hırka gibi şeyler almışlardı. Kucaklarındaki eşyaları kaldırıp kemerlere bakacaktık amma... Amması var işte! Biri kalkıp da «bu ne samimiyet» derse!

O anda adamın biri Rachel'i durdurmuştu. Kemerini bağlayıp bağlamadığını soruyordu.

— Nasıl takıldığını bilmiyorum –diye açıkça söyledi.

Rachel hizmet etmek için atıldı hemen:

— Size göstereyim –dedi.

Kemerin uçlarını bulmak için adamın bacakla-

rına eğildi, beceriksizce, toka ile uğraşmaya başladı. Adam zevkten dört köşe olmuştu. Rachel'cik sinirlenmişti. «En aptal kimse bile uçak kemerini bağlayabilir» diyen hostes okulu hocamızın lafı geldi aklımıza. Rachel pembeleşti, ama işini de bitirdi, sonra adama döndü:

— Nasıl, tamam mı?

— Çok iyi... –dedi adam–. Teşekkür ederim Mis?...

— Lütfen o kemeri açmayın. İyi yolculuklar.

Rafta bir koca evrak çantası bulmuştum. Sahibi tam alttaydı.

— Özür dilerim, bu çantayı aşağı koymalısınız... –diye dostça söyledim.

— Nereye koyacağım? –diye homurdandı.

— Oturduğunuz yerin altına.

— Sığmaz.

— Sığar belki. Bir deneyin.

— Peki. Verin onu bana.

— Hay hay efendim.

Çanta oldukça ağırdı, parmaklarımın ucuna basarak yükseldim, çantayı çektim, kaydı. Islaktı, ağırdı, üzerinde biriken su, altındaki askerin başına damladı.

— Özür dilerim efendim.

Asker böyle kibar bir hitaptan hoşlanmıştı. «Rica ederim Mis.» Siyah çanta ıslak, ağır ve sahibi gibi inatçıydı. Gelmedi elime, tekrar kaydı.

— Dikkat edin –diye hırladı adam.

Uzanmakla, bluzum yukarıya çekilmişti. Güya bu elbiseler, gerilme filan gibi hareketlere karşı dayanıklı idi. Göbeğimin açıldığını hissettim. Askerin burnunun ucuna değmesine azıcık kalmıştı. Çapkın oğlan kasten değdirdi burnunu. Gıdıklanmıştım.

İnatçı çantayı kavrayıp raftan alırken, uçak da kalktı, dengem bozuldu, çanta sahibinin kucağına düştü. Kavuşmuşlardı.

— Aptal! –diye hırladı.

Ben özür diledim. Askere de diledim. O muzipçe burnunun ucunu kaşıdı ve güldü.

Rachel yolcuların isimlerini listeden kontrol etmeye başlamıştı. Ben de öteki sayfayı alıp kendi tarafımı kontrola giriştim. Yanına ilk gittiğim adam, koltuğunda dimdik oturuyordu

Koltuk kenarına sımsıkı yapışmış parmakları, gerginlikten bembeyaz kesilmişti.

— Adınız ve gideceğiniz yer lütfen?

Adam telâşlandı:

— Cleveland'a gideceğimizi sanıyordum!

— Tamam oraya gidiyoruz. Siz sadece adınızı söyleyin.

— Carlson. C-a-r-l-s-o-n –diye fısıldadı garip.

— Teşekkürler.

Diğerine geçtim:

— Adınız efendim?

Ağzının içinde «Icklensale» gibi bir şey gevelemişti.

— Lütfen harfleri söyler misiniz? –Adam durdu, ben heceledim–: I-c-k-l-e-n-s-a-l-e mi?

— E-k-l-o-s-h-a-l-e... –diye içini çekerek düzeltti. Kimbilir bu acayip adından ötürü anasına veya babasına kaçıncı küfrü ediyordu içinden.

Kaptan pilotun sesi duyulduğu zaman elimizdeki isim listesinin yarısına gelmiştik.

— Sayın bayanlar ve baylar... Cleveland'a gitmek için uçağımıza hoş geldiniz... –Öksürdü–. Evet... Kötü hava şartları yüzünden bir süre kalkmaya hazır bir şekilde bekleyeceğiz.

Kaptan bir şeyler söylemek istiyor, ya kasten ya da emin olmadığı için duraksıyordu. Baş hostesimiz onun kaldığı yerden, mikrofonu alarak devam etti:

— Cleveland-Ohio'ya gitmek üzre bulunan 81 uçuş no.lu uçağımıza hoş geldiniz. Adım Mis Lewis. Sizin rahatınızı temin etmek için Miss Baker ile Miss Jones hazır bulunmaktadırlar. Kennedy Havaalanını ayrılmaktaki gecikmeden ötürü özür dileriz. Bunlar hep kötü hava şartları yüzünden. İnen uçakları bekliyoruz. Kalkacak olanlar bu sebeple gecikiyor. Havalandığımız vakit, Cleveland'a 1 saat 8 dakikada varmış olacağız. Uçuş 8500 metrede olacak. İsteklerinizi bildirmekte duraksamayınız. Emrinizdeyiz. Teşekkür ederiz. İyi yolculuklar.

Oksijen maskelerinin kullanılmasını gösterdikten sonra, adları kontrola başladım yine. Beni kendi sıramı bitirirken biri dürttü arkamdan. Bu, az önce adını listeye yazdığım George Kelman'dı.

Pahalı elbiseli, yüzü güleç, kumral, yakışıklı bir adamdı. Beni işaret parmağıyle çağırdı. Jet motorlarının gürültüsünden, söylediklerini anlamak için iyice yaklaştım. O anda jet motorlarının sessizliğiyle ilgili hosteslik okulunda okuduğum dersleri anımsadım.

— Buyurun?

O da bana doğru uzanmıştı.

— Bu sizin ilk uçuşunuz değil mi?

Nasıl anlamıştı acaba? «Evet efendim» dedim.

— Biliyorum. Acaba bu akşam Cleveland'da benimle yemeğe çıkar mısınız?

Donup kalmıştım. Bu gibi buluşmalar istenece-ğini okulda çok söylemişlerdi. Ama bu kadar çabuk olması... Hem yağmur çamur bir taraftan... Vere-

ceğim karşılığı düşündüm. Ne öğretmişlerdi? Kesin olarak unutmuştum...

— Özür dilerim, erkek yolcularla buluşmamıza izin vermiyorlar.

Muzipçe gülerek sordu:

— Peki, ya kadınlarla?

— Ama bu saçma... -diyerek kıkırdadım.

— Kuşkusuz. Dalga bir yana, ne dersiniz?

— Olamaz, hem bu gece Cleveland'da kalmayacağız. Ama bu havaya göre, gene bir şey denmez.

— Canım, bunun için üzülmeyin. Ben de sizinle dönerim, birlikte New York'ta yeriz.

Şimdi tam anlamıyle aptallaşmıştım.

— Fakat, gördüğünüz gibi şimdi işim var. Hem kız arkadaşımla birlikte olmamız gerek ve...

— Çok iyi. Üçümüz birlikte Ya Cleveland'da, ya New York'ta yemeğe gideriz.

Korkmaya başlamıştım. Ama toparlandım. Açmaza sokmak gerekti.

— Arkadaşım gelir mi bilmem? Ama yemekten sonra birimizin evinize gelmemizi istersiniz her halde. Sonra Coney Island'da sarhoş edilip, sokağa bırakılan ve ölen hostes gibi... -dedim.

Şimdi o telâşa kapılmıştı.

— Hayır canım... Şey... Nasıl isterseniz...

Çok şeker olmuştu. Korkudan kızarınca.

Motorların gürültüsüne karşın, çevredeki yolcuların konuşmamızı ilgiyle dinlediklerini anladım. Sırtımı döndüm, yolcu adlarının listesini kontrola devam ettim. Birkaç sıra sonra göz ucuyle baktım çapkına, *Forbes*'in içine dalmıştı. Bu bilmediğim bir dergiydi. Ama kesin olarak biliyordum ki para işlerinden bahseden ciddî yazılar vardı içinde.

Rachel yanıma geldi, gülüştük, sordum ona. Yolcularla buluşur muyduk acaba?

— Elbette hayatım –diye cevap verdi–. Bunlar ek ücret sayılır.

İşimler alınmış, kemerler takılmıştı. O dört çocuklu kadından bile ses çıkmıyordu. Kaptanımız 727'yi kalkış pistine çıkartmış ve uçuş için iyice hızlanmıştı. Rachel ve ben en geride hostes koltuklarında, kemerlerimizi takmış kaskatı oturuyorduk. Maxwell Solomon'u, sıcak taksiyi ve onun kötü hava için söylediklerini anımsadım. 727 hızlanıyor, sarsıntı artıyor ve sakin bir yolda evine dönmekte olan şöför Maxwell Solomon gözlerimizin önünden gitmiyordu.

Bir anda beton yoldan kalkmanın hafifliğini hissettik. Lastiklerin sürtünmesi ve sarsıntı bitmişti. Dışarıda çevremizi saran gri örtüden başka bir şey yoktu artık.

Kaptanımız ilk tırmanma dönüşünü yaparken, baş hostesimiz Miss Lewis, yerinden kalkarak kendisini izlememizi bildirdi. Mutfaktan içeri daldık. Düşmemek için nereye tutunacağımızı bilemiyorduk. Miss Lewis perdeyi arkamızdan iyice örttü.

— Haydi bakalım, bu gün sizin burnunuzu sürttürmek gerek, ama bu uçaktan ben mesulüm. Sizi boş bıraksam, arka kısımları karmakarışık edersiniz? –Rachel'e döndü–: Sen git, içki isteyenleri öğren; Cleveland'a kadar hem yemek hem içki servisini tamamlamamız gerekli. Siz X-B-17 yemek servisini biliyorsunuz değil mi?

— Tabiî –dedik.

X-B-17 yemek servisi neydi acaba?

— Haydi, içecek şey isteyenleri öğren. Tepsileri yerlerine koy.

— Tamam... –diye cevap verdi Rachel. Sonra mutfaktan çıktı.

— Yiyecekleri hazırlamama yardım et.

Miss Lewis'in inatçı biri olduğu kanısına vardım. Aslında korkutmuştu beni. Özellikle yolcular, uçaklar, yiyecek, içecekler üzerinde; genellikle hosteslerle ödevleri üzerinde bütün bildiklerimi de unutmuştum. Bu da beni iki kat ürkütmüştü. Ona içtenlikle bakıp her yaptığını maymunluyordum! Dolaptan kâğıt bardakları almasını, tepsilerin üstüne, tuz, biber, bıçak, çatal ekmekleri yerleştirmesini, biftekleri sıcak fırından çıkarmasını ve tabaklara koymasını öğrenmeye çalışıyordum. Bu anda Rachel geldi, elindeki ufak kâğıda listesini yazmıştı.

— Yemeklerden önce hemen bunları dağıtayım mı? –diye Miss Lewis'e sordu.

— Dalga mı geçiyorsun? –Bir yandan tereyağ paketlerini tabaklara koyarken dik dik baktı Miss Lewis–: İçki, meyve, tatlı ve kahveyi, yani bütün zıkkımı birden vereceksiniz. İçki şişelerinin hepsini bir tepsiye koy ve isteyenlere ver. Haydi marş!marş!

— Bu kısa uçuşlarda neden yalnız sandviç vermezler sanki? –diye soracak oldum.

— Aaaaa, kızım kendine gel. Genel müdür olmadın daha?

Tepsileri kapıp dışarı fırladık. Daha fazla soramazdık ki.

Oturduğu yerin altına siyah ıslak çantasını koydurttuğum adam:

— Ben Bourbon şarabı ısmarlamıştım... –dedi.

— Viskinin sodası nerede? –diye homurdandı asker.

— Bu çok az!

— Peçetem yok.

— Uçakta garip bir ses var. Bir şey yoktur ya?

Bunu ufak tefek yaşlıca bir kadın mırıldanmıştı.

— Yükseklik ne kadar?

— Hızımızı söyler misiniz?

— Hey, fıstık! şimdi nerelerin üzerindeyiz?

— Ay, burası çok havasız, cam açabilir miyiz?

— Şu iki çocuğa yemeklerini yedirebilir misin? —deyiverdi, o dört çocuklu anne, buyurucasına.

Resmen tımarhaneye dönmüştü burası. İçkileri dağıtırken yanlış yapmadık.

Çocukların ağızlarına birkaç kaşık patates püresi soktuk. Tam altı kişinin emirlerini yerine getirdik. Bu arada bir bardak suyu da bir yolcunun üzerine boşaltıverdik.

Sonunda yolcuların tepsileri dizleri üzerine yerleşmişti. Kalktığımızdan beri, ilk kez nefes alabilmiştik. Ama daha aldığımız nefesi vermeden fırtınayla karşılaşan uçağın hava boşluğuna düşmesi ve yoğun bir hava tabakasına çarpmasıyle her şey alt üst oldu.

Uçak düşünce yemek tepsileri havada kalmış, sonra da ilâhi kudret onları yakalayıp koltukların arkasındaki portatif masaların üstüne güm diye oturtmuştu. Tepsilerin gürültüleri korkunçtu, uçağın içi tavandan yere kadar, kahve, şarap, salça, yağ, patates, meyve bulamacıyle sıvanmıştı. Düşme aynı zamanda Rachel'le beni de yerlere sermişti. Uçakta panik vardı. Bağıranlar, korkanlar, ağlayanlar... Hemen doğrulup işe koyulduk. Etraf berbat olmuştu. Yiyeceklerin bazıları yolcuların saçlarına suratlarına bulaşmıştı. Güler misin ağlar mısın...

Yolculara yardım ediyorduk. Fırtına dışarda deli gibi sürüp gidiyordu. Uçak sert sarsıntılarla ine

kalka, titriyor, belirsiz bir yönde akıp gidiyordu... Korkanları, kızanları, yatıştırmaya çalışıyorduk. Yüzüne salçalar sıvanmış adama havlu yetiştirirken çapkın George Kelman kolumu yakaladı.

— Üzülme tatlım, her şey düzelir! –diye fısıldadı.

Gülümsemesi ve sesindeki rahatlık ne hoştu.

— Mersi... –dedim.

— Yemek güzelim?

— Cleveland'a gelince konuşuruz, olur mu?

Aynı gülücükle yüzüme bakarak:

— Peki, yavrum.

Uçağı, insanları temizlemeye çalıştık, elimizden geldiği kadar. Bunları yaparken, Miss Lewis gözlerini bize dikmişti. Onun bu kargaşalık içindeki sessizlik ve güvenini daha sonra takdir ettik. Her şeye rağmen onu sevememiştik. Takdir etmek sevmek değildir ki... Temizlik ödevimizi bitirmek üzereydik ki, yolculardan biri kusmak için kâğıt torbaya uzandı. Tam zamanında aldı diye sevindik. Bir başkası torbaya filan uzanmadan rahatça yerlere boşaltmıştı midesini!

Ufak tefek yaşlı kadına son havluyu götürürken, orta yaşlı bir adam da yerinden fırlayıp tuvalete koştu. Rachel durdurdu onu yarı yolda.

— Yerinizden kalkamazsınız. «Kemerlerinizi bağlayın» işareti yanıyor daha... –dedi.

Adam elindeki kâğıt torbayı tutuyordu.

— Gitmem gerek... –diye yalvardı adam.

— Olmaz... –dedi Rachel.

Direnen adamı yerine itmeye başladı.

— Fırtına çok sert, ne olursa olsun yerinizden kalkmamalısınız.

Adam ağlamaklı:

— Ne olur –diye yalvardı–. Dişim... –diye elinde sımsıkı tuttuğu torbayı gösterdi, perişandı.

— Hayır –diye Rachel son sözünü söyledi.

— Rica ederim, rica ederim...

Adam gözyaşlarını tutamaz haldeydi. Rachel kâğıt torbaya bir göz attı, hayretle içini çekti, «Verin bana» diyerek, torbayı telâşla kaptı, tuvalete doğru koştu. Adam Rachel'in arkasından bakakaldı, sonra yerine oturdu. Rachel az sonra, adamın kâğıda sarılmış takma dişiyle tuvaletten göründü. Adam aldı kâğıttaki kemikleri, utancından pencereye dönüp öylece kaldı.

Cleveland'a yaklaştığımızı kaptan pilot bildirdiği anda tuvaletlerden birinin ışığı yandı.

Rachel ne olduğunu anlamak için hemen gitti. Herkesin oturduğunu sanıyorduk.

Rachel içerdekine:

— Kim var orada? –diye sordu.

— Yapıştım kaldım... –diye cevap geldi içerden.

Rachel gülüyordu kapının önünde. Yanına gittim. «Ne olmuş?» dedim arkadaşıma.

— Bir kadın, yapışıp kaldığını söylüyor.

— Yapışmış mı?

Rachel kıkırdamaktan ölecekti.

— Neresi yapışmış?

— Kıçı...

— Neresi neresi dedin?

— Boş ver... –dedi Rachel, ölecekti kıkırdamaktan.

Kilitli kapının ardından, «Ne olur yardım edin. Yapıştım kaldım» diyen kadın âdeta inliyordu. Yapılacak bir şey yoktu. Ben de gülmekten alamadım kendimi. Gemisini kurtaran kaptan değil biz hostesler dik bu uçakta.

— İçeri girebilir miyim? –dedim.

Bir anlık sessizlikten sonra karşılık geldi:

— Evet, biriniz lütfen.

Ben girdim. Oturağın korkunç emme gücünün kurbanıydı kadın. Az görünür bir kaza idi. Bu bile ilk uçuşumuzda olmuştu.

Rachel koşup Miss Lewis'e bildirdi bunu.

Miss Lewis her şeyi kendisini delirtmek için yaptığımızı sanıyordu. Yolculuğu özellikle zorlaştırıyorlardı sanki. Bu kadarı da olamazdı. Rachel'le ben kadını çıkarmak için çeşitli çareler denedikse de olmadı. Bunun üzerine Miss Lewis öne gidip uçuş mühendisini çağırdı. Bu adam, uçaktaki ufak tefek teknik arızalardan sorumluydu.

Kalkıp geldi. Zayıf, uzun boylu, koca burnu ve çukura kaçmış gözleriyle ciddî bir yüzü vardı adamın. Durmadan burnunu çekiyordu. Elinde minik bir el feneriyle doğru tuvalete gitti.

— Merhaba –diye hafifçe mırıldandı.

—Of, allahım... –diye inledi kadın.

Uçuş mühendisi konuşmadan önce iki dakika kadar derinden düşündü.

— Haber kötü ham'fendi. Cleveland'a gelmeden önce pek bir şey yapamayız. Sadece çekebiliriz sizi.

— Ah, ne olur çekmeyin... –diye yalvardı kadıncık.

— Kaptana bunu anlatayım, belki bir önerisi vardır. Siz şimdilik kıpırdamadan oturun.

Mühendis emir verdi, gururlandı âdeta ve burnundan at gibi uzun bir soluk çıkardı. Gırtlağındaki âdemelması aşağı yukarı oynadı. Yutkundu, dönüp yerine gitti. İçeriye doluşmuştuk. Kadına zoraki gülümsedik ve oturmasını, kıpırdamamasını rica ettik. Bir şey içip içmeyeceğini sorduk. İkramımız hoşuna gitmişti. Güldü. Buzlu bourbon şarabı istedi.

— Geliyor... –dedim. Duble verdim zavallıcığa.

Cleveland'a, nihayet inince bize ayrılan piste girdik. Tuvaletteki kadına, yolcular boşalıncaya dek beklerken, bir içki almasını teklif ettik. Kaptan önceden alana bildirdiği için her türlü tedbir alınmış, yardım ekibi gelmişti. Kadına bir duble bourbon daha verdik. Sonra ayrıldık tuvaletten. Yolcuları uğurlamak için kapının iki yanındaki yerimize geçtik. Bazı yolcuların elbiseleri lekeli bazısının da saçları ve yüzleri meyve ile içki kokteyline bulanmış sıvanmıştı. Kimsenin yüzü gülmüyordu.

Yolculardan biri Rachel'e, geceyi birlikte geçirmelerini söylemişti. Parlak elbiseli, dik beyaz yakalı, curcuna kravatlıydı adamcağız. «Üzerimdeki yemek lekelerine karşılık gece birlikte oluruz» diye üsteliyordu. Rachel reddetti. «Bu size bir cezadır.» Rachel patladı, «Asıl ceza sizinle birlikte olmak. Kabahat bende değil ki, pilotta, isterseniz onunla geçirin geceyi.» Adam kaçtı.

Kadın nasıl çıkarılacaktı, merak içindeydik. Yolcuların hepsi indi. En son, alandan içeri mühendis ve teknisyenler girdi. Tuvaletin bütün cıvatalarını gevşettiler de, kadını tuzaktan kurtardılar.

Kadın ayağa kalkınca bacakları titriyordu, Rachel ve ben bunun üç dört duble şaraptan olduğunu biliyorduk.

Biraz kendine geldikten sonra, uçaktan hızla inip gözden kayboldu. Belki Cleveland'a geldiğine bile inanmamıştı. Daha sonra öğrendiğimize göre uçak şirketi, kadına yaşantısı boyunca parasız yolculuk teklif etmişti. Merak ettim, bir daha uçağa binme cesaretini gösterebilecek miydi acaba?

Rachel ile birlikte nöbeti teslim için terminal binasına girdik. Her nedense, ikimiz de bu kadar yorgunluk ve çalışmadan sonra, hava yollarımızdan teşekkür

bekliyor gibiydik. Bu ilk uçuşumuzdu, hem de görülmedik türden olayların geçtiği... Üstün bir güçle çalışmış, marifetimizi göstermiştik. Oysaki bizimle tek konuşan kaptanımızdı: «Nazik olmayan davranışlarınız ve kuralları çiğnediğinizden, ikinizi de müdüre rapor edeceğim.»

Donakalmıştık. Kaptan topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşmıştı. Şapkası fiyakalı yana eğikti. Islık da çalıyordu sanırım. Şaşkınlığımız geçince yanımızda oturan Miss Lewis'e baktık. Önünde uçuşla ilgili kâğıtları doldurmaktaydı.

— Duydunuz mu? –diye itiraz ettik–. Rapor edilecek ne yaptık ki?

Miss Lewis başını kâğıtlardan kaldırarak bize şöyle bir baktı. Dudaklarını kemiriyordu.

— Gayet açık. New York'da, alanda kendinizi kaptan pilota tanıtmak zahmetine katlanmadınız. Hem bilmeniz gerekirdi ki bu, hosteslikte, incelik kurallarının ilkidir. Kaptan çok haklı... –dedi ve ekledi–: Kızlar, hiç unutmayın bunu, kendinizi her zaman, önce pilota tanıtacaksınız.

— Allah kahretsin, Allah kahretsin, Allah kahretsin... –diye Rachel yine küfürle karışık ilenmelere başlamıştı. Uzaklaştık.

— İnanmıyorum. Doğrusu bu ya, inanmıyorum. –dedim homurdanarak.

İçeri salona girdiğimizde George Kelman bizi selâmladı.

— Merhaba kızlar.

Sonra Rachel'le tanıştırdım onu.

George Kelman gülümsedi:

— Yemeğe ne dersiniz?

— Söylemiştim size, tekrar New York'a dönmemiz gerekiyor diye.

— Ben de sizinle birlikte döneceğimi bildirmiştim. Neyse ki ben sizden önce soruşturdum, bu gece hiç bir yere gitmiyorsunuz. Kennedy Havaalanı şu anda kapalı, yarına kadar da açılacağı sanılmıyormuş. Cleveland-Sheraton otelinde kalıyorsunuz. Bundan sonra gideceğiniz yeri size telefonla bildirecekler. İşte, bu arada yemek yemekten başka yapacak bir şey yok.

Bütün bunları nasıl öğrendiğini merak ediyorduk ama, soramadık. Hatta terminale danışmaya bile üşendik anlamak için. Sadece her ikimiz de G. K.'nin birer koluna girerek kapıdaki taksilere doğru yürüdük.

— Sizi Allah karşımıza çıkardı Mr. Kelman –dedi Rachel birdenbire.

— Teşekkür ederim... –diye güldü. Mr. Kelman.

Bir taksinin kapısını açarak buyur etti bizi, Cleveland'ın gece hayatına doğru hızla yol aldık...

BÖLÜM II

«Haydi Koşup Hostes Olalım»

Rachel'le hostes okulunda okumuştuk. Ondan önce birbirimizi tanımıyorduk. Geçmişimiz aynıydı. Hostes olma dileğimiz de aynı duygulardan doğmuştu. Kuşkusuz bugün de, bu mesleğe girmek isteyen kızların bir çoğu da bizim duyduğumuz hisler içindedir.

Yolculuk yapmak, güzel bir hayat yaşamak, özellikle bizim gibi kasabalardan gelenler için çok ilginçtir. Reklam şirketleri bunu çok iyi bilir. Hostes olmayı ilk önce Meslek Yayınları'nın bastığı derginin içindeki yazıyle kafama koydum. Daha doğrusu, reklam şirketi, usulüyle beyincağızıma raptiyelenmişti.

Tüm yaşantımın değişmesine bu ufacık reklam sebep oldu. 1958'de yayınlanan bu yazıcık şöyleydi:

Hosteslikte en büyük kazanç parasız lüks yolculuk yapmak, yeni yerler, memleketler görmektir. Sakıncalı yanı ise vaktinizin dörtte üçünü evinizden çok uzakta geçirmenizdir.

İşte insanı hostes olmak için iteleyen, çekici, birkaç sözcük.

Doğup yaşadığım yer, Texas'ın Amarillo adında ufak şirin bir kasabacığıdır. Liseyi bitirdikten sonra daha başka şeyler istediğimin farkına varmıştım artık. Dallas, Chicago, New York gibi büyük kentler görmek, zamanımı evden uzakta geçirmek arzusundaydım.

Amarillo'da doğduğumu söylemiştim. 1942'de. Sakin, sessiz aileler ve çocuk büyütmek için hoş bir yerdi. Herhangi bir küçük kentin heyecanı filan yoktu, kalabalık hiç. Sinemaya gitmemiz bile büyük bir olay olurdu sırasında. Giyinir, süslenir de hiç bir şey yapamazdık. Tur atardık sadece, tek caddesinde...

Okul sıralarında hayranım Henry idi. Parlak güzel bir çocuktu bu. Sinemaya ya da piza yemeğe giderken, tepeden tırnağa süslenmekten hoşlanırdı. Bunlar gala idi çevremiz için, beni de yanından hiç eksik etmezdi Henry. Flörtüm daha sonra tıbbiyeye gitmiş ve anatominin teknik terimlerini öğrenmeye

merak sarmıştı. Boş vakitlerimizde evlerinin balkonunda, birbirimize derslerden anlatırdık. Bana hekimlik sözcükleri öğretir, sonra sınav başlardı.

Örneğin diz kapağının hekimlik adını öğretir, ardından, sırıtarak «şimdi sana bunun amalara öğretildiği biçimde göstereyim» der, dizime dokunurdu.

Önceleri çok komik buluyordum bunu. Ama hekimlik terimleri yüzü bulunca gına geldi. Her vakit, «şimdi sıra körcülük oynamaya geldi» demesi, beni çok sıkar olmuştu. Zaten onunla buluşmamın nedeni yörede çok delikanlının olmayışıydı. Önceleri iyi olan oyun sonra sıkmaya başlayınca gevşettim buluşmayı. Kızdığım hatta nefret ettiğim oldu Henry oğlandan. Bu kızgınlığım onun kasabadan öğrenime gitmesiyle son buldu. Ama yalnız kalınca da Henry'ciğimi bir özlemiştim ki. Kendi kendime tekrar etmeye başlamıştım bana öğrettiği terimleri. Hatta bacaklarımda parmaklarını bile hissetmeye başlamıştım. «Şimdi karanlıkta dokunalım» diyen sesini yeniden duyabilmek için deli oluyordum.

Birbirimize sadık kalacağımıza yemin etmiştik. Çok tanınmış bir doktor oluncaya dek bekleyecektik. Aşağı yukarı on iki senecik kadar.

Ailem bunu çok istiyordu. Dünyada her şeyden çok. En çok istedikleri de, ailede bir doktorun olmasıydı. Ben de Henry oğlanı bekledim, fakat birkaç ay. Sonraları, bir gün işsiz güçsüz dolaşırken, Sison's'un dükkânının vitrininde mavi yazılarla yazılmış kocaman bir ilân gördüm.

«HOSTES OLUN DÜNYAYI GÖRÜN» diyordu. İlânın altında bir resim vardı. Vücuduna tıpatıp uymuş mavi üniforması ve yüzünde ana cadde kadar geniş gülücüğüyle sarışın bir piliç gerdan

kırıyordu. Resmin altındaki not önemliydi. Uçak memurlarının pazartesi günü öğleden sonra saat 4'te lisenin cimnastik salonunda olacakları yazılıydı.

«Genç kızlar, böyle şahane bir meslek için fırsat kaçırmayın...» diyordu reklam şirketi.

Bunu tek Allahın kuluna söylemedim. Ailem böyle bir şeyi düşünmüş olmama bile kızardı. Kasabada her ailenin, kızlarının böyle bir mesleğe girmesine aynı şiddetle kızacaklarından emindim. Sison's mağazasının vitrinindeki ilânı yalnız ben mi görmüştüm yoksa? Benden başka kimseler gitmez diyordum. Bu Rita Hayworth'la Kim Novağın yaptıklarının eşiydi. Onlar da ünlü yıldız olmak için kaçmışlardı. Benim de elimde aynı fırsat vardı. Onlar gibi sinema artisti olmak istemiyordum. Sadece Amarillo'dan kaçıp dünyanın tadını çıkartmaktı dileğim.

Yanılmışım. Benim gibi bütün kızlar da dünyanın tadını çıkartmak istermiş meğer. Pazartesi günü saat 4'te lise son sınıfın bütün dişileri hazır ve nazırdılar cimnastik salonunda.

İğreti konmuş masanın ardında, Amarillo'dan olmadıkları hemen anlaşılan iki kişi vardı. Biri yirmi beş yaşlarında, şehirli giyimli sandığım genç bir adamdı. Yakaları düğmeli gömleği, çizgili kravatı ve gri yelekli elbisesiyle tutucu bir görünüşü vardı. Çok düzgün taranmış saçları kafasına yapışmıştı. Diğeri, ilândaki kıza benziyordu. Onun gibi geniş gülümsemeli kumral ve tatlı bir hostes kızdı. Sınıftaki kızların birkaçı ile konuşuyor, laf ederken sözlerini doğrularmış gibi başını sallıyor, türlü garip mimikler yapıyordu.

Masanın ardında gene kara tahta vardı. Sınıfın birinden ödünç alınmış portatif bir kara tahta...

Üzerinde, hostesliğe ait ilânlar, ilginç ülkelerin adları bulunan listeler asılıydı. Bakışlar en çok *yolculuk* ve *şöhret* sözcüklerine takılıyordu. Renkler insanın gözünü alıyordu. Önlerindeki masanın üzerinde serpiştirilmiş broşürler de aynıydı.

Dört ayrı broşür aldım.

Genç adamla hostes bana bakarak gülümsediler. Ben de karşılık verdim, ama benimki gülümseme değil de sırıtmaydı. Sahte ve acı. Sadece başarmayı düşünüyordum. Lakin hiç bir şey, hiç bir kimse umurumda değildi. Hostes olmaktan, başka şeyi düşünemiyordum bile. Çekinerek bir yere iliştim.

Tam oturmuştum ki, içeri Mrs. Coolie girdi. Bu bayan hocamızdı. Hem Tarih hocası, hem de sınıf öğretmeni. Otuz yaşlarında dul kalmış, evlenmeye hasret, erkeğe hasret, kocaya hasret... İşte böyleydi Mrs. Coolie, duldu ama şen değil...

Tarih bilirdi, çok iyi bilirdi. Üniversiteye devam edip, okumayı sürdürmemiz ve sonra dönerek, öğrendiklerimizi Amarillo'da gerçekleştirmemiz için çok öğütler vermişti bize.

Kafalarımızın içini allak bullak eden bu çılgın, kurnaz ve onca aptal hava yolları çetesini okulunda görmek, onu zaten perişan etmişti. Yüzünde memnun olmamış hatta kederli diyeceğimiz bir anlam vardı. Düz siyah elbisesi, alçak topuklu sade papuçlarıyle kusursuz bir öğretmendi Mrs. Coolie'miz. Hosteslerin serbest dökülmüş son moda bohem saçlarına karşılık, onunkiler geriye sımsıkı taranarak arkada güzel bir topuz yapılmıştı.

Çınlayan sesi gür ve güzeldi: Mikrofon kullanmak gereğini duymayan Mrs. Coolie:

— Tamam kızlar, haydi herkes otursun yerine –diye sesini yükseltti.

Öğretmenimiz, masanın önünde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladığı zaman hepimiz yerlerimize oturmuş bulunuyorduk. Elleri arkadan kenetlenmiş, dudaklarını ısırıyor, durmadan gözlerini kırpıyordu. Sonunda düşüncelerini toparladı ve bize dönerek konuşmaya başladı:

— Bu gün hostesliğin ne olduğunu anlamak için buraya gelmiş bulunuyorsunuz. Değişik yerler görmek ve bu kocaman ülkeyi tanımak istiyorsunuz... Hosteslik, bence, yetişmekte olan her genç kızın birkaç kez aklından geçen, çekici bir meslektir. Hepiniz de hayal etmişsinizdir, biliyorum. Evet yolculuk çok ilginç ve çekicidir. Hepinizin bildiği gibi ben de çok gezdim. Ama nereye giderseniz gidin hiç bir yer, insanın doğup büyüdüğü yer gibi olmaz.

(Öğretmenin konferansı için hayatım boyunca gittiğim tek yer Oklahoma City olmuştu.)

Mrs. Coolie devam ediyordu:

— İçinizde Amarillo'yu hatta Texas'ı terk etmek niyetinde olanlar varsa, bunlar hiç olmazsa bir firmanın çıkarına hizmet edeceklerdir. Unutmasınlar bunu. Ama şunu da hatırlayın lütfen: Yolculuklarınız, ülkenizin iktisadi tarihindeki sağlam bir kuruluşun sayesinde olacaktır. Bu gerçekleri, ben yolculuklarımda öğrendim ve kabul ettim. Size çeşitli meslekleri sunmak amacındaydık. Ama ilk şans hava yollarınınmış. Bu bakımdan şu anda, hostesliğin ne olduğunu anlatmak için karşınızda hava yolları ekibinin en yetkili kişileri var. Onlar size yolculuk etmenin ve kendi hava yolları için çalışmanın ne demek olduğunu anlatacaklar.»

Hepimiz alkışladık. Bundan çok hoşlandı Mrs. Coolie. Kenara çekildi.

Genç adam gülümsedi. Elleriyle saçlarını sevdi. Biz kızlar kıkırdadık. Mrs. Coolie kaşlarını çatınca sustuk. Adam söze başladı:

— Hepinizi selâmlarım. Geldiğinize teşekkürler. Mrs. Coolie'nin bizi tanıtmak için yaptığı konuşmayı takdirle karşıladık. Aslında programda olduğu halde bu gün buraya gelemiyorduk. Hava muhalefetinden ötürü. Bu toplantıları ülkemizin her yerinde yapıyoruz. Dün de Hollywood'daydık. Hava, gelmemize engel olduğu nispette, biz de havuzun kenarına oturup ünlü kadın ve erkek artistleri seyrettik.

Herkes güldü.

— Ama şimdi burda olduğumuz için çok memnunuz. Sizlerle tanışmak fırsatı geçti elimize. Hepiniz çok iyi birer hostes olabilirsiniz. En iyiler böyle ufak kasabalardan çıkar hep... Çünkü kasabalılar daha dürüst, daha çalışkan, daha becerikli, daha bilmem ne olur ve hosteslik için de bunlar en önemli niteliklermiş...

Onlara görmüş oldukları aktörleri sormak istiyordum. Kesin kararlıydım, önce Marlon Brando'yu soracaktım. Onun hayranıydım. Vakit geçirmeden öğrenmeliydim bunu.

Toplantı yarım saat daha sürdü. Genç adam, hostes kızı takdim edince soramadım Marlon Brando'yu. Sonradan kendisini görecek ve ahbaplık edecektim ya, neyse. Hostes hanım kırıttı ve hiç bir zaman öğrenemeyeceğim Polonyalı adını bir de kendisi tekrarladı: Przsebizlawski... Kız hostes, bize gittiği yerleri, hostesliğin anlamını ve ödevlerini, uçmadıkları zaman yaptıkları şeyleri anlattı. Bu gerçekse bir Kül Kedisi masalıydı. Boston'da kaldığını, orda çevresinin geniş olduğunu (Erkekleri demek istemiştizaar), tatillerini her vakit Avrupa'da geçirdiğini, diğer hava

yollarında çok ucuz yolculuk yaptığını anlattı. Ayrıca şunu da ekledi sözlerine: «Hostes oluncaya dek yaşamanın anlamını bilmiyordum.» Bir de güldü, hem de kırıttı açıkça. Hepimiz hayattan ve ondan alınacak anlamdan neler çıkarılması gerektiğini düşünüyorduk.

— Sanırım, ölünceye dek bu meslekte kalmak isteyeceğim –diye içini çekti–. Tabiî eğer Boston'daki Üniversiteli gençlerin evlenmek tekliflerini kabul etmezsem.

Buna hep birlikte gülüştük, Mrs. Coolie bize katılmadı. O sandalyesinde dimdik oturuyor, hiç gülümsemiyordu bile. Bu hava yolları insan kandırma çetesinin, okulundan bir an önce çekip gitmesini istediği apaçıktı.

Konuşma bittiğinde bizi soru sormaya çağırdılar. En üzücü haber, hostes olabilmek için yirmi yaşında olmak gerekliliğiydi.

Bu iki temsilci işlerini üstün bir şekilde başarmışlardı. Kızların yaşları meydana bir çıktı ki, aman Allah. Her zaman küçülen yavruların hepsi de 20 yaşında imiş meğer. Yeminler, belgeler, gidip aile beyanları getirecek olanlar.

İki temsilci de neşelenmişti. Kandırmacaları başarılı olmuştu. Hostes olmam için şiddetli arzumu anlamışlardı. Herhangi bir hava yoluna değil de kendilerininkine duyduğum ilgiyi sezmişlerdi. Genç adamın uzattığı istek form kâğıdını aldım. Böylece yaşımız dolup konuşmak üzere Dallas'a gittiğimizde hakkımızda aşağı yukarı bir fikirleri olacaktı. Kâğıdı alırken Mrs. Coolie'nin bakışları üzerimdeydi, biliyordum. Bu bakışlar sertti ama merhametliydi. Aldırmadım, form kâğıtlarını çantama yerleştirip temsilcilere teşekkür ettim.

— Çok geçmeden Dallas'ta görmek istiyoruz sizi –dedi genç adam.

— Göreceksiniz. –dedim.

Cimnastik salonundan çabucak çıkıp kendimi dışarı attım. Birden bağımsız hissettim kendimi. Okul binasının disiplin kokan havasından kurtulduğum için rahat bir nefes aldım. Hostes olacak, Boston'da yaşayacak, bütün o üniversitelilerle buluşacaktım. Zaman zaman Hollywood'a gidip havuzun kenarında oturarak Marlon Brando'nun tramplenden balıklama suya dalışını seyredecektim.

— Ne dersin Trudy? –diye bir ses işittim birden.

Bu sesin sahibi okulun futbol takımında oynayan bir gençti. Yanında birkaç arkadaşı daha vardı. Nedense gözümde birden ufalıvermişlerdi. Kitaplarımı eve taşımak isteyen üçüncü sınıf çocuklarına benzetiverdim onları. Delikanlıcıktı onlar, kasabalıydılar. Amarillo'lu kızlarla gezsinlerdi. Ben hostestim artık. Futbolcu mu? Neymiş ki onlar? Şunlara bir poz çekeyim dedim. İçerdeki hava yolu çetesinin hostes kızından yepyeni öğrendiğim, sırıtkan ve kırıtkan suratımı takındım, başımı yana eğip fiyakalı salladım, kendimden emin bir pozla geçiverdim yanlarından. Ağızları açık kaldı oğlancıkların. Uzaklaştım. Parmaklarımın ucuyle veda ettim onlara. Bu, «Elveda Amarillo, merhaba Hollywood...» demekti. Ya da onun gibi bir şey...

•

Rachel de benim gibi yetişmişti. Yani küçük Amerikan kasaba kızı. Louisville'de yaşamış, lisede bir sürü arkadaşıyle her öğrencininki gibi eğlenceli bir okul hayatı geçirmişti. Son sınıfa geldiği zaman

huzursuzlanmaya başlamıştı. Ufak bir işde, basit bir kasabalı kız olarak kalmak istemiyordu. Çevresinin bütün delikanlılarını ölçüp biçmiş, hiç birinin kendisine istediği hayatı vereceğine aklı yatmamıştı. Büyük ablasının evlenip, küçücük bir eve yerleştiğini görmüştü. Basit işine büyük önem veren kocasıyle her yıl artan çocuklar ve sayısız dertlerle ömrünü tamamlayacağını anlayamamıştı ablası. Rachel ise uyanmıştı; bu biçim bir hayat ona göre değildi.

Ne yapabilir, nasıl kaçabilirdi kasabadan? Flörtü Eddie bir gün babasının atelyesine sahip olacak ve ona evlenme teklif edecekti.

Ailesi, Eddie ile evlenmesini çok istiyordu. Genç çift kasabanın uzağında bir çiftlik kurup, klüplere üye olacaklar, golf oynayacaklardı. Bu hoş değil miydi?

Rachel bütün planlara sadece «Ya» demekle yetinir, gülümsemesi üzüntüsünün içinde erir giderdi. Kasabanın gazetesinde bir gün bir ilân görür, Hava yolunun en şöhretli şirketlerinden birinin ekibi kasabaya gelecekmiş. Amacı, hostes olmak isteyen kızlarla görüşmek, onlara yol göstermek...

Rachel, onlar geldiğinde, müracaat kuyruğunun başındaki ilk kız olmuş. Zarifliği, okuldaki başarısı, anında işe alınmasını sağlar. Oysaki bir kızı işe almak için konuşmaya başladıklarında, imzayı attırmadan önce bir dolu soru sorulurdu.

Bu haberi ailesine ilk açışını bana şöyle anlattı Rachel'cik. Tartışmalar uzun, çok uzun sürmüştü. Konuşmaktan yorulan odasına çıkıp uyuyor, Rachel ötekilerle tartışıyor. Uykusu gelen siperi bırakıyor, uyumaya çekiliyor, uyuyan gelip Rachel'e karşı ateşe başlıyordu. Yalnız ve tek başına uykusuz geçen son

iki gün... Karşı teklifler de şunlardı: İlle de bir meslek diyorsa niçin hastabakıcılığı istemesindi? Bu olursa evinde çalışırdı. Kasabasında kalırdı. Anne inatçı ve üzgündü. Uçmasına razı değildi kesinlikle. Ama sonunda direnen ailesi kaybetti. Sinirliydiler çünkü. Rachel ise sakindi sonuna dek ve kazandı. Elde etti dilediğini.

Hostes okuluna aynı günde gitmiş, aynı sınıfa girmiştik Rachel'le. Mrs. Coolie'yi andıran bir kadının yöneticiliğinde altı haftalık bir kurs gördük. Bu «büyük anne»nin kanatları altında hostes olduk.

BÖLÜM III

«Büyük Anne Bizi Seyrediyor»

Hostes okuluna güzel bir bahar günü varmıştık. Soğuk kış günleri artık arkada kalmıştı. Serin ve ıslak hava mis gibi çiçek kokuları, güzel şeylerin muştusuydu sanki.

Dar bir bahçe kapısından içeri girdik. Kapıda

yaşlı, babacan bir adam vardı. Hava yollarından emekli olduğuna yemin edebilirdim. Ellerimizdeki kabul mektuplarına baktı. Bizi içeri alarak ana binayı gösterdi. Park nefisti. Yeşil bir çimle, açmış bin renkli çiçekler tatlı gri yapıyı süslüyorlardı. Dikkat ettim, birkaç bina blokları vardı park içinde. Hiç biri iki kattan fazla değildi. Hiç biri diğerine benzemiyordu. Bütün yapılar zümrüt yeşili çim ve İngiliz sarmaşığıyle bezenmişti. Bahçe çok kocamandı. Elektrikli olduğunu anladığım bir demir parmaklık parkı kuşatıyordu.

Eşyalarımızı sonradan taşınmak üzere kurs gördüğümüz yerde bırakmıştık. Onlar 16 numaraya gönderilecekti. Havaalanında bizi almaya gelecek olan arabayı beklerken tanışmamız bir rastlantı sonucunda olmuştu Rachel'le. Şöförümüz, çok gülen fakat konuşmayan yaşlı bir centilmendi. Rachel'le aynı arabaya bindik ve şöför bizi okulumuza götürmek için kalktı. Yolda gevezelik ederken ısındık birbirimize. Daha önce de görüşmüştük. Birden fark ettik ki, aynı şeyleri seviyor, aynı şekilde düşünüyoruz. Marlon Brando ikimiz için de çok yakışıklıydı. İkimiz de spor giyinmeyi seviyor, az okuduğumuz için çok görmek istiyorduk. Sakin ve mütevazı ailelerden geliyorduk ikimiz de. Flörtlerimiz aynı yaşta idiler. Aşk ve sandviçler hakkındaki fikirlerimiz de tıpatıp aynıydı.

Ana binanın içine girmek üzere yürüdük. Kapıdaki çalışan kimseler bahçıvan ile yamakları bize yabancı gelmemişti. Daha önce de görmüş gibiydik onları. Rachel ile bakıştık ve aynı anda gülüştük. Adamları kurs için gelip gittiklerinden tanımıştık. «Artık biz de hava yollarından sayılırız» dedim. Rachel de «Sayıldık bile, hatta şu

anda hava yolları yatakhanesinin önündeyiz» dedi. Son defa çevreye baktık. Elektrikli demir parmaklıklar bana bir şey hatırlattı. «Hepsi bir yana, bahçeyi çerçeveleyen bu elektrikli parmaklık bekâret kemerine benziyor.»

— Haklısın –dedi Rachel–, insan burada hiç bir zaman bekâretini kaybetmez.

Yapıya girdik. Alt salonda bir genç kız karşıladı bizi. Sonra ikinci katın çıkış merdiveninde kılavuzluk ederek önümüze düştü, 16 numaralı odayı gösterdi bize. İlk bakışta iki kişi için gözümüze çok büyük ve çok süslü görünmüştü. Ama içtenlikle bakınca şaşırdık birden.

— Beş yatak mı? –deyivermişim.

— Evet, bu odayı beş kişi paylaşacaksınız. Kılavuzumuz sırıttı.

— Çok güzel –dedi Rachel yüzünü de buruşturdu inadına.

— Harika, ama asker koğuşu kadar da kalabalık... –demişim ben de.

— Beğendiğinize sevindim. İlerde daha çok seveceksiniz –diyen kız, hiç aldırmadan, pişkince fikrini bildirdi–. Ha unutmayın, banyolar aşağıda, holün sonunda. Sıcak su her vakit vardır.

Kılavuz kız gitmişti.

Rachel'cikle birlikte yapayalnızdık. Yataklara uzandık. Anılar tazelendi. Nasıl hostes olduğumuzu anlattık birbirimize. Yabancı ülkelere gitmenin çekiciliği üzerinde hem fikirdik. İşin mükemmelliğini düşündük ve bazı konularda da tartıştık. Rachel akıllıydı, bense zeki. O yolculukların sonuçları için önerilerde bulunuyor, bunun için kafa yoruyordu. Bense, yolculuklardan ne çıkarımız olabilir, bize nasıl bir hayat sağlar? onu düşünüyordum.

Evden uzaktık, çok erkekle tanışacaktık. Belki birisiyle en yakışıklısıyle evlenmek filan, hayallerimizdi bizim. Erkekler, flört, gece kulüpleri. Öf ne demişti uçak hocamız? Büyük milletiniz için göklerde çalışacaksınız. Ailelerimiz bunu böyle bilsindi. Yaşasın gökler, ödevler, uçak yolcuları, feda olsun hizmetlerimiz. Ama yakışıklı erkekler de kısmetimiz olsundu canım...

Tam Henry'den ve onun amalara ders vermesinden söz edecektim ki, kapı açıldı, cici odamızın üçüncü konuğu girdi içeri. Hostes olmak için fazla uzun boy ve üzerinde en aşağı 400 dolarlık elbisesiyle. Saçlar karman çormandı. Bu günlerde TV mankenlerinin bayıldıkları o aptalca acayip pozlardan birini takındı. Elleri kalçasında, ayakları iki yana açık (Birlikte yattığı rejisör söylemiş olmalı).

— Merhabaaaaaa –diye kişnedi.

Ne cins kısrak olduğunu çakmıştık.

— Merhaba kardeş... –diye cıvıldadık. Biz de muhabbet kuşları olduğumuzu ispatladık hemen–. Ben Trudy, bu da Rachel...

— Memnun oldum –dedi kısrak.

Burun delikleri bir de açıktı ki. Yapmacık davranışları ve komik sesiyle bu kısrağı, pardon kızı sevmemizin mümkünü yoktu. İlk duygular yanıltıcı değildir...

Uzun kız, bakışlarını odada gezdirdikten sonra kendini kapıya getiren kılavuz kıza dönerek:

— Korkarım ki ben bundan bir şey anlamadım. Özel bir odam olacağını sanmıştım... –diye inledi.

— Özür dilerim Cynthia –dedi Kılavuz kız–. Okulumuzda tek kişilik odalar yoktur ki. Burayı dört kızla paylaşacaksın.

— «Oda arkadaşlarım» demek ne tuhaf. Ben hep yalnız yatarım da.

— İşte asıl o tuhaf... –dedi Rachel'im–. Senin gibi bir kız, pek yalnız yatmaz da.

Kısrak namuslu poza kalkışırken Rachel tanıtladı akıllı olduğunu. «Yani güzel bir kızsın, cazipsin, erkeklerin başını döndürenlerden...» Kısrak kişnedi. «Bilmem, tuhaf işte.»

— Tuhaf ama idare edeceğiz galiba... –diye Rachel ekleyiverdi.

— Bu tamamen aptallık, yok yok adilik. Uykum var, uyumam gerek.

Cynthia hanım uyuyacaktı, beş kişilik odada olacaktı bu iş. Kimbilir garip neden uyuyamamıştı gece. Herhalde, uyutmamışlardı onu.

Birden ceketinin düğmelerini açmaya yeltenmişti ki durdu. Bizim de odada olduğumuzu hatırladı birden. Alışması zor olacaktı. Sonra devam etti soyunmasına, kilotla kalınca, odanın bize en uzak köşesindeki yatağa attı kendini. O nazenin vücudunu görüverdik. İskelet gibiydi garibim. Kısrak olduğunda kızmıştık, iskelet olduğunda acıdık.

Yatar yatmaz uyudu. Horlamaya başladı bile. Demek çok uykusuzdu.

On beş dakika geçmeden kapımız açılmış, içeriye Betty O'Riley girmişti. Bu gördüğümüz en cazip kızdı, özellikle cinsî yönden. Vücudu yumuşak çizgiliydi, pembe elbisesinin içinden taşan bir sağlık ve güzellik mabudesiydi. Cynthia'nın horultuları arasında tanıştık, adlarımızı öğrendik. Betty de çırılçıplak soyunup dördüncü yatağın örtüleri arasına atmıştı kendini.

— Oh, insan daima çıplak yatmalı... –diye

muzip bir tavırla konuştu–. Aldırmazsınız her halde.

— O, belki aldırır... –dedi Rachel–. Bize göre hava hoş, ondan çekin –diye Cynthia'yı gösterdi eliyle–. Pek bir şeyleri yok, erkek çocuğu gibi zavallı.

Betty kıkırdadı, sermayesinden emindi. Biz de emindik ya.

Cynthia'yı gösterip, «Galiba çok zengin, elbisesi pahalı,» dedim.

— İnşallah –dedi Betty–. Elinde evlenme için tek fırsat hostes olmak. Uçakta da koca bulamazsa... Babası ona bir tane satın alır.

Odamızın beşinci üyesini yemekten sonraları tanıyacaktık.

Akşam yemeği için giyindik, sonra üçümüz Cynthia'yı uyandırmaya çalıştık. Boşunaydı. Dağdaki kütük kalkıp bizimle gelirdi belki ama bu uzun kız uyanamazdı. Sağdan sola dönüp kişnedi. Rachel lafını attı:

— Haydi kısrağım, toparlan, bu yarışı almalıyız. Sonra, sana istediğin kadar uyku ve yemek. Ama şimdi yemek.

Biz, Betty ile kıkır kıkır gülüyorduk. Cynthia homurdandı, gözlerini açmadan konuştu.

— Uykum var David, bırak beni, uykum var?

Yarısı numaraydı. Yutmadık ama bıraktık. Biz üçümüz indik yemeğe.

Kafeterya binası çok derli toplu ve güzeldi. İçerdeki parlak formika masaların çevresine yüzden fazla kız sıralanmıştı. Ufak tefek yaşlı bir garson servis yapmaya başlamıştı. Tepsilere koyulan yemek ve içecekler önümüzdeydi. Yemekler çok güzel pek de lezzetliydi. Hem boldu da üstelik. Her masanın ortasında kocaman tabaklar içinde hamur

tatlıları konmuştu. Şişmanlamaktan korkmayanlar saldırıyorlardı. Betty tabaklarını temizledi, arkasından o bitmeyen iştahıyle üç parça hamur tatlısı daha kıvırdı. Cynthia son dakikada belirdi. İki kuşkonmazın ucunu yiyebilmiş, üzerine bir fincan kahveyi zor bulup içebilmişti. Üç olmuştuk; ben, Rachel ve Betty kahveleri içip keyf çatıyorduk ki, bir sesle kafeteryanın kapısına baktık. Otuz beş yaşlarında bir kadın, yüksekçe bir yere çıkmış, mikrofonu kendi boyuna göre ayarlıyordu. Dil şakırdatıp ses ayarladı ve:

— Merhaba kızlar!... –diye selâm atarken sesi ortalığı yırtan bir feryat halinde fırlamıştı.

Birden millet güldü. Hayır, gülmekten bayıldık diyebilirim. Elektrikçi olduğu anlaşılan yaşlı bir adamcık koşmuş, gürültüyü kesmek için mikrofonu ayarlamaya çalışıyordu. Ampliye dokundu, ses düzeldi.

— Evet iyi günler... –diye devam etti kadın. Herkes ona dönmüştü.

— Özür dilerim, önceden gelip hepinizle tanışmadığım için. Fakat yapacak işlerim vardı. Bildiğiniz gibi, yarın sabahtan başlayarak bu okulda altı haftalık bir çalışma dönemine gireceksiniz. İlk toplantınız da sabah 9'da, salonda olacak. Salon da burası tabiî. Yani şimdi içinde bulunduğunuz kafeterya.

Zaten burası kafeteryadan çok salona benziyordu.

— Yemeklerden memnun olmuşsunuzdur sanırım. Hepinizi yarın sabah 9'da bekliyorum. O zamana kadar iyi günler ve iyi akşamlar. Işıklar bildiğiniz gibi saat 10'da söner.

Betty zaman sınırlamasını duyunca «Oooo!»

diye seslendi. Cynthia ise ağzına attığı ufacık kuşkonmaz parçasını çiğniyordu.

— Peki saat 10'a kadar ne yapacağız? –dedi Rachel'cik.

Cynthia «Ben yatmaya gidiyorum.» diyerek, kalkıp uzaklaştı. Rüyasında onu uykusuz bırakanları görüyordu her halde. Betty ise fıkırdadı:

— Benim canım gece kulübüne gitmek istiyor.

— Vakit yok ki Betty.

— Vakit bulunur, her zaman bulunur.

Dışarı çıktık, saat 9.45'di. Çevrede dolaşıyorduk. Bir anda koca bir yüzme havuzunun kenarında bulmuştuk kendimizi. Geceydi, Hollywood değildi burası, Marlon'cuğum da yoktu elbette. Kimsecikler yoktu. Kızlar «dönelim.» dediler, geri döndük.

Okulun kapısına yaklaşırken acı ve müthiş bir fren sesiyle kenara fırladık. Pırıl pırıl bir Ford, tozu dumana katıp tam kapıda durdu. Radyosu sonuna kadar açıktı. Gümbür gümbür sesiyle, ortalığı velveleye veriyordu. İçerden biri, çığlık çığlığa bağırıyordu: «Biten bir aşkın son nağmeleri ile...» şarkıydı bu... Kapıcı şaşkın, fırladı.

— Hey, çek şu arabayı burdan. Hem de o allahın cezası radyoyu kapa.

Arabanın kapısı açılıp, üzerinde mavi bir pantolon olan yakışıklı delikanlı kapıcıya yaklaştı.

— Çok mu geç kaldık? –Biraz durdu, süzdü yaşlı adamı–. Babalık.

Babalık, her şeye kızmıştı. Babalık lafına, oğlana ve radyoya.

— Kes şu pis müziği, bu saatte o kadar yüksek sesle çalamazsın.

Oğlan oralı bile değildi. Babalığa sırıttı.

— Sevgilim içeri girebilir mi? Yarın burda okula başlaması gerekmiş de.

Babalık inanmamıştı. Oğlana sertçe çıkıştı.

— Nerden gerekmiş? Mektup mu aldın yoksa?

Delikanlı döndü, kırmızı arabasına eğilip haykırdı:

— Hey, Sally-Lu. Gel buraya.

Bir an sessiz kaldı ortalık, arabanın öteki kapısı açıldı. Mini şort, mini sütyen giymiş sarışın bir bebek gözyaşlarıyle çıktı dışarı. Saç baş perişan dudaklar ıslak. Bacaklar titremekte. Biraz önce seviştikleri belliydi oğlanla. Erkeğine yanaştı ve yapıştı. Koluna sarmaşık gibi sarıldı. Oğlan çaresizdi. Kızı sevip okşayarak kapıcıya döndürdü.

— Adama mektubunu göster Sally-Lu.

Kız minisinin cebine daldırdı güzel, minik elini. Buruşmuş mektup çıktı bir yerlerden. Kapıcı şaştı ama okudu kâğıdı.

— Bu biçimde okula başlanılmaz küçük hanım. Bizim büyük annemiz okulun başı Miss Gruel, gecenin bu saatinde seni içeri sokar mı bilmem? Özellikle yanında genç bir adam görürse.

İkisi de ayrıldılar. Oğlan ağaç olmayı bıraktı, kız da sarmaşıklığı.

— Ama biz şeyiz.

— Ne olursanız olun. Kızım senin perişan bir halin var. Ama ne yapalım ki. Çare yok galiba. Hadi, dal içeri hemen. Saat 10'a bir var.

Genç adam Sally'yi kucakladı, bir an öyle kaldılar. Sonra istemeyerek zorla ayrıldılar. Delikanlı arabanın arkasından kızın valizini çıkartıp geldi, kapıcıya verdi. Kız ağlamaya başlamıştı.

— Yarın akşam saat 6'da seni alırım Sally-Lu.

— Hayır gelemezsin -diye kapıcı son sözünü söyledi-. Şimdilik bir hafta gelmek yok.

Oğlan durdu, şaşırdı, fırladı arabasına bir kalkış ki. Aya füze atıldı sandık...

Sarışın bebek, minisi gözyaşlarıyle bize döndü, sonra kapıcıya çevirdi darmadağınık saçlı başını.

— Ben nereye gideceğim şimdi?

Rachel atıldı hemence:

— Merhaba. Okula hoş geldin. Ben Rachel Jones. Acele edelim. Oda numaran kaç?

— Sanırım on altı.

Sarışın bebek bizim müşterimizdi. Beşinci yatağın sahibi de gelmişti. Birlikte koşarak içeri girdik. Merdivenlerde durduk birden, ses mi gelmişti? Hayır. Sally–Lu'nun gözyaşlarını sildik kâğıt mendille. Odamıza adımımızı atarken bina karanlığa gömüldü birden.Sonra bahçede üç tane dev projektör yandı, binanın ön cephesini taramaya başladı. Odamızdan çıkan biri vardı. Işık geldi bir an, tanıdık onu, bizi okulda karşılayan kılavuz kız. Suratından düşen bin parçaydı. Yüzündeki profesyonel hostes gülümsemesi kaçıp gitmişti. Dudaklar sımsıkı kapalı, elleri göğsünde kavuşmuştu.

— Altı haftalık kursa bu şekilde başlamanız hiç iyi değil. Bir daha tekrarlarsanız hostes olmanın mutluluğuna hiç bir vakit varamazsınız.

Sally–Lu'nun durumunu anlatmaya çalıştık. Ancak kız, eliyle yataklarımızı gösterdi. Sonra da çekip gitti. Kapımızı kapadık; karanlıkta el yordamıyle ilerledik.

Cynthia örtüsünü boğazına kadar çekmiş, hafifçe horlayarak uyuyordu. Yatağının önüne bir tabure çekmişti şaşırmayalım diye.

— Bu Cynthia, oda arkadaşımız... –Sally'ye gösterdik. O ise rahatça ağlıyordu. Kimseyle tanışmak istemediğinden emindim.

— İşte şu ilerdeki de senin yatağın.

Ağlaması arttı bebeğin. Yağmurun fazlalaşması gibi. Sesi de yükseldi. Hıçkırma bir ara uluмaya döndü, gürültü arttı. Cynthia yerinden fırladı birden. Örtüyü boğazına dek tutuyordu sımsıkı.

— Ne oluyor, kim uluyor burda? -diye söylendi şaşkın.

— Sally-Lu da bizim odada kalıyor... -diye açıklamaya çalıştık.

— O da kim, nerden çıktı?

— Canım Cynthia, uyan artık, beşinci yatak bu... -deyivermişim.

— Beşinci yatak uluma yatağı mı be? Hem hislerini kontrol etsene!

Cynthia restini çekti. Kibirli kibirli kıvrıldı yatakta. Ama üçümüz bakıştık, başına dikildik Sally için. Korktu.

Bu anda kapı açıldı, elinde Sally'nin çantası yaşlı bir Meksikalı adam içeri daldı.

— Çık dışarı korkunç mahluk, çık dışarı.

Haykırıyordu Cynthia, isterik çığlıklarla haykırıyordu. Adam dehşete düştü, korkmuştu. Aynı anda sütyenini çıkaran Betty O'Riley'in arkasındaki eline takıldı gözü. «Pat» diye açılan iliğin sesini duyan Meksikalı hemen arkasını döndü ve odadan çıkmadı da uçtu. Kapıyı kapamak nerde, acaba kapı diye bir şeyin varlığını hatırlamış mıydı garip.

— Kapa o kapıyı! -diye Cynthia bana bağırdı.

Betty sütyeni elinde sallayarak ilerledi ve kapadı kapıyı. İri memeleriyle doldurmuştu odayı. Hele yürüyüşündeki tavır ve seks... Bu durumu gören iskelet Cynthia, afalladı hemen, başını duvara çevirdi

Odamızın içi zaman zaman aydınlanıyordu.

Projektörler bahçeyi tararken ışık bir anda her şeyi yalıyor, sonra karanlık dönüyordu odaya. Biraz sonra gene ışık. Deniz fenerleri gibi... Soyunmaya çalıştık. Karanlıkta neden zor olurdu soyunmak, bilmem. Bir an önce yumuşak yataklarımıza kendimizi atmak istiyorduk. Banyoyu aramak, tuvalete gitmek bile karanlıkta olacak şey değildi. Yattık. Cynthia'nın horlamasıyle Sally'nin iç çekişlerini dinleyerek, bir süre sonra sızmışız.

•

Ertesi sabah banyo bir tımarhaneyi andırıyordu. Saat 9'daki toplantıya yetişmek için herkeste bir telâş bir telâş. Cynthia erken kalkmış olacak ki ne odada ne banyoda göremedik o iskelet vücudunu.

Kahvaltı nefisti. Oburca yedik, tıka basa. Sonra dışarı attık kendimizi, bahçeye hava almaya. Saat 9'du. Salonda yerlerimizdeydik. Önümüzdeki masaların üstünde kâğıtlar, kitaplar, haritalar ve herkesin ayrı ayrı makyaj çantası vardı. Biz önce bu tuvalet eşyalarını gözden geçirdik. Bilirsiniz, ruj, pudra ve rimel, haritalardan daha ilginçtir kadın dünyasında.

— Günaydın kızlar... –diye gene aynı kadın selâmladı bizi.

Sesi biraz daha yüksekti bu gün. Feryatlar doldurdu salonu. Kızlar gülüşüp bayıldılar. Mikrofonu gene yaşlı adam düzeltti. Kadın zeki idi. Biraz bekledi, düşündü ve başladı.

— Ne zaman böyle korkunç sesler işitsem, yeni jetlerimizin sessizliğini hatırlarım... –Güldü, hayır kahkaha attı.

Kadına yakın bir masadaki on bir kız ölçülü şekilde gülüyordu. Toplantının sonuna dek seyrettik onları. Her davranışını taklit ettiler kadının. Örneğin, gülmesini, kaş çatmasını, baş sallamasını, beden kıvırmasını ve konuşurken sertleşmesini. Bizi de oyaladılar, herkesle beraber güldük.

— Evet, hanımlar, dün akşam yemek saatinde bazılarınızla tanıştım. Yenilere söylüyorum. Adım Miss Gruel, bu hostes okulunun müdüresiyim.

— Dün akşam kapıcının söylediği «Büyük anne» bu vallahi? -Rachel kadıncağızı mimlemişti.

Gruel sesini yükseltti:

— Hava yollarımız adına hoş geldiniz derim.

Betty, Rachel ve ben kasıldık, hostes olmuştuk birden. «...Hosteslik gibi çekici ve şöhreti olan bir mesleğe başlamak üzeresiniz. Önceki görüşmelerimizde hepiniz çok isteklisi olan bu mesleğe karşı yüksek istidatlarınızı gösterdiniz. Bu altı haftalık kursa en iyi umutlarla başlıyoruz. Kolay olmayacak sanırım. Eğitiminiz ortak, ama, ayrı ayrı hepinizle uğraşacağız. Eğer arzu eder de çok çalışırsanız başarı kesindir. O en güzel günümüzde yani okulu bitirme gününde bütün arkadaşlarınız, aileleriniz önünde gururla çıkabileceksiniz. Masalarınızın üzerinde broşürler var. Okulun temel yasalarıyle kurallarının en ayrıntılı sıralamasını bulacaksınız bunlarda. Bizler de sizleri o kural ve yasalara göre yöneteceğiz. Size başka söyleyeceklerim yok. Yalnız rica ederim, şunu aklınızdan çıkarmayınız; kuralların kesinliği bellidir, bu kuralları çiğnerseniz okuldan çıkarılırsınız. İyi çalışın, dersleri çok dikkatle dinleyin. Geleceğin size vereceği mutluluğun tadını çıkarmış olursunuz.»

Gök gürültüsünü andırdı alkışlarımız. Miss Gru-

el pişkinliğe vuramadı, platformdan inerken sendeledi. Tekrar alkışladık, kızardı. Şarkıcı gibi selâm verdi. Alçak gönüllü görünmeye çalıştı, beceremedi, öğretmen tafrası ile indi ve gitti.

Mikrofonun yanındaki, uzun masada oturan on bir nazenin yanımıza gelip, Miss Gruel'in neler istediğini belirttiler. Bizden önce hostes olmuşlardı bu kızlar ve gülümsemeleri hâlâ kaybolmamıştı yüzlerinde.

Tartışma bir saat sürdükten sonra ara verildi. Kahve, portakal suyu ve çörek zamanıydı. Çeneler laf değil, kahvaltı öğütmeliydi. Yağlı çörekler nefisti canım, asıl nefis olan da ders kesimiydi. Önce hafif kokusu yayıldı, leylâk, sonra güzel vücuduna çok dar bir etek bluz giymiş olan Betty O'Riley geldi yanımıza.

— Kuralları bozmak ne demek canım?

— Hani bize verilen kitaptaki kuralların dışına çıkmak.

— Yaaa... Bütün o kitaptaki kuralları mı?...

— Sanırım.

— Desene erkek görmek için altı hafta dolmadan duvarlara tırmanacağız.

— Yalnız o elektrikli parmaklıklara tırmanma. Biftek olursun... -diye Rachel matrak geçti Betty ile.

— Bir şey kullanması gerek değil mi bunların yemekte? -diye Betty sorularını sürdürdü.

— Nedir o bir şey dediğin?

— Canım, öf biliyorsunuz işte... Yani seksi unutturacak bir madde, şey işte... Hani canım erkekleri düşündüğünüz zaman içinizde beliren kıpırtıyı giderecek bir madde. Dediğim şey o işte.

— Sodyum Nitrat mı? -dedi Rachel.

— Anlamadım, ben, kimya fizik filan bilmem ki.

— Sodyum nitrata halk şap der şap. Baban sakalını kesince kan durdurmak için kullanır –diye ekledim.

Kıkırdayarak o güzelim vücudunu kıvıra kıvıra ayrıldı yanımızdan.

Bakakaldık Betty kıza, utandık galiba, ama içimizden de hak verdik ona. Kıpırtılar diner miydi yirmi yaşlarda.

Sally–Lu konuşmamıştı geceden beri. Ders arasında yanımıza yaklaşmıştı. Rachel'den hoşlanıyordu. Ona soruyordu sorularını. Toplantının ikinci yarısı için yerlerimize giderken,

— Broşürlerde, bir hafta burdan ayrılamayacağımız yazılı. Bu korkunç... Erkek arkadaşım Warren kapıları kırar. Ödüm kopuyor. Ne yaparım o-vakit?

— Üzülme Sally–Lu, belki de pencereden öpücükler gönderebilirsin.

— İnşallah!

Az da olsa bu konuşma cesaret vermişti ona.

Öğle yemeği nefisti. Bütün kızlar ahçı ile evlenebilirdik. Salçalı biftek, spaghetti peynirli, tatlı şarap, çukulatalı dondurma, yağlı, peynirli, kıymalı, sade kurabiyeler. Herkes kilo alacağından korkuyordu. Sonra bu endişemiz boşa çıktı ya...

Derse başladık. Saç biçimi, makyaj, genel görünüş üzerine geniş ve faydalı bilgileri öğrenecektik. Üzerinde hostes elbisesi son derece cazip bir kız, bizi davet etti sınıfa. Okul havasına girivermiştik. Karatahta başında bir adam vardı. Adamın gözünde de kuvvetli bir tik. Sol gözü deniz feneri gibi 3–5 saniyede bir çakıyordu. Çok yorgundu hocamız, uzun dalgalı saçları alnına düşüyor, o da

elleriyle yerine yerleştiriyor, ama saçlar yine suratın üzerine akıyordu. Karatahtaya büyücek bir kadın başı yapmıştı. Bizi derse alan hostes kendini ve öğretmenimizi tanıttı.

— İlk dersiniz güzel ve cazip görünme. Hepiniz hoş geldiniz. Ben Miss Lucas, bu erkek arkadaşımız da meşhur saç makyaj uzmanı Mister André. Hostes olduktan sonra aileniz bile sizi tanıyamayacak. Benimkiler beni tanımadılar, buna inanın.

Buna inanmak, ailemizi şaşırtmak istiyorduk. Ama iskelet Cynthia'yı ne kılıkta olursa olsun, hem ailesi hem erkekler tanırdı kuşkusuz. Birkaçımız Cynthia'ya bakınca André de onu seçti. Güzelleşmeye mecbur olan oydu. Çirkin değildi ama nasıl anlatayım bilmem, biçimsizdi. Antipatikti, ukala ve yabanî idi... Amma da söylendim zavallı Cynthia için.

André tek gözüyle baktı. Tikli olan göz kapağını tutup Cynthia'yı getirdi tam ortaya, saçları çok iyi yapılmıştı. André hakkını verdi bu taranışın.

— Saçlarınız yüzünüze çok iyi gitmiş Miss.

— Doğal bu. Çok lüks bir kuvaföre gidiyorum. –diye kişnedi.

Bu tarz konuşmadan biz de, André de hoşlanmamıştık. İskeleti oturttu.

Ondan sonra Betty'yi çağırdı yanına. Adam tam erkek miydi yoksa o biçim miydi anlayamadık. Gözlerini ayıramıyordu Betty'nin memelerinden. Biz de tam bu esnada Rachel ile bakışıp isim taktık Betty'ye: «Koca Memeli». Rachel bana doğru eğilip, «Hayatımda gördüğüm en büyük meme. Hem de sahte olmadığını hepimiz biliyoruz.» diye fısıldamıştı.

Betty'le ilgilenen André kıza sırtını dönüp omuz oynatmaz mı? Kırıttı üstelik, cilâlı tırnaklarını da dişleriyle ısırınca, tam teşhisi koyduk, André o biçimdi.

Mr. André geldi, kaşın biri kalkmış, gözler süzgün, sesi tam bir yaşlı orospu inlemesi...

— Yüzünüz uzun miss.

Rachel'e hayırlı havadis verildi. Ay yüzlü idi. Cynthia klasikti, erkeksiydi. Sally-Lu alelâde, Orta Amerikalı bir tipti. Biz de karar verdik ki Mr. André ilkel bir tiptir ve o biçimdir. Kadın gibi uzun saçları, ojeli tırnakları, kart sesi, ve rujlu dudaklarıyle tanımıştık onu. Dudaklarını güneş ve ışıkta Rachel fark etmişti.

Günler geçiyor, Okul yürüyordu. Hosteslik okulunda esastan uğraştılar bizimle. Eğitilmek oyuncak değildi. Mezun olabilmek için FAA* sınavını vermek gerekti. Önceleri, ellerimizde resimler, kesitler, planlarla uçak maketlerini kılı kılına inceledik. Motorlar, gövde, kanatlar, kuyruk. Bir bir öğrendik, yapılarını ve ödevlerini. Mühendisler kadar değil, teknisyenler kadar da değil, ama şey canım, sizler kadar öğrendik işte. Zorunlu hallerde kullanılan çıkış yerlerinin nasıl çalıştırıldığını, uçağın kullandığı yakıt miktarını, mutfağın kullanılmasını, herhangi bir tehlikede nasıl davranılacağını belledik.

Derslere 8'de başlıyorduk. Hengâme ise 6.30'da başlıyordu. O saatte tatava ayaklanıyorduk. Banyodaki bir âlemdi. Duş almak, tuvalet, saç taramak, diş yıkamak için birbirimize giriyorduk. Okuldan intizam isteniyordu. Baştan ayağa son derece düzenli giyinmek gerekiyordu.

* FAA: Federal Aviation Agency (Federal Havacılık Kurumu). Ayrıca hosteslik okulunda okutulan bir dersin de adı. (Çev.)

Her yerimiz bakımlı, yüzlerimiz makyajlı olacaktı. Özellikle eller ve tırnaklar. Bir haftalık nazarî sınıf çalışmasından sonra, bizi koca jet uçaklarına bindirip içerde çalıştırdılar. Tabiî pist üzerinde ve yerde. Bir günde 6 defa uçağa binip inmek gerekiyordu bazen. Gruplara ayırmışlardı bizi, ayrı ayrı yerlerde ama aynı dersleri, aynı çalışmaları yapıyorduk. Oda arkadaşları bir gruba düşmeyi başardık.

«— Tehlike zamanı» diye bir dersimiz vardı. «Uçak deniz üzerinde bir kazaya uğradığı zaman neler yapılmalıdır» bölümüne gelmiştik. Neler yapılırdı sahi. En yakışıklı müşteriyle birlikte sala binilir ve karikatürlerdeki adaya gidilirdi her halde. Yahut da bu yakışıklı kaptan pilot olabilirdi...

Can yelekleri, sallar, bunlarla ilgili eşyalarla can kurtarılmasını öğrenecektik. Bir gün topladılar hepimizi, civardaki bir göle götürdüler. O kocaman sarı renkte sallara bindirdiler. Her salda 6 öğrenci, bir de öğretmen vardı. Önce bunu çok önemsedik. İlgimiz müthişti. İlerde hayat ve ölüm sorunu olabilirdi. O gün de Rachel ile birlikte aynı sala binmeyi becerdik. İkimizin hiç ayrılmayışı herkesin gözüne çarpar olmuştu. Benim olduğum her yerde Rachel, onun olduğu her yerde ben vardım. Göle girecek ve yüzecektik. Ama izin vermediler, derslere dikkat diye anamızı ağlattılar... Sala binmiştik. Öğretmen tıraş kesiyordu. Sıcak, hem de çok sıcaktı. Göl nefis, serin ve çok temizdi üstelik. Bulunduğumuz salı yanımızdakine iyice yaklaştırdık. Her an bir şey olabilirdi. Kafamdan binbir şeytanlık geçiyordu.

Gözüme bir kol uzaklıkta bir tıpa çarpmıştı.

Tıpayı çekince bu sal da dönerdi. Ansızın Rachel ile göz göze geldik. Aklımdan geçenleri okumuştu. Fısıltıyla yalvardı, «Oh, hayır hayır yapma.» Ama biliyordum, yapmamı istiyordu aslında. Öbür sala bakıp, öğretmenin başını çevirmesini bekledim. Rachel telâşla kürek çekip bizi öteki sala iyice yanaştırdı. Durmadan, «Yapma ne olursun... Yapma,» deyip duruyordu. Uzanıp, birden tıpayı çektim. «Fıssssss» diye bir ses ve sal dümdüz oldu. Bütün kızlar feryat figan sulara gömüldüler. Öğretmen kıpkırmızı olmuş bağırıyordu.

— Kim yaptı? Trudy mi? Rachel mi? Muhakkak ikinizden biri.

*

Bir süre sonra bizi gerçek uçuşlara aldılar. Paniğe kapılıp kapılmayacağımızı anlamak için bir deneme yapılıyordu. Uçağın dört motorundan birini ya da ikisini durdurmak. Bunu bana yaptıklarında kaptan yanıma telâşla gelip «Sağdaki motorlar durdu, bak şuraya, soldaki çalışıyor. Gördüğün gibi suyun üzerindeyiz.» Sonra mikrofonu uzattı. Yolculara bir şey söylemem gerekirdi. O esnada ben de haykırdım, «Evet, arkadaşlar yüzmeğe hazırlanın,» demişim.

Okul kurulu o gece benim için toplanmıştı sanırım. Kovulmam için yeterli not toplanamamıştı herhalde.

Kovulmamıştım sonunda. Fakat kızların çoğu okuldan atılmışlardı. Altı haftalık eğitim sırasında kırk beş kişiden yirmi üçünü okuldan çıkarmışlardı. Bu çıkarılan kızların bazıları kurallara uymamazlıktan ve çalışmadıklarından uzaklaştırılmıştı. Fakat ge-

nellikle hostes olabilecek kişilikte olmayanları, yani insanları sevmeyenleri de çıkartıyorlardı.

İşin püf noktası da buydu. İnsanları sevmek ve onların gece gündüz demeden her türlü ihtiyaçlarını karşılamak. Deneme uçuşlarımızda uçağı rasgele doldururlardı. Tabiî insanlarla ve en kaprislileriyle. Orta başta oturan bir adam, «Bu biftek az pişmiş, istemem, çok pişsin.» der. İstediğini getirince, «Bu gördüğüm en berbat uçak. Kahve istedim süt getirdiniz. Böyle aptal kızları da nerden buluyorlar?» diyen bunun gibi seçilmiş bir sürü mal.

İsyan etmek bir yana yüzünüzdeki en ufak ters bir ifadeyi bile dikkatle incelerdiler. En ters insanları seçmekte son derece titiz davranırdı hava yolları. En berbat müşteriden bile şikâyet yoktu. Bu durumlarda bile biz hosteslerin yolcudan yana çıkıp, «Haklısınız, ben de sizden yanayım.» demenizi beklerlerdi.

Üçüncü hafta sonunda baskı hafiflemişti. Geceleri dışarı çıkmamıza izin verilmişti, ışıklar 23.30'da sönüyordu. Hafta sonlarında bahçedeki havuzun kenarında devamlı parti veriyor eğleniyorduk, o yaştaki kızlar gibi.

Sally-Lu her gecesini sevgilisi tüysüz delikanlı Warren ile geçiriyordu. Bir gece çakırkeyf iken açılmıştı Rachel'e. Warren'in kendisini 3 kere gebe bıraktığını ve her defasında onu tıpta okuyan bir arkadaşına götürdüğünü ve çaresine baktırdığını anlatıvermişti. Sırrını verince gözümüzden düşmüştü garip. Sally-Lu'nun pek o kadar rabıtalı, parlak bir kız olmadığında hepimiz aynı fikirdeydik.

Her gece geç kalırlardı. Saat 10 olur, Sally-Lu'yu bekler olurduk pencerelerde. Koşarak şaşkın ve

yorgun gelirlerdi. Nerden geldiklerini, ne halt ettiklerini bilirdik. Buna rağmen heyecanlanırdık. Warren içeri adım atamaz, kapıcıya küfürler ederken Sally–Lu ona öpücükler yollardı parmaklıklardan. Bir gece o aptal oğlan kapıcıya bağırırken elini kazara parmaklığa değdirdi. Birden yere vurdu onu ceryan. Ama gençti, kasları kuvvetli; yine ayağa fırladı ve bu sefer okula, idareye, şirkete ana avrat küfretti. Kapıcı, şahsına değil de gerçek yetkililere karşı kendisinin de etmeye cesaret bulamadığı küfürleri sıralayan Warren'i yumuşatıp öyle uğurladı.

Kırmızı otomobil yel gibi gitti o gece. Rachel pencereyi kapatırken Sally'ye takıldı:

— Yüksek elektrik akımı oğlanı kısırlaştırmıştır belki de.

Sally–Lu sabahlara kadar uludu. Cynthia kızınca, Sally susup, için için hıçkırdı bu kez de. Ya gerçekten kısır olduysa Warren. «Onunla anlaşıyorduk. Ben onun yerine, kısır olmayan kimi bulurum?»

Ertesi akşam saat 10'da ağzı kulaklarında geldi Sally–Lu, Warren'cik kısır değildi, hiç değildi ve ona kısır diyene aksini ispata hazırdı. Rachel ve ben gülmekten bayıldık.

Bir sabah aynada karnını elden geçiren Sally'ye bakakaldık. Yoksa gene hamile miydi? Yok canım değildi ama, belki, şey...

Rachel bağırdı ona:

— Ne aptalsın... Evlenmeden neye yatıyorsun. Hadi o haltı ediyorsunuz. Bin çeşit tedbir var. Oğlan tedbirini alsın, sen hap kullan.

— Warren'e fazla ileri gitmemesi için hep söylüyorum, ama o hiç duramıyor. Zavallı, erkekler için zor oluyor galiba? –dedi ve zırlamaya başladı gene.

Okulu bitirmemizden dört gün önceydi, perşembe günü. Sally–Lu fişek gibi daldı odamıza.

— Kızlar, Warren sizi davet ediyor, araba kapıda.

— Neden Sally? --dedim.

— Bana çok iyi davrandığınız için kızlar, Kokakola ikram edecek, ne tatlı çocuk değil mi?

Tatlı çocuğun tadına bakan kendisiydi ama biz de gazozunu içecek ve tanışacaktık Warren'cikle. Sally–Lu'nun gülücükleri arasında ben, Rachel ve Betty hazırlandık. Cynthia gelemezmiş. Annesinin gönderdiği «Kadınların günlük giysileri» dergisini okuyacakmış. Odadan kahkahalarla çıktık. Rachel birden geri dönüp yanımıza geldi. Cynthia'yı berbat etmişti. Daha biz çıkar çıkmaz en terbiyesizinden bir seks mecmuasına dalmış hanım. Rachel de yakalamış onu. Cynthia rezil olmuştu. Rachel fiyakasından ölecekti. Fakat efendi kızdı şu Rachel, içerdeki gizli olayı yalnız bana anlattı.

Warren'in kırmızı kutusuna doluştuk. Kırmızı kutu diyordu Warren lüks arabasına. Önde kendisi ve Sally–Lu. Arkada biz, üç kız. Tabiî arkada Betty'nin göğüsleri de beraberdi ve bir kişilik yeri de onlar kaplıyordu. Yakındaki bir yere gittik. Böyle yerlerde kızlar da, oğlanlar da babalarının ya da annelerinin arabaları ile fiyaka yaparlardı.

Sert kalkışlar, ön kesmeler, geri vitesle fırlamalar, yarışlar, arabaya gaz fren ile dans ettirmeler. Uzaktan çok hoş olurdu bunları seyretmek. Geldiğimiz yerin adı *Ma's Root Beer Stand*'dı. Okulumuzun uzaklığı on beş dakika sürerdi ama Warren'in arabasıyle 10 dakikada gelivermiştik. Fiyakalı bir park ettik Ma'nın önüne. Garson kız çıtıpıtı bir esnaftı. Yıldırım gibi getirdi isteklerimizi. Biz arabadan inmedik, arkada meyve sularımızı yudumluyorduk. Sahne önümüz-

deydi. Büyük tek bir bardak portakal suyunu iki kamışla içiyorlardı. Arada bir öpüşüyorlar, kulaklar emiliyor, bacaklar kenetleniyordu.

— Niye evlenmiyorsunuz? –diye Rachel sordu.

— Kendi benzin istasyonumu kurunca... –diye cevapladı Warren.

Bir gurur ve kasıntıyle söylemişti ki bunu. Sally–Lu da cıvıldadı.

— Ben de bunun için hostes olmaya karar verdim.

Bir yandan da Warren'in göğsünün kıllarıyle oynuyordu.

— O benzin istasyonunu kurunca, ben de hostesliği bırakacağım. Değil mi sevgilim?

— Tabiî –diye kızgın homurdandı Warren–. O, uçaklarda, züppe zengin herifin birini bulmazsa...

Söylediğine kendi de güldü. Ama aslında kıskandığı Sally–Lu'nun boğazını keserdi böyle bir şey olduğunda.

Ma'nın yerinden 10.15'de çıktık. Gece yasağına çok vardı. Özellikle Warren arabayı deli gibi sürdüğü için çabucak okuldaydık. Ana yoldan gitmeyip, kendi bulduğu çamurlu bir yolu seçmişti Warren. Çevre tamamen boştu. Yolun sert bir dönemecinde arabadan acayip bir ses geldi, gürültüyle durduk. Bir şey kırılmıştı. İndik çaresiz. Warren boyuna küfrediyordu. Rachel sordu:

— Warren küfrü kes de tamirin ne kadar süreceğini söyle? –Güldü çocuk, hepimiz güldük–. Dingil kırıldı, okula yürüyerek gideceksiniz.

Sally–Lu kalsın mı, gelsin mi? Şaşırdı, üzüldü, tam ağlayacakken:

— Kızlar söyleyin şuna, zırlamasın. Hepinize teşekkür. Gene görüşürüz. Haydi, şimdi yola çıkın, okula geç kalacaksınız.

Sally sustu, öpüş faslı başladı. Biz yola çıktık. Uzaktan okulun ışıkları hafifçe görünüyordu. 20 dakikada anca varırdık. Sally–Lu öpüşten sonraki kısma geçmeden koşarak yetişti bize. Warren'a el salladık. O elbette bir çaresini bulur, onarırdı arabayı.

Önceleri hızlı gidiyorduk, yol pek kötü değildi bizler için. Ama çok fena çukurlar vardı, arabaların ölümüydü bunlar. Biz kenar patikadan yürüyorduk. Gecenin karanlığında gözümüz alışmıştı. Birden fark ettik, kenarları pürtüklü de olsa parlak bir ay vardı gökte. Hızımız kesilmişti ve okula da yaklaşmış değildik. İlerde yol kenarında meşe ağacının altında park etmiş bir araba vardı. Meraklanmış, azıcık da korkmağa başlamıştık. İçerde kim vardı acaba. Ya kadın kız yolu bekleyen bir manyak, bir deli? Her tahmin bizi büsbütün korkuttuğu için, yerimizden kımıldayamaz olmuştuk.

— Keşki Warren'ciğim de bizimle birlikte olsaydı –diye Sally–Lu yutkundu.

Birbirimize sarılmış, arabanın 50 metre arkasında koca bir ağacın arkasına gizlenmiştik. Sanki gece bizi görürmüş gibi.

— Polis arabada cesedi bulur, bizi de yakalarsa? –diye Betty en kötüsünü konuşurken Rachel susturdu onu.

— Sus bakalım. Belki de sevişen bir çifttir.

Rachel'in söyledikleri çıkardı her vakit. İnanmamış, ama sessizliği de bozamamıştık. Okulun kapısına varmak için arabanın önünden geçmemiz gerekliydi.

— Ben yavaşça süzülüp ne olduğuna bakacağım. Bir şey yoksa geçeriz. Eğer deli falansa, sizin için yaptığım bu iyiliği hiç unutmayın. Arkamdan bol bol ağlayabilirsiniz... –dedi Rachel'cik.

Rachel doğruldu, derin bir nefes alıp arabaya doğru yılan gibi yaklaşmaya başladı.

— Yakışıklı ise seslen bize de.

Tahmin ettiğiniz gibi Betty'di bu. Rachel arabaya, tıpkı James Bond gibi yaklaşıp arka camın altına geldi. Yüreğimiz gümbür gümbür atıyordu. Başını pencere çizgisine kadar kaldırıp baktı içeriye. Başını çekmedi bir türlü. Biz burda ölürken o orda... Her halde deli, kızı öldürüyordu. Ya da bir adam karısını, yahut kadın kocasını kesmişti. Rachel içeriye bakıyordu boyuna. Bir dakika kadar baktıktan sonra, yavaş ve sessiz adımlarla dönüp yanımıza geldi.

— Dünyada inanmazsınız –diye soludu–. Dünyada.

— Nedir, ne gördün ki?

— İnanmazsınız.

— Demek deli, kadını kesiyor.

— Hayır, kadın kocasını öldürmüş, belki de iki ceset.

— İnanmazsınız dedim ya... Büyük anne Miss Gruel. Bir erkekle...

— Ne, gözlerimle görsem inanmam... –dedim.

— Dalga geçiyorsun –dedi Sally–Lu.

— Ben gözlerimle gördüm. İsteyen de görebilir. Film yakında, hem yanındaki de kim biliyor musunuz? Kafeteryaya et getiren adam.

— Yani Gruel, celeple mi aşna fişnada?

— Gördüm evet, et getiren adamla.

— Fena adam sayılmaz –diye mırıldandı Betty.

— Sus, terbiyesizliğin sırası değil Betty... –diye azarladım onu.

— Muhakkak görmem gerek. Ne olur, hadi hep birlikte bakalım.

Can atıyor, görmek için çıldırıyorduk.

— İnanmam için görmem gerekmez mi Sally?

— Tabiî şekerim, hem celepler nasıl davranırlarmış ki.

Rachel deli olacaktı:

— Olmaz, olamaz. Allah kahretsin, Allah kahretsin.

Rachel'i ben yumuşattım:

— Kızlar beni dinleyin, bu doğru değil, Gruel bizi görürse atar okuldan. Kimse inanmaz bize, saat da geçti. Atılırız. Hostesliğe de, güzel yolculuklara da elveda.

Kızlar direndiler. Arabanın çok yanından sinerek geçtik. Yapacağımızı da yaptık sıkılmadan. Arabanın önünden geçerken Gruel şakımaya başladı. Genç kızlar gibi çıkıyordu sesi. Sınıftaki yüksek tonu ile ilgisi yoktu.

— Alan –diye sızlanıyordu–. Yapma bunu bana, ne olur.

— Sus Louisa –diye kart bir ses yansıladı onu–. Çevre zifir gibi karanlık. Şahane vücudunu, ne derler, körlere öğretildiği gibi okuyorum!

Bayılacaktım, bugün dünya aynı yolu izliyordu, demek ki. Az daha bütün hayatımı bu sözcüğe bağlayacaktım.

— Acaba adamın önlüğü üzerinde mi? –diye Betty meraklandı.

Soluk almaktan korkarcasına bekledik. Duyulmamıştı Betty'nin sesi. Sally, ben, Rachel önden fırladık, Betty gözleri arabada ağır ağır yürüyerek geldi. Koşa koşa kan ter içinde okulun kapısına ulaştık. Kapıcı geç kaldığımızı idareye söyledi. İdaredeki ilgili buyurdu:

— Yarın sabah Miss Gruel'e hesap verirsiniz...

Çok ilginçti bu söz, Miss Gruel bizden hesap soracaktı. Evdeki hesap hiç bir zaman çarşıya uymaz-

dı. Serin yataklarımıza attık kendimizi. Betty izlenimlerini anlatacaktı her halde, ve anlattı:

— Arabanın yanından geçerken son bir kere baktığımda ne gördüm biliyor musunuz? İkisinin de bacakları beyazdı, hele Gruel'inki.

Kahkahadan kırıldık. Miss Gruel'i düşündük, hakkı da vardı canım. Bizimki candı da onunki patlıcan mıydı. Etçi metçiydi ama erkekti işte.

Ertesi sabah, bizi şiddetle azarladı Miss Gruel. İçinde hayat, namus, ödev, okul, vakit, şeref, vatan, millet ve konserve bulunan bol salçalı bir nasihat çekti. Ama biraz yorgun görünüyordu. Acaba neden uykusuzdu? Bozulan araba masalına inanmamıştı ama okuldan da attırmamıştı bizi.

Gruel'i son dersimiz olan «Davranışlarımız»a kadar görmedik. Bu, büyük annenin en sevdiği ders olup kendisi verirdi. O gün sınıfa geldiğinde, kokular sürmüştü, öyle de gururluydu ki... Derse başladı, «İnsanın namusu ve özel hayatı»ydı konumuz.

— ...İşte bu yüzden özel hayatlarınıza giriyoruz. Belki güceneceksiniz, haklı da olabilirsiniz, ama, hostes olmak üzeresiniz ve başarınız davranışınızın aynasıdır... Kendinizi evleneceğiniz değil de... Nasıl söyleyeyim... eğer evlenecekseniz tabiî... başka erkeğe teslim edecekseniz, önceden çok iyi düşünmenizi salık veririm. Buna ait çok eski bir de atasözü var. «Bir saatlik zevk ömrünüzün cehennem içinde geçmesine değer mi?»

Bu sözlerin etkisinde kalmış gibi, hepimiz düşünceli pozlar alıyor, dudak ısırıp utanma numaralarına giriyorduk. En sonunda koca memeli Betty aptal aptal sordu:

— Bilmek istediğim bir şey var? Bu iş nasıl bir saat sürer?

Hepimiz kıkırdadık, gülmemek için dudaklarımızı ısırıyorduk. Gruel önce anlamadı soruyu, anlayınca da kızdı ve kızardı. Betty'i çaktırır bu büyükanne dedik içimizden. Ama Betty hostes oldu. Sebebi de şu: Sally-Lu.

Sally-Lu soruyu sordu ansızın:

— Siz et sever misiniz Miss Gruel?

— Elbette severim, hele kanlı bifteğe bayılırım —gülümsedi Gruel, son derste öğrencilerle şaka ediverse ne olurdu?

Sally-Lu, Betty'nin kıstırıldığını sandığı için üsteledi:

— Siz veya bir yakınınız, etten anlar mısınız?

Birden ayıldı büyükanne, hepimize kuşku ile baktı. Acaba neyi ne kadar biliyorduk. O geceyi hatırladı birden, geç kaldığımızı filan. Sonra Sally-Lu'ya döndü, gülümseyerek:

— Bir yakınım etin her cinsinden anlar. Hayvan etlerinden tabii. Ben insan etinden anlarım. İyisinden ve kötüsünden. Özellikle genç kızların ne demek istediklerinden. Hepinize veda ediyorum. Allahaısmarladık. Teşekkür ederim. Mezuniyet gününde buluşuruz. İyi şanslar.

Deli gibi sarıldık birbirimize büyük anne mezuniyetimiz için yeşil ışık yakmıştı. Ben Rachel'e, Sally-Lu Betty'e sarıldık. Cynthia açıkta kaldı. Ne yapalım o da bir etçi bulurdu elbette... Yaşasın gizlilik ve bizim, bozulan otomobilli şansımız.

•

Okulu bitirmemizden bir gece önce çok sinirlenmiştim. Okulda duramıyordum. Çalışmaktan, puan tutturmaktan yorgun düşmüştüm, ay olmuştu, hatta

geçmişti, ne dans ne müzik. Direncim kalmamıştı.

Rachel'e yalvardım. Odamızda ikimiz yalnızdık.

— Rachel, haydi burdan gidelim. Kasabaya gidelim.

— Oh, hayır Trudy, hayır yavrum. Birkaç günümüz kaldı. Başımızı derde sokmayalım.

— Beni yalnız mı bırakacaksın?

— Bilirsin ki bırakmam seni.

Odamızın bitişiğindeki balkondan su borularına asılıp, kalın bir sarmaşık dalının yardımıyle aşağıya indik. Kaçmadan önce yataklarımızın içini insan varmış gibi yastıklarımızla kabartmıştık. Her gece oda kontrol edildiğinden yataklar ellenmezdi. Cynthia, yani iskeletimizin ağzı sıkıydı. Ötekilerse suç ortaklarımız. Bizi kimse ele vermezdi ki. Başardık tüymeyi. Hepinizin okuldan kaçtığı gibi kaçtık. Hiç olmazsa öğrenciyken bir kez yaptığınız gibi. Yola koyulduk, öndekinden değil de arka taraftaki bir başka kapıyı özel maymuncukla açarak çıktık. Kasabadaki bir dans lokaline girdik. Havacıların yeriydi burası, daha önce de gelmiştik. Dans ettik, bira içtik, o kadar eğlendik ki. Hasrettik dansa ve müziğe. O gece Chuck diye bir çocukla tanıştım.

Chuck hava yollarında çalışıyordu, mesleğe gireli bir yıl olmuştu henüz. Çok uzun boylu, şahane tebessümlü gürbüz bir delikanlıydı. Kalın parlak kaşlarının altında insanı baştan çıkaran mavi deniz gözleri, kısa kesilmiş altın saçlarıyle tam tipimdi. Hiç bir erkekte böyle büyük göz görmemiştim. Bana baktıkça eriyordum, benimle hemen ilgilenerek sevdiğim hafif içkilerden ısmarlamaya başlamıştı. Cömert erkeklere bayılırdım doğrusu. Yüzüme öyle dost, öyle sevgiyle bakmaya başlamıştı ki, dayanamadım.

— Haydi yakışıklı çocuk, son dansları kaçırmayalım –dedim.

— Anladım siyah saçlı, sen güneylisin her halde?

— Tamam, bildin, Texaslıyım ezelden... –deyiverince ne güldük ne güldük.

O Minnesota'nın kuzeyinden geliyordu. Orası öyle soğukmuş ki, yazın bile buz üzerinde paten yapılırmış kasabalarında.

Sohbetimiz koyulaştıkça çekingenliğimiz de kalmıyordu. Rachel de kibar bir adamla dans ediyordu. Ama tutku filan yoktu onlarda, sadece, içki, müzik ve dans vardı. Ara sıra bakışıyorduk. Erkekleri tanıştırdık, aynı masaya oturduk en sonunda.

Chuck ile ben sanki çok eskiden tanıyorduk birbirimizi. Ben tam ona bu duygumu söyleyecekken o bana söyledi. Şaşırdım. Canım okula dönmek istemiyordu. Ama zorunluydu bu. Gece yarısı döndük. Ön bahçeden emekleyerek geçtik. Bu anda projektörlere çok dikkat etmek gerekti. Gene su borusu ve sarmaşıklara tutunup balkona çıktık. Kurtulmuştuk.

Ertesi gece mezuniyet gecesiydi. Beni Chuck'a gitmekten alıkoyabilecek hiç bir kuvvet yoktu. Tutsak hissediyordum kendimi. Chuck'ımı görmem gerekiyordu. Rachel ile hafta sonu New York'a gidiyorduk. Chuck'ı merak ediyordum. Gideceği yeri bilmek istiyordum. Beğenmiştim çok. Avuçlarımdan uçup gitmesine katlanamazdım. Hem ilerde bir gün, uçuşların birinde karşılaşabilir ya da hiç görüşmeyebilirdik. Bunu düşünmek istemiyordum. Chuck'ımı bulup onunla konuşmalıydım. Duyguları ne âlemdeydi. Ciddî miydi benim gibi, o da şey miydi. Canım sıkılıyordu ve mutlaka kaçacaktım.

Rachel karşı çıktı buna. Mezuniyetten önce

değil bir günlüğüne, birkaç saatliğine bile böylesine tehlikeli bir serüvene girişmek iyi değil diye düşünüyordu. Koca altı haftalık çalışma ve çaba suya düşebilirdi bir anda. Ama bana engel olacak hiç bir güç yoktu bu dünyada.

Yalnız gidecektim. Kararlıydım. Rachel'cik beni bırakamazdı ki. Razı oldu sonunda. Dikiş atelyesinden aşırdığı iki mankeni yatırdı yataklarımıza,saçları dışardaydı. Vücutlar da tamam. Örtüleri boğazlarına kadar örttük. Oda arkadaşlarımız sıkı ağızlıydılar ya. Bir de yemin ettirmiştim. Her şey tamamdı.

Balkon, su borusu, sarmaşık, asma ve sonunda bahçedeyiz işte. Yine arka taraftan, sokak ve doğru kafeteryaya. Müzik ve biralar içine daldık. Chuck oradaydı. Dansa başladık, kafaları bulduk. Kurtlarımızı öylesine döktük ki eğlenceden başımızı alamadık. Hayatımda böylesine bol ve güzel hiç eğlenmemiştim. Müziğin çılgın ritmiyle saatlerce tepindik, sallandık, coştuk. Birbirine değmeden zıplanılan, el kol sallanılan, bacak kaslarının son güçlerini tüketen danslardan ettik. Çevremizdeki gençler de hava yollarındandı. Rachel'le benim mezun olmak üzere olduğumuzu biliyorlardı. Kadehler şerefimize ve hostesliğimize kalktı hep. Neden bize bu kadar içirdiler anlamadım. Ama biz havalardaydık, genç, güzel ve başarılıydık. Sevinçten uçuyorduk, daha hostes olmadan. Kimse durduramazdı ki bizi. Chuck'dan aldığım haberi ilettim Rachel'e.

— Chuck üç ay için California'ya gidiyormuş -kederli bir şekilde fısıldadım-: Ancak oraya gidersem görebileceğim Chuck'ı.

— Bana kalırsa sen oraya bir hafta içinde gidersin yavrum -dedi Rachel.

Sonra tekrar partinin havasına kaptırdık ken-

dimizi. İçtik, dans ettik. Saat gece yarısını geçmiş, 3 olmuştu. Sabaha az vardı. Deli olmuştuk. Neyse Chuck başta, bizi bir arabaya bindiren oğlanlar okul çevresine getirip bıraktılar. Çok acıklı ayrıldık.

Arka taraf bahçe, emekledik projektör ışıklarına görünmemek için. Balkona vardık. Yukarıya bakıp balkonu ta göklerde gördüm. «Allahım, buraya nasıl çıkacağız?» İnliyordum, zevkten ve yorgunluktan. Sarmaşıklar, asmalar, su borusu ve işte balkondaydım. Everest tepesine çıkmış gibiydim. Yorgunluktan bitmiştim. Rachel'ciğim aşağıdaydı. «Gel hayatım gel. Gel yavrum gel.» diyordum, ama nafile...

Rachel, aşağıda durmuş bakıyordu, inliyordu üstelik.

— Ölmek istiyorum. Ölmek istiyorum.

Kusacaktı ama, olmadı. Asmalara tutundu, dönen başını doğrulttu, hamle ettiyse de çıkamadı. Bütün çabalar fayda vermeyince, balkon penceresine vurdum. Kızlar uyandı. Tabiî, Sally-Lu ve Betty. Cynthia horlamaya devam ediyordu. Arkadaşlar Havva anamız kılığında yardıma geldiler bize. Ben tekrar balkondan aşağı kaydım. Rachel'i sırtladım ve kızların yardımıyle yukarı kaldırıp balkona itmek istiyordum. Rachel kendinden geçmişti büsbütün. Üçüncü kez Rachel'i yukarı kaldırdık, kızlar tuttular, arkadan Cynthia gelmişti o sırada, kızlar korkup bıraktı Rachel'i, kız düşünce ayağını burktu. Gürültü fazlalaştı, yakalanacaktık. Tabiî son günde okuldan atılacaktık. Kaderimizi bekledik, neyse ki gelen giden olmadı, her halde talihimiz de sarhoştu ki bizi bulamıyordu. Uzanmış yatıyordu Rachel.

Tamam diye düşündüm, artık bir daha yukarı çıkamayacaktık. Derdimi kimselere anlatamazdım. Chuck anlardı beni, ama o okuldan değildi ki.

Derdimin sebebiydi. Kızdım, tam ağlayacaktım ki Cynthia yılan gibi tısladı yukardan:

— Bana iskelet diyorsunuz. Ben bunu hak etmedim. Bana Rachel en iyi markadan iki plastik göğüs alacak. Sen de kalça alacaksın, en iyisinden. Hallederim derdinizi, yoksa...

Hemen kabul ettim. Cynthia'ya her şey helâl olsundu.

— Kabul, en iyisinden sana göğüs de alırım, kalça da. İlk maaşım feda olsun sana.

Kızmadı, aşağı indi, Rachel'i sırtladı. Yukarı çıkardı, Betty ve Sally de yardım ettiler. Sonra döndü, benim elimden yakalayıp çekti. Bir anda balkona çıktık. Cynthia'ya sarıldım, öptüm onu.

— Takma öteberimi isterim, hem de yarın –dedi ve gidip yattı.

Duşun altına Rachel'le birlikte girdik. Bir yandan uyarıyordum:

— Dinle. Anlamaya çalış beni, yakalanırsak, banyoda düştüğünü söylersin, inlemeyi de kes artık.

Rachel acısından bağırıp inliyordu. Duşun gürültüsü ve konuşmalar, inlemeler ayyuka çıkarken basıldık. Zira o anda içeri giren nöbetçi kadına Rachel, öğrettiğimizi söylüyordu.

— Ayağım, ayağımı burktum, öleceğim, ah anne, anneciğim.

— Nasıl oldu bu. Söyleyin, nasıl oldu? –Nöbetçi kadın bir sinirlenmişti ki.

Biz de işi gürültüye getirip kapamak için bağrışmaya başladık.

— Biliyorsunuz ki yarın okul bitiyor. Heyecanlıydık da uyuyamadık. Rachel de bu ara ılık banyo ile sinir yatıştırmak istemiş, âdetidir zaten, işte bu sebeple düşüp bileğini incitti.

Nöbetçi yuttu. Hemen sargılar, plasterler, kolonyalar. Doktor teklifini geri çevirdik.

Rachel'cik bileği sarılı olarak mezun olmuştu. Yakasına bir çift kanadı takarlarken bana dönüp:

— Seni öldürebilirdim –diye fısıldadı.

Mezuniyet, ciddî, ağır, ama güzel bir hava içinde oldu. Tören dolayısıyle herkesin ailesi gelmişti. Müzik eşliğinde üniformalarımızla merdivenlerden inerken ufak tefek hıçkırmalar duyuluyordu kalabalıktan. Salonda ailelere karşı dizildik, marşımızı söyledik.

Satışlar kısmı müdürü —onun bir süreden beri Miss Gruel ile yaşadığını öğrenmiştik. Etçi hariçti canım, o gece Romeo'suydu— kısa bir konuşmadan sonra kanatları yakalarımıza iğneledi.

Miss Gruel ilerledi, biz kızlar gülmedik, «gülemedik» desem daha doğru. Gözleri yaşarmıştı, bu bizi de heyecanlandırdı. Bizim de gözlerimizi yaşartmak için konuştu:

— Artık size, arkadaşlarım diyebilirim. Aynı seviyede aynı meslekteniz. Sizler, şimdiye dek gelip geçen sınıfların en iyisi, en başarılısısınız...

Bunun gibi klasik sözler her sınıfa söylenmişti, ama gene de duymak bize gurur vermişti. Sözlerden hoşlanmış ve heyecanlanmıştık. En tembelimiz bile aynı şekilde gurur duyuyordu. Cynthia bile hoş görünmüştü gözümüze, birbirimizi tebrik ettik. Kızlar, kuşlar gibi şen ve mutluydular. Sally-Lu ile öpüşürken, eliyle karnını gösterdi: «Biz galiba törene iki kişi iştirak ettik» dedi. Şaşırdım. Rachel ile bakıştık. Ona daha önce söylemişti ki o pişkin pişkin gülüyordu. Cynthia'yı öperken Rachel'le gülüştük.

— Cynthia'nın istediklerini unutmayın, parasını verip alın –dedi.

Gülüştük, söz verdiğimizi tekrarladık. Cynthia bize kapıyı gösterdi. Plastik göğüs ve kalçalar bir paketteydi, paket de ince manken kılıklı bir kızın elinde. Hapı yutmuştuk. Hemen parayı verip aldık. Cynthia göz kapayıp açıncaya dek odaya gitmiş, göğüs ve kalçasını takarak yeniden pür azamet dönmüştü aramıza. Herkes Cynthia'ya bakıyor, değişikliği anlamaya çalışıyordu. Sally şaşırdı, «Gebe mi?» diye soruverdi. Sally'ye göre kızlar ya gebeydi yahut da değildi. Kadınların başka şeyler olmasına akıl erdiremiyordu. Kadınlar ressam, mimar, terzi, sekreter, hostes olabilirler miydi acaba? Ama en doğrusu gebe olurlardı ya da olamazlardı Sally'cik için.

— Gebe filan değil. Kadın tarzanlık etti gece. Biz de ona Betty'ninkilerden verdik –dedim, şaşırdı Sally.

Betty ile konuşurken pastaları da tıkıştırıyorlardı. Cynthia ile Miss Gruel yaklaştı, o da fark etmişti değişikliği, ama anlayamıyordu.

— Sende bir hoşluk var. Değişmişsin, nasıl söyleyeyim bilmem ki. Cynthia çok zarif ve şeker olmuşsun.

— Oh, mersi Madam, mersi...

Cynthia keyfinden Fransızca konuştu. Mis Gruel de biz de şaşırdık.

Betty sökün etti, «Şey Cynthia, ne kadar şişman, affedersin yakışıklı olmuşsun.» Cynthia göğüslerini gere gere Betty'ye yaklaştı, onun şaşkın bakışlarına karşı:

— Kızlara güzel denir –dedi–, yakışıklı denmez, o erkekler içindir.

Tören sona ermişti. Dış dünyaya hazırdık artık. Hostes olmuştuk. Miss Gruel'in hakkımızdaki son raporunu sonradan öğrendik: «Trudy ve Rachel'i aynı uçağa bindirmeyiniz.» Sanırım bu not çöp kutusunu doldurmaktan başka bir işe yaramamıştı.

BÖLÜM IV

«Sen Hostes Budalasısın George»

Anlattığımız gibi, ilk uçuşumuz berbat olmuştu. Fakat bütün bu üzüntü ve sıkıntılar arasında elle tutulur bir kazancımız da vardı ki o da George Kelman' dı.

George hostesliğimizin ilk avı ve ilk müşterimiz-

di. O bizi kurban olarak görmüştü ama, kendisi kurban olacaktı.

Ben Amarillo'da, Rachel Louisville'de son günlerimizi öğüt dinleyerek geçirdik. Her an anıyorduk bunları. Gerek ailelerimizin gerek arkadaşlarımızın hosteslik hakkında oybirliğiyle verdikleri karar şuydu. Bir kızın serbest olmak istemesi ve serseri bir hayatı sevmesi. Hosteslik birazcık şey olarak görünüyordu gözlerine.

Ayrıca gecelerimizle gündüzlerimiz, yolcu ve pilotların saldırılarını def etmekle geçecekti. Yolcuların hepsi de, bugün-sev-yarın-bırak anlayışı içindeki kimseler olacaktı. İşte bize bunun gibi daha birçok ürkütücü şeyler söylemişlerdi. Korkmuştuk. Ama meslek daha bir çekici oluvermişti gözümüzde. Kimbilir, insanlar korktuklarına da uğramak isterler.

George Kelman'a gelince, o bize duyduklarımızın tam karşıtının doğru olduğunu ispat etmişti. İlk randevu verdiğimiz yolcu oydu. Eğer hayatta, tam bir centilmen kimdi diye sorarsanız ben düşünmeden George'u söylerim. Tepeden tırnağa efendiydi o.

Cleveland'da kaldığımız o ıslak güzel gecede George bizi ağırlamıştı. Birlikte kentin en lüks lokantalarından birine gitmiştik. Rachel'le yiyip içerken George'un keyfi artıyor gibiydi. Bu neşenin arasında yas da tutuyorduk ama, azıcık. Sabah kalkıp New York'a yola çıkacağımız aklımıza gelince tasalanıyorduk. Ama centilmen erkeğimiz bizi hemen neşelendiriyordu.

Hosteslerin, iki uçuş arasında yirmi dört saatlik sürede içmeleri yasaktı. Bizim de dönüş saatimiz kesin olmadığı halde, yirmi dört saatten fazla vakit varmış gibi dalgamızı geçiyorduk.

George bizi durmadan kışkırtıyordu:

— İçki hakkındaki yasağı unutun kızlar –diye bize ikinci kadehlerimizi doldururken söyledi–. Bende nane şekeri var. Sizlere veririm. Kimse anlayamaz o güzel dudaklarınızın içkiye değdiğini. Yalnız bir tek mesele var. O da çevrede herhangi bir casusun bulunması. Ben bakındım ama, burada hiç de öyle şüpheli bir şahıs yok.

— Casus mu? –dedik birden.

İrkildik. Müthiş bir şeydi bu.

— Evet, hostes casusları... –diye George devam etti–. Bunu ilerde öğrenirsiniz. Bu arada beni iyi dinleyin. Yanlış adım atmayın sakın. Birlikte uçtuğunuz kızları tanımadan, yakın dostluk kurmayın onlarla.

Rachel'le kuşkulu kuşkulu bakıştık, sonra kahkahalar atarak şarap içtik.

Lokantaya girdiğimizde Terminali aramış, telefon numarası bırakmıştık. Lokantadan çıkarken telefondaki kıza aranılıp aranılmadığımızı sorduk. Hayır aramamışlardı. Böylece gece kulübüne gitmek için çıktık.

Gittiğimiz yer kentin dışında, çiftlik evi gibi büyükçe bir yerdi, geniş bir salon, yükseltilmiş bir pist, gerisindeyse bangır bangır bir rock-and-roll orkestrası yer alıyordu. Sağda solda ufak pistler üzerinde iki dilber vardı. Bikinili dansözler. Habire oynuyorlardı kızlar. Müziğin ritmine uyup kendilerinden geçmiş gibi yapıyorlardı. Mekânı tutmadık. İyi bir yer değildi, bizim gibi masum melekler bile ilk bakışta çakmıştı buranın nasıl bir yer olduğunu.

Müzik, beynimizi deliyordu sanki, korkunçtu, berbattı. Üstüne tavşan elbisesi giymiş çıtı pıtı bir kızdan içkilerimizi aldık. Gerilerde bir yere oturup etrafı seyre daldık. Birtakım serseri oğlanlarla kızlar dolaşıp

duruyorlardı ortalıkta. Yılışık şakalaşıyorlar, kenarda köşede içip içip gecenin tadını çıkarmaya çalışıyorlardı.

Erkeksi vücutlu bir kız geldi; masamızın arkasına geçip duvara yaslandı. Sarışındı, etli butluydu taze. Arada bir yanına erkekler geliyor, içki uzatıyor, sonra da o biçim tekliflerde bulunup gidiyorlardı.

İçkilerimizi yudumlarken George'un yavaşça anlattığı şeyleri dinliyorduk. Sarışın arkamıza yapışmış gitmiyordu. Yerinden kalkmıyordu hiç.

Bir ara çok sert ve acayip biri yaklaştı kıza. Suratında ağzından çenesine kadar inen bir bıçak yarası vardı.

— Bu gece benimle yatar mısın bir ara? –diye sordu.

Kız önce süzdü herifi, sonra dümdüz bir sesle:

— Bana biraz içki getir, sonra düşünürüz –dedi, karşılık garipti.

Suratı kesik adamdan sonra, daha başkaları da kıza yaklaşıp aynı şeyi sordular. Kız da her gelene aynı cevabı yapıştırdı. Erkekler bara gidip kıza içkiyi ısmarlayıp gönderiyor, o da bunları arka arkaya dikiyordu. İçkisini yudumlarken de burnunu karıştırıyordu.

Kafadan sakat biri geldi. Belli oluyordu gözlerinden, yuvalarında oynuyordu çünkü bebekleri, elleri ayakları da sinirden titriyordu. Sarı kızın başına dikilip şehvetle sordu deli:

— Hey tatlım, buradan kaçıp, uzaklarda bir iki ol oyun oynamaya ne dersin?

— Oyun mu? –dedi kız–. Git de, önce bana içki getir, sonra düşünürüz.

— Peki tatlım –dedi deli, bara doğru uzaklaştı.

Bu aşağılık yerden hoşlanmamıştık. George Kelman'sa kızdan rahatsız olmuştu. Sarışını sırtımızdan

atmak istiyordu. Bir muziplik düşündü, önce bize danıştı. Kıza gidip, «'Halter kaldıralım mı?' desem, acaba ne der bana? Sorayım mı şuna?»

— Matrak geçmek içinse haydi... –dedik.

George dediğini yaptı gerçekten, kıza dönüp sordu:

— Halter kaldırmak ister misin yavru?

Kız anlamadı önce, saçmaladı.

— Belki... –dedi, sonra anladı ve kızdı–: Halter mi dedin?

— Evet... –dedi George.

— Bana içki getir, sonra düşünürüz.

— Ben de düşüneyim bakalım, ama sen başka bir yerde düşün sarı bebek, bak koca salon bomboş...

Yerine döndü George.

Kız boyuna tekrarladı, boş kafasında yankı yapmıştı sözcükler. «Halter! Halter!» Sonra Kelman'a dikti gözlerini, bizleri süzdü, mırıldanırken durdu. Barda içki içen deliye seslendi.

— Hey Billy, gel buraya.

Adam bira kuyruğundaki yerinden çıkmıştı. Biftek kuyruğu ise daha uzundu. Söyleniyordu boyuna.

— Şimdi yeniden kuyruğa girmem gerek. Ne bira var ne biftek.

Gelip dikildi sarışının başına. Sarışın, şişe ile gösterdi George'u:

— Bu herif «Halter kaldıralım mı,» dedi bana!

Eliyle de tuttu delinin elinden. Deli kan çanağı gözleriyle George'a baktı:

— Ne halteri be?

— Şaka yaptım aslanım! Bozulma –dedi George.

Deli anlamamıştı, aklı bira ve biftekteydi zahir.

— Yanındakiler az geldi galiba. Blondy'yi ne yapacaksın?

George adamı atlatmak istiyordu, karıştığına karışacağına bin pişmandı.

— Ben de aynı fikirdeyim. Sen akıllı bir adama benziyorsun.

Adam bir sinirlendi ki. Üzerine yürüdü George'un.

— Gelsene buraya ulan, sen kendini akıllı mı sanıyorsun?

Bizler vardık arada. Deli durdu. Blondy ne sevinmişti. Tam orospu gülüşüyle bir güldü ki. Tüylerim diken diken oldu. George pişman olmuştu. Ayağa kalktı, Kelman masaya bir on dolarlık banknot attı. Yanlarından sıyrılıp geçerken, herif dikildi, gücünü göstermek istiyordu George'a. Karşı karşıyaydılar. George adamı itti hafifçe.

— Bak ahbap, belâ çıkarmak istemiyorum. Sadece ufak bir şakaydı benimki. Tamam, siz de anladınız bunu.

— Nereye götürecektin kızı?

— Size erkekçe söyledim ya, şakaydı bu.

— Pek öyle halterciye benzemiyorsun? -dedi deli.

— Tamam, özür dilerim. On dolarla kendinize bir içki ısmarlayın, oldu mu?

George'un cömertliği düşündürdü adamı bir an. Biz de o andan faydalanıp çabucak uzaklaştık. Adam arkamızdan hâlâ: «Bunlar kim, halterci kim, züppeler,» diye söyleniyordu. Yanından geçtiğimiz terden sırılsıklam dansöz kız el salladı bize. Garson kıza borcumuzu ve bahşişimizi tam kapıda verdik.

Dışardaki temiz hava çok iyi gelmişti hepimize.

— Şu çenemi tutmasını ne zaman öğreneceğim? -diye George içini çekiyordu-. İçerdeki heriflerin tümü halterciydi besbelli! Kızla gidecek sandılar

beni. Bu yerler çok berbat. Haydi kızlar gidelim, belki otelin yakınında bir bar buluruz.

Şık, temiz kokulu bir taksiye binip kente döndük. Işıklar ve gürültü güvenle sardı bizi. Otelin civarında indik. Çok cici bir salon bulduk. Kulüp nefis dekorluydu. Kapıdan başlıyordu fiyakası. Kapıcısı dev yapılı bir adamdı. Sırmalarla süslü gösterişli bir üniforması vardı üzerinde. Bizi buyur etti.

Daha oturmadan yan masadaki hostes tipli kızlar selâmladılar George'u. O da selâmladı onları.

— Merhaba kızlar –gülümsedi, işaretle hatırlarını sordu.

Başparmaklar dikine inip kalktı. İyiydiler.

Nerden tanıyor diye merak ettik ama soramadık. Sustuk. Kızlar güzeldi en az bizim kadar. Dans ettik teker teker. George'un hangimizi beğendiğini çakamamıştık. Ben beğenilmek istiyor, George'dan ilgi bekliyordum. Rachel ise âşık gibiydi ona. George ikimize de öylesine nazikti ki.

Bir an kızları düşündüm, ya bunlar hostes değil de casussa. Yanmıştık o zaman. Saçma dedik kendi kendimize. George elbette tanıyacaktı bazı kızları. Çevresiydi burası. Kalktık, çok yüklü hesabı George ödedi, bahşiş verip çıktık. Otele geldik. Bizi odasına nasıl davet edecekti, merak ediyorduk. Yanılmışız.

Düşündüğümüz gibi adamdı Kelman, tam bir centilmen.

— Kızlar çok memnun oldum –dedi bizi odamıza getirince.

Sonra cebinden nane şekeri çıkarıp verdi.

— Alın cici kızlar. Ama sabahleyin tabii. İçtiğiniz kesin olarak anlaşılmaması için. İyi geceler.

— Size de.

— Yarın uçakta görüşürüz.

— Bizimle mi dönüyorsunuz?

— Tabiî, sizi ikinci uçuşunuzda görmeyi çok istiyorum. İlginç bu benim için.

— Ama biz, hangi saatte uçacağımızı bilmiyoruz ki?

— Bu gece belki ararlar sizi. Daima geceyi seçerler aramak için. Göreceksiniz bakın, dediklerim çıkacak. Haydi iyi geceler.

Sonra dönüp yürüdü. Biz de odamıza girdik. Bu George Kelman olayı bizi çok eğlendirmişti. Havalardaydık.

— Bu mesleği iyi biliyor, havacı mı dersin?

Rachel'cik korsesini çıkarırken böyle söyleniyordu. Hostes olmadan önce korse nedir bilmeyen bizler, şimdi ister istemez giyiyorduk. İçinde gizli talimat vardı. Bu yüzden alışmıştık. Nereye gitsek geçiriyorduk korsemizi. Hem de seks için soyunmaya da engel olacağı düşünülmüştü her halde, ama insanın canı isterse korse engel olur muydu.

— Sana söylüyorum Trudy, bu Kelman hava yollarını iyi biliyor.

— Casus olmasın sakın? –demişim.

— Sanmam Trudy. Belki de başka bir hava yolunun memurudur. Yok yok, bu da mantıklı bir söz değil. Ama zengin olduğu kuşkusuz. Baksana, sadece bizi görmek için dönüyor.

— Ne bekliyor ki bizden?

— Bilmemki, ama çok şeker.

— Tatlım, acaba işi ne, hayatını neyle kazanıyor?

— Ben de merak ettim. O bardaki kızlara ne dersin? Hepsi de hostesti ve George'u tanıyorlardı.

— Bu kadar seyahat ettiğine göre, elbette çok hostes tanıyacak. Ama ne şeker adam değil mi?

Rachel nefis bacaklarına pijamasının altını ge-

çirdi. Çıplak göğüslerine aynada bakarken güldü, bana döndü:

— Acaba George koca memeli Betty'i tanıyor mu? -diye sordu.

— Kimbilir, görse de beğenmez, göğüs meraklısına benzemiyor.

Rachel memnun olmuştu. Yataklarımıza attık kendimizi. Loş odada yatakta konuşma keyfi yapıyorduk.

— Beğeniyorum. Gerçekten beğeniyorum adamı.

— Sanırım o da seni beğeniyor Rachel.

— Sanmam Trudy, onun beğendiği sensin.

— Neyse, boş ver. Çıktığımız iyi olmadı mı? Kelman ortada henüz, kim tavlarsa onun. İkimizden biri adama âşık olup evlenmeye kalkarsa, diğerinin kızmaya hakkı yok.

— George'a ihtiyacın yok ki. Chuck'ın var senin.

— Tabiî şekerim, ama o da California'da. İyi geceler.

İkimizde sustuk uyumak için, ama gözlerimizi kapayamıyorduk. Rachel konuştu.

— Uyumadın ya.

— Hayır Rachel, söyle.

— Yahu Trudy bu adam casus değildir inşallah.

— Saçmalama deli kız. Hadi uyu.

— İyi uykular.

Bir süre gene sustuk.

— Trudy?

— Evet Rachel?

— Sakın bu adam o biçimlerden olmasın? İkimize de bir şey teklif etmemesi, tuhaf değil mi sence de?

— İki kişiyle nasıl yapabilirdi ki?

— Canım, ya seni ya da beni odasına davet edebilirdi.

— Gider miydin?

— Yok canım.

— Öyleyse neden «o biçim» diyorsun adama? Ne senin ne benim odasına gitmeyeceğimizi biliyordu.

— Galiba haklısın Trudy.

Yine birkaç dakika geçti. Rachel uyuyamamıştı.

— Trudy, uyanıksın biliyorum. Sana çok önemli bir soru? Sen hiç erkekle seviştin mi?

— Rachel ne oldu sana böyle? Henry'den söz etmiştim, hatırlasana.

— Canım arabada demedim şekerim. Yani otelde, evde, yatakta.

— Hayır. Niçin sordun?

— Merak ettim de.

— Öyleyse merak etme artık. Haydi çeneni kapa. Uykum var.

— Benim de var. İyi uykular.

Yarım saat uyumuş olmalıydık ki acı acı çalan telefon her ikimizi de yataklarımızdan fırlattı. Rachel daha ayıktı, almacı kaptı.

— Merhaba Miss Baker...

Tiz bir sesti arayan.

— Ben Rachel Jones'um.

— Miss Baker yanınızda mı?

— Kimsiniz?

— Ben Bob, havaalanından ediyorum. İkiniz yarın uçacaksınız... Öğle uçağıyle. Öğle yemeğini New York'ta yiyemeyeceksiniz.

— Nispet mi veriyorsunuz bize. Hem bu saatte haber verilir mi?

— Emir böyle, hostes olmasaydınız.

Rachel kendini yatağa attı, almaç elindeydi.

— Mr. Kelman'a bildirdiniz mi bunu?

— Kim, kim dediniz?...

— Unutun lütfen, ilginize ve ödevinize teşekkürler. İyi geceler.

— ..... Geceler. Ne yapıyorsunuz şu anda?

— Uyuyorduk.

— İçmediniz ya?

— Hayır, iyi geceler.

— Kurallara aykırı bir şey yapmıyorsunuz değilmi?

— Eğer şu anda telefonu kapamak kurallara aykırılık sayılırsa... Evet, iyi geceler.

Rachel almacı küt diye vurup kapattı. Sessizlik içinde geçen bir andan sonra uykuya tam dalacakken, bitişik oda kapısının güm diye kapanmasıyle yerimizden sıçradık. Kalın bir erkek sesiydi bu.

— Haydi acele et, vaktim yok. Çıkar onları da.

Duvarlar kâğıttandı sanki, kadın cevap verdi:

— Karından mı korkuyorsun?

Erkek sinirli:

— Saçmalamasana, karımı bırak da, acele et.

Ondan sonra duyulan, yatağın gıcırtıları, bir iki gülüşme ve homurtularla iniltilerdi. Bunu üç dakikalık hışırtılı sessizlik izlemişti. Yine gıcırtılar ve gülmeler. Su şıpırtıları. Erkek sesi, şıngırtılı bir bardağa bir içkinin dökülüşü...

— İyi geceler sevgilim. Kente döndüğün zaman gene görüşürüz.

Kadının sözlerini anlayamadık. Öpüştükleri seslerinden anlaşılıyordu. Yan kapı açılıp kapandı, önümüzden ayak sesleri geçti.

Rachel fısıldadı.

— Kim var acaba içerde?

— Ne bileyim?

— Hostes mi yoksa?

— En ufak bilgim yok.

— Sabah öğrenelim.

— Peki Rachel'ciğim. İyi geceler.

— İyi geceler Trudy.

Uyumuşuz, ne rüyalar gördüm kimbilir ve hepsini unuttum. Son gördüğümü hatırlıyorum. «Okuldaymışız, Henry de var. Gelinlikle iniyorum merdivenlerden. George Kelman ile Rachel evlenmişler. Miss Gruel ile de Etçisi kolkola, Sally-Lu'ysa kimsesiz. Dehşetli bir müzik... Birden 'seni telefona istiyorlar' diye bir ses duyuyorum. Koşuyorum, telefonun yerini bulamıyorum bir türlü. Her odada çalan ses, kapıyı açınca yok oluyor. Gözlerimi açıyorum, gerçekten de çalıyor telefon, açıyorum. Bu George Kelman'ın sesi, güvey de girmemiş. Rachel ise tek gözünü zor açıyor. Saate bakıyorum. Oooo, 9.30 olmuş.

— Ben George Kelman, kahvaltı eder misiniz?

— Ne zaman?

— Hemen şimdi. Saat on birde alanda olmanız gerek. Tamam mı?

— Tamam, yarım saatte hazırız.

— Güzel, yemek salonunda görüşürüz. Sonra da arabaya atlar alana gideriz. Oldu mu?

— Tamam.

Kapadım telefonu. Rachel yine uykulara ve yatağa gömülmüştü. Ben toplu iğne düşse uyanırım da, Rachel top patlasa uyanmaz.

— Kalk Rachel'ciğim, Kelman'dı telefondaki. Kahvaltıya çağırıyor bizi. Sonra arabayla alana gideceğiz.

Rachel'i yere yuvarladım, yerde hâlâ uyuyordu. Ayağa kaldırmak için attığım tekme bile vız geldi... Kurnazlık düşündüm.

— Rachel, akşam bitişikteki odada kim varmış biliyor musun, tahmin et?

Birden ayağa fırladı, uyku filan gitmişti.

— Ben ölmeden söyle çabuk, yoksa yatar uyurum.

— Uyursan söylemem, hem banyodan sonra anlatacağım.

— Yalan uydurma, sana kim anlattı ki nerden öğrendin?

— George anlattı telefonda. Güle güle öldüm.

— Söyle de biz de ölelim...

Rachel'le birlikte banyoya ve duşa girdik, yıkanınca kendimize geldik.

Giyinirken Rachel üsteleyip duruyordu.

— Sen şimdi kendisinden sor, Kelman biliyor aslını.

— Hani, banyodan sonra söyleyeceğim demiştin.

Rachel birden anladı dalga geçtiğimi, baldırıma bir çimdik atınca otel ayağa kalktı. Öyle canım acıdı ki bağırdım. Koşarak çıktık odamızdan, asansörle indik yemek salonuna. George Kelman salonun en güzel yerindeydi. Portakal suyu içerken bir yandan da *The Cleveland Plain Dealer*'i okuyordu.

— Günaydın Mr. Kelman.

— Merhaba kızlar. Sizlere de ısmarladım. Yumurta, et, portakal suyu ve kahve gibi... Buyurun oturun hadi.

Konuşmadan, oburlar gibi yedik içtik... Şişmiştik. Kelman sordu:

— İyi uyudunuz mu kızlar?

— Şahane. Yalnız bitişik odada çevrilen filmi dinledik. Radyo gibiydi. Ben televizyonu yeğlerdim ama.

Hep birlikte güldük.

— Sesler net miydi? –dedi George.

— Duvarlar kartondan sanki. Adam evli, bu kente gelince kadın ziyaretine geliyor. İçki içiyorlar. Kadın da evli sanırım. Gece saat 3'te evine döndüğüne göre, korkuyor olmalı.

— Hangi tarafınızdaki oda? –bunu sorarken Kelman gazetesini okuyordu bir yandan da.

— Sol tarafta yani bizim solumuzdaki oda. Asansörlere en uzak olan.

George güldü:

— Lewis'in odası ha.

— Lewis de kim?

Kavrayamayışımıza canı sıkılmıştı.

— Lewis. Dünkü uçuştaki baş hostes.

Şaşırmıştık:

— Miss Lewis mi? –dedik hayretle.

Bu kadar anlayışsız sanmıyordu bizi, suratını astı:

— Evet, Miss Lewis. Biraz keyif çatıyordu demek ki. İlginç.

— Vay canına, bizi rapor edecekti bir de. Sonra da böyle ha?

Rachel ağzına geleni döktü. Ben de verip veriştirdim. Kelman gülmeye başladı:

— Bunlar olağan şeylerdir. Siz kendiniz gibi sanıp da kızmayın, hayatta her şey olur.

Şu Kelman ne efendi adamdı. Uçuş için alana yollandık, gerçekten arabayla götürdü bizi George.

Alana vardığımızda Miss Lewis çoktan uçağa binmişti. Yüzü her zamankinden daha inatçı, daha ciddîydi. Bize birkaç saçma sapan emir verdi. Bozalım mı şunu? diye bakıştık Rachel'le.

Lewis sırrını bildiğimizi anlarsa bizi alt ede-

bilirdi. O eski kurttu, kimbilir ne tecrübesi vardı ki böyle davranabiliyordu.

Zor tuttuk kendimizi. Ağzımızdan bir şey kaçırmamak için çaba harcıyorduk.

Belki de bu cesaret bir süre sonra gelirdi. Tecrübeli olmak gerekliydi. Şimdilik susmasını bilmekse, en güzeli.

George yolculuk süresince hem sessiz hem de sakindi. Bu, bizde başka bir kanı uyandırmıştı. Acaba Miss Lewis'in o odada kaldığını nerden ve nasıl bilebiliyordu. Sorabilir miydik bunu?

Bu aptalca bir davranış olurdu ama.

Şu George Kelman da kocaman bir soru işareti olmuştu. Adamda bir gariplik ne bileyim anlatılmaz bir şey vardı. Ya hava yollarında resmen çalışan bir hostes casusuydu ya da başka bir şey. Amarillo, Texas, Louisville'deki acentelerde soruşturma açmak için gönderilmiş olamazlar mıydı?

Aklıma geldi:

— George kafasına hostes olmayı koymuş bir deli galiba –dedim.

Rachel güldü, inanmayıp, başını salladı. Kelman centilmendi, paralıydı, Hosteslere de meraklıydı. Bizle tanışmıştı ya, bir punduna getirip bizi muhakkak bir gün yiyecekti. Kurttu, hem de çok bilinçli bir kurt. Körpe hostesciklere dadanan bir maskeliydi. Parası da pulu da onun olsundu. Ama Rachel ille de efendi diyordu. Uçakta bizden bir şey istedi ve âdeta konuşmaktan kaçındı. Başımızdan eksik olmayan Lewis ise ona bakmıyordu hiç. Demek ki tanışmıyorlardı. Biz de öyle sanıyorduk. Ama belki de gerçekten tanışmıyorlardı. Kimbilir?...

George Kelman dışında yolcuların hizmetlerine dalmıştık.

Bu seferki uçuşumuz olaysız geçmişti. Birkaç yolcunun üstüne içki dökmemize, bir yolcunun yağmurluğunu kaybetmemize rağmen başarılı sayılırdık. (Sonradan bu yağmurluğu Rachel'in çantasının altında bulduk.) George uçağı terk ederken de bir şey söylemedi. Ama tam Miss Lewis'in önünden geçerken ona göz kırptı. O ise bakışlarını başka bir adama çevirerek el salladı.

Az sonra işimiz bitince, taksilere doğru yürüdük. Yorulmuştuk. Yolculuk, havanın durumu, Miss Lewis macerası, bar ve davetler, George Kelman olayları.. kısa zamana sığdırdığımız büyük işler sayılırdı. Paramıza göre Manhattan'a giden Carey otobüsüne binmek doğru olurdu. Ama taksi bir rahattı ki.

Apartmana ulaştığımızda nefes nefese idik. Üniformalarımız kendi malımızdı, üstelik giyeceğimiz tek elbisemizdi. Yoksa çıkarmak zahmetine bile girmeden kendimizi yataklara atardık. Katımız ufaktı ama şirindi. İki yatak somye, bir divan, koltuk, Türk malı, deve derisinden «V» şeklinde yapılmış bir tabureden ibaretti. Rachel şimşek hızıyle soyunup yataklara attı kendini.

Ben divana yerleşip uzanmadan telefon çaldı. Rachel'se o anda kendini uykuya atmış, dalmıştı bile.

Tam banyoya girecekken, Rachel uyandı, küfrederek açtı telefonu. Telefondaki ses:

— Alo, merhaba, ben George... –dedi.

Rachel ağızlığı kapadı, bastı kalayı «Ben senin George gibi... hay!» küfrü kesti.

— Alo, dinliyorum.

George'a nezaketi için küfür edilmezdi.

— George ben. Dinliyor musun beni, Rachel sen misin?

— Evet... –dedi Rachel–. Yarın ara bizi. Şöyle yirmi dört saat sensiz geçsin ömrümüz. Uyuyalım da işlerimize bakalım. Şimdi olmaz...

— Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Rachel ama yemek yemeniz gerekmez mi? Benden olsun, siz yerin ismini söyleyin tek.

— İster George Kelman ol, ister başkası, bizim için fark etmez. Şu anda yemek filan da aklımızdan geçmiyor.

— Gece yarısı acıkırsınız. Birkaç pizza yiyelim. Sizin dairede. Siz söyleyin, ben alıp gelirim. Mantarlısına bayılırım. Sizler ne istersiniz?

Yorgunluktan ağzının tadını unutmuştu Rachel'cik, ben de öyle.

— Hayır ne yumurta, ne biftek, ne çorba, ne de pasta. Yorgunuz ve George Kelman'sız uyumak istiyoruz. Yani... Oh allah kahretsin! –diyerek telefonu hızla kapadı.

Ertesi sabah ona kadar uyuduk. Doğruca Cleveland'a giden bir uçağa yetişmek üzere çıktık. Alana vardığımızda George Kelman bilet gişesinin önündeydi. Korkmaya başladık. Bu adam bizim kâbusumuz olmuştu. Bizi tehdit de edebilirdi, ama vız gelirdi. Belki de bizimle birlikte gelecekti. Yolculuk beraberse yine keyif vardı. Rahatladık, gülmeye başladık.

Rachel ile çantalarımızı bırakıp ona doğru yürüdük.

— Merhaba... –diye sevinçle selâmladı.

— Yine Cleveland'a mı geliyorsunuz? –diye sorduk.

— Yok, hayır bu gün değil.

— Neden gelmiyorsunuz? Yoksa bir şey mi var?

— Los Angeles'e gidiyorum da.

— Sizi bu kadar değişik ülkelere seyahat ettiren şey nedir acaba? Bize açıklayın Allah aşkına?

George bir an düşündü:

— Şey yani... İş sayılmaz pek... Ben varlıklı bir ailedenim. Çalışmaya hiç ihtiyacım yok?

— Tabiî... –dedim alayla gülerek–. Ben de ünlü yıldız Doris Duke.

— Zaten Hostese benzemiyordun...

Espri yaptı Kelman. Konuşmamızı dinleyen var mı diye bakındık. George o kadar yaslı ve düşünceliydi ki. Gözlerini bizden kaçırıyor, âdeta kurtulmak istiyordu bizden. Rachel onu beğeniyordu ya, dayanamadı:

— Baksana George, neyin var senin?

George dudaklarını ısırdı, ağlayacak gibiydi.

— Bu bir özür dilemeyse ben sizden özür dilemeliyim. İstirahat zamanlarınızda bile balta oldum size. Beni anlayamadınız. Ben sadece arkadaşım. İsterseniz yemin edeyim.

Rachel de üzüldü buna, ben de. Şaşırmıştık. George gerçekten iyi niyetli bir arkadaştan başka bir şey değildi ki.

— Affet George. Çok yorulmuştuk. Yemek yiyecek halimiz yoktu. Peki LA'da ne kadar kalacaksın?

George gülümsedi, neşelenmişti:

— Sadece bir gece. Yarın döneceğim.

— Oh, iyi yolculuklar. Gene görüşürüz inşallah.

— Belki. Yarın akşamki yemeğe ne dersiniz?

Durduk, bakıştık, Rachel'le yarın Cleveland'da olabilecek miydik.

— Burada olursa tabiî. Hem bu daveti hangimize yapıyorsun?

— İkinize de. Şerefim üzerine. Yarın gene ararım sizi.

— Peki. Allahaısmarladık.

— Güle güle...

Bundan sonraki altı hafta içinde George ile tam dört kez yemeğe çıktık. George bizimle Cleveland'a, Cincinnati'ye geldi; iki defa da New York'ta ağırladı bizi.

Garipti ya da tuhaftı, hem de çok tuhaf. Aslında yalnız birimizi davet etmesi gerekliydi. Hep üç kişiydik. Ne bir bakış, ne el sürtünmesi, ne de ayakla işaret. Hiç bir şey geçmemişti aramızda. Sadece iyi huylu, çok kibar, bizimle birlikte olmaktan zevk duyan biri vardı karşımızda. Bu zamanda böyle birisinin üstelik hiç bir kötü niyetinin olmaması da bizi çok düşündürüyordu. Ama o kadar güven içindeydik ki, George Kelman'ın kişiliği aklımıza gelmiyordu bile. Açıkçası o bizim yemek biletimizdi.

•

Dördüncü yemekten sonra George hakkında biraz bir şeyler öğrendik. Yemekten bir gece önce tiyatroya gitmiştik. Ortada, altıncı sırada oturuyorduk. George Kelman sayesinde tabii. Ama o yoktu yanımızda, şehir dışında bir yerlerdeydi. Rachel ile son gecemizdi bu. O ay yedekte çalışacaktık. Rachel tek olarak Seattle'a gidecekti. İşte onun bu yolculuğunda sorunun bir kısmı cevaplandı.

Rachel Seattle'a gitmek üzere 707'ye binerken George'u görmüştü. Rachel'e rastlayıp şaşıran Kelman çabuk toparlanmış, candan bir selâm vermiş ona. Diğer üç hostes kız onu tanır görünmüyorlar ya da dikkat etmiyorlarmış.

New York'tan havalandıktan sonra bir saat kadar geçer. Rachel yolcuları sayar, başhostese bildirir. Başhostes California'lı, çıtı pıtı sarışın biriymiş. Kâkülleri ile çocuk görünüşlü olan bu hanım, hareketleriyle de cıvıl cıvılmış.

— Bir kişi fazla dedim size.

Rachel deyivermiş meseleyi.

— Biliyorum, biliyorum –demiş başhostes–. Budalanın biri var.

— Ne dedin?

— Budala, biliyorum. Bir dost, bir tanıdık. Boş ver, aldırma.

— Anlamıyorum –demiş Rachel.

Hep üsteleyip sormuş bu garip durumu.

— Hâlâ anlamadım? Budala ne demek oluyor?

— Dinle tatlım. Arada bir yardım ederiz birilerine. Uçakta şimdi. Hepsi bu. Hep yapılır uçaklarda. İdare ederiz biz de. Uçağın boş olduğunu anlayınca bindiriverirsin. Aldırma sen, biliriz biz onu. Sen yemeğini dağıtmaya başla.

Rachel denileni yapmış, dağıtmıştı yemekleri. Her erkek yolcunun yüzüne de dikkatle bakmıştı elbette. İpucu bulur muyum diye. Budala olan hangisiydi? Kadın mıydı acaba? Yok, yok, erkekti kesin olarak.

George Kelman mıydı yoksa? Hosteslerle ilgisi yönünden en uygun budala da oydu. Rachel yakıştıramamıştı ona. Ne bedavacılığı ne de budalalığı. George zengin olduğunu söylememiş miydi. Hem hostes kız bir fazla yolcu alarak neden sorumluluk altına girsindi. Durumunu tehlikeye atmak demekti hostes için. İyilik yapmak ya da yardım etmek... Bu parayla olurdu, Kelman'a yapılamazdı. Ama hostes kız, isterse onunla yatsındı. Bu onu

ilgilendiren sadece kişisel bir durumdu. Hostes uçakta adam taşımazdı kendi hesabına, ama kendi yatağında taşıyabilirdi. Kimse de karışamazdı buna.

George belki de jigoloydu. Kadın parası yiyen hergelenin biri. Önceleri yemek yediriyor, sonra da bedava seyahat ve kızlarla keyif.

Ama George yapamazdı bu işi, o bir centilmendi. Hayır olamazdı. Çünkü çok şeker şeydi Kelman.

Başka birisiydi yüzde yüz. Hostesin sevgilisi kimdi acaba? Kim olursa olsun ilgilendirmezdi Rachel'i. Unutmaya çalıştı. Demek arada bir kaçak yolcu filan olabiliyordu uçaklarda. Demek hostesler idare ederlerse.....

Seattle'da uçaktan ilk inen hostes Rachel olmuştu. Alanda çıkış işlemlerini çabucak tamamlayıp, salonun gerisindeki bir sütuna yaslanıp beklemiş. «Deli olacağım» diyormuş kendi kendine «Gidip bir doktora görünsem mi acaba?» Orada, gizlice alandan giriş kapısını gözetlemiş dakikalarca. Bekledikleri de gecikmemiş.

California'lı sarışın çıtı pıtı hostes yanında George Kelman olduğu halde, içeri girmişler. Gülüşüp şakalaşarak kol kola kapıya giderler, bir taksiye binip kentin yolunu tutarlar.

Rachel'in içinde bir şeyler kopmuş o saat, bir şeytanlık düşünmüş. Koşmuş telefona; hosteslerin kaldığı oteli aramış bulmuş.

— Alo, ben Rachel Jones. 61 nolu uçuştan şimdi indim. Yanımda Miss Crowly ve Miss Rankin var. Miss Rankin'le yapılacak bir ödevimiz olduğu için aynı odayı istiyoruz. Miss Crowly'ninkine bitişik olsun.

— Peki efendim. Miss Rankin ile size 1131 nolu odayı veriyorum.

— Teşekkürler.

O gece kulağını açmış da beklemiş Rachel'cik. Miss Rankin de sevgilisiyle buluştuğundan yalnızmış odada. Beklemekten uyuyakalmış elbisesiyle. Koridordan gelen kahkahalarla uyanmış. George'un sesiymiş duyduğu. Bu kadar meraklı olduğu için kendi kendine kızıyormuş. Şeytana uyup duvara bardak dayamış, bardağa da kulağını. Bu usulle yan oda dinlenirmiş diye duymuşmuş. «Çok fena yapıyorsun kızım» diye azarlıyormuş kendini. Ama su bardağının ses geçirmeyen sağır bir şey olduğunu bu deneyle anlamış o gece.

Sadece kopuk kopuk kelimeler işitiyormuş öte odadan. Anladığı kadarı şunlar:

— İstiyorsan kalabilirsin George.

— Hayır. Teşekkür. Gitmem gerek... –demiş George Kelman ve dediğini de yapmış hemen. Gitmiş.

George Kelman sorunu çözülmemiş, ipucu vermişti sadece. O biçim de olabilirdi. İktidarsız da. Belki de hiç o taraklarda bezi olmayan doğal kusurlunun biri. Belki de seks manyağı. Hosteslerden ne istiyordu. O budala değil, biz budalaydık, hem de nasıl? İlerde öğrenecektik.

George'un kişiliğini bir arkadaşından öğrendim sonradan. Bir ay geçmişti Rachel'in bardak hikâyesinden. New York'lu bir üniversite öğrencisiyle tanışmıştım. Buluşuyorduk, psikoloji okuyordu. Adı Bill'di. Yakışıklı ve parlak bir çocuktu. İlginç bir ruh yapısı vardı. Bir konuya daldı mı onun genişçe bir eleştirisini yapar, heyecanlanır, çevresinde her şeyi unutur, durmadan anlatırdı.

Bir geceydi. Greenwich Village'deki dairesindeydik. O coşmuş, seks hakkında konuşuyordu: «Herkesin cinsî yönden tatmin olması değişiktir.

Grup gruptur insanlar. Bazılarıysa hiç bir gruba girmezler. Tekdirler. Ona göre araştırma gerektir onlar için,» diyordu Bill.

— Ben bir adam tanıyorum. Adı George. Gerçekten garip. Hostes hastası diyebilirim. Son derece ilgili bu kızlarla. Bu duygu o derece kuvvetli ki, elindeki paranın son kuruşunu harcar. Yanında her zaman bir hostes olsun, yeter. Milyoner olduğu için talihli sayılır.

Bill iki sigara yaktı ağzında, birini bana verdi. Hoşuma gitti bu. Anlattıklarına bayılmıştım. Hele George ismi bana neler hatırlatmıştı. Birden sordum:

— Bu adamın ismi George Kelman olmasın? İstemiyorsan cevap verme? Ama söylersen öyle sevinirim ki...

— Oooo, demek sen de Kelman'ın kızlarından oldun. Biz o gruba Kelman hava yolları hostesleri deriz. George'un gururla bahsettiği sürüye sen de katıldın demek. Bunu bilmiyordum.

— Yok Bill. Yemin ederim ki bir defa olsun dokunmadı bana. Ne bana ne Rachel'e. Birlikte uçtuk, boyuna yemeğe çıktık. Açıkçası biz onu manyak sandık. Anormaldi o.

Bill güldü, sigarasını söndürdü:

— Size dokunduğunu sanmıyorum ki. Ama George Kelman ne manyaktır ne de anormal. Değişiktir. Cinsî istekleri için fahişelerle yatar. Ucuz ya da pahalı, fark etmez onun için. İstediği anda istediği kadını elde edecek parası vardır. Yakışıklıdır da. Ama o hostes delisidir. Onlara abilik yapar ya da taslar. Ama arkadaşlarına da fiyaka yapar. Hosteslerle çapkınlık ettiği sanısını uyandırmaya çalışır. Bunu neden yapar, bilinemez.

Kızlar ona güvensin ister. Bundan son derece hoşlanır. Ayrıca hosteslerin namuslu olduklarına da inanmaz.

— Ama biz namusluyuz.

— Boş versene sen.

— Okulda bunu tartışmıştık.

— Sizin hocaların galiba akıllarından zoru var.

— Acıdım George'a, zavallı gülünç durumda. Neden böyle ki?

— Kimbilir? Belki de benim bilmem gerekir. -dedi Bill.

O, psikoloji öğrencisiydi, insan ruhunu iyi bilmesi gerekmez miydi?

— Böyle Kelman gibileri, temiz aile kızlarıyle dostluk kurmak isterler; seks ihtiyacı için de fahişelerle. Arkadaşlık için namuslu kızlar. Öyle sanıyorum incelemek gerekli George'u. Sonra hangi kızdan işittiysem, onu, nazik, kibar, neşeli ve cazip buluyor. Buluşmadan sonra iyi geceler veya günler. Kızlar eve, George da yerine. Kızdan bir şey beklememiş bu güne dek. Sadece iyi arkadaş desinler. Garip ama, gerçek bu.

Bütün söylenenlerden şaşkına dönmüştüm. Bill gerçekten bilimsel konuşuyordu. Kelman garipti ama dürüsttü. Ona sordum:

— Peki o kadar parası varsa, niçin uçaklara kaçak biniyor? Versin parasını.

— Genellikle öder. Alır biletini. Ama arada bir parasız yolculuk oyun gibi gelir ona. Bu tıpkı «çimene basmayınız» levhasını okuyup da basmaya benzer. Kızlar da az değildir hani. Onu bu işe onlar sürüklemişlerdir. Aldıkları hediyeler, borç paralar, güzel şölenlerden sonra, adama mahcup duruma düşerler. Uçağa parasız bindirirler. Siz kızlar tuhaf-

sınız. Karşınıza para sarfeden, sizi eğlendiren erkek çıkınca yatmaya zorunlu hissediyorsunuz kendinizi. Yahut para sarfettirdiğiniz için suçlu. Erkek karşılığında bir şeyler bekler ve ister. Genellikle doğrudur bu. George'sa tam tersine biri. İşte onun için arada bir parasız yolculuk eder.

— Hepsini Rachel'e anlatmalıyım. O da onu şey sanmıştı. Ama bir yandan da beğeniyordu. Son zamanlarda göremez olmuştuk Kelman'ı, artık tanıyoruz, hoş görmeliyiz onu.

— Tamam, uyarılarımla iki zavallı kızı daha kurtardım.

— Peki, öyleyse George'a ne denir? Örneğin hostes budalası mı?

— Tam yerinde bir tanımlama.

O gece otele çok geç döndüm. Ama gene de Rachel'i uyandırıp, bütün hikâyeyi anlattım. İnanmadı benden işittiklerine. Hayretten ağzı açık kalmıştı. Uykusu kaçmış, art arda sigaralar yakmıştı. Bill'in akademik ve bilimsel görüşlerine katılıyordu. Bir daha baştan anlat dediğinde, başlayacaktım ki telefon çaldı. Rachel aldı almacı.

— Alo, tanıdım tabiî, George Kelman. Nasılsınız?

Bana göz kırptı Rachel. Samimî kavalyemiz telefondaydı.

— Çok iyiyim Rachel. Bu gece yemeğe çıkalım mı? Yani üçümüz birlikte?

— George sen bir hostes budalasısın ama bu bizi ilgilendirmez?

— Yaaa, kim söyledi bunu?

— Kimse kim. Bu bizim sana olan sevgimizi be'li eden bir terim. Saat 7'de al bizi.

— Tamam...

George Kelman gelip aldı bizi. Sık sık görüştük sonraları da. Hostes sürüsü arttıkça onu görmemiz de azaldı. Başkalarını da tanıdık: davetti, eğlenceydi, paraydı, yataktı... Bu formülü ezbere biliyorduk. Baştan konuşuyorduk hepsiyle. Namuslu ve dost görünüp de içtikten sonra yatak işini çıkaranlara içerliyorduk. Ne çeşitleri vardı bu cins zamparaların. Çocuksu numaralardan büyük baba pozlarına kadar kolleksiyon yapılabilirdi. George Kelman fazilet örneğiydi. Havacılık tarihindeki yerini kimse alamaz, anısı da hiç bir zaman unutulmaz.

BÖLÜM V

«Sekiz Kişi Bu Daireye Sığabilir miyiz?»

Sekiz kızı ele alın. Alkolik olan, perhizde olan, devamlı borç yapan, yalan söyleme hastası olan, kedi köpek seven, sinirli ve megalomanyak olan, bunlara beni ve Rachel'i de katın. Hep birlikte aylık kirası 750 dolarlık bir apartman katı

düşünün. Serüvenler bu kitabın 3 katını doldurmaya yeter. Başlı başına bir âlemdi bizimkisi.

Manhattan'da geniş bir yerdi apartmanımız. *Grup* adlı romandaki kızlardan farkımız şuydu. Erkek delisi bir kız yoktu aramızda. Belki vardı da biz çakamamıştık onu. Neyse bizim neşeli deli grubumuz da az değildi.

New York'u merkez olarak ele almak doğru olur. Kentten bir sürü uçak kalkar her an. Dünyaya ve Amerika Birleşik Devletleri'ne. Hosteslere o kadar ihtiyaç olur ki. Hostes kızlar mesleklerinin ilk yıllarında New York'u seçerler ve onu isterler. Sonra diğer kentlere transfer olurlar. Herkesin dilindedir New York, görülecek gezilecek bir kenttir ama...

Biz de geleneğe uyduk da bu çok büyük kente gelmeyi uygun bulduk. Hosteslerin hayvanat bahçesi diyebileceğiniz büyük bir binaya taşındık. Bu yer kentin 60 mil doğusundaydı. Buradan başka birçok yerlerde kendimize ait ufak da olsa bir kat aramıştık. «The New York Times» gazetesinde her ilânı izlemiş, kuşkusuz ilk telefon edenlerden biri de biz olmuştuk. Nedense New York'da ev kiralayanlar hiç hostes istemiyorlardı.

İlk önce, kentin 80 mil doğusundaki kahverengi taştan yapılmış bir eve bakmıştık. İlânı gazetede görüp gelmiş, evin tam penceresinde aynısını görmüştük. Göbekli bir adamdı kapıyı açan. Üç katlı gerdanıyle kımıl kımıldı. Dudaklarında hardallar yayılmıştı.

— Tutuldu... –deyiverdi bizi görür görmez.

— Ne tutuldu?

— Kat tutuldu.

— Ne kadar da çabuk.

Rachel hayretle kaşlarını kaldırdı. İnanmamıştık. Herif geğirdi.

— Bakın kızlar. Beni dinler misiniz ha? Altmış beş doğuya gidin, orda Hosteslerin kaldığı bir bina var.

Arkasını dönüp gidecekken soruverdik:

— Bir dakika bakar mısınız lütfen? Bizim hostes olduğumuzu nerden anladınız?

— Değil misiniz?

— Evet, ama siz nasıl anladınız?

Adam güldü göbeğini hoplatarak. Bizi bir kez daha süzdü.

— Nedense siz hostesler hep birbirinize benziyorsunuz? Nedenini bilmiyorum.

Rachel adamın söylediği yalanı yutmadığını anlatmak istedi:

— Peki kat tutulduysa ilânı neden kaldırmıyorsunuz?

Adam kalın ensesini uğuşturup yüzünü buruşturdu. Kafasının gerisinden içerilere baktı, sonra döndü bize:

— Ne olur kızlar, iş çıkarmayın başıma. Burası tutuldu, tamam mı? Evde yalnız olduğum için insanların gelip arada bir kapı vurmalarından hoşlanıyorum. Bunun için ilânı bıraktım. Gidin de hosteslerin hayvanat bahçesini ziyaret edin.

Kapıyı suratımıza kapattı. Bunu hiç duymamıştık. Hosteslerin hayvanat bahçesi de nerdeydi? Göbekli marul bizi resmen hayvan yapmıştı. Rachel'in kafası bozuldu, kapıyı yumruklamaya başladı.

— Aç kapıyı, aç diyorum. Küfür edemezsin bize. Hayvan da sensin domuz da. Hem de pis bir domuzsun sen.

Kolundan çektim:

— Boş ver Rachel, aldırma.

Ondan başka beş yer daha gördük. Hepsi de bizi atlattı. Yalnız bir ev sahibi, neden hostes istemediğini anlattı bize:

— Bakın kızlar –diyerek burnunu çeke çeke konuştu–: Şahsen size bir sözüm yok. Fakat şimdiye dek ne zaman bir hostes kiracı aldıysak başımız belâya girdi. Kontrat bitmeden uçağa atlayıp gidiyorsunuz. Allah bilir nereye? Sonra sizi bulana aşkolsun. Bütün gün, bütün gece parti verirsiniz. Evdekiler rahatsız olur. Kirayı tam ve zamanında ödemezsiniz. Arkadaş ismi altında erkek getirirsiniz eve. Onunla da çokçana başınız derde girer. Herif gitmez, evde kalır. Siz işe gideceksinizdir. Hır çıkar, ya da delikanlı sizi soyar soğana çevirir. Elbisenizi değil tabiî. Biraz mücevherlerinizle paranızı alıp savuşur. Ya da on tane kız kalır evinizde. İşte böyle. Şimdi bizi mazur görün de gidin. Hosteslerin hayvanat bahçesine —tekrar özür dilerim—, eğlencelidir. Arkadaşlık filan ne isterseniz var. Biliyor musunuz nerde olduğunu?

Merak etmiştik, sorduk:

— Nerde bu hayvanat bahçesi?

Adam anlattı bize. Biz de kalkıp oraya gittik doğruca. Bulduk evi, daha doğrusu sarayı, en doğrusu oteli. Burasına neden hayvanat bahçesi demişler anlayacaksınız sonraları. Bu yerde kalan hosteslerin sayısı nadiren iki yüzün altına düşer. Bu bina ev olmaktan çoktan çıkıp otel olmuştur. Onu da geçmiş, başka bir sözle açıklanabilir bir yer olmuştur. Şimdi New York'un en büyük binaları arasındadır.

Orada birçok dostlar edindik. Koridorlarda, hollerde günün her saatinde başka hava yolların-

da çalışan hosteslerle de karşılaşıyorduk. Burda bambaşka bir hayat vardı. Ev değil, okul değil, pansiyon değil tam bahçe havası...

Kızlar odadan odaya koşup, birbirlerinden çorap, eldiven, çanta, pabuç, pantolon hatta don isterler. Ödünç tabiî. Gece elbiseleri de elden ele dolaşır.

Görünüşte çılgın bir hayatı vardır kızların. Arada bir odalara girip çıkan hostes budalalarını da görmek mümkündür. Bunlara George Kelman da dahil tabiî. Kapıcı ne der diye aklınızdan geçmiştir. Gönlü alınır, hediyeler verilir. En iyisi mangır çalışır ve kapıcı beyin çantasına dolarcıklar dolar.

Yeni bir kız bizimle arkadaş oldu, ama o başka hava yollarında çalışıyordu. Joan Livingston'dı adı. Yandaki odada diğer dört kızla birlikte kalıyor, hayatını yaşıyordu. Jane Baldwin'di ötekilerden birinin ismi. Odalarımıza günün her saatinde gider olmuştuk. İkisi de çok hoş kızlardı. Yalnız Jane çok içiyordu. Biz de onun hatırı için içiyor görünüyorduk.

— Jane hep sarhoş gibi —diye, Joan'e takıldık bir gün. Birlikte yürüyorduk. Durdu ve bozuldu kızcağız.

— Hiç dikkat etmedim

Buz gibi soğuktu sesi. Dudağını büktü. Üst dudağı kalkıktı zaten ve iki dişi devamlı açıktaydı. Sinirlenince daha çok görünüyordu.

İzinli olduğumuz bir gün, sabahlıklarla kahve içiyorduk komşu kızların dairesinde. Kahveler sıcak, lezzetliydi, ama dedikodu daha da tatlıydı. Son uçuşlardan, erkeklerden, modadan ve yeni elbiselerden konuşuluyordu. Jane ise, viskisini açıp yudumlamıştı bile. Rachel ve ben şişeye ve bardağa

diktik gözlerimizi, Joan bozuldu. Zorunlu olarak arkadaşına seslendi:

— Şekerim, ne zamandan beri sabahları viski içiyorsun?

Jane ise hiç bozulmadan viskisini yudumladı, yumruğuyle ağzını silip kıkırdadı:

— Seninle birlikte bir yılı geçti. Yoksa farkında değil misin şekerim?

— Dikkat etmedim.

Jane bir ona bir de bizlere baktı. Anlamıştı.

— Boş verin. Bu kızlar da beni severlerse alışırlar. Ben tam beş yaşımdan beri içiyorum. Memeden kesildim, viskiye başladım.

Hep birlikte güldük. Joan sabahlığını çıkarıp Havva ana gibi kaldı, bir an onu hayranlıkla seyrettik. O da gururla gülümsedi. Sonra bir süveterle pantolon çekti. Terliklerini giyerken döndü:

— Kızlar burdan taşınmamıza ne dersiniz?

— Çok iyi olur –dedi Rachel.

— Mükemmel. Çünkü karar vermek zorundayız.

Rachel ile bakıştık. Bu işte bir iş vardı.

— Çok zengin biriyle konuşuyorum. Gerçekten çok zengin. Şehrin batısında ayda 750 dolara kiraladığı bir çatı katında kalıyor.

— Evlensene... –diye düşüncemi açıkladım.

— Daha sırası değil.

Joan gülümsedi:

— Bakın dinleyin beni, adam kentin bu yakasına taşınmak istiyor. İşinin gereği. Bu yüzden orasını bana devredebileceğini söyledi. Ancak kontratın bitmesine bir yıldan fazla zaman varmış. Eğer kiraya veremezse çıkması imkânsız.

— Şahane –dedim–. Peki ama Jane ile birlikte bu kadar kirayı nasıl ödersiniz?

— Başka kızları da ortak etmekle. İlk sorduğumuz da siz ikinizsiniz.

Kafamdan acele hesap ettim:

— Olmaz tatlım. Ayda 180 dolardan fazla tutuyor. Bu kadar kira veremeyiz.

— Tabiî veremezsiniz –diye alaycı bir edayla bana baktı Joan. Dudaklarını büzmüştü gene.

— Bu kadar kira yalnız dördümüz için değil ki. Buna dört kişi daha katın. Böylece sekiz kişi kiraya ortak olur. Herkesin payına 93.75 dolar düşer. Bu da önemli sayılmaz. Öyle değil mi?

— Sekiz kişi mi? –Rachel ayağa fırladı–: Sekiz kişi... Senin dediğin yere sığar mı bu kadar insan? Apartman katından çıkıp yatakhane olur orası.

— Bekle de gör... –Joan söyledi bu eski atalar sözünü.

Hemen o akşam gördük evi. «Konuştuğum adam» dediği, kırk yaşlarında bir bekârdı. Bizleri efendice karşıladı. Son derece memnundu. Joan'ı uzun uzun öptü. Sonra bizi alarak evi gösterdi. Çok güzel bir daireydi. Kocaman dört ayrı odayı görünce sekiz kişinin yatma meselesi aklımıza gelmemişti bile.

— Bu kadar büyük yerde yalnız başınıza ne yapıyordunuz? –diye sordu Rachel.

Adam içki koyarken yanıtladı:

— Odaları çok olan evleri severim. Sizin New York'ta kaldığınız gibi, ben bir odada sıkışıp kalamam. Bu evden hiç taşınmak istemiyordum ama, daha iyi bir yer bulduğum için... Ondan da vazgeçmek istemiyorum. İşim de bunu gerektiriyor.

Suyla karışık viskimizi yudumlarken, odayı inceliyorduk. Jane bir yudumda bardağını bitirmişti. Joan sevgilisine döndü:

— Richard, sevgilim, Jane'e içki versene.

Richard nazikçe hemen bardağını doldurdu kızın. Odanın genel görünüşü çok güzeldi. Yerler uzun tüylü kırmızı Türk halısıyle kaplanmıştı. Köşede muazzam, kuyruklu bir piyano vardı. Karşı taraftaki şöminenin yan duvarları ile tavana kadar yükselen kitaplık beyaz tüylü hayvan derisiyle kaplanmıştı hep. Mobilyalar Çin tarzını andırıyordu. Uygun yerlere çeşitli ejderha resimleri çizilmişti. Jane üçüncü bardağını bitirmişti bile.

— Burasını nasıl döşeriz? –diye sordum.

Richard güldü. Bu, para hakkında sorulduğu zaman gülen zengin adam kahkahasıydı. Joan'a bakıp dedi ki:

— Bu kız arkadaşını çok beğendim, onun için bütün eşyayı bırakıyorum. Hem benim de değişikliğe ihtiyacım var. Yeni eve yeni eşya alacağım. Burada ne varsa hepsi kalacak.

— Peki ama, sekiz kızın buraya taşınmasına ne der ev sahibiniz?

Rachel her zaman tedbirli ve ileriyi düşünürdü.

Richard gene bir zengin kahkahası attı:

— Bir şey demez. Ona çok kez borç verdim. Hatta evin bu katı benim sayılabilir. Kendisi bana manen de borçlu sayılır. Siz beğendiyseniz taşının buraya, gerisini düşünmeyin.

Evden ayrılırken Joan'ı sevgilisiyle bırakmıştık. Jane ile önden yürüyorduk. Jane çok düşünceliydi. Bir derdi vardı kuşkusuz.

— Jane –dedim–. Yalnız bir mesele var. Madomki bu adam Joan'ı bu kadar seviyor. Katını niçin tamamen vermiyor ona. Bağışlaması gerekmez mi? Yedi kızla paylaşmasını istemesi tuhaf.

Jane soruma bir türlü cevap veremedi. Gülüp omuzlarını silkti önce. Düşündü güldü, yüzü asıldı, tek kelime çıkmadı ağzından, sadece omuzlarını kaldırdı, soruma cevap bulamamıştı.

Rachel ile taşınmadan önce epey kararsızlık geçirdik. Sekiz kızla birlikte aynı yerde kalmak, insanı ürkütüyordu. Lâkin evin o şahane görünüşünün yanında, kaldığımız hosteslerin hayvanat bahçesi ne kadar sönüktü. Öyle nefis bir dekor ve konfor içinde yaşamak, kısa bir süre için de olsa değerdi. Kararımızı verip herkesle birlikte harekete geçtik.

Joan diğer dört kızı da seçmişti. Bunlar Sally, Marie, Helen, Sarah idi. Bir günde yerleşiverdik eve. Herkes de üzerine düşen ödevi yerine getirmişti. Bu, sessizlik ve çalışma düzeni birbirimizi tanımadığımız sürece sürmüştü.

Jane odasından seyrek çıkıyordu. Hiç bu kadar çok içip az konuşan kıza rastlamamıştık. Onun, odasından mutfağa sallanarak gidişini seyredip gülüşüyorduk. Çok komiğimize gidiyordu. Sık sık uçuşlardan bahsedip, işi de eğlenceye vurduğumuz zamanlar o ciddiyetini korurdu. Bu da onun mesleğini çok sevmesinden ileri geliyordu.

Uçuş iki anlamlıydı hepimiz için. Seks veya ödev. Uçuşa bayılıyorduk. Genç, hayat dolu ve umutla yaşayan kızlardık. Jane ise içkiyle uçmayı seviyordu, gerisine boş vermişti. Onun dalgasını çakamamıştık. Ama elbette anlayacaktık bir gün.

Öteki kızları evde çok az görüyorduk. Herkesin yolu ayrıydı. İlk ay içinde evde aynı anda sekiz kişi bir araya gelmedik hiç. Fakat ikinci ayın birinci günü sekiz kız aynı anda ve günde evdeydik. Bu garip bir rastlantıydı. Joan da lütfen bu merasime katılmak zoruna katlandı.

Oturma odasına toplayarak bize anlatmak istediği şeyler olduğunu söyledi. Herkes üzerindeki elbiselerle geldi. Rahat, açık saçık ve olduğu gibi. Benim üzerimde her zamanki kot pantolon ve pamuklu bluzum vardı. Bu, içinde rahat ettiğim tek kıyafetimdi. Texas pantolon ve bol bluz. Rachel sokak kıyafetiyle rahat ederdi. Üzerinde şık bir elbise, ayaklarında çoraplar bulunurdu.

Bu hanım hanımcık kıyafetine dayanamaz olurdum bazen. Japon kimonosu giyerdi Joan. Bir seferinde Tokyo'dan almıştı bunu. Jane ise antika elbiseler meraklısı idi. Sally dapdaracık portakal rengi pantolon ve acı yeşil dik yakalı kazak giyerdi.

Hepimiz onda renk körlüğü olduğunu düşünür, yüzüne söyleyemezdik. Giydiği şeyin hiç birinin rengi ötekine uymazdı. Sarah İspanyol tüniklere meraklıydı. Çizmeleri de fiyakalıydı. Dik yakalı uzun kollu ninem zamanı elbiselerle, Helen bu kıyafetiyle gururlanırdı. Klasik Amerikan yağlıboya resimlerindeki kadınların gençliğini andırırdı o. Marie içimizde tek sporcu olanımızdı. Bermuda şortu ve yakasının uçları düğmeli Oxfort tipi bluzuyle aramızdaydı gene. Dışardan gelecek bir yabancı için ilginç bir topluluktuk.

Joan'ın toplantıyı başlatmasını beklerken yerleşmeye çalışıyorduk.

— En sonunda bir araya gelmiş bulunuyoruz. Richard'ın bize verdiği bu evden memnunsunuz, her halde?

— Richard kim? –diye sordu Helen.

— Burda kalmamızı sağlayan –Joan sesini yükseltmek sürdürdü konuşmasını–. Neyse bunu bırakalım şimdi. Bu kadar içli dışlı olduğumuza göre,

bu evde bazı kurallar olması gerekli. Hepimizin ihtiyacı var buna.

Rachel'le bakışıp gülüştük, fısıldadım ona:

— Joan, büyük anneme benziyor.

Rachel ayaklarını oje ile kırmızıya boyuyordu

— Sus Trudy.

Rachel ciddîliğini bozmadı. Joan devam etti.

— Bir liste yaptım. Çok basit şeyler için. Kopyalarını da çıkardım. Okursunuz.

Jane özür dileyerek odasına gitti. Birkaç dakika sonra döndü. Yüzünde gülücükler vardı. İki tek atmıştı garanti.

Joan üzerinde mor yazılarla basılmış kâğıtları verdi. Her birimiz okumaya başladık talimatları.

Çatı katı kiracılarının genel kuralları:

1. Herkes kendi odasını temizleyecek.

2. Yatak odalarına izin almadan girilmeyecek.

3. Buzdolabı ile mutfak dolabındaki yiyeceklerin üzerine kimlere ait oldukları yazılacak.

4. Erkekler ya oturma salonunda ya da kendi yatak odalarında ağırlanacak.

5. Herhangi bir anlaşmazlık komite başkanı tarafından halledilecek.

6. Hiç bir zaman gürültü yok.

7. Üç gün geciken kiralar için yüzde 2 gecikme faizi, üç günü geçen kiralar için faiz yüzde 5'e çıkacak ve esas kira ile birlikte ödenecek.

8. Dört ayrı telefon yatak odalarına bağlanacak, herkes odasındaki telefondan konuşabilecek.

Helencik hemen atıldı ordan:

— Komitenin başkanı kim?

— Jane ve ben –dedi Joan.

— Niçin siz ikiniz oluyorsunuz?

Bunda da haklıydı Helen. Bu çok açık ve mantıklı bir soruydu. Ama Joan'a öyle gelmemişti.

— Richard eve sizi almama müsaade ettiği zaman kararlaştırıldı bu.

— Richard da kim?

Helen de kolay kolay sözünü sakınacak insanlardan değildi. Sonuna kadar gidenlerdendi.

Joan gayet basit bir numara yaptı. Soruyu duymamazlığa geldi. Jane gene iki tek atmak için odasına gitmişti.

— Kurallara var mı bir diyeceğiniz?

Bu Joan yüksek sesle konuşmasını biliyordu. Helen susmuştu, ama Joan'a yürüdü. Onu çileden çıkarırcasına güldü:

— Bu Richard'ı anlamadım. Herkes aynı parayı verdiğine göre, sen ister hesap ver, ister kendini. Kurallar kabul ama, diklenirim sanma bana. Vız gelirsin. Evi bize sokarken bu herif yoktu ortada. Yalvarıp yakarıyordun. Değmez 100 dolar için. Son sözüm bu sana, yüksek sesle bağırma bir daha.

Odasına kaçıverdi. Joan da kıpkırmızı, ortada kalakaldı. Sırtını filan okşayıp yatıştırdık onu. Odamıza girdik. Rachel soyundu hemen. Kafamdaki soruyu ona da sordum:

— Galiba her şey bu Joan'ın kafasından çıkıyor. Sen ne dersin?

Rachel de aynı fikirdeydi.

— Biraz kendini beğenmiş. Şımarıyor.

— Öbürleri zararsız.

— Öyle. Hepsi iyi kızlar. Yalnız şu Jane'e yardım edebilseydik, çok içiyor çünkü.

— Saklamaya çalışıyor bir de. Seviyorum da zavallıyı. Hem Joan'a bağlılığı da çok garip. İtaat ediyor, çocuk gibi âdeta.

Bu evde önemli bir olay çıkmadan bir ay daha geçti. Bu ara yemekli içkili toplantılar da yaptık. Böylece birbirimizi tanımaya çalıştık.

Sally hoş, son derece uysal ve tatlı, fakat utangaç bir kumraldı. Azıcık kusuru da: Yalan değil yalancık söylerdi. Küçük zararsız yalanlar. Kendinden mutlak bir şeyler kattığı bu hikâyelerine, bizim de gerçek kabul edip inanmamızı isterdi.

Şişmanlamaya çok eğilimli olan Helen ebedî bir yemek rejimi içindeydi. Altı yıldır açtı. Hava yollarının anî yapılan kontrolları için hep hazırlıklı olmak zorundaydı. Yoğurt geleneksel yemeği idi.

Dolabında her çeşidi bulunurdu. Belki süpermarketlerde bile ondaki kadar çeşit olmazdı.

Marie sevimli bir kızdı. Bütün hayvanları severdi. Her ne olursa olsun ayırmazdı. Arı neyse ayı da oydu Marie için. Sally ile paylaştığı odasında ayrı cins altı kuş, bir canlı mink, kocaman bir akvaryumun içinde yavru timsah besliyordu. Timsahın ismi Nelson'du. Akvaryumda olmasına rağmen insanı korkutuyordu.

Sarah beleşçi dediğimiz cinsten bir kızdı. Perhizci Helen'le birlikte aynı odadaydılar. Takma kirpik takma saç. Takma göğüs, takma kalça. Hep Sarah'ın istekleri içindeydi. Güzel, alımlı bir kızdı. Bunlara ihtiyacı yoktu ama isterdi. Herkesten bir şeyler almıştı. Geri de vermezdi çoğunlukla.

Bizim hostesler apartmanında yaşantımız buydu. Sekiz genç ve değişik güzel kız. Sekiz huy, sekiz istek ve ayrı ayrı kaprisler. Dört ay içinde hiç bir olay çıkmadı. Bir gece değişti bu düzen.

O gece, Rachel ile odamızdaydık. Televizyonda Johnny Carson'ın programını seyretmiş, uykumuz gelince de dalıp gitmiştik. Belki bir saat kadar

uyumuştuk ki odamızın kapısı gümbürtüyle ardına kadar açıldı. Uyanıp yataklarımıza oturduk. Kapıdaki Jane idi. Fitil gibi sarhoştu. Kafayı bir bulmuştu ki. Başı bir yandan öteye sallanıyor, söylemek istediğini hatırlamaya çalışıyordu. Birden hatırladı:

— Nerede?

Nefesi buram buram viski kokuyordu.

— Ne nerede? –diye söylendim.

— Nerede dedim?

Odaya daldı. Sallandı, tökezleyince iskemleye tutundu. Az kalsın yere düşecekti, perişandı. Biz de şaşkın ve üzüntülüydük.

— Ne istiyorsun? –diye Rachel bağırdı. Işıkları da yakmıştı.

— Şişem, şişem nerede? Siz çaldınız.

Rachel kendini yatağa bıraktı:

— Lütfen odana gider misin Jane? –diye rica etti.

Jane kulakları yırtan bir sesle haykırdı. Sonra Rachel'e saldırıp örtüsünü çekti üzerinden.

— Ver şişemi. Ver şişemi.

Bir yandan Rachel'i yumrukluyordu. Rachel onu itip kurtularak odanın ortasına kaçtı.

Jane'nin edepsizce haykırışlarından bütün apartman uyanmıştı. Önce Joan geldi, arkasından Helen.

— Ne oluyor burada? –diye atıldı Joan.

Jane, Rachel'in yatağının üzerinde zıplayıp duruyordu.

— Şişemi çaldı –dedi Jane.

— Kim çaldı? –diye sordu Joan.

— Onlar çaldı... –diye ikimizi gösterdi.

— Biz bir şey çalmadık ki.

— Evet sen çaldın. Sally söyledi...

Jane sallanıyordu.

— Sally mi? –diye hayret ettik.

Şimdi de Marie koşup gelmişti.

— Hişşştt. Susun be kızlar. Hayvanlarımı uyandırdınız. Kuşlar ötmeye başladı. Nelson da kımıldanıyor.

Marie'ye boş verdik, döndük eski meselemize.

— Jane'in şişesini kim çalabilir? –dedim...

Herkes bakıştı. Rachel kendine geldi:

— Sally nasıl bizim aldığımızı söyler?

— Sally nerde?

— Uyuyor.

— Timsah uyanır da o nasıl uyurmuş?

— Onun uykusu timsahtan da derin.

Jane çılgın gibi dolaplara atıldı. Çamaşırların arasında şişesini arıyordu. Marie dışarı çıkıp uykulu Sally ile döndü.

Sally gerçekten ayakta uyuyan sütçü beygiri gibiydi.

— Ne oluyor? –diye gözlerini uğuşturarak homurdandı.

— Nelson'u uyandırdılar.

Marie ona bakıp açıkladı:

— Oh, yazık değil mi hayvana?

— İnsanlara da yazık bu saatte uyandırılırsa –dedim.

— Sorun Nelson değil ki.

Joan sinirlendi.

Sally hâlâ hayvanlarla ilgiliydi. Esniyordu habire.

— Kuşlar mı?

— Sen hariç herkes uyandı. Uyan Sally, uyan, sabah oldu.

Sally davrandı, sabah sanıp gidecekti.

— Hayvanlara yem vereyim.

Joan'ın tepesi atmıştı:

— Jane'e, şişeyi Rachel ile Trudy'nin mi çal-

dığını söyledin. Ha Sally, söyle sen mi söyledin?

Sally gözlerini açtı şaşkın, Joan'e baktı. Gerindi ve esnedi.

— Hayır ben öyle bir şey söylemedim... –dedi.

Bu söz duvara tutunup dinleyen Jane'i köpürttü. Bağırdı avazı çıktığı kadar:

— Sen söyledin, sen söyledin...

— Hayır, ben söylemedim. Belki de onlar almışlardır dedim. Jane şişesini bulamadığını söyleyince, ben de Rachel ile Trudy almış olabilir, dedim... –yine esnedi, ve gerindi.

Rachel ile rahatladık ve güldük.

— Gördün mü bak. Sadece bir yanlışlık.

Jane başını hayır diye sallıyordu. Joan Sarah'a döndü:

— Senin bu şişeden haberin var mı Sarah?

Sarah bir köşede yerde oturuyordu. Joan ona seslenince fırladı:

— Hayır, hayır ben yokum bu işte, hayır.

— Ama biri mutlak aldı. Bundan eminim.

Jane koltuğa büzülüp ağlamaya başladı.

— Sarah –diye birden konuştum.

Sarah göz göze gelmekten kaçındı. Ayak parmağıyle daireler çiziyordu yerde, sonra yutkundu.

— Sarah sen.

— Ben niçin başkasının Scotch'unu alayım?

Televizyondaki polis hafiyesi gibi hissediyordum kendimi.

— Hah, haha... –diyerek atladım lafa–. Kimse kaybolan şişenin Scotch olduğundan bahsetmemişti ki.

Sadece bir «Oooo!» oldu kızlardan çıkan. Çalan ortaya çıkıyordu.

— Yalnız bu kadar mı Sarah. Ağzından kaçırdın

şişeyi ve cinsini. Bütün söylemen gereken şey bu mu? Her zaman öteberi ödünç alırsın. Belki Jane'nin şişesini de sen istemişsindir.

Buluşumu ispatlamaya bütün gücümle çalışıyordum.

Sarah pişkindi, yahut da gamsız. Esnedi ve sakin sakin:

— Jane her zaman Scotch içer. Onun için biliyorum.

Jane bütün bu tartışmalar süresince kendi kendine söylenip duruyordu.

— Tamamen doğru değil. Asıl Burbon severim. Burbon severim.

Joan, Sarah'a dik dik bakarak yaklaşıp sordu:

— Ne yaptın şişeyi?

Sarah dimdik duruyordu.

— Hiç şişe filan almadım.

Herkes Sarah'ın aldığını biliyordu artık. Ben gülmeye başlamıştım, Rachel de bana katılınca Joan sinirlendi.

— Bu çok ciddî bir mesele.

Kilisede vaız veren papazlar gibiydi: hepimizi susturdu. Hükmetmek istiyordu bu kız. Bunu daha ince daha nazik yapamaz mıydı?

— Susun kızlar, yeter. Bu çok ciddîdir –dedim.

— Biliyoruz –dedik ve gülmekten de kendimizi alamadık.

Ertesi sabah uçuş için evden dışarı çıkmak üzereyken, Marie gözyaşları içinde odasından fırladı. Avcunda Nelson'un cansız vücudu vardı. Timsahın ölü olup olmadığını anlayamadık. Özellikle uzaktan belli olmuyordu. Ama Marie'nin yaslı hali bunu açıklıyordu.

— Öldü! –diye bağırdı.

— Nasıl?

— Bilmiyorum... –kalbi kırık ve üzgündü.

Marie gözyaşları döküyordu. Ufacık timsah kıpırtısızdı.

Marie'nin odasına girdik. Sally uyukluyor, kuşlar kafeslerin içinde cıvıldayıp uçuşuyorlardı. Timsahın ölüsünü fark etmişlerdi. Doğa sakin yaşantısı içindeydi.

Nelson'un öldüğü akvaryuma gidip baktık, su bulanık olurdu ama bronz rengi olmazdı. Oysa bronz bir renk almıştı su.

Rachel Marie'ye sordu:

— Suda ne var?

— Bilmiyorum, bir şey mi var?

— Tabiî bir şey var. Hem de pahalı bir şey –Elini sokarak suyu kokladı–. Viski kokuyor.

Maire dehşet içinde tekrarladı:

— Viski mi kokuyor? –Sonra Rachel'e inanmadı, bir elini suya daldırıp kokladı, sonra da yaladı parmağını.

— Scotch –diye inledi.

Sally yattığı yerden espri yaptı.

— Belki de sirozdan vefat etmiştir Nelson'cuk.

Marie çığlık çığlığa bağırmaya başladı:

— Kim yaptı bunu. Kim yaptıysa söylesin. Bulurum onu.

Odalardan fırlayan kızlar bize doğru koştu, herkes bir anda Sally ile Marie'nin başına üşüştü.

Kimse kimseyi dinlemeden konuşuyordu. Her zamanki kadın meclisinde olduğu gibi.

Rachel gürültüyü kesmek için birden sesini yükseltti:

— Bari aramızdan giden biri için lütfen biraz saygı duyun.

Kızlar bir an sustu. Kimse anlamadı espriyi, anlayanlar güldü, anlamayanlar şaşıp baktılar onlara. İşimiz vardı. Ödev bekliyordu. Aralarından ayrıldık, doğru meydana...

O gece işimiz bitti, geç vakit döndük eve. Derin bir sessizlik içindeydi apartman. Jane gene sarhoştu. Yarım yarım şarkılar söylüyordu ve ateşinden de üzerine pek bir şeyler giymemişti. Slip vardı ayağında. Göğüslerini viski şişesi ile örtüyordu. Sarhoştu, hem de dut gibi. Odalarının kapısı açıktı. Joan da orda kitap okuyordu. Bakıştık kapıdan uzatıp kafamızı.

— Girin girin... –Joan kitabını koltuğa bıraktı.

Hemen sordum:

— Kim koymuş bay Nelson'un suyuna viskiyi?

— Sally ikinizin yapmış olduğunu söyledi.

— Hoppala!

— Yaptınız mı?

— Hayır.

— Ben de sanmıyorum –dedi Joan–. Zaten Jane ile meseleyi de hallettik. Komitenin kurallarını biliyorsunuz değil mi?

— Komitenin kurallarını kime, nasıl uyguladınız?

— Marie yarın gidiyor.

— Marie mi? Nelson'u zehirleyen o mu? Kendi timsahını nasıl öldürür?

— Yok canım o değil öldüren. Ama o kadar hayvana kimse dayanamıyor.

Joan kitabını eline alıp okumaya daldı. Marie gerçekten gitti. Bir yarım akıllı şöför ve bir yaşlı kadınla gelip aldılar hayvanlarını, gürültülerle gittiler. Kat sadece hosteslere kaldı. Şimdi burası genç kızların çatı katı idi.

Böylece Marie gitmiş, yerine Libby taşınmıştı. Helen'in arkadaşıydı bu kız. Yakın dostluklarının aslı da, süresiz birlikte perhizde oluşlarıydı. Libby Greenwich Village'de bir diskotek dansözü imiş. Sonradan hostesliğe heves etmiş, başarmış da. Sally, Sarah ile birlikte kaldığı için bu ikisini de yanlarına alıp bir yoğurtçu dükkânı açmış gibiydiler evde. Ayrıca devamlı cimnastik yaptıkları için evin bir köşesi de spor salonunu andırıyordu. Bir ay kadar yine her şey sakin gitti. Bir gün isyan başladı. Libby ya da Helen yoğurtlarının yendiğini söyleyip feryadı bastılar. Sarah bir lokmacık ödünç aldığını kabul ediyordu. Sally ise koca kâsenin yok olmasına lokma denemeyeceğini söyleyip duruyordu. Temize çıkanlardan biri de Jane'di. Hiç yoğurt sevmezdi o, bunu sık sık alay ederek kızlara söylerdi.

Muhteşem çatı katımızı çok geçmeden kasvetli bir hava sarmıştı. Özellikle bu kadar çok kız olan yerde ne ağız dalaşı biterdi ne de çatışmalar. Bir gün bizim de canımıza tak etti ve bu iş de bitti. Rachel ile birlikte Green Village'de bir daire bularak taşındık. Aile saadetini bulmuştuk, yaşantımız düzelmişti.

Joan'ın kart zamparasına dolaylı kira ödemiyorduk. Kızları sömüren, dostunun kendisine bıraktığı apartmanın verilmiş kirasını sırtımızdan çıkaran komite başkanı o sert ve deli kızdan, kurtulmuştuk. İlk girdiğimiz yer hosteslerin hayvanat bahçesiydi. İkincisi ise asıl bu isme lâyıktı.

Green Village güzel ve yeşildir. Orta halli bir çevredir. Yerimiz öyle şahane filan değildi ama, bizimdi, kimseyle bölüşmüyorduk mutluluğumuzu.

New York'ta geçirdiğimiz sınav örnek bir hostes yaşantısıydı belki de. Diyebilirim ki, geride bıraktığımız kızlar, Joan'ın idaresinde yaşama sevin-

cini belki de böyle bir hayatta buluyor olmalıydılar. Ama New York ne denli güzel olursa olsun bir hostes için yaşanması güç bir şehirdi.

Örneğin telefon şirketini ele alalım. Kendi idareleri berbattır, her an, en az yüz bin kişi onlara küfreder, hiç bir şeylerini beğenmez. Ama onlar hosteslere telefon vermek yolunda son derece isteksizdirler. Havada tehlike anında hostesin gözlerinin içine bakan telefoncular, onlara telefon vermekte o kadar itimatsızlık ederler ki. Kan ağlarsınız.

Giyecek satan mağazalar da böyle. Bu dev kuruluşlar, size değer verirler, adınızı adresinizi öğrenir davet ederler. Kredi açtık derler, bir de adamlarla iş için görüşün! 50.000 dolarlık mal vermeye hazırdır adam, ama ertesi gün Suudi Arabistan'a gitmeyeceğimizden emin olmak isterler. Yarına atarlar, hatta haftalarca bekleyebilirsiniz. Ama bir gün üç beş kuruşluk hostes bütçenize el atmaya karar verirlerse sizi hayrete düşüren bir zarf gelir. İçinden itibarlı müşteri olduğunuzu bildiren fiyakalı bir mektup çıkar. Ayrıca bir de veresiye kartı. Krediniz vardır ve hemen ilk işiniz, koşup alışverişe dalmaktır.

Bu gibi şeylerin tüm kentlerde olduğunu geç de olsa öğrendik bir gün. Ama hiç bir şey New York'ta olduğu kadar zor değildi. Her şey fazlası ile büyütülür New York'ta.

Amerika'da herkes her şey olur, ama bazıları da hiç bir şey olamaz. Eğer siz de Wall Street'de dünyanın en büyük borsacısı, Broadway'de ünlü bir piyanist ya da şöhretli bir aktör olmak istiyorsanız şunu bilmeniz gereklidir. Hosteslerin yaşadığı, kaldığı yerleri öğrenmelisiniz. Bu budala kızları yakından izlerseniz size çok faydaları olacaktır. Çevre yapmanız için. Aşağıdaki liste faydalanasınız diye basılmıştır.

New York:
The East 60's and 70's of Manhattan, Forest Hills, Jackson Heights Kew Gardens.

Chicago: Aurora, Near North Side, Havaalanının civarındaki evler.

Miami: Coral Gables, Villa Springs, Miami Springs, Coconut Grove.

San Francisco: San Mateo, Belmont, Redwood City, Sasualito, Downtown.

Los Angeles
WESTCHESTER: İnglewood, Gardena, Long Beach, Manhattan Beach, Van Nuys.

Denver: Aurora, Downtown.

Houston: DOWNTOWN

Dallas: Havaalanının civarındaki evler, Downtown.

Atlanta: N. E. Side of Town, Chamblee, East Point, Buckhead, South side of town.

Boston: Back bay, Beacon Hills, Brookline.

Washington: Georgetown, Arlington (Virginia).

Bununla birlikte bazen eğlendiğimiz yerler de vardır. Hostes olarak uçakta her insana iki dubleden çok içki veremeyiz. Fakat ödev dışında hem arkadaşlarımıza hem de kendimize sevdiğimiz barlarda sayısız içki ikram ederiz. Önerimiz otelinizde uyanmanızdır. Üç dubleden sonra, genellikle tanımadığınız bir karakolda da ayılabilirsiniz. Şerefinize ve işte adresler:

St. Louis: Gaslight meydanındaki tüm barlar.

New York: Sullivan's, Friday's, P. J. Clarke's, Wagon Wheel, The Baron Steak House, Sammy's, York, Clos Normand, La popotte, Le Marmiton, Rattazzi's, Hawaii Kai Clup, Dawson's Pup.

San Diego: Mickey Finn's, Coronado Island.

Atlanta: Mr. Brother's Place, Sans souci, Kitten's Korner, Ruby Red's, Al's Coral, The Red Barn, The Lion's Head, Top of the Peachtree, Fan-Bill, Yohannan's, The Malibu Room, The Round Table, The Falcon Lounge.

New Orleans: Al Hirt's Place, Pat O'Brian's, Pete Fountain's, Whis-A-Go-Go.

Miami: Tie One on, The Eden Rock, 600 Lounge The Villas, The Dream Bar.

Washington, D. C.: Beef Treat, Blackie's, Junkanoo, Palladian Room, O'Donnel's.

Mobile: Quarter Note.

Hawai: Duke Kanamoku, Don-Ho's.

Las Vegas: STARDUST, Silver Slipper.

San Francisco: The Crown Room, Chuck's Place, The Two Turtles, Basin Steet South, Hungry, Big Al's, Playboy Clup, Gay Nineties, Alioto's, Whis-A-Go-Go, Doros, Red Garter.

Los Angeles: Manhattan Beach, The Chatter Box, Shakey's Pizza Parlor, Disneyland Bar.

Toronto: Skyline Motel Bar.

Chicago: Old Town Barları, Rush Street'deki Barlar.

BÖLÜM VI

«Pilotunuz Konuşuyor»

Kahve isteme düğmesine basmaktan nasırlaşmış parmakları, pilotları öteki müşterilerden ayırt ettirir. Bazen onların kahve içmekten başka bir şey yapmadıklarını düşünürüz. İyi arkadaştır pilotların çoğu. Kızlara nasıl davranılacağını bilirler, hoş soh-

bettirler. Konuştukları kızlara özel surette iyi davranırlar. Asil pilotlar hosteslerini korurlar, yormazlar, iyilikle bir iş isterler, nazik, kibar ve centilmen olurlar. Ciddîdirler, kızların meseleleri ile ilgilenirler.

İlk uçuşlarımdaki bir pilotu daima hatırlarım. Onu unutulmaz yapan olay da şu:

İki taneydi baş hostesimiz, her konuda çok tecrübeli, geçkin tazelerdi. Kibirliydiler. Konuşmaya tenezzül etmiyorlardı benimle, sinir olmuştum bu yüzden. En eziyetli işlere beni koşuyorlardı.

Bir ara yemek öncesi zil çaldı, ışık yandı. Orta yerlerden tek başına oturan adam beni çağırıyordu. Gittim yanına. Beynimden vurulmuşa döndüm. Adam pantolonunun önünü açmış, her şeyi meydanda sırıtıp duruyordu. İğrenç bakışlarından donakalmıştım. Paniğe kapılıp baş hostese koştum. Hiç bozulmadı. «Adam unutmuş olabilir, ihtar edip önünü kapamasını söyle,» dedi. Ben de geri dönüp adamın yanına gittim:

— Affedersiniz efendim. Lütfen fermuarınızı kapatır mısınız? –dedim.

O da bana:

— Benim kaplanı sizin kafesinize koymama izin verir misin cici bayan? –demez mi?

Aptallaşmıştım. Hosteslere baktım. Kıs kıs gülüyorlardı. Ne iğrençtiler. Fırlayıp pilota gittim. Nasıl söyledim hâlâ hatırlamıyorum. Ağlıyordum galiba. Pilot babacan ve ciddî biriydi. Tek kelime söylemedi, idareyi yanındaki yardımcısına bıraktı, benimle geldi. Eliyle omzumu okşadı, ileriye, adamın yanına yalnız gitti. Onunla konuşup halletti meseleyi. Herif sırıttı, pilot dönüp geldi yerine ve beni bırakmadı içeriye. Oturttu kabinde. Uçak inince çam yarması gibi iki polis geldi uçağa, yolcuların arasından o herifi

alıp silkelediler, ve.. götürdüler. Pilot bana dönüp:

— Bir şeyin yok ya canım. İyi misin?

— Çok şaşırdım, üzüldüm ve utandım. İyiyim şimdi.

— Aferin, böyle aptallar üzmesin seni. Manyaktı herif, böyleleri olur hep. Beni Toledo'da bekle, yemeğe gidelim.

Pilot âdeta ağabey olarak doğmuştu. Yemeğe gittik. Boyuna konuştuk. Bana Kuzey Dakota'da geçirdiği çocukluğunu anlattı. Yedi yaşlarında olan ikizlerinin resmini göstermiş, komik hikâyeler anlatmıştı. Onun bu rahat hali ile bütün üzüntüm kaybolmuş, çirkin olayı unutmuştum. Otele getirdiğinde odanın kapısında alnımdan öpmüş:

— Sen iyi bir kızsın Trudy. Artık rahat rahat uyu. Keyfine bak –demişti.

İşte pilot böyle olur diye düşünmüştüm. İnşallah kendine lâyık bir karısı vardır. Mutludurlar. O gece öyle dua ettim ki ona.

Pilotlardan söz açılmışken, sayıları az olmakla birlikte, bir kısmının da kadın düşkünü olduğundan söz etmeliyim.

Böylelerinin aklı fikri, uçak alana inmeden hostesi tavlamaktır. Baş hostesler bize bu tip pilotlar için korkunç şeyler anlatmışlardı. Hatta bir aralık seks düşkünü erkekler sadece pilot mu olur diye düşünmüştüm. Bir tek şey beklerlerdi onlar. Sadece hostesi alıp bir otel odasına kapatmak...

Bizi hayretlere düşüren de elli yaşını geçmiş olan bu tip pilotların hâlâ güçlü kuvvetli kalmalarıydı. Pilotların milyonlar değerindeki uçakları kullanmaları için uzun bir süre gerekliydi. Eğitim ve tecrübe için yıllar lâzımdı. Son zamanlarda havayolları ekiplerinden bazı kimselerin sağlıklarının bozulduğunu işitiyor-

duk. Kabin memurları, rasıtlar, teknik mühendisler ve servis ekiplerinden çürüğe çıkanlar oluyordu. Ama hosteslerle pilotlar bunların dışındaydı. Ellisinden sonra azan bu cinsî kudreti bol pilotların her halde meslekleriyle ilintili fizyolojik bir faktör vardı. O yaştan sonra bir hobi edinmek bile geçti erkekler için. Nerede kalmış ki seks! Pilotlarsa, uçuşlara devam ediyorlardı. Hem havada hem de yerde.

Belki de jetlerde uçmaları bu işin anahtarıydı. Bütün hava yolları reklam kampanyalarını şöyle yaptılar son zamanlarda:

«Tecrübeli ellerde uçunuz. Yılların eğitimiyle yetişen çok bilgili pilotlar sizi salimen uçuracaklardır.» Demek ki kumpanyalar da aynı fikirdeydi bizimle. Ellilik pilot her hususta tecrübeliydi.

İnsan birkaç çalışmadan sonra, uçuş ekibi hakkında kuşkusuz, belirli bir fikre sahip olabiliyordu. Bu şekilde düsturlar da ilkeler de belirginleşiyordu. Hiç kimseye olumlu ya da olumsuz bir şey söylenemezdi. Hatta kendi kuvaförünüze ya da oda arkadaşınıza bile. Bütün sırları kimseyle pay etmeyecektiniz. Pilotlar erkektiler, poligamdılar. Çok kızlarla dolaşmak ve yatmak isterlerdi. Okuldan çıkan yavru hostesler de kaptan pilot ya da pilota âşık olup tek onunla çıkıp yaşamak isterlerdi. Evlenmek de hayalleri idi. Bir tek erkeğe ait olmak, çalışmak, hep onunla çıkmak ve bunun dışında kendini oyalamak. Kurt pilotlara göre, meslekte eskiyen de hostes olmaz, kurt hostes olurdu. Böyleleri elde edilemezdi. Tereciye tere satılamazdı. Onlar da pilot ayaklarına yatmazlardı ya.

Büyük anne dediğimiz Miss Molly haklıydı. Önümüzde çok yüksek ve sarp duvarlar vardı.

Rachel üçüncü uçuşunda geleneksel (el ile düğmeye basma) ödevine tabi tutulmuştu. Bu, yeni bir

hostes alındığı vakit yapılan ve pilotlar arasında son derece popüler olan bir şeydi.

O gün uçakta yemek servisi yapılacaktı. Bunun gerektiğini bildiren mutfaktaki ufak ışık yanıp sönmüştü. Yeni işe başlayan hostesin kokpitteki yemek servisini idare etmesi, yazılı olmayan bir kanundu. O gün bu ödev Rachel'e düşüyordu. Diğer kızlar o hafta sonu için pilotları atlatmış olacaklardı ki bu işe tövbe deyip Rachel'e yıkmışlardı.

Rachel saçlarını düzeltti, sonra eteğini çekip sinirli sinirli pilot yerine yürüdü. Yanından geçen uçuş mühendisi kalçasını hafiften okşamıştı. Bu tip sululuklar, olağan karşılanan davranışlar olmakla birlikte, adamına göre aksi tesir gösterirdi.

Dayanman gerekir diye söylemişlerdi ona. Aşırı tepki gösterip acemiliğini göstermek istemiyordu. Pilot kabinine girip, kaptanın arka sağ tarafında durdu. Pilotun başı Rachel'in tam göğsü hizasındaydı.

— Rachel... –diye kaptan pilot gülümseyerek başını çevirdi.

Ayrıca kırışık profilini göstermek istiyordu. Bütün bu kaptan pilotlar aynı jesti yaparlardı. Sanki yüzlerinin profilleri ellisinden sonra çok cazip olurmuş gibi.

— Rachel, içerde yolcuların oradaki yanıp sönen, ışıkları kontrol eden düğmede bozukluk var.

Ne diyebilirdi ki Rachel.

— Evet efendim. Ne yapmamı istiyorsunuz?

— Bu yolculukta bunu elle yapmak zorundayız.

Kaşlarını çatarak ciddî pozlar kesip kızı ürkütmek de, bu oyunun cabasıydı.

Rachel hemen, okulda iken öğrendiği teknik arızaları hatırlamaya çalıştı, ama nafile. Elle idare edilen düğmenin nerede olduğunu ve nasıl çalış-

tığını bilmiyordu. Acaba kaptan pilot böyle bir yalan söyler miydi?

— Bak Rachel, burada çok meşgulüz, görüyorsun. Düğmeyi kontrol ödevini tamamen sana bırakıyorum. Şurada bana en uzakta olan yukarıki ufak düğme, elle idare edilecek olanı. Her yirmi dakikada bir buraya gelip düğmeye kırk beş saniye süreyle basmanı istiyorum tamam mı?

— Peki efendim.

— İstersen şimdi bir dene Rachel

Rachel'in düğmeye dokunabilmesi için ancak kaptan pilotun başının üzerinden öne doğru uzanması lâzımdı. Başka hiç bir şekilde o düğmeye dokunamazdı. Düğmeye basabilmek için uğraştı. Nihayet parmaklarının ucuyle deyebildi. Göğüsleri pilotun iki kulağının üzerine rahatça yayılmış bir şekilde.

— Tam kırk beş saniye bu şekilde bas –diye pilot emretti.

Başını geriye Rachel'ciğimin göğsüne bastırıyordu.

Rachel'ciğim gergin ve sinirli ama çok sinirliydi o anda. Terlemeye başlamıştı. Ağırlığı bir ayağından ötekine geçiriyor, bu yüzden pilotun başında yastık olan göğüsler de yer değiştiriyordu.

— Şimdilik tamam –dedi pilot kendinden geçmiş bir sesle.

Sıcak güzel yastıklar bir anda çekilmişti ensesinden.

— Ufff... –demişti Rachel'cik gözlerinden kıvılcımlar saçarak.

— Yirmi dakika sonra gene gel gene düğmeye bas Rachel.

Rachel küfrü basacak ama herif zaten hazır. Rapor eder ve her haltı yer. Rachel intikam

için yemin etmiş ve kendini dar atmış geriye.

Bu sululuğu sonraları biz iyice öğrendik. Bazıları pilota küfrederler. Kendine ya da dayısına güvenen herifi tırnakları ile bir iyice tehdit eder ya da tırmalar. Bazıları utanır susar. Kimisi de teşnedir hemen dönüp göğüslerinden yastık yaparlar pilotcuklara. Kimisi de hiç ses çıkarmaz. Rachel kardeş daha beteri de olabilir diye düşünmüş.

Acemi hosteslere tatbik edilen zararsız oyunlar da vardır. Biri şudur örneğin: Yolcular uçağa binmeden önce, mürettebatın palto, ceket ve kaşkollarını üst raflara yerleştirmek. Bunun için de hostes bir erkek tarafından kaldırılır, sözde yardım edilir. Hostes inerken, sıyrılan eteğinden kalçaları görünür, erkek mürettebat da dikiz edip dört köşe olurdu sevincinden.

Buna karşı hosteslerin de kamışları vardır kuşkusuz. Biz de sonraları bunun acısını çıkardık. Acemi olsun olmasın pilot yardımcılarına, uçuş mühendislerine, hatta pilotlara oyunlar oynardık. Giyeceği ceketin kol ağızlarını dikerdik. Palto ve fularlara en ağır kadın kokularını sürerdik. Karılarından ya da sevgililerinden muhakkak azar işitirlerdi. Şapkasının kokardını ters çevirir, rütbe ve işaretlerle oynar, idare önünde küçük düşürürdük. Kahve ve çay servislerini küçücük kâğıt bardaklarla yapardık.

İyileri, çok iyileri de vardı pilotların. Kaptan pilot Smyth, gerek mesleğinde gerek özel yaşantısında çok iyi bir insandı örneğin.

Hostes kızlara çok nazik davranırdı. Erkek personelin kızlar yanında galiz ve kaba konuşmasına müsaade etmezdi. Bu nedenle çoğu erkekler onunla uçmak istemezlerdi. Buna karşılık son derece dindar olan mürettebat da vardı hava yollarında. On-

ların birkaçı aynı uçakta bir araya gelince pilot kabinine «Boeing Basilikası» derdik.

Smyth ile bir kere uçan hostes artık onun hayranı olurdu. Onun babacan önerilerinin gereğini duymaya başlamayan hostes olmazdı. Bu denli iyi ve üstün bir insan olan Smyth'in dini inançlarını kötüye kullanan hostes arkadaşlarımız da vardı. Hem bunların sayısı az da değildi.

Bu, Smyth'in iyiliğinin bir hikâyesidir. New Orleans'da geçer. Bir gece, güzelce bir hostes kız, personelin kaldığı otelde onu bulur. Smyth'in odasına gider geç vakit. Derdini anlatacaktır. Söyler de. Evli bir adamla gezip tozmaya başlamıştır. Adam karısını boşamak istemektedir. Tabiî sonunda bizim güzel hostesimizle evlenecektir. Ama kız pişman olduğunu, ne yapması gerektiğini sorar kaptan pilota. Smyth nasihat etmiş kıza. Sonra, «Yere yatıp seni bu günahtan kurtarmaları için ruhlara dua edeceksin.» demiş.

Şaşırıp afallamış kız. Şaka ettiğini söylemiş. Kaptan pilot Smyth ise şaka filan etmediğini, bütün gece yere yatıp ruhlara dua etmesini tekrar etmiş. Kız gene anlamamış. Smyth:

— Bütün gece sürecek dua. Yerde de hiç kıpırdamamalısın... –demiş.

Kız odasına dönmüş; yere yatıp dua edeceğine sevgilisiyle çıkmış. Öneriyi de bir delinin sözleri diye yaymış millete. Herkes Kaptan Smyth denince kıs kıs güler olmuştu. Yazık ki kızlar bundan sonra onun yerine ruh doktorlarına gider oldular.

Bazen de pilotlar her ne kadar şerefli ve iyi niyetli olursa olsun hosteslerin başına dert kesilirler.

Marge Bascom iki yıllık hostesti. Afet bir sarı-

şındı. yalan da söylemezdi. Yine aynı hava yollarında çalışan çok tecrübeli bir eski pilotla dalgası vardı. Aşkları platonikmiş, çünkü adam evliymiş. Bir gece aynı uçakta uçmuşlar. El Paso'dan New York'taki Kennedy'ye. Uçak geç kalmış. Saat gecenin bir buçuğu olmuş. Pilotun evi uzakmış. Kızınki de Manhattan'da. Geceyi birlikte geçirmek istemişler. Arabaya binip Marge'ın evine gelmişler. Marge içki teklif etmiş, beraber kafayı bulmaya başlamışlar. Marge mutfakta ufak tefek hazırlarken pilot seslenmiş:

— Sıkıldım Marge, terledim de. İzin verirsen üniformamı çıkarayım.

— Nasıl istersen –diye cevap vermiş bizimki.

Pilotçuk da üzerindekileri atmış. Atlet ve külotla kalmış. Kıza da seslenirmiş bir yandan:

— Buraya bir iki dakika gelme Marge...

— Merak etme canım, hiç acelem yok.

Ne platonik değil mi? İkisi de namuslu ve utanan cinsten. Pilot, elinde martinisi, bir don bir atlet otururken kapı açılır, irikıyım bir oğlan süzülür içeri. Bakışırlar ikisi de şaşkın ve üzgün. Genç adam solur:

— Neler oluyor burda?

— Kimsin sen?

Pilot kıyafetinden ve beklenmeyen misafirden çok sıkılır ama, kalkamaz, utanır. Oğlan hızla mutfağa girer. İçerden pat küt tokat sesleri gelir. Oğlan kapıda görünür. «Koca bir hayvan» diye küfür çeker pilota ve sokak kapısını çekip gider. Marge ardından fırlar, ağzı burnu kan içindedir. Pilot şaşırır, olduğu yerde donakalır.

— Kim bu adam? Nedir bu olanlar Marge?

Kızın ağzını burnunu silerken Marge ağlayarak anlatır:

— Nişanlım. Bizden şüphelendi. Özellikle senin kıyafetinden.

Pilot istemeyerek kızın ekmeğine engel olmuştu. Bir daha hiç buluşmadılar. Marge de hâlâ iyi niyetli bir pilot peşinde.

Bir zamanlar hava yollarındaki personelin hiç ayrılmadan birlikte çalıştıkları olurmuş. Fakat bu, artık geçmişte kalmış. Nedeni de şu, uzun süre birlikte çalışan hostes ve pilotların evlenmeleri. Bu o kadar çoğalmış ki idare bu personel beraberliğini kaldırıvermiş.

Buna rağmen hâlâ dileyenler birbirlerini aynı uçakta bulurlar. Aylık ödevler alınırken, personel öneri sistemine baş vurur. Hosteslerin teklif listesi kokpit personelinden önce gelir. Eğer pilotla hostesin bir bağı varsa listeyi bilir pilot. Bu anlaşmaya göre o da ödevi ayarlayıp aynı uçağa biner. Tabiî bunu ancak eski kurt pilotlarla onların nazını çeken yöneticiler yapar.

Bazen bu ufak kurnazlıklar sonunda büyük kederlere de yol açabilirler. Lucia ile Harry'nin öyküleri de bunlardandı.

Bir gündü. Terslik olmuştu listelerde, pilot düzeltmiş ve birlikte uçmuşlardı. Lucia çok güzel, Harry de son derece yakışıklı idi.

Herkes saygı duyuyordu bu aşka. Altı aydır su sızmamıştı aralarından, mutluluk çevrelerindeydi onların.

Hostes Lucia, neşe ile dopdolu; güzel bir bahar günü, pilot sevgilisine koşar, müjdeyi verir. «Gene San Francisco'yu aldım, Harry sen de aynı yolu isteyebilirsin, birlikteyiz demektir.»

— Özür dilerim Lucia, ben ne yazık ki Buffalo ve Toronto'ya gideceğim. Berbat bir durum.

— Buffalo ve Toronto mu? Ama sen istediğin hattı alabilecek kadar ustasın işinde, uçuş süren sena bu yetkiyi verir.

— Özür dilerim dedim. İstedim de vermediler.

— Ama bu prestijini nasıl kaybedersin?

— Lucia makul ol. Denedim ama olmadı. Biri engel oldu bana. Özür dilerim. Çok yakında buluşacağız. Bu hep böyle sürecek...

Tatlı kelimeler ve affettirici sözler. Harry uzaklaşmış, Buffalo ve Toronto'ya yeni serüvenlere gitmişti. Lucia hemen ayılmış, tartmıştı durumu. Harry yeni hostesle uçağa gidiyordu. Onları seyretmişti. Hostes, Sofia Loren'e benziyordu, çok tazeydi. Uçağa daha ilk binişiydi. Lucia ufak bir araştırmada gerçeği apaçık öğrendi. Harry kendi arzusu ile Lucia'nın San Francisco hattından ayrılmış, Buffalo'yu istemişti. Sofia Loren ise o uçaktaydı. Harry'nin hevesi yeni maceralardı.

Komikleri de vardı bunların. Bizim başımızdan geçmişti. Uçakta çalışan ekibin çoğu herhangi bir uçuş yaptıktan sonra suya girmek ister. Otel motel nerde kalacaksak, onun havuzuna dalarız. Saatin hiç önemi yoktur, gece gündüz fark etmez bizim için. Sabaha karşı da olabilir bu havuz sefası. Miami'de meşhur bir otelin havuzuna iş gereği gece yarısı girmiştik. Kız erkek bütün ekip beraberdik, yalnız kaptan pilotumuz yoktu, katı'mamıştı bize. Serin sularda yorgunluk atıyor, coşkunca eğleniyorduk. Birden biri bağırdı, atlama tahtasına bakın diyordu. Tramplen üzerinde baş pilotumuz vardı. Tam öne, atlama yerine kadar koşup gelmişti. Üzerinde ise hiç bir şey yoktu. Tam adem babaydı. Dayanamadı ve tarzanvarî daldı suya. Liderimiz anadan doğma olarak bütün bedenî güzelliğiyle aramızdaydı. Ne saadet

değil mi? Vücut deforme olmuştu. Ama garibim kendini hâlâ yakışıklı bir heykel sanmıyor muydu. İnsanı deli ederdi bu türlü davranışlar. Havuzun etrafındaki ufak ışıklar çıplak vücudundan yansıyor, o koca gövde gittikçe şahaneleşiyordu.(!)

Bir ara sudan çıktı, merdivenlere basarak, çığlık atınca yine havuzumuza döndü aniden. Hep birlikte bir saat kadar yüzdük.

Birbirimize sorduk, hayır, adam sarhoş falan değildi. Sadece yorgundu o kadar. Havuzun bir kenarından öteki kenarına giderken kendi kendine fena olmayan sesiyle şarkı söylüyordu. Biz de katıldık şarkılara, sesimiz ayyuka çıkınca otel müşterileri uyandı birer ikişer, rahatsız olmuşlardı. Otel müdürü de uyandırıldı. Havuza geldi. Halimizi görünce, çıkıp uyumamızı öğütledi. Adamı dinledik, çıktık. Kaptan Pilotun etrafına dizildik. Ona canlı bir duvar yaptık. Sonra komik komik yürüyerek içeri girdik. Ne otel müdürü görebildi çıplak liderimizi ne de personelle müşteriler... Onu önce asansöre sonra odasına götürdük, güle güle de ortalara serildik...

Ertesi gün sorduğumuzda gazete gibi konuştu adam, «Atom Bombasının tehlikeleri, açlıktan ölen çocuklar» gibi, kendine özgü laflar etti. Kabahatını örtmeye çalıştı. Bundan sonraki havuz sefalarında ise mayosunu hiç çıkarmadı üzerinden.

Kaptan pilotlar hakkında bir sürü hikâyeler anlatılır. Kimi doğru kimi de yalandır bunların. Uçakların içinde ve dışında her türlü davranışları olur bizlere karşı. Ama sadece bizlere, yani hosteslere karşı.

Yolculuklarda, fırtınada, sağanakta, borada uçak kullanırken, pilot sorumluluğunu bilir. Yolcu korkar sadece, bizse korkmak hakkına bile sahip değilizdir. Korkanları teselli ederken, tabiatıyle korka-

mayız. Buna hakkımız da yoktur vaktimiz de.

Pilot hikâyelerinin sonu gelmez, bir tanesini daha anlatalım da, o da kitabımızda bulunsun. Hikâye Rachel'in. Bir soğuk kış gecesiydi. New York'da odamızda uyuyorduk. İzinliydik. Birçok da kız arkadaş konuğumuzdu. Oskar Peterson'ın plaklarını dinliyor ve şarap içiyorduk. Dışardaki soğuktan ötürü odamızı sımsıcak yapmıştık. Şarabı fazla kaçıran, hikâyelerin de dozunu kaçırıyordu.

Millet, komik hikâyelerin en açık saçıklarına dalmıştı. Âdeta yarışma yapıyorduk. Kızlar ne yapar, katıla katıla gülerler, gırgıra bayılırlar. Bir ara Rachel'in sustuğunu gördük. Kızlar ona sataştılar, onun da çenesi açılıverdi.

— Trudy koy bakalım biraz şarap.

Oysa o kadar fazla içmişti ki. Yine doldurdum. Yastıklara bir yerleşti şöyle, sonra şarabını dikti ve ağzını yumruğu ile silip nefesini koyverdi.

— Size hiç Louis Lamb'dan bahsettim mi kızlar?

«Oooo, vay vay vay...», «Hımmm...»lar doldurdu odayı. Demek ki kızlar biliyordu çapkın pilotu.

— Tanıyorsunuz demek. O halde, adamın bizzat makine veya taşıt olduğunu da bilir misiniz?

— Ne demek istiyorsun Rachel? –Sarışın Vera sormuştu bunu.

— Anlaşıldı, kimselere anlatmayacaktım. Herif yakışıklıdır.

Yine kızlarda mırıltılar, beğeni sesleri çoğaldı.

— Dikkat ettim. Adam yakışıklı. Ama kızlarla pek öyle dalgası falan da yok. Her halde bu yolcu tavlayan cinsten olsa gerek dedim. Birkaç ay önceydi. O garip gece Detroit'deydik. Adamdan hoşlanmıştım. Kendisine olan bu yakınlığı hissetmişti, o da beni beğeniyordu. İşte o gece yemeğe

çıktık. Oldukça içtik, iyice bulduk kafaları. Otele gidelim diye tutturdu. Gittik tabiî...

— Çabuk, çabuk anlat, geç oralarını... –Vera da, Sally de ne kadar sabırsızdılar.

— Canım anlatacağız tabiî. Ama sen bana şarap ver Trudy.

Hemen şarabını doldurdum, Rachel yine dikti bardağı. Kızlar hikâyeyi nefes almadan dinliyorlardı. Rachel başladı:

— Tuvalete gittim. Soyundum, yatağa girip bekledim. O da tuvalete girip kaldı orada. Canım sıkıldı. Uyumak istiyordum. Louis gelmiyordu bir türlü. Saatlerce kaldı orda.. Bana şarap vermezsen...

— Rachel, hikâyeyi anlatmazsan kızlar seni öldürecekler.

Kıkırdayıp naz etti, şarabını koydum, içti;

— Tabiî, tabiî, ne olur kesmeden anlat Rachel.

Kızlar kümelendi başına, Rachel anlattı:

— Nerde kalmıştık kızlar? Ha yataktaydım. Çok bekletti beni. Tuvaletin kapısı açıldı.. ve içeri Louis girmedi.

— Ya, kim girdi peki?

Meraktan ölecektik.

— İçeriye bir uçak girdi.

— Yalan söylüyorsun, sus, yalan.

— Bu kız iyice sarhoş oldu.

— Utan be, ne biçim hikâye bu?

— Rachel, anlat şunu, bitir, sonra biz de bitiyoruz.

Katıla katıla gülüyordu Rachel, susun diye elini kaldırdı, sustuk

— Tabiî Louis girdi içeri. Çırılçıplaktı, kolları iki yanda koşuyor, dolaşıyordu odada. «Rırrrrr!» diye

sesler çıkarıyordu. Odada sofada kanepelerin koltukların üzerinde dolaşan bir adam ve çocuklar gibi «Rırrrrrr» sesi... Deli sandım. Her halde seks manyağıdır dedim. Ödüm kopmuştu. Kaçmak istedim; kalkamadım. Sonra birden yatağa koştu herif, «Rrrrrrrr» devam ediyor. Atlamadı, gövde üzerine iniş yaptı yatağa. «Tamam mı bebeğim. Belki sana en iyi şekilde aşk yapan olmuştur. Ama hiç bir zaman 707 tarafından yenilmemişsindir.» Adam kendini uçak sanıyordu. Yemin ederim ki böyle dedi. Dalga geçmiyorum çocuklar, vallahi böyle söyledi. Gülmeyin ne olur, gülmeyin. Susun, ben klasik sevişme yanlısıyım. Geriyim belki. Belki de kasabalıyım, sevişmede her zaman aynı olsun isterim. Erkekle sevişir insan, uçakla değil. Rrrrrrrr. Aman Allahım!...

Kızlar yerdeydik. Gülmekten ölecektik. Deliler gibi güldük, belki de yirmi dakika güldük. Sonra yatıp uyuduk.

Ertesi gün Rachel'i tuttum, sordum:

— Bana bak Rachel, doğru söyle. Louis Lamb serüveni nasıl oldu?

— Sana hiç yalan söyledim mi Trudy?

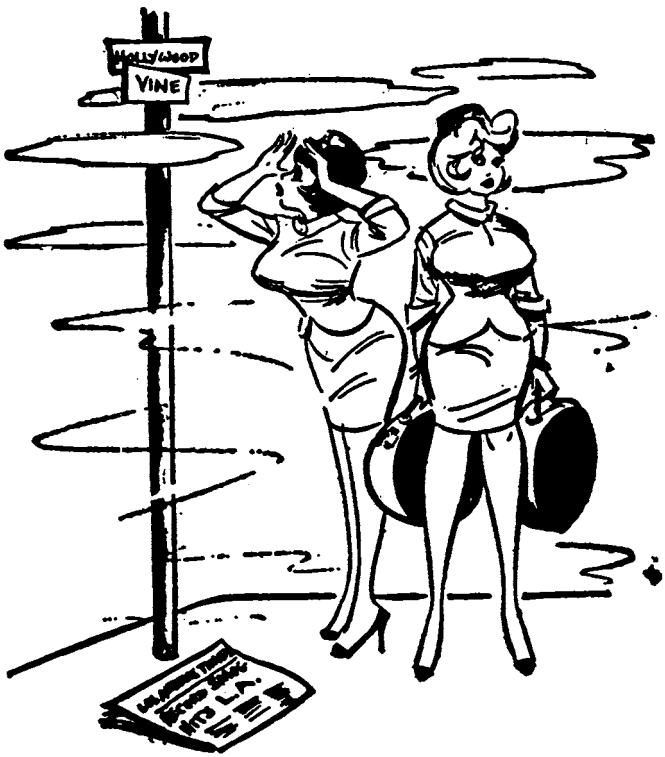
— Hayır ama, adam çok yakışıklı.

— Sen de bir gün onunla çıkarsan adam değil uçak olduğunu unutma. Rrrrrrrr.

Rachel kollarını açtı, uçarak odadan çıkıp gitti...

BÖLÜM VII

«Çok İlginç Yerler Görmüş Olmalısın»

Arada bir Amarillo'ya yaptığım ziyaretlerde, en çok görmek istediğim, teyzem Laconia'dır. İlginç ve şeker bir hanımdır. Zaten hostes oluşumu hoş gören tek kişi oydu ailede. Kütüphanede çalışır, çok da okur. Onun gençliğinde olmalıydı hosteslik. Çok

da güzelmiş o zamanlar. Kentin en önde gelen sayılı güzel kızlarındanmış.

Annem kıskandığı halde doğru söylerdi, babam da onaylar, «Keşke Laconia'yı alsaydım,» diye annemi kızdırırdı. Babam da şakacıydı.

Amarillo'da bulunuşumun ikinci saatinde teyzemde olurum. Hemen oturur, aile dedikodularını bir kalemde geçeriz. Sonra yakınlara, kente ve çevreye başlarız. Sıra bana gelince, şu ezberlediğim cümleciği söyler: «Çok ilginç yerler görmüş olmalısın.»

Ona kısa anlatamazsınız oraları. Önce ağız tadıyle uçakta olacaksınız. Hostesliğin günlük hayatta neler yaptığını bir bir açıklayacaksınız. Sonra gireceksiniz ülkelere bir bir. Lafın tadı da başka türlü çıkmaz ki. Anlatırken dikkatle dinlerdi beni. Ona yalnız hoş ve eğlenceli şeyleri değil, acı ve kederli olayları da anlatırım.

Aksi halde o, biz hostesleri bir papatya kelebeği kadar taze, zarif bulur, günlerimizi keyif içinde geçirdiğimizi sanırdı.

Eğlence hayatımız vardı tabiî. Genç ve dalgacıydık. İlerde havalardan yere indiğimizde, kitap okuyacak ve uyuyacak bol vaktimiz olacağını biliyorduk. Elbette bu yorgunlukların acısı çıkacaktı bir gün. Eğlence bir yana, bazen yaşamak bile istemezdi canımız.

Sizler, kaygısız yolcular uçağa biner ve bir yere gidersiniz. Kitap okur, yanınızdakiyle gevezelik eder, pencereden nefis bulutları, güzel manzaraları seyredersiniz. İçkilerin en iyisini, yemeklerin en âlâsını yersiniz. Film seyreder, keyif çatarsınız. Biz hosteslerse, bu sırada neler yaparız bilir misiniz?

Sizden bir saat önce alanda oluruz. Bir sürü kâğıt imzalarız. Listeleri inceleriz. Her zamanki sıkıcı

tembihleri dinler, sonra da boş uçağa gireriz. Sözde temizlenmiştir uçak. Ama yine en az 45 dakika, biz de temizler ve düzeltiriz uçağı. İyi konuklamak için sizi, didiniriz. Gelirsiniz, daha o esnada yorgunuzdur biz. En az sizin kadar korkan bizler, üstüne üstlük sizleri teselli ederiz uçakta. Özel hizmetleriniz başlar. En papazınızdan en terbiyesiz sulula kadar keyfinize âmadeyizdir. Yaşlı, hasta, çocuk, hatta deli ile zoruna da olsa ilgileniriz. Yüz otuz kişiliktir uçağımız. Hemen hemen doludur. Uçuş süresi beş saattir ve bizler bu beş saati de mütemadiyen çalışarak geçiririz.

... İki yüz altmış bardak içkiyi hazırlar ve dağıtırız. Bunlar eldeki listelere göre yapılır. İçinizden biri nane likörü yok diye mesele çıkarır. Suç bizde değildir ki. Ne martininin sek olup olmaması ne de burbonun sodasız oluşu... «Buz getirin, soda verin. Ben sade su içerim. Likörünüz berbat. Ben şarap severim. Sizde rakı var mı? Ortadoğu ülkelerinde çok içilirdi. Japon uçaklarında saki veriliyor.» Bütün bunları söylersiniz. Sonra sırf ukalâlık olsun diye gazoz ister biriniz. Getirirken, uçak sarsılır, üzerinize dökülür. Sülâlemizi kalaylarsınız. Kâh içinizden kâh dışınızdan. Özür dilemek de para etmez. Bazılarınız üzerinize gazoz sıçrattığımız için bizimle yatmak isterler. Bundan sonra tam yüz otuz tane havlu gelir. Islak ve sıcak. Yolculara anlatırız nasıl kullanılacağını. Ellerimiz yanar, ıslanır, aşınır ve nasır bile bağlar bakmazsak. Havlular toplanır, kirlenip pislenmiştir. Bu kez tepsiler hazırlanır. Uçak yemekleri güzeldir, tertiplidir. Hastalar için değildir tabiî. Perhizde olanlar için de değildir.

Şu soruları sorarsınız:

— Çocuklar için özel tepsiniz yok mu?

— Hayır.

— Uçakta fıstıklı tereyağ ve reçel yok mudur?

— Hayır, yok.

— Bu yemek mecburî mi yani?

— Hayır, yemek zorunda değilsiniz.

— Siz evinizde bu kadar kötü mü yersiniz?

— Daha fenasını yeriz efendim.

— İçkileriniz az ve berbat. Bir martini bile iyi değil.

— İdare bunu veriyor ve şimdiye dek binlerce yolcu severek içti.

— Bana playboy mecmuası verir misiniz? Beraberinde bir de buzlu viski getirin.

— O mecmua yok. Viskiyi verelim isterseniz.

— Siz de kuşkonmaz bulunur mu?

— Biftek kanlı değil?

— Salamda domuz eti yemem.

— Hintyağı yahut İngiliz tuzu var mı?

— Ben Müslümanım, bize göre yemek var mı? İçkisiz ve domuz eti olmasın.

— Ben Yahudiyim, ben de domuz yemem.

— En güzel şaraplar İspanya'dadır.

— Hayır Fransa'da.

— Fransızların kızları güzeldir, hoppadır, serbesttir.

— İspanyollar da aşağı kalmaz. Son yıllarda turistler neye geliyor İspanya'ya. Boğalar ve siyah saçlı güzeller için.

Bütün bunlar için mütemadiyen, «Özür dileriz. Özür dileriz. Özür dileriz.» Bunları yazarken bile o eski yorgunlukları düşünüyorum da dizlerimin bağı çözülüyor. Eğilip kalkmak, tepsi vermek, toplamak; çocuklar, yaşlılar, hastalar ve kadınlarla uğraşmak...

Bundan sonra da yüz otuz tatlıyı servis yapmak gerekir. Dondurma donmuştur. Kaşık girmez. Bağırmayın bize. Biz dondurmacı değiliz, hostesiz. Elma tatlısı da az ekşi olmuş, bundan bize ne, özel aşçınız değiliz ki. Ananız ve karınız yapsın. Uçaktasınız ve biz hazırlananı veriyoruz. Burası ne mutfaktır, ne de lokanta.

... Yemekler biter, tepsiler, bulaşıklar toplanır. Boyuna içecek servisi de yapılır. Kokpit ya da uçuş mürettebatıyle pilotlar da, onlara önce verildiği halde, isterler de isterler. Canınız burnunuzdadır. 145 kişiye gırtlak hizmeti yapmaktan helâk olmuşsunuzdur. Bu 130 yolcunun yüz otuzunun da ayrı kaprisi vardır. Hostes de bunun için yaratılmıştır, Allah tarafından.

... Yemek sonrası içki servisi başlar. Yemekten sonra da herkesin keyfi olur. Kahve ister, çay ister, şarap, likör, martini, konyak, viski, ne halt içiyorsa ister onu; yemektekine devam eder. Kimi sarhoş da olur. Cıvır, belâ kesilir başınıza.

— Benimle yatar mısın?

— Hayır, yatmam efendim.

— Sevsinler seni, ama pilotum dersem ne dersin?

İşinize bakarsınız. O sıra biri sululaşır gene.

— Beni ısıtsana tatlım. Isıt beni.

— Peki, battaniye verelim size...

— Hayır; sen ısıt, gel yanıma...

Döver misin, yarına mı bırakırsın?

— Sıcaktan bunaldım, serinlet beni.

— Buzlu bir viskiye ne dersiniz?

— Senin yanağından bir öpücükle beraberse, evet derim.

— O yanağın sahibi var.

— O herife söyle, seni uçaklarda hizmet ettirmesin. Serinlet beni. Yanağı da unutma.

«Su verin, ağız silmek için kâğıt, hayır kolonyalı olsun. Kibrit, mektup yazacağım, zarflarınız da ne fena. Telgraf kâğıdı verin. Kart verin. Daktilo getirin. Kopya kâğıdı verin. Biraz ip var mı? Jilet iyisinden, kolonya iyisinden, pamuk iyisinden, deri parçası, cam parçası, kurşun kalem, balmumu, eski veya yeni pul, pertavsız, kıl fırça, zamk, sigara tablası, sigara, yün, tentene, iğ, şiş, çakı, bıçak, sürahi, sütyen, külot, palto, elbise, kazak...» Bunların çoğunu geri vermeyeceksinizdir. Belki de eziyet etmek için istemişsinizdir. Belki de laf olsun diye...

... İşte San Francisco üzerindeyiz. Uçaktan inmek üzre hazırlanmaktasınız. Yanınızdan geçerken ne istediğinizi biliriz. Umumhaneyi soran yaşlı heriften, isterik kadına kadar biliriz sizleri. Para bile isteyen bulunur içinizde. Uçaktan öteberi de çalar, bize suç atmak için neler yapmazsınız. 6 saattir ayakta sizlere hizmet eden, uçağı evinizdeymiş gibi güven altına sokan bizlere, teşekkür bile etmezsiniz bazen. Sağ olun ne yapalım.

Biz de San Francisco'nun altını üstüne getirmeliyiz. Çılgınlar gibi içip eğlenmeliyiz. Ertesi sabah da sizleri karşılamalıyız. Saçı başı yapılı, tertemiz üniformalı. Gülücüklerle dolu bir yüzle tam uçağın kapısında bulmalısınız bizi.

İçer, eğleniriz, sarhoş oluruz, serserilik ederiz, istediklerimizle yatarız. Öyle sanın bizi. İşin aslı şudur ve kesin olarak da böyledir. Beş'te indik ya alana. Sizden sonra varırız kentin ortasına. Otele gider, hemen duş alıp istirahate çekiliriz. Perhiz ederiz. Kimimiz yemek yer otel odasında, pek azımız da çapkınlığa çıkar. Aslında 9'a doğru kalkar, şöyle biraz dolaşırız. Tabiî otelde ya da çok zorunlu alışveriş için hemen pek yakındaki mağazalarda. Döner ve yatarız

erkenden. Ertesi sabah uçak 8.30'dadır. Alanda 7.30' da oluruz. Onun için 6.30'da kalkarız. Sıhhatli ve güzel olmak için de uyuruz, ama tilki uykusu.

Peki, eğlenmez misiniz diye soranınız çıkabilir. Elbette eğleniriz. Yoksa o hayata kimse dayanamaz, yalnız biz gençler dayanırız. Tam uyumak için yattığımızda telefon çalar. Öteki kızlardandır bu.

— Alo, kızlar, Trudy sen misin, Rachel de orda mı? Ne, yattınız mı?

— Tabiî yattık, ne olur, bizi kandırmayın.

— Hadi hadi, geçen hafta bizi unutmayın diye yalvaran kimdi?

— Öyle ama uykumuz var. Yarın 6.30'da kalkacağız.

— Benden söylemesi, haydi gelin, 1026 numarada parti var. Sonra isteyen dansa gidecek. Müzik de var.

— İkimiz de bitkiniz, bay bay, iyi geceler.

Telefonu kapatırken bigudileri çözer, olduğu gibi dalarız. Canım elbette papuç giyeriz. Bazen de giymeyiz. 1026'daki parti kaçırılır mı?

Eskiden uçakların hızı az iken kırk sekiz saat gezerdik şehirde. Hız arttı, izinlerimiz de on sekiz ile yirmi dört saat arasına indi.

Eskiden müzelere mi giderdik? Hayır. Gene de gitmeyiz. Peki, hani o Locania teyzeye anlattığım tarihî yerlerle müzeleri mi soruyorsunuz? Onları, seyahat rehberinde okur anlatırdım. O ilginç uygarlıkları anlatmamı isterdi, güçlük de bundan çıkardı. Ben gece hayatı olan kentlerden bahsedince dinlemek bile istemezdi. Oysa hosteslerin en iyi bildikleri meslek öğrenimleri de, bu gece barları, lüks gece kulüpleri ve dans edilen yerlerdir.

Şimdi sizlere, Birleşik Devletler'deki en güzel

eğlence yerleri olan kentleri aşağıda veriyoruz. Bu liste hostes listesi olup tamamen meslekî görüşe göre hazırlanmıştır.

SAN FRANCISCO: Burda yürüyüşe çıkmak çok hoştur. Nefis bir manzarası vardır beldenin. Tepeleri yemyeşil, beyaz binalarıyle tertemiz ve şahane bir görünüşü vardır. Gece ise bir ışık ormanına bakar gibi olursunuz. Gece hayatı da muhteşemdir. Çıplak dans eden Go go kızların bulunduğu yüzlerce yer vardır. Onlarsız da öyle nefis yerler vardır ki. Deli gibi eğlenebilirsiniz. Aşk tüter her yandan. Otolarla tepelere çıkıp kent seyredilir. Top of Mark'ta içki içmek bambaşka bir denemedir. Jazz müziği ise en kıralından Matador'da veya Jazz Workshop'da dinlenir. Iowa çiftliğinden gelen köylü kızları seyredemeyiz. Silikonlu göğüslere de pek bakamayız. Onlarda olan bizde de var. Hem de en âlâsı. Hizmet eden kızları uçsuz olan, nice bar ve kantin hatta motel vardır. Karınız bırakırsa, gidip de görün oraları. Ne olursa olsun, evli ya da bekâr için cennetin doruğundaki tek yerdir SAN FRANCISCO!

BOSTON: Güzelden de güzeldir asil Boston'nımız. Gerçek Amerikalı ile orda tanışırsınız. Üniversiteli delikanlısı da boldur. Ordayken kesin olarak Common'a gider, kuğulu kayıklara bineriz. Harward alanında, öğrenci işi sandviç yer, bira içeriz. Hatta delikanlılarla Charles'de kayıklara da bineriz. Erkeği bol olduğu için hostesler burda bir yıl kalmak isterler. Ertesi gün boyunları bükük uçarlar BOSTON'dan.

MIAMI: Güneşin altında elbette meydanlarda tembel tembel oturmak isterseniz doğru plaja. Erkekler kızları, kızlar da erkekleri tavlar plajlarda. Ya aralarına girer siz de tavlanırsınız, ya da serin, temiz, masmavi denizine girip dinlenirsiniz. Gövdeniz, sinir-

leriniz, mideniz de dinlenir. Keseniz biraz sarsılırsa da. Sporcuysanız masmavi gökte uçarsınız. Golf oynarsınız. Ünlü oyunculara bile sahalarda rastlayabilirsiniz.

DALLAS: Houston'ı da anlatacağız bu arada. Çünkü kalbimde özel bir yeri vardır. Bir gün Miami'den New York'a uçuyorduk. Birden sancılandım. Acıdan ölecektim. Yere yuvarlandım, bayılmışım. Yolcularla diğer hostesler başıma üşüşmüşler, pilota haber verilmiş. Bir doktor yolcu teşhis etmiş, apandisitmiş. Hemen geri dönüp Houston'a indik. Ayılmıştım. Derhal bir ambulansa bindirip hastaneye götürdüler. Ameliyat oldum. Sancım dinip kendime geldiğim zaman yolcuları düşündüm. Miami'den Houston üzerinden New York'a gitmelerinden ötürü bana ne kadar kızıp küfredeceklerini düşündüm. Öyle kederlendim ki. Ama hastanede grup grup, tek tek telgraflar aldım. Bir tek kişi bile imzadan kaçmadan, sıhhatim için bana şifalar diliyorlardı. Üzülmem geçti, mesleğimi sevdim ve bağlandım. Demek ki seyahat eden toplumun da kalbi vardı.

Dallas'ta hosteslerin işi, caddelerde dolaşıp sporcu ve petrolcu delikanlı avlamaktır. Genç bulamayıp da yorulurlarsa yaşlılarda denerler şanslarını. Petrol kuyusuna düştünüz mü tamam artık. Neiman-Marws'ta özel banyolu odalar mı? Paris'ten giyim mi? Çin'e seyahat mı? Dünya yolculuğu mu? Ama önemli olan, önce adamı bulmaktı.

CHICAGO: Rüzgârlıdır kent. İnsanları da kıskançtır. Güzel ve paralı erkeklerini saklarlar hosteslerden. Biz gelince erkekler birer deliğe girer her halde. Utanç verici olduğunu da bilirler. Çok kalabalıktır; gezip tozulacak öyle yerleri vardır ki. Ama gösterecek erkek nerde. En iyisi çok soğuk gecelerde sokaklarda kartopu oynamaktır. Hostesler cemiye-

tine burdan rica ederim. Chicago'lu kadınlarla anlaşma yapsınlar. Hatunlar da kocalarını vesairelerini serbest bıraksınlar azıcık. Canım bizim de hakkımız var.

ST. LOUIS: Kışları çok soğuk yazları da çok sıcaktır. Hiç bir yere benzemez. Bunun yanında ilkbaharı ve sonbaharı şahanedir. Manzara, yalnızlık ve sükûnet sevenler içindir. Eski Jazz dinlenir. Blues'ler nefistir; bir de, eski yemekleri yiyip de şişmanlamaktan korkmazsanız, bütün lokantalar sizindir. Kızları da güzeldir üstelik.

ATLANTA: Bir kere düşmeye görün Atlanta'ya, bonkör ve cömerttirler. Hacıağa diye Amerikan tipi var ya buralıdır gerçekte. Hostesleri de bir severler ki. Özellikle Kitten's Korner'ı daima hatırlarız. Unutulmayacak ikramdı o. İçkiler, yiyecekler ve müzik.

CLEVELAND: Hava ve su kirlenmesi ve binbir dert. Ama yine de eğlenebilirsiniz. Otelleri serbest, eğlence yerleri şık, yemek ısmarlayanı boı. Erkekleri ve kadınları güzeldir CLEVELAND'ın.

DETROIT: Detroit araba yapar Amerika'ya ve dünyaya. Bunları da erkekler yapar ve para alırlar. Hosteslere de harcarlar, nefis gece kulüplerini de bilirler. Cömerttirler. Para harcamayı severler, biz de böylelerini severiz.

LOS ANGELES: Kendisine özgü muazzam bir kenttir. Korkunçtur. Dünyada en çok eğlenebilir ya da kahrolabilirsiniz. En güzel geceler de, en yalnız geceler de burda geçmiştir. En güzel ile en çirkin birliktedir. Böyle olduğu zaman nefret ederiz LA'dan. İşte böyle tanımlanabilir bu koca kent, ya da hiç tanımlanamaz LA.

MEMPHIS ve NASHVILLE: Eğer DIXIELAND JAZZ'ından hoşlanıyorsanız bu iki güneyli kenti seversiniz. Biz de çok severiz.

MONTREAL: Soğuk değildir ve Kanadalıları severiz. Oranın yerlisi delikanlılarla çıkar nehirdeki kotralarda parti veririz. Erkek arkadaşlarımız bizi kanolarla gezdirirler bazen. Çok hafif bünyeli kayıklardır. Delikanlılar bizi her türlü tehlikeden korur. Yalnız kendilerinden koruyamazlar. Canım o tehlikeleri de biz canı gönülden isteriz. Kanadalılar da güzel, kibar ve cömerttirler.

İç hatlarda anlatacak o kadar çok kent ve yer vardır ki. Onları da sırası gelince anlatacağız.

«İç hatlar» dedik. Burda çalışmamıza rağmen, bütün dünyayı görmek için fırsatlar da vardır tabiî. Diğer hatlarla olan alışveriş sayesinde 37 dolara hafta sonunu Londra'da geçirebilirsiniz.

Paris'e 50 dolardan daha az paraya seyahat edebilirsiniz. Nereye gidersek gidelim, oteller bize yüzde 75 indirimlidir. Hiç unutamayacağım bir «dört gün» geçirmiştim Paris'te. Hawai'ye bayılırım. Hosteslerin çoğu ordaki Don Ho'un ünlü gece kulübünde eğlenirler.

Bir defasında Miami'den Lima ve Peru'ya uçtum, döndüğümde hâlâ, cebimde 20 dolardan artakalmış bozuk paralar vardı.

Laconia teyzeme Atlanta'dan, Chicago'ya ve oradan da kahve içmek için Los Angeles'e gittiğimi, sonra da, aynı yoldan geri dönüp New York'a ödev alarak uçtuğumu söylediğim zaman bana inanmadı.

Birkaç gün sonra, bir arkadaşım telefon edip, «Salı günü seni aradım, neredeydin?» dediğinde düşündüm.

«Salı... Evet salı günü nerdeydim sahi... Sinemaya gittiğim gece miydi? Yok yok. O gece LA'da içki içiyordum.»

BÖLÜM VIII

«Çok İlginç Erkeklerle Karşılaşmış Olmalısın.»

Laconia teyzeme seyahatlerimi anlatırken, o arada bir sözümü keser, «Çok ilginç erkeklerle tanışmış olmalısın» der. Seks hayatımı merak ettiğini anlarım hemen. Dobra dobra söyleyemez yüzüme. Ne olsa anne yarısı teyze, ve de eski nesil. Ben de

kırmam onu. İş bu noktaya dökülünce kesmem sözümü, anlatır dururum. Bütün serüvenleri değil tabiî. Hem canım, teyzeme de neden anlatacakmışım o açık saçık şeyleri. O da öğrenmek istemezdi hepsini. Belki yanılıyorum, belki de isterdi öğrenmeyi.

Neyse, ben işime geleni anlatırım, gelmeyenini anlatmam. Bir kolejli çocukla iki kamışla aynı bardaktan limonata içtik desem, garibin yüzü aydınlanır sorar:

— Söyle Trudy o mu?

— Hayır teyzeciğim o değil, bilmem, belki seneye olur.

Ona Chuck'tan bahsetmek isterdim. Çok düşündüm. Ama vazgeçtim, çünkü dikkatini bir kişi üzerinde toplayacaktı. Hemen unutacaktı anlattığım öteki erkekleri, varsa yoksa Chuck olacaktı konumuz.

Onu önemli sanıp aileme söylerdi kuşkusuz. Ondan sonra eve her gidişimde millet sağ elimin dördüncü parmağıma bakardı. Benim de huzurum kaçar, perişan olurdum. Bu yüzden yaşantımı Laconia teyzeme anlatamazdım. Daha doğrusu hislerimi. Yaşantımın matrak taraflarını, ülkeleri, manzaraları ve otelleri yüzme havuzlarıyle anlatıyordum. Hisler... onlar bana aitti.

New York'a geldiğimden beri dört aydır Chuck'ı görmemiştim. Milyon kere sormuşum Rachel'e, «Ne dersin Rachel, göreyim mi?» O da bana, «Bekle... Mutlak gelecek bir gün» demiş. Rachel'in sarsılmaz inancı buydu: Bu çocuk seni seviyor ve kesin olarak gelecek bir gün.

Onun adını birçok kez personel listelerinde aradım. New York'tan çıkıp çıkmamış olduğunu

öğrenmeye çalışıyordum. Bir sonbahar günüydü. Odamda yalnızdım. Tembel tembel, oturmuş mecmua karıştırıyordum. Telefon çaldı:

— Üzerinde pantolonun var mı?

Soran bir erkek sesiydi, acaba o muydu?

— Evet tabiî. Kim arıyor?

— Çok iyi, yarım saate kadar seni alacağım. Motosikletimle gezmeye gideriz.

— Kimsiniz?

— Trudy, çok şaşırdım doğrusu. Siz Texaslıların samimî olduklarını sanırdım. Ben Chuck... -deyip kapattı telefonu.

Köşebaşından telefon etmiş olmalıydı. Birkaç dakika sonra kapıdaydı. Spor giyinmişti. Pantolon kaba pamuklu kumaştan, sağlam siyah çizmeler, portakal rengi naylon ceket, azıcık ezilmiş bir motosiklet başlığı. Yakışıklıydı kâfir.

Kollarına atıldım, uzun uzun öpüştük. Sonra divana attı kendini.

— Neredeydin? Kanatlarını taktın da uçup gittin. Kaybettim seni. Özlemedin mi?

Ne diyeceğimi şaşırdım, ben öyle pek de laf altında kalmam ya.

— Evet, özledim tabiî. Burada... New York'taydım.

— Neden kekeledin Trudy?

— Heyecandan...

— Neyse, yatışırsın, boşver, hadi çıkalım.

Çıktık dışarı. Motosikletini binanın duvarına park etmişti. Bana başlığını verdi, giydim. Güldü, «yakıştı sana» dedi. «Bir tane de sana almalıyız.»

— Nereye oturacağım. Hiç binmedim de?

— Şuraya, arkama. Ellerinle belime sarıl. Sıkı tutun. Uçma sakın.

— Ben uçuşa alışığım.

İkimiz de gülmekten katıldık. Çalıştırdı motoru, 707'de sandım kendimi. Birden kıvrılarak caddeye çıktık. Hızla gidiyorduk. Ona sarılmıştım. Arabaları ve insanları santim farkla geçiyorduk. Radio City'den kalabalık Beşinci avenüye geçtik. Nefis bir gidişti bu. East River Drive'a yöneldik. Biraz sonra da gökdelenlerden uzakta nehir kıyısındaydık. Balık tutan adamlar vardı. Motoru park ettik, indik. Bizim için hazırlanmış gibiydi bir ağaç kütüğü. Üzerine oturduk, sanki filmlerde gibiydik, konuşmaya başladık. Daha doğrusu o konuştu sadece.

Mavi gözlerine baktıkça fena oluyordum. Ben bu çocuğa tutulmuştum da haberim yoktu. O bana California'daki özel ödevinden bahsediyordu. Havayolları onu deneme uçaklarının ressamı olarak ödevlendirmişti. Bu, çok önemli bir uğraştı ama onun amacı uçmaktı.

O, işten çıkıp yeniden uçmaya başladığı için çok mutluydu. Hostesliğimin ilk gününden başlayarak olup biteni anlatmamı istiyordu. Anlattım birazını, tuvalette sıkışan kadını ve öteki olayları. Ondan sonra tanıştığım kişilerden bahsettim. Rachel'i, Betty'i tanıtmaya çalıştım. Beni isteklendiriyordu konuşmam için. Ağzımı açınca da susmak bilmezdim. O kütüğün üzerinde unuttuk kendimizi, üşüdüğümüzü hissettik, demek geç olmuştu. Kalktık.

— Haydi seni evine götüreyim. Üstünü değiştir de, kentin altını üstüne getirelim bu gece...

Eve döndük, Rachel evdeydi. Sanki Chuck'ı her gün görüyormuşçasına aşina baktı. «Merhaba» dedi. «Ne içersin?» Ben giyinirken o Chuck'ı Burbon ile besliyordu. Banyodan çıktığımda Chuck gitmişti ve Rachel ufak çantasını yerleştiriyordu.

— Chuck da üzerini değiştirmeye gitti. Birkaç blok ötede bir arkadaşıyle birlikte kalıyormuş.

— Peki ya o çantayı niye yerleştiriyorsun?

— Sana söylemedim mi? Birkaç günlüğüne Morales'i ziyaret için Great Neck'e gidiyorum.

Hatırladım birden. Rachel'in Güney Amerika'dan Colombia'lı bir hayranı vardı.

Onun aracılığıyle zengin birçok Güney Amerikalıyle tanışmıştı. Morales'i göreceğinden emin değildim. Onlarla randevusu filan da yoktu. Ama işin içyüzü de neydi, anlayamamıştım.

Beni yalnız bırakmaktı amacı, cici Rachel nasıl da anlayamamışım. Arkadaşın hası, sağlamı, efendisiydi Rachel, işte o kadar.

İki gün sonra döndü Rachel, Chuck'ın çoraplarını gömleklerini yıkamış, kurutuyordum. O da toplamama yardım etti. Çantasından öteberilerini çıkardı, bana da ufak bir hediye verdi. Ne cici kızdır şu Rachel.

— Anlat bakalım Trudy, bu gerçek mi?

— Hem evet, hem hayır.

— O ne demek o?

— İkimiz de gerçek bir sevginin içinde olduğumuzu biliyoruz.

— Ama ne?

— Şimdilik resmî bir bağ kurmaya niyetimiz yok.

— Ne demek istiyorsun Trudy, anlamıyorum. Gerçekten sevdiğin bir adamla karşılaşıyorsun. Sonra da öpüp, güle güle diyorsun. Niçin, evli filan mı yoksa?

— Hayır evli değil. Ama evlenip ayrılmış. Asıl mesele bu.

Rachel güzel gözleriyle anlamadan baktı. Başımı çevirdim. Meselenin esasını ben de tam bi-

lemiyordum ki. Yalnız Chuck'ın fikirlerini iyice anlamıştım. Evliliğe karşı son derece saygılıydı Chuck. Basit bir bağ değildi onun için. Hiç bir erkekte bu derece ciddî evlilik fikirlerine rastlamamıştım. Kutsal görüyordu bağlanmayı. Sonsuzluğa dek süreceğine inanması gerekiyordu. Çok yıllar önce kendi kasabasından bir kızla evlenmişti. Marian ile. Kız bir pilotun yaşantısına dayanamamıştı. Ayrılmalar, barışmalarla geçmişti günler. Üzüntüler hiç eksik olmamıştı hayatlarından. Sonunda bardak taşmış, kız restini çekmişti. Ya pilotluktan vazgeçerdi ya da kızdan. Chuck mesleğini bırakmayınca karıyı bırakmıştı. Marian duldu. Boşanmış dul. Chuck bir daha böyle olmasını istemiyordu. Boşanmasından bu yana hiç bir kızla bu tür bir ilişki kurmamıştı. Hâlâ da aynı durumdaydı. «Trudy, bir gün bir araya gelecekmişiz gibi bir his var içimde. Ama kısmet olursa, sonsuza kadar sürmesini isterim. Başkasını istemem, düşünemem de. Sen daha başlangıçtasın. Bu meslekte duruluncaya kadar daha binlerce insan tanıyacaksın. Yüzlerce ülke göreceksin, değişik yerlere gideceksin. Evlenmek için hazır oluncaya dek yıllar ister. Seni serbest bırakıyorum. İyi düşün, hayatını yaşa. Ben hep yakınında olacağım. Seni habersiz bırakmayacağım.» demişti.

Sonra saçımı okşayıp son bir kez daha öpmüştü beni. Çantasını almış, çamaşırlarını unutmuştu. Birkaç dakika içinde çıkıp gitmişti. Motosikletinin sesini duymuştum arkasından...

Chuck benim sırrımdı. Laconia teyzem öğrenemeyecekti. Sustum, Chuck yerine başkalarını anlattım ona. Elleri kelepçeli uçağa binen suçlulardan, siyaset adamlarından, Don Juanlardan, komik erkeklerden söz ettim.

Bir gün, uçağımda iki din adamı vardı. Biri Katolik papaz, öteki Protestan rahibiydi. Pek dostça konuşmuyorlardı. Kader onları yan yana düşürmüştü. Bi, ara Protestan rahibi beni çağırdı. Scotch viskiyle buzlu su istemişti. Yanındaki Katolik papaz kızardı, kükredi:

— İçmektense zina işlerim daha iyi... –dedi.

Protestan rahip güldü bana göz kırpıp:

— Bugün kadınlarla işim yok, kızım sen ver bana bir viski.

Ötekibaşınıçevirdi bulutlara. Yerinden de kalkamıyordu zavallı.

Laconia teyzeme, fotoğrafçının oyununa kurban giden kızı da anlatmıştım. Pek hoşlanmıştı. Hostesin öyküsü şuydu: Fotoğrafçı çok yakışıklı, efendi bir adammış. Kızı tavlamış, vücudu ile güzel yüzünü model olarak kullanmış. O arada çok da içiyorlarmış.

Uçuş esnasında bir gün, pilot çağırmış hostes kızı, erkekler için satılan ucuz ve açık saçık mecmualardan birinin orta sayfasını açarak kıza göstermiş, «Tanıdığın biri mi?» diye sormuş. Kız kendisinin çırılçıplak resmini görmüş, deli gibi olmuş. Dönünce fotoğrafçı ile buluşmuş. Fotoğrafçı ise hastanede kimseye dert anlatamamış. Kedim tırmaladı diye suratının binparça olmuş şeklini izah etmeye çalışmış durmuş. Gazeteler, kedinin kurbanı diye resmini basmışlardı fotoğrafçının.

Mr. Relich, serüvenlerin en önemlilerinden biriydi. Hikâyenin gazeteye geçen bölümünü anlattım. Gerisi bana kalmıştı. Bu masal bir uçuşta Mexico City'de başlar. İlk ve son olmuştu bu hat benim için.

Hosteslerden biri hastalandığı için yedek olarak verilmiştim uçağa. Rachel bile saf saf, «keşke ben de gidebilseydim» diye açıkça kıskançlığını belirtmişti.

Hava güzeldı, uçak dolu. İkram ikram üzerineydi. Bayram havası içinde vardık Mexico City'ye. O geceyi orda geçirecektik. Çok uzun hava yolculuklarından sonra kentin yüksek havası ve güzel manzarası âdeta büyülemişti beni. Mexico hattında çalışan arkadaşların o gece beni götürmedikleri yer kalmamıştı. Sabahın üçünde kafamda, *Magnifico, Bueno, si-si, buenos noches* sözcükleri dolu olduğu halde kendimi yatağa attım. Yardımcı pilot arkadaş geceyi beraber geçirmek isteyince, onu da nazikçe atlattım.

Ertesi sabah Mexico City'den dönüyorduk. Birkaç aile dışında geri kalanlar zengin işadamlarıydı. İçlerinden birisi en yakışıklısı Mr. Relich idi. Kızlara karşı nazik, «Lütfen» demeden bir şey istemeyen. Hafifçe ağaran şakakları yakışıklılığına olgunluk da katıyordu. Kırk yaşlarında kadardı. Yolculuğun sonunda bir hava yarattı da konuşabildik. New York'ta, kahve içmeyi önerdi. Davetinden gururlanmıştım.

New York'a vardık. Terminalde içtik kahveyi. Biraz hayatından söz etti. Boşanmıştı. Evliliği uzun sürmemişti. Çocuğunu filan öğrenememiştim. New York'ta, Paris'te daireleri vardı.

Uluslararası ticaretle uğraşıyordu. O da benden hoşlanmıştı. Ayrıca yemeğe davet etmişti beni. Kabul etmiştim. Eve geldim.

Rachel'e inci boncuk gibi Mexico hediyelerini verdim, çok sevindi.

Rachel'e anlattım; sohbetimizi, adamı fazla büyütmüşüm her halde, Rachel biraz duraksadı:

— Yani bu adamın, hiç bozuk bir yanı yok mu?

— Sanmıyorum hayatım? Cazip, hoş, güvenen bir adam, yalnız biraz kendini beğenmiş.

— Bu pek kusur değil?

— Bak Rachel, onu Antony Quinn'e, Jack Palance'a, Harry Giardino'ya benzetiyorum. Tam erkek. Onların havasında.

— Her şeyi mahvettin. Korkunç biri olmalı.

— Oh, kapa çeneni. En sonunda milyoner buldum diye kıskanıyorsun.

— Peki, nereye gidiyorsunuz yemeğe?

— Bilmiyorum. Ama mutlak çok lüks bir yerlere gideceğiz.

— İnşallah.

— Korse giyeyim mi?

— Sakın ha. Bil Harris korseler için ne der: «Korseler Amerikalı kadınların bedbahtlıklarıdır.» Hem senin korseye hiç ihtiyacın yok ki.

Bil Harris, Rachel'in son sevgilisiydi. Uçuş mühendisiydi, gerçi pek yakışıklı sayılmazdı ama efendiden, zarif bir adamdı.

— Büyük anne, «korse her genç kız için gereklidir,» derdi.

— Büyük anne yok artık. Korse de yok. Bu gece ferah git.

— Acaba Mexico'lu benim ne giymemi ister?

— Dore pantolonla yüksek topuklu pabuçlar içinde görmek ister seni. Korse giyme, erkekler hiç sevmez. Bence erkekler en çok korse ve kaynana sevmezler.

Gülmekten bayıldık.

Mr. Relich geldiğinde hazırdım, üzerimde korse yoktu. Taksiyle çok lüks bir İtalyan lokantasına gittik. Gece ilerledikçe Mr. Relich'in cazibesi de artıyordu. Aksanı da garipti. Mexico'lu değil, New York'un Brooklyn semtinin lehçesiyle konuşuyordu. Zarif, kibar ama, eksik bir yanı vardı. Anlayamamıştım. Bazı konuşmalar zorakiydi. İtalyan yemeklerini dans

ederek eritmeye karar verdik. Geceye, Duke Ellington orkestrasının bulunduğu doğu Basin Street'de devam ettik. Mr. Relich bayılıyordu Duke Ellington'a. Kendimizden geçmiştik, herkes mest olmuştu... Özellikle günün sevilen parçaları çalınırken bitiyorduk.

— Carvey, Hodges, Brown, Anderson, Gonzales. Bunlar orkestranın elemanlarıdır. Eski parçalardan nefret ederler Trudy. Bu şarkıları en az on sekiz bin defa çalmışlardır. Bıkkınlık verir.

— Ama şart bu. Bir sürü yeni eser var. Halk sevdiğini bağlandığını ister. İndigo, A-Train, bunun gibi şeyler istiyor. Görsen, ne büyük orkestra.

— Mükemmel Trudy, anladığına sevindim.

— Ben Amerikalıyım. Bunlar benim vatandaşlarım. Benim müziğim.

Mr. Relich hoş gördü. Güldü.

— Müziğin vatanı yoktur. Bunlar dünyanın malıdırlar Trudy.

Mahcup olmuştum. Doğruydu. Dük Ellington dünya vatandaşıydı.

Orkestra elemanlarının yüzlerine baktım, bıkkındılar, ama yine de şaheser müzik yaptıklarını biliyorlardı. Hele Dük! Konserden çıktık, arabaya bindik.

— Mükemmel bir gece Mr. Relich, çok mutluyum.

— Sanırım bir an önce gidip korseni çıkarmak istiyorsun.

Bu söylenecek bir laf değildi. Ama daha önce Rachel'le konuştuğumuz için sadece güldüm.

— Giymiyorum ki... –diye cevap verdim.

Cevabım da soru kadar tatsızdı.

—Dikkat etmedim.

Biliyorum.

— Peki öyleyse. Madem korsen yok, o halde başka bir yere gidebiliriz. The Villaga'de büyük bir gazino var. Sana kahve içireyim.

— Mükemmel, yarın uçuş yok. Geceyse, upuzun ve dipdiri önümüzde. Mr. Relich, sizinle olmaktan çok mutluyum.

Güzel dişleriyle güldü. Arabayı oraya çevirdik.

Gazinonun adını hatırlamıyorum. Çok büyük bir yerdi. İçerde her türlü giyinmiş erkek ve kadın vardı. Kahvelerimizi içerken Mr. Relich elimi tuttu:

— Trudy seninle olmak gerçekten güzel. İnan bana, sana bunu ödemem gerek.

Garipti davranışı. Benden istemiyor, bana vermek istiyordu. Oysa bunun hep aksi doğruydu. Bu kadar para sarfetmiş olan erkek, kadından bir şey beklerdi.

— Oh, Jim. Hiç bir şeye lâyık değilim. Bu gece çok eğlendim.

— Yok, yok. Trudy ısrar ediyorum.

Tahmin ettiğimden çok içiyordu. İçkiye düşkündü de diyebilirdik. Birden lâubali oluvermişti. O ilk kibarlığı kaybolmuştu. Şaşırmıştım.

Bir ara etrafa göz gezdirdi, sonra eğilip gözümün içine baktı. Gizli bir şey söyleyecekti. Yüzüne çok ciddî ve hatta gaddar bir ifade gelmişti. Birden Bruce Gordon'a benzettim onu. Frank Nitti denen gangsteri oynayan aktördü bu. Önüne geleni kurşunlar, sonra da kaçardı. Onu da kuşatıp dört bir yandan, öldürürlerdi.

— Ayda bin kâğıda ne dersin Trudy?

— Bin kâğıt mı? Yani bin dolar mı?

Mr. Relich güldü, içkisini yudumlayıp fısıldadı:

— Evet, ayda bin kâğıt, ne dersin bebeğim?

— Uçak bombalamamı mı istiyorsun?

— Hayır, hayır, böyle bir şey değil. Çok kolay. Parayı seversin değil mi?

— Elbette, annemden sonra onu severim.

— O halde çok kolay bir iş bu. Demek ilgilendin.

Gece nefisti, eğlenceliydi. Bunu berbat edemezdim. Yatmak istese, böyle adice söyleyemezdi bu adam. Demek ki başka bir şey olacaktı işin ucunda.

— Sizi dinliyorum Mr. Relich.

— Parayı seversen her şey kolay olur.

— Söyledim ya. Benim kadar herkes sever.

— Tamam, Trudy anlaştık. Sana karşı büyük bir güven duygusu doğdu içimde. Benim ticaret yaptığımı biliyorsun, bunların arasında en önemlisi Marijuana'dır.

Beynimden vurulmuşa döndüm. Demek bu kibar görünüşlü hergele, aslında esrar kaçakçısıydı.

— Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Özür dilerim, lütfen gidelim artık.

— Bir dakika. Otur.

Sertçe kolumdan tutup oturttu. Suratı değişmiş, allak bullak olmuştu. Bir nazik tüccar değil, bir gangsterdi bu. Tuzağına hostes düşürmek isteyen bir gangster. Böyle şeylerden ürkerdim.

— Mr. Relich, hiç hoşlanmam böyle şeylerden. Bırakın da gidelim.

Polis çağırmak istiyordum, bağırmak, ağlamak istiyordum. Mexico'dan, bütün güzel şeylerden kopmak istiyordum. Demek bir masal dünyasının arkasında bu derece kirli oyunlar, düzenler vardı.

— Telâşlanma Trudy. Afyon filan kullan demedim. İç de demedim. Sadece Mexico'dan gelirken uçaktan çıkarmama yardım et, yeter. Her zaman değil, arada bir tabiî. Bunda bir şey yok. Siz hosteslere inanırlar, hiç karışmazlar. Bütün yapacağın şey ara-

da bir yardım. Mal çıkarıvermen. Hepsi bu kadar.

İçerisi doluydu. Kahve başıma yıkılmıştı. Birinin bizi işitmesinden korkuyordum. Herif kuşkusuz sabıkalıydı. Polis biliyordu onu. Ya benimle birlikte görürlerse. Eğildim, sarhoşluğum falan uçmuştu.

— Bakın Mr. Relich bunu unutalım. Tamam mı? Bunu söylemediniz bana, ben hiç bir şey işitmemiş olayım. Hiç bir zaman da yapamam bunu.

— Aptallaşma. Yaparsın, mal kaçıran bir tek hostes sen olmayacaksın Trudy, uluslararası hatlarda çalışan kızların çoğu bunlardan milyonlar kazanıyor. Hiç bir tehlike yok. Üzerinde bulsalar bile delinin biri koymuş, haberim bile yok dersin. Dert değil. Hem senin arkadaşlarından birisi halen benimle çalışıyor. Ne dersin? Bunu biliyor muydun?

— Hayır. Lütfen üstelemeyin. Nefis bir gece geçirdim. Bu şekilde bitmiş olmasını istemem. Yeter artık, lütfen...

Kaçtım yanından, kendi kendime araba tuttum, bindim, eve geldim. Her köşeyi döndüğümüzde izleniyormuşcasına, arkaya bakıyordum. Evden içeri daldım. Odamdaydım. Kapıyı kapattım, sırtımı dayadım kapıya. Ağlıyordum. Hıçkırıklarım, Rachel'i yataktan kaldırmıştı.

— Trudy hayatım, neyin var?

Bana sarıldı Rachel:

— Korse giyenlerden hoşlansın ya da hoşlanmasın ne var bunda?

Yatağa oturduk. Yaslandım biricik arkadaşıma, doya doya ağladım. Bütün geceyi; o'anları anlatmakla geçirdik. Konuşmamız bittiğinde güneş çoktan doğmuştu. Rachel yatıp uyumam için direndi. Dalmışım. Öğleden sonra uyandığımda Rachel'i baş ucumda oturuyor buldum. Tatlı arkadaşım benim.

— Iyice misin?

— Galiba.

— Polise haber verelim mi?

— Korkarım o adamdan. Unutmak daha yerinde olur.

— Anlıyorum seni, ama haber vermemiz bence daha doğrudur.

Haber vermedik tabiî. Böyle bir olayı. hayatımdan silip atmak istedim.

Altı ay sonra Daily News gazetesini aldığımda bomba patladı. Yakışıklı Mr. Relich, ekibiyle birlikte yakalanmıştı. Toplantı halinde imişler. Hostesler de vardı. Çok kişinin canı yanmıştı. Okunan mavallara polis inanmamıştı. «Bilmiyordum bu paketi, delinin biri koydu sanırım. Aaa, nerden çıktı o Marijuana. kim koydu çantama?» Bu sözleri söyleyen hostes kızlara resimler göstermiş polis. Eğlence yerlerinde Mr. Relich ile birlikte çektirdikleri... Yakışıklı fotoğrafı baş sayfadaydı. Sonra hiç haber alamadık ondan.

Böyle gangsterlerle karşılaşmak, her zaman için hosteslerin talihidir.

Bir tanesi de şöyleydi olayın: Rachel ile birlikteydik Detroit'de. Oralı bir hostes kız arkadaş tanımıştık. Kızın serüveni öyle ilginçti ki. Mesleği belli olmayan çok yakışıklı bir delikanlıyle tanışmış. Bir şirkette çalıştığı mavalını okumuş bizim saf kıza. Gezintilerin hepsi yatakta son buluyordu. Kız bu işten önce kuşkulanmamıştı. Oğlan hep onu yatakta prova ediyormuş. Kız ne zaman Detroit'te kalsa buluşurlarmış. Yine bir gece gezintiden sonra eve dönülmüş, yemek yenmiş, yıkanmışlar, tam yatağa girilmiş, yakışıklı konuşmuş:

— Beni seviyor musun bebek?

— Daha bilmiyorum. Emin değilim henüz.

— Bana bir iyilik yapacak kadar sevip sevmediğini anlamak istiyorum.

Boyuna ısrar canını sıkmış kızın, kalkmış brendisini içmiş ve:

— İyilik yaparım tabiî. Sana bir jest yapmam için sevmem gerekli değil ki.

— Haklısın belki. Bak bebek, beni iyi dinle, anlaşalım seninle. Bana iş hususunda çok yardımı dokunan bir adam geliyor Detroit'e. Para bakımından da çok iyilikleri var bana. Senden istediğim şu: Adam gelince onunla birkaç hafta yatman...

Önce anlamamış bizim saf:

— Nasıl yatmak yani, seninle olduğu gibi mi?

— Elbette güzelim, benimle yattığın gibi. Hem...

Kız çıldırmış. Fırlamış yataktan:

— Beni sen fahişe mi sandın? Utanmıyor musun? Ne biçim erkeksin? Hem tanımadığım biriyle neden yatayım?

Yakışıklı sırıtmış ve şu lafı yumurtlamış:

— Canım, bedava değil ki, para karşılığında yapacaksın. Şirket hemen iş bitiminde ödeme yapacak sana. Hem dolaylı yoldan bana da elli dolarlık yardımın olacak.

Kız büsbütün delirmiş.

— Yardım mı dedin? Önerilerinin tümü birbirinden iğrenç.

— Tamam bebeğim. Sen bunun geleceği yerde daha neler olduğunu bir bilsen.

— Hâlâ sıkılmadan konuşuyorsun. Senin yaptıklarına pezevenklik derler, ama ben satılık değilim.

Böyle demiş garip kızımız, ama oğlan sakin sakin giyinmiş, kalkmış ayağa. Kızı hâlâ ikna eder bir tavırla konuşmuş:

— Siz serbest kızlar, insanı deli edersiniz. Namu-

suyle sizi yemeğe götüren birine elinizi tutturmazsınız. Biraz hoşlanınca kolayca yatarsınız. İş ciddîye binince de insanı kusturursunuz. Sana insanca bir teklif yaptım. İnan buna, işimle ilgili bir durum. Ben senin sandığın kadar kötü değilim, pezevenk hiç değilim. Kızlarla para kazanıyorum. Ama o dediklerime benzemiyorsun sen. Beni anlamamana üzüldüm. Seninle seviyene göre iş tutacağım. Sokak kızlarını bana bırak, sen yalnız telefonu idare et Randevuları tespit edeceksin, yalnız bunu yapmakla tonla para kazanırsın. Hatta ilk zamanlarda emin olmak için hostesliği dahi bırakma burava Detroit'a geldiğinde işleri yönet. Daha çok para istediğin zaman da yapacağın bütün şey, sırt üstü yatıp kendini zevke bırakman.

Kızcağız vurmak istemiş ona. Fakat oğlan daha atik davranıp bir tokatta duvara yaslamış hostesçiği. Defolup gitmiş.

Bu hikâyeyi önceleri dördüncü elden dinlemiş, pek inanmamıştık. Ne zamanki kızcağızla tanıştık, o da aynen anlattı. Ama tabiî ben Laconia teyzeme anlatmadım bunu.

Kızların yüreklerinin bir tarafında sinema artisti olmak vardır. Şöhret, para, mutluluk, oysa en çok yalnız kalan, intihar eden kadınlar sinema yıldızlarıdır. Ona rağmen kızlar artist olmayı düşünürler. Milyonda biri de olur. Ama bir defacık deneyeni de haylidir. Biz de Rachel ile bazen bu konuda konuşur ve gülerdik.

Artist olmanın en kestirme yolu ya bir yapımcı ya da daha iyisi bir yönetmen bulmaktı. Onu da tanıdık bir gün. Daha doğrusu Rachel tanımıştı. Birlikte uçuyorduk. Onun tarafındaki yolculardan biri imiş, Lucius Dumbarton. Rachel soramamış Holywood'

dan mısınız diye. Ben onlara baktığımda tanışmışlar konuşuyorlardı. Rachel'den naklen anlatayım da olayı, adamın hakkında kararı siz verin. İki elinin parmaklarını açıp üst üste koyun, asıl şahadet parmağıyle orta parmaklar arasından görünen delikten dışarı bakınız; işte sinema akışı buymuş. Bir de avuçlarınız dışarı sadece baş parmaklar ayrı ve onlar iki elinkiler birbirine temasta. Tam yüzünüze doğru kaldırın, bir gözü kapatın, kollarınızı üzatın, etrafınızı bu üstü yok, yanları ve altı olan etten pencereden seyredin. İşte adamın yaptığı buydu.

— O da nedir? –diye sordu Rachel.

— Ben hareket halindeki şeyleri yönetirim.

Mr. Lucius Dumbarton, elinin parmakları arasından dışarı baktı.

— Bu şekilde ne yapıyorsunuz? –Rachel'in ikinci sorusuydu bu.

— Sinema, bebeğim sinema. Andy Warhol da böyle şeyler yapar. Gerçekten güzeldir, hem de vahşî. Denemek ister misin? Bak; sen de parmaklarınla objektif yap.

Rachel'cik denedi, ama parmaklarından başka bir şey göremedi.

— Ellerine değil, parmakların arasından dışarıya bak.

Güldü Rachel, delikten dışarı baktı, demek sinema buydu.

— Kısaca söyler misiniz, yönetmenin ne olduğunu?

— Filmi yapan ve yaratan adam. Ben ne klasik sinema ne de televizyon filmi yapıyorum. Olay yönetmeniyim ben.

— Olay denen şeyin filmcilikte ne olduğunu bilmem gerek.

Lucius güldü. Deli deli baktı kıza:

— Siz filmciliğin ne olduğunu biliyor musunuz ki?

— Korkarım ki hayır Mr. Dumbarton.

— Seni benim yaptıklarıma götüreyim. Hiç değilse bir tanesine bayılacaksın.

— Yaaa.

— Bak, ben pencereden dışarıya bakıyorum. Sen de bundan bir şey anlamıyorsun.

— Çok haklısınız. Anlayamadım.

— Gördün mü bak, bildin işte.

— Çok nazik ve duygulusunuz Mr. Dumbarton.

— Bana Lucius deyin.

— Peki Lucius.

— Bundan önce yaptığımı sana söyleyeyim mi Rachel? İsmin Rachel'di değil mi?

— Gene haklısınız.

— Biliyordum.

— Mr. Dumbarton garip bir adamsınız. Siz ya çok akıllı ya da...

— Deli değilim Rachel. Olayların yönetmeniyim. Benim yaptıklarımı gördükten sonra, daha çok etki altında kalacak, filmciliği de unutacaksınız. Ben kamerayı kaldırdım, kendimi koydum film kamerası yerine. Parmaklarınla objektif yap, sonra, bırak çekilsin film. Sam Houston gibi. Ama onlar gerçek kamera kullanırlar. Andy de öyle. *Empire State* binasını alır ya da ping pong topunu. Kamera onların üzerinden kayar. Bina ve toplar yerinde durur. Böylece olay başlar. Evet işte böyledir bu. Top ve binalar. Oyun ve duranlar. Güzel, mükemmel ve üstün. Vurucu,yerinde görüşler. İnsan ve kamera arasındaki iç anlaşmazlık. Savaş ve barış. Rahim ve pul. Çok güzel. Bunu ben hep yaparım.

Parmaklarımla hem de. Hiç bir şey hareket etmez. Bazen de gökte yerleştiririm objektifi, o berrak mavi gökyüzünde. Gri olsa daha iyi olur belki. Daha güçlü olur. Bir gün ne oldu biliyor musun? Kocaman bir kuş objektifin içine doğru uçtu, sonra kayboldu; tekrar yan taraftan uçarak geldi. O anda keşke elimde film olsaydı dedim. Dayanılmaz bir arzuydu bu.

Rachel bu konudaki cehaletini hemen ortaya koymuştu:

— Bu filmler hep böyle mi yapılır? Hiç bir şey hareket etmez mi? –diye sordu.

— Tabiî etmez –diye suratını asarak devam etti–, eğer bina hareket etmiş olsaydı her şeyi yıkardı. Bir adamı alır, sandalyeye oturtursun, kamerayı da önünden geçirirsin. İşte bunun gibi. Hareket yok. Tek hareket belki adamın göz kırpması ya da tikidir. Bu, uyuyan kediyle de yapılır. Ne yazık ki benden evvel yapanlar olmuş. Bir saattir uyuyan kediye bak, öffff!

— Kedinin yüzüne de kuş uçtu mu? –diye Rachel dalga geçti.

Adamın aklından zoru vardı!

— Benimle alay ediyorsun galiba? Kedinin yüzüne kuş nasıl uçar? Hem uyurken? Yok... Aman Allahım. Sen hiç bir şeyden anlamaz mısın böyle? Seni hep bozacak mıyım?

— Korkarım ki evet Lucius. Beni de epey bozdun zaten.

— Güzel, bozulmasını bilen kızlara bayılırım. Ama her yerde bozulma sakın. Eğer bozuk değilsen ben seni bozmalıyım.

Rachel bakakaldı. Ne anlamda söylüyordu acaba?

— Mister Lucius, yoksa bana...

— Senin anlayışın da kıt, gene bozarım seni...

Lafı iyi çevirmişti kâfir. Rachel sakinleşti.

— Rachel, sana bir şey söyleyeyim mi? Gelecek hafta iki tane çekim var. Klasiklerden. Gördüğün vakit daha iyi anlarsın kendin. Birinin adı *Miscegenation*. Bir adam ve bir karpuzla ilgili. Çekimle birlikte çok sosyal nitelikler olacak. Karpuzun adamlaşması, metafizik birleşimler, madde ve sürat. Adamın da karpuzlaşması tabiî. Sosyal vurgulamaları, belirlemeleriyle ilginç bir gösteri. İnsanlık, seks, ölüm ve karpuz. Nefis bir tema işlenecek. İkinci film ise çok başka açılardan dünyaya bakacak.

— Kim bakacak dünyaya? –diye safça sordu Rachel.

Pis pis güldü Lucius denen dâhimiz...

— Elbette film bakacak, çünkü o canlıdır ve dünya dışındadır, simgedir. Bakar anlar, senin gibi değil, anlamaya çalış. İkinci diyordum *Meat Meet*. Bunu g rünce bayılabilirsin.

Rachel teklifini kabul etti adamın. Ufak bir İspanyol lokantasında buluşmuşlar. Adamın üstü gene berbatmış; bir gün önceki kirli gömleğiyle gelmiş randevuya. Aradan bir hafta geçtiği halde saçına ne tarak vurmuş ne de berber. Biraz da kokuyormuş. Hiç bir sabun fabrikası onunla reklam yapmazdı diyordu Rachel. Yemek boyunca çok sessizmiş Lucius. Kız dayanamamış soruvermiş birdenbire:

— Şimdi de bir olay içinde misiniz?

Lucius gözlerini dikip masa üstündeki örtüye, başını iki yana sallamış, hayır diye...

— Hayır bebeğim, hayır. Ama bu örtüye bak.

Bakmış Rachel, kırmızılı beyazlı desenleri olan yağ lekeleriyle dolu alelade bir örtüymüş bu.

— Lucius, yoksa bu masa örtüsünden bir film mi yapacaksınız?

— Sus bebeğim, sus. Örtünün üzerindeki hareketleri görüyor musun? Örneğin sineği gördün mü? Belki gözüne bile ilişmedi.

Kollarını iki yana açıp İsa kesilmiş Lucius.

— Oh, allahım o sinek objektifin içine giriyordu.

Rachel bu sanatçı çocuktan ürkmüş biraz, «Ama» demiş kendi kendine, «belki de o yağ lekesinden bir şey çıkaracaktı. Belki de çok çekici gelmişti yağ lekesi. Kendine gelir şimdi.»

— Öldürün sineği! –diye gürlemiş Lucius.

Lokantadakiler bakışmışlar. Tembel bir İspanyol; eliyle yakaladığı sineği ezmiş, sonra da atmış.

— Sinyor, Kartalı öldürdük. Yaşasın İspanya, yaşasın Amerika.

Millet katıla katıla gülmüş. Lucius hesaba uzanmış, parayı ödemiş, kalkmışlar. Birkaç blok yürüyüp alçak binaya girmişler.

Rachel iki gün sonra anlattı olayı...

— Trudy inanmazsın... Gözünle görmezsen dünyada inanmazsın. Acayip kılıklı bir sürü genç insanın yerlere serilip uzandığı bir odaya girdik. Bina da garipti, ambar gibi bir yer! Odanın bir köşesinde heriflerden biri genç bir kızla resmen o işi yapıyordu. Yani utanıyorum söylerken, çiftleşiyordu. Beri tarafta hele, sarmaş dolaş erkekler. Anlıyorsun değil mi. O biçim erkekler ve onlardan hoşlanan erkekler. Birbirinin kucaklarına çıkmış öpüşen kızlar. İkisi de kız yani. Offf, Allahım... Işık diye iki yandan sallanan mor ampuller. Lucius bunların ultroviyole ışıklar olduğunu söyledi. Bir keresinde LA'da, barda görmüştük. Hani dişlere fosfor sürmüş gibi olduğun

ışık. Lucius çekimlerde çok önemli olduğunu söyledi bu ışıklandırmanın. Odanın ortasına kocaman bir battaniye serdiler. Etrafta ne film makinesi ne de teknisyenler vardı. Ne biçim film çekilecekti, anlamadım. Lucius emir verdi. Işıkların yönünü değiştirip tam battaniyenin üzerine çevirdiler. Yine Lucius'un emriyle, kenarda sevişen çift durdu. Ne zavallılık yarabbi. Lucius işaret etti. Müzik başladı. Güney müziğiydi bu. *Dixie* ve *Star Fell on Alabama* türünden. Meydana sıska bir adam çıktı. Beline uzun bir kuşak sarmıştı. Edep yerleri ise dışardaydı, hele hintliler gibi oturunca. Herifi boyamışlardı. Yarısı siyah yarısı beyaz boyayla tam ortadan bölünmüş gibiydi. Üzerinde bir post çırılçıplak bir kız gelip herifin yanına yanaştı. Etrafında dolaştı önce, sonra o da oturdu. Elinde koca bir dilim karpuz vardı. Kız sıska adamın başını okşayıp karpuzu verdi. Herif büyük bir iştahla yemeğe başladı karpuzu. Etraftakiler garip bir türkü tutturdular. «Klam kaldak, klam kaldak. Sorişgan hopir.» Çok tekrarladıkları için aklımda bu kadarı kalmış. Saçma tabiî. Kenardaki çift sevişmeye başladı yine. Lucius da garip garip sesler çıkarıyordu. Homurdanıyordu her halde. Herkes bu zırdeli pisin karpuz yemesini seyrediyordu. Ama ne teknisyen ne ışık ne de kamera vardı. Neredeydi kimbilir. Ne biçim filmdi anlayamadım. Sular sakallı çenesinden akıyor, üstü başı çekirdekler içinde, yapış yapış artıklar vücuduna bulanıyordu. O çıplak kürklü kız başka dilimler de verdi sıska herife. İnan Trudy, o adam karpuzları tam kırk beş dakikada yedi. Kabuklarını da. İçim bir hoş oldu. Tıpkı keçiler gibi. İnekler gibi kabuklarıyle yedi. Küçükken, kasabamızda davar yetiştiren amcamın çiftliğine giderdik. Amcam, hayvanlarına nefis meyveler verirdi. Mev-

siminde kavun karpuz da yedirirdi. Hayvanlar tertemiz yerlerdi bu meyveleri. Ne üstlerine dökerlerdi ne de suratlarını berbat ederlerdi. Ama bu sıska herif, karpuzun çekirdekleriyle sularına bulanmıştı. Siyah beyaz boyalarına yapışmıştı bu döküntüler. Köşedeki çiftler bu sırada eş değiştirdiler. İki çift olup devam ettiler sevişmeye. Rezilce bir şeydi tabîî. Aman kızım bayılacak gibi oldum; ama sonuna dek dayanmak için içimden karar verdim. Sıska, karpuzunu bitirdi. Karpuz döküntülerini, suları ve çekirdekleri vücuduna sürerek ovaladı. Siyah ve beyaz boyalar karıştı. Rezil bir şey oldu. Kendine sarılıp kendi etrafında debelendi. Sonra çömelip biliyor musun ne yaptı? Ağladı... Çığlıklar ata ata ağladı. Sonra kaçıp gitti ortalardan. Arkasından bir alkış tufanı koptu... Korkunç, korkunç bir şeydi.

Ben de şaşırmıştım. Bu derece rezillikleri ilk defa duyuyor ve görüyorduk. Gençlik, başıboşluk nerelere getirmişti onları. Gençlik mahvoluyordu. Küçük bir azınlıktı belki. Ama yarın ne olacaktı. İki koca duble viski ayarladım, içine buz atıp geldim. Ellerimize aldık; tüttürdük Kent'imizi ve Rachel'cik ikinci filmi anlattı.

— Bak Trudy, ayrıntıları vardı unuttum. Rezillikten de adiydi bu. Kelime bulmakta güçlük çekiyorum. Oradaki battaniye düzeltildi. Beş kız geldi ortaya, edep yerlerinde küçük renkli bez parçaları vardı. Dans ettiler saçma sapan. Arkalarından beş erkek yanlarına yanaştı. Kızların edep yerlerindeki bezleri çekip kopardılar. Sarıldılar birbirlerine. Tam on kişi sarıldılar. Battaniye içinde yuvarlandılar. Kol, bacak, kafa, kimin nerde olduğu bilinmiyordu. Işıkları değiştirtiyordu Lucius. Birden o da soyundu ve başka bir kızla, on kişilik yağlı terli insan yığınına karıştılar,

müzik çalmaya başladı, kulakları sağır edercesine. Sağdan soldan, erkekler ve kızlar geldi. Ellerindeki boyalarla, boyadılar battaniyedekileri. Kutu kutu döktüler boyaları, vıcık vıcık oldu o et yığını. Rengârenk bir insan yığını vahşîce sarılıp kayıyor, boyuna hareket ediyordu. Sonra diller çıktı ortaya, hepsi dillerini çıkarıyordu. O karpuzu veren kürklü çıplak kız elinde iki koca domates suyu ile geldi. Ortadaki bir düzine insanın üzerine boşalttı. Ne feci bir manzara oldu. Herkes birbirini ovuyordu. Dakikalarca sürdü bu kayma ve ovma. Müzik durdu. Hareket de durdu. Ayağa kalktılar. Çekim bitmişti. Kenarda sevişenler de çoğalmıştı. Herkes karanlık köşelere çekilip kâğıtlarla sildiler pis vücutlarını, ortalık sadece rezillik ve iğrençlik içindeydi. Lucius soluyarak gelip oturdu yanıma. Boya, domates suyu, ter ve sidik kokuyordu. Demek ki biri o işi de becermişti arada. Başım dönüyordu, bayılacaktım.

«Rachel, bebeğim, ne talihliymişsin. Bu gece gerçekten bir şeyler oldu değil mi?»

O pis, o sapık Lucius iftihar ediyordu, bu soytarılıkla.

Boğazımda tıkalı şeyi atıp da söyleyemedim. O odadaki pis havadan bir nefesten fazla almak istemiyordum. Ama ummadığım bir şey oldu. Lucius birden üzerime atıldı, ben sırt üstü yuvarlandım. Lucius üzerime abanarak, bacaklarıma sarıldı; beni ovalarken ölecektim. Bilirsin tüysiklet değilim, ittim onu üzerimden. Adam yan üstü düştü, kalktım. Elbiseme baktım, berbat olmuştu. Açtım ağzımı yumdum gözümü, «Senin gibi rejisörün allah cezasını versin. Bak, berbat ettin elbisemi. Adın batsın e mi.»

«Sus bebeğim, sesini çıkarma. Olay yaratma.

Boyaları silip de çekimi berbat etme. Çekim bitmedi daha, yani ikinci kısmı başlıyor. İki yaratık olarak birbirimizi mıknatıs gibi çekiyoruz. İki terli, boyalı, şehvetli vücut var. Sen ve ben. Şimdi, hemen.»

Deli olacaktım Trudy. Fırladım. Koşarken takılıp düştüm. Yanımda simsiyah bir zenciyle bembeyaz bir kız, sevişiyorlardı. Herif ayağımı tutmuş bırakmıyordu. Başkaları da yine sevişiyorlarken bana kışkırtıcı sözler söylüyorlardı:

«Hadi çekim yapın.»

«Erkekleş ve tamamla kendini. Uçakçı kız, uçsana, çekim yap.»

«Şahane bir olay. Başlayın.»

Arkadan soludu Lucius. Omzumu tuttu; kalktım. Kapıyı gördüm, onu dirsekledim. Böğrüne geldi, böğürdü. O çökünce ben de dışarı attım kendimi.

Rachel susmuştu. Kalktım, viskilerimizi doldurdum. Başına koyduğum buzu değiştirdim. Rachel bu delinin rejisörlüğünü anlayamamıştı.

— Ben de sanmıştım ki, gerçekten rejisör. Eğer bunun gibilerini Hollywood'dakiler ellerine geçirseler, parçalarlar.

— Belki de filme alırlar, para kazanırlar.

— Eminim parçalarlar. Ölmeye lâyık bunlar. Film falan yok ortada, seks manyakları bunlar.

— Yoksa film çekmek bu serserilerin dilinde argo olmasın...

Kafamıza dank etmişti. Argoydu tamamıyle. Ortada ne film vardı ne filmci. Bunların topu rezil sapıklardı. Düpedüz manyak ve ahlâksızdılar. Devlet, kilise, kadınlar cemiyeti, hatta bay Başkan ilgilenmeliydi. Rachel'in arkasından seslenmişler, «En güzel çekim. Nefis bir olay, bunu berbat etmeye hakkın yok. Mükemmel bir örnek.»

— Kulağımda hâlâ çınlıyor bu sesler, nasıl kurtulmalıyım?

— Zamanla geçer! –dedim–. Koca memeli Betty olsaydı her halde daha iyi oynardı.

— Belki de Cynthia, daha iyi oynardı! –diye ekledi Rachel.

Havası bozulmuştu kızın, kendini iyice aldatılmış, alçalmış hissediyordu. İşi gırgıra aldım.

— Bak Rachel'ciğim, bizim hostes okulunun da böyle bir çekime ihtiyacı var. Adını Lucius Dumbarton koyalım filmin. Bunu da *Öneriler* kutusuna imzasız atalım. Bilhassa büyükannenin...

Katıla katıla güldük: Büyük annenin, et dağıtıcısının, Cynthia, Betty... O biçim makyajcı ve diğerlerinin battaniye içinde domates suyu ve karpuzlarla yıkanarak boğuşmalarını hayalleyip güldük.

Hosteslik garip bir meslektir. İnsanlarladır alışverişimiz. Zengini, yoksulu, aptalı, dâhisi, biner ve konuşur sizinle. Övenler olur minnettardır. Tabuttan çıkmış gibi çıkarlar uçaktan. Sövenler olur, aşağılık duygusu kurbanıdır bunlar. Ezildikleri hayat içinde elli dolar verdikleri hava yolunun biz kullarına çullanırlar. Sanki parayı bize vermişler gibi. Hanım muamelesi eder çoğu. Zaten hepimiz ortahalli aile kızlarıyız, ama hanımız elbette. Hizmet ise bizim ödevimiz. Hizmetçi muamelesi eder bazıları. Hiç değiliz, ama bunu kadınlar yapar çoğunlukla, kıskandıkları için. İsyan etmeden, işlerini aksatır, bozarız onları. Genellikle orospu ya da o mizaçtaki; nasılsa evlenmiş kadınlardır bunlar. Kocalarından, sevgililerinden kıskanıp emir verirler aşağılatıcı biçimde. Hanımlığımızla bozarız, mutlaka sinirlenir, öteberiyi dökerler üstlerine, yiyecek ya da içkiyi. Eğer sinirlerini kontrol ederlerse, biz dökeriz. Elbise berbat olur; gezi sonrası hayat-

larının çoğu o elbiseyle uğraşmakla geçer. Ya satın alırlar ya da temizletirler. Mutlaka tazminat isterler. Hava yolları işine gelene öder bunu. Bize de hiç bir şey söylemez. Çünkü bilir ki müşteri terbiyesizdir. Hostesler de kolay yetişmez. Bu bir cesaret, tecrübe ve efendilik işidir. Sinirli orospular mesleği değil. Aramızdaki kızların hepsi de melek değildir elbet. Günahlar ve sevaplar da bizimdir. Ama biz hanımız, bundan şüphe etmez erkekler. Yılda elli bin hostes evlenir Amerika'da. Okullar yeni hava gelinleri yetiştirmek için boyuna öğrenci alır.

Neler görür insan bu hayatta. Kelman, Lucius hepsi birer tiptir. Lucius garip bir tiptir, seks manyağıdır. Kendini yönetmen sanır. Geri zekâlıdır. Utanmazdır; Ama Rachel'e yaşantısında asla göremeyeceği ve unutamayacağı bir pislik göstermiştir. İnsan yaşadığı için daha çok gökte bizimle beraber olan o Tanrısına, dua eder.

BÖLÜM IX

«İçeriye Radar Yerleştirilmiş»

Hostes kuzucukların en büyük düşmanları kurt pilotlardır. Kırmızı şapkalı kızları daima yer onlar. Kimi ormanda apaçık, kimi de anneanne elbiseleri giyerek; onun yatağında ve de çörek bekleyerek. Kurt pilotlar mı yer kızları, yoksa kızlar kurt tara-

fından yenilmek mi isterler, burası biraz karışıktır. Kurt pilotların dışında çeşitli zampirlik hünerleri olan erkekler de hostes yemeğe bayılırlar. Fiyaka için, çeşni için, laf olsun diye bir hostesçik yiyen ya da yemek isteyen o kadar çok erkek vardır ki. Bunların çoğu adi çapkınlardır. Sepetlenirler çokçası. Birtakımları da *gentlemen agreement* (yiğitler anlaşması) biçiminde açıktır. İster, teklif eder erkekçe, savaşı ya kazanır ya kaybeder. Biz böylelerini severiz.

Uçakta sıkılır insan, hepiniz işinizden sıkılmaz mısınız? Bizim de her gün yaptığımız bir iş bu. Elbette sıkılırız. Uçakta vakit geçirmek için kızlar bir radar sistemi kurmuşuzdur. Amerika'da genellikle kurt derler zamparalara, işte biz, bu kurtları çakmak ve yakmak için gizli bir servisi hizmete koyduk. Bizden öncekilerden devraldık bazı şifreleri, ama esasını biz kurduk diyebiliriz. Gelelim sorunun içyüzüne. Daha uçağa binerken yolcuların kadın erkek ne olduklarına bakar, birbirimize işaretler çakardık. Bu da ayrı bir şifreydi. Genellikle erkeklerden bahsedeceğiz sizlere, onların durumlarını anlatacağız. Bahsimizin ismi «Acaba evli mi?» olabilir.

«Uçağa binerken anlarız» dedik. Tahmin yaparız hemencecik. Baş göz, boyun kırma, el ayak hareketleriyle birbirimize işaretler çakarız. Uçakta yakınlık arttıkça birbirimize anlatırız.

Kurtların, pardon erkeklerin en göze çarpan nişanları yüzükleridir. Bu alameti takanlar, ya çok kılıbık ya da yiğit kişilerdir. Onları hemen saf dışı ederiz. En çok macera heveslileri de bu yüzüklülerdon çıkar. Ama biz hemen diğerlerine bakarız.

Yüzüksüzler; evli olup yüzük takmayanlar. Bekârlar. Ya da alanda sevgili karısıyle öpüşüp vedalaş-

tıktan sonra uçağa ilerlerken yüzüğünü çaktırmadan cebine indirenler.

Bunlar bütün izleri yok edip rahatça yerine oturur, kendilerinden emin, hemen dergilerine ya da gazetelerine sarılırlar. Bunlar bir okulda ders görmüşçesine aynı şekilde davranırlar. Şu kurtluk heveslileri aslında ne enayidirler, hostesleri enayi sandıkları için. Bizlerin ne kurnaz olduklarımızı bilmezler. Gözlerimiz muayeneden geçer sık sık. Kuvvetlidir. Parmaklar üzerindeki en ufak çizgi ve gölgeyi hemen çakarız. Eviyle bürosu arasında güneşi görenlerin bile ellerinde bu iz vardır. Zengince olanları, yaz kış güneşte kalanlar, yüzüğü çıkarınca iki renk olan derilerini fark edip çıldırırlar. Tuzak kendini ele vermiştir.

Müşterilerimiz, hakkımızda olumlu kanılar taşırlar. Genellikle uydurma zampirlik hikâyelerinin etkisindedirler. Onun için en az iki saat süreyle birlikte zorunlu olarak bulunduğu kızdan iş çıkarmak ister. Cesur, az ellenmiş, gezdiği için başa belâ olmayan, geliri bulunan tecrübesiz kasaba kızlarından oluşmuş hostes ordusundan bir tane alıp onunla keyfetmek ister. Haremine kadın atan şeyhten farkı yoktur bizim çapkınların. Şeyh namusludur oysa, kafasında sadece kadın ve bunun için ödeyeceği para vardır. Kadını bir mal gibi alıp kapattığı için düşüncesi namusludur. Bizim son model erkeğimizinki hiç de öyle değildir. Bir bedel ödemeden, genellikle karnını doyurduğu kızla yatmak ister. Teres, sanki kendisi de yemek yemezmiş gibi...

Haklı oluşu da şundandır. Hostesler hakkında hep aynı uydurma şeyler okumuştur. Yahut arkadaşı Joe ona bir masal söylemiş, bir kıtır atmıştır. «Uçağın arka tarafına attım kızı. Orda herkesin arkası

dönükken aldım kucağıma. Kızın içinde bir şey yok. Üniforması altında çırılçıplak. Hemen sevişmeye başladık. Bir de ateşlidirler ki. Aksilik de olmadı. Kimse kalkmadı yerinden. Zaten öteki kız nöbette. Onu da sıradan geçirecektim, ama benden önce biri davranmış. Biz işimizi bitirdik. Benimki tuvalete girdi. Çıktı. Ben devam etmek istedim. Kız olmaz dedi. İt kılıklı başka bir herifle öteki hostes kız bizim sevi-ştiğimiz yere oturdular. Öpüşürlerken ben yerime kaçtım. Kız çok tatlıydı. Ama başımdan savdım; eve kapağı attım. Rastlamadım ona bir daha. Gene bir seferinde sarışın birini attım arkaya...»

İşte bu mavalla doludur kulakları erkeklerin. Arkadaşlarının yaptığı gibi, arkaya bir hostes atmak. Bunun için, önce, dikkatle arka tarafa, bizim otur-duğumuz aradaki Kok-pit'e dikkatle bakarlar.

Hosteslere bir zevk aleti olarak bakanlar gelip geçerler. Karısını ve yedi çocuğunu bilmeyen hos-tes, ona şans verecektir. Şansla birlikte vücudunu, namusunu ona hediye edecektir. Kızın tek kusuru hostes olmasıdır çünkü.

Gelelim radar sisteminin işlemesine ve ilk kim-lik tahminlerimizle isabetlerimize.

Uçağa binerken ellerini sallıyor ve ellerinde de yüzük yoksa evlidir. Acemi tiyatro aktörü gibi ellerini nereye koyacağını bilmemektedir. Nişanlı ya da söz-lü de olabilir. İlle de elini gösteren o eliyle bir şeyi saklamak istemektedir. Bakışır ve baş sallarız.

Ellerini cebinden çıkarmayanlar. İlk anda du-raklayıp, şaşırmışlardır. Çıkarıp çıkarmamakta karar-sızdırlar. Eller eldivenli ya da herhangi bir şekilde kapalıdır. Pardesü, hatta kitap ve dergiyle kapatan-lara güleriz.

Böyleleri ile gırgır hazırdır. Sorarız onlara:

— Manhattanlı mısınız?

— O, hayır Smithtown'luyum. Adalı... -der.

Şıp diye yakalanmıştır. Bekâr değildir, şehirde yaşamamaktadır.

Sadece, çocukları en aşağı üç tane olan, karısını seven evli babacanlar yaşar varoşlarda. Otosuyle işine gidip gelir. Garsoniyerinde sekreterini idare eder. Çocuklar bahçede oynar. Karısı da parti verir. Bira partisi, köfte partisi. Balık partisi. Genellikle bu balıklar babacan aile reisinin tuttuğu değil de gizlice balıkçıdan alınıp ben tuttum diye evegetirilenlerdendir.

Bazıları şehir dışında oturuşunu açıklamak ister. Kendini daha çok ele verir garibim. «Ben rahatı severim. Gürültü patırtıdan kaçtım. Çiftliğimde, hayvanlarla yalnızım. Köpeklerimi, atlarımı göstermek isterim size.» Ama hiç bir zaman gösteremez ki. Evlidir. Eve ya da çiftliğe karı ve çocuklar varken hostes de atılmaz.

— Sizinle, çiftlik yerine kentte eğlensek, hem hostesler çok eğlenirler ve böyle yerleri de bilirmişsiniz.

Bu, hep aynı sözdür. Ezberlemiş sanırsınız. Bütün evli erkekler hemen hemen aynı tonda,aynı sözcüklerle söyler bu cümleyi. Sanırlar ki hazırsınız ve evli birisiyle gezmeğe de can atmaktasınızdır. Gülüp geçeriz böylelerine. Bozum olup üzülürler. İnatçıları başka biçimde yineleyince gene güleriz. En etkili ve kesin davranış budur.

Evliler çok acelecidirler, karıları gibi hazır sanırlar diğer kadınları da. Yedirmek içirmek isterler ama çabucak. Ondan sonra da, uygun bir yere kapağı atıp sevişmeyi düşünürler.

— Bakın, ben yemekleri nefis, çok şık bir yer

biliyorum. Hem tenhadır da, sizi görmezler. İyi olur değil mi? Bir arkadaşımın apartmanı var. Ama isterseniz, otel de olur. Şehirden uzak ve tenha, yalnız ikimiz. Sizi görmezler.

Belki de flörtleriniz, belki de uçak şirketi. Ha, ne dersiniz? Onlara şöyle deriz:

— Siz de görülmeyin sakın. Karınızın bir yakını olabilir etrafta. Sonra şirkette durumunuz n'olur? Onun için kardeş kalalım ha, ne dersiniz? İyi olan da bu galiba.

Apışır kalır çoğu. Bozuntuya verir hemen. Pişman da olur. Her kuşun eti yenmez lafı gelir akıllarına. İçlerinden arkadaşlarının zamparalık masallarına kandıklarına küfrederler. Okuduklarına yuf çekerler. Bazıları da bozulmaz, yüzsüzdür. Üsteler. Bizi iyice fahişe bellemiştir. Para, hediye teklif eder.

— Bakın, yanlış anladınız beni. Size zamanınızı ziyan ettirmem. Bir dostum var antikacı, ona uğrarız. Ya da kuyumcu olan yakın akrabama. Belki de canınız bir şey çeker. Ben iyi şeyler satan bir elbise ve ayakkabı mağazası da biliyorum.

— Karınıza alsanız, ya da küçük sekretere, ha, ne dersiniz?

Bunda da bozulan da olur, çok pişkini de. Boş vermek en iyisidir.

Evli erkekler genellikle her kızı yatak odasına iterler. Bekârlar da aksine. Ustalıklı yapanları da vardır. Hiç yatak istemeyenleri de. Bu iki cins erkek arasında hayli fark vardır. Evlilerin bir kısmı da tam centilmendir. Açık ve seçiktirler. Karılarından ve çocuklarından bile bahsetmişlerdir.

Aralarında garip bir yarışma başlar. Gözümüze girmek, bizi tavlamak isterler. Aşağılık olanlar şu taktiği kullanır.

— Karım beni anlamıyor. O kadar kaba ve basit ki...

Bu, enayice aşağılık bir başlangıçtır. Tecrübesiz ve hilekâr erkekler kullanır. Sonuç daima sıfırdır. Şapka çıkarır ve giyeriz. Radar işareti budur. Herif hapı yutmuştur. Ölü bir yolcudur o. Başka ustacaları şöyle konuşur:

— Karım çok sever beni. Aptalca sever, eşya gibi. Boğuldum âdeta. Beni anlayan, fakat sevmeyen kadınla birlikte olmak istiyorum. Senin gibi meselâ. Yalnız uzak bir açıdan görsün beni.

Bu ustacadır. Namuslucadır. Tecrübesiz hostesler avlanmıştır. Aydın ağızlarına yakışır, saçmadır ama söylenişi ile etki yapar.

Saç düzeltilir hosteslerce. Adamın az çok talihi açıktır. Zengin, yakışıklı, kibar ve bekâr biri olmadıkça...

Dalgın pozu yaparlar, ilgilenirsiniz sanırlar. Can sıkıntısını giderecek bir şey isterler. Müzik, dergi, kitap, ne buldunuzsa beğenmezler, söze girişleri de ilginçtir. Damdan düşercesine:

— Çocuklarımız olduktan sonra karım benim varlığımı unuttu.

Bu çok eski usüldür. Sökmez. «Acındırma metodu» deriz. Genellikle arkası da şöyledir:

— Sonra da köpek aldı eve, ben tamamen unutuldum.

En iyisi, böyle bir herifi yolcu olarak unutmaktır.

En kurnaz ve adileri devam eder:

— Boşanmaya karar verdik. Hemen evlenmem gerekiyor. Hayatını kazanan bir kadın gerek bana. Zamanla işini de terk edebilir. Benim kazancım iyidir.

Tavladı sanır adi adam. Nerdeyse, sizi alayım

ya da bir arkadaşınız var mı gibilerden sorular da gelir arkadan. Ama unutmak en iyidir. Diğerleri ise açık ve temizdir, tam çapkınca girişler, zekâ ve sevimlilikle:

— Yarına sağ kalmayabiliriz. (Dindar görünen, fani olduğumuz kanısında olan ve çabucak sonuç isteyen).

Bunlar için yakamızda gizliden haç çıkarırız.

— Güzel bir eğlenceden sonra uyku çekilecek bir otel biliyor musunuz? Ben hep bu uçakla giderim de, sizi tanımalıyım.

İki ellerimizi toka yaparız. İşaret budur radarımızda. Efendice teklifi düşünmemiz gerekir. Adam uyumak istiyor.

— Bir defasında İsveç'e gitmiştim... (Acaba adam kısırlık ameliyatı olduğunu mu söylüyor?) yani tehlikesiz bir çapkın. «Çocuğum olmaz» demek istiyor. Yine kibar bir açıklama. Başımızı çok geriye atar, hayır işareti yaparız. Radarla şifresi budur.

— Seks hakkındaki fikriniz nedir? Anket yapıyorum. Erkek için de kadın için de değişik seks denemesi önemlidir. Dr. Joyce Brothers derdi ki... (Nedense «Dr. Joyce» demez.) Bu elzemdir. Ne dersiniz sevgili uçan melek, bu gece birlikte seks...

Çok terbiyesiz gibi, ama, tıp ilmini soktu araya. Ne dersiniz.

— Bu yirminci yüzyılda erkek de kadın da, isteklerini açıkça (Ne aklı başında erkek değil mi ya?)

İki el aynı anda başa gidecek. «Bu herif eşitlikten yana.» demektir. Radarda işareti budur.

— Evli erkeğin arada bir felekten bir gün çalması gerekir. Bu yüzden de karısını daha çok sever ve beğenir. Felekten bir gün çalarken (Bizleri oyuncak ve figüran sanan bu gafile ne denir.)

Baş parmak yere dönüktür işareti bunun. Hapı yutar hemen. Ne servisi yapılır ne istekleri. Sadece kızdırılır.

— Karım olgun değildir. Aydın da değildir. Kasabasından çıkmaz. Fare gibi inindedir. Uçağa binemez. Korkar. Bana dünyayı görmüş, olgun, anlayışlı biri gerek. Benimle aynı kültür seviyesinde olmalı. (Kimdir o, ben miyim yoksa?)

El üstü kaşınır bunlar için, yeter bir işarettir radarda.

— Karımla bir anlaşma yaptık. Zaten bir ticarî izdivaçtı. Benim kendi hayatımı yaşamama ses çıkarmaz.

En çok karısından işte bunlar korkar. Son derece kılıbıktırlar. Duyulmaktan, işitilmekten çok yılarlar. Ense kaşırız böyleleri için, cevabımız budur.

— Aman ne talih! Hemen ünlü yerleri dolaşalım, ben çoğunu bilirim. Bakın, benim gazeteci dostlarım var. Yatırım yapıyorum. Amacım artist olmak. Sizin gibi birisiyle resmim çıkar mutlaka. Gazetelerde... Bu akşam sizi nerde bulayım?

Kerataların hemen işleri çıkar, ilerde size telefon edecektir.

— Benimle buluştuğunu kimseye söyleme. Karım duyarsa mahvolurum. Ocağım söner. Buluşalım ama gizlice. (Bakın bu doğru sözlüye ne denir ki.)

— Çok yakında boşanıyoruz. Mexico'dan beni ara. Otellerim var orda. Ama biz seninle New York'ta eğlenip tanışalım biraz. (Yani «yatakta tanışalım» diyor teres!)

— Karım soğuktur. Bu erkek için kolay değil. Anlarsın yani. Ben nasıl söyleyeyim, ateşliyimdir de. Senin o güzel çıplak ayaklarını eğer istersen, ısıtmak isterim yatakta, işte bu kartım. Adresim, işim de var

orda. (Kendine paye veriyor ahmak herif, karısı ne biçimdir acaba?)

Bunlar için verilecek işaret aynıdır: Yaka silkilir. Çünkü radarımıza göre yaka silkilecek insanlardır.

— Romancıyım, yazarım ben. Hostesleri merak ediyorum. Bir romanıma konu olur musun. İsmini yazmam. Bunun için beraber olalım. Bir süre yaşayalım. Eserin telif hakkından hisseni de veririm sana. Güzelliğini anlatalım, tecrübelerini de...

(Bunlar en cıvıklarıdır. Ellerimizle yazı yazar gibi yaparız.)

— Ben ressamım, güzelliğini ebedileştirelim. Çıplak poz verirsen. Bir yarışma var. Kazanırsak Paris'e gideriz. Ne dersin güzelim? (Paris'e gidersem orada Fransız gençleriyle tanışmak isterim. Kokulu Amerikalı ressamla değil.)

— Yetmiş yaşındayım yavrum. Aşka hâlâ ihtiyacım var tatlım. (Vasiyetini hazırladın mı?) Bunların işareti ise dudak ısırmaktır.

Bu diyaloglar sürüp gider böyle. Bizden çok sonraları, insanlar aya ve yıldızlara giderken de konuşulacaktır bunlar.

Radarlar mükemmel işler ve biz hostesler genellikle evlilerin tuzağına düşmeyiz. Bekârlar olur yaşantımızda, onlarla da...

Bir tane serüvenim var. Evliymiş, kandım ona. Çok mu güzeldi? Hayır. Çok mu zarifti? Hayır. Çok mu zengindi? Neydi? Son derece saf bir görünüşü vardı. Tuzağına biimeden düştüm. Önce radarımı çakmış ve bozmuştu.

— Evli sandınız değil mi? Değilim; hiç de niyetim yok. Rastlamadım henüz düşündüğüme. Neden ilgilendiniz benimle?

— Hostes olarak yolcularla ilgilenmek ödevim.

— Sağ olun, rahatınızı bozmayın. Ben işime bakarım, hiç de canınız sıkılmaz. Zaten bir araba dersim var.

— Öğrenci misiniz?

— Belli olmuyor mu? Üniversitedeyim, okuyorum. Yalnız çarşambaları tatildeyim. Bir yandan da çalışıyorum işte. Ne güzel mavi gözleriniz var. İnsan o gözler için...

— Susmayın, söyleyin.

— Sizin erkeğiniz olmak isterdim, o zaman söylemeliyim bunu. Sözüm bitti. İşinize bakın hadi.

İşime bakamadım. Çekiciliğinden kurtulamamıştım. Hep onunla ilgilendim yolculukta. Sonunda buluşmaya karar verdik.

Dört aydır birlikteydik. Yalnız çarşambaları buluşuyorduk. Onu öğrenci sanıyordum. Meydana çıkan evliliği yüzünden kaybetti beni.

Olay şöyle olmuştu: Odamdaydım, dışarda yağmur vardı. Son derece romantik bir gündü. Bir pilot arkadaşın hediyesi olan romanı okuyordum. Barış zamanında bir ordunun durumunu anlatıyordu. Stockade'di adı kitabın. Bir iki sayfa okumuştum ki telefon çaldı. Açtım, ama kafam hâlâ kitaptaydı.

— Hello.

— Hello. Trudy Baker'le görüşebilir miyim?

— Buyurun, ben Trudy.

— Ben de Mrs. Pearl.

Dalgındım, kitaptaydı kafam. Romanı Jack Pearl diye birisi yazmıştı, Bir an kadınla kitabı ilgili sandım. Ama şaşkınlık birkaç saniye sürdü; onlar gibi oldum. Konuştuğum adamın da ismi Pearl' di.

Dört ayımı verdiğim teknik ressam ve öğrenci Pearl ile ilgiliydi kadın.

— Bob Pearl'in annesi misiniz? –çekinerek sordum.

— Hayır, karısıyım...

Böyle bir durumda ne yaparsınız? Hiç sesimi çıkarmadım. Dinledim sadece.

— Miss Baker Bob'la olan serüveni bütün ayrıntılarıyle öğrendim. Nasıl olduğunu sormayın. Yalnız şunu iyice bilmeniz gerek. Bob'tan boşanmayı düşünmüyorum; gene direnirse sizi görmek için, o zaman boşanacağım. Bunu kendisine söyledim, kabul etmedi.

— Bayan Pearl –diye sakin bir sesle konuştum–. Özür dilerim ama Bob'un evli olduğunu bilmiyordum. Şimdi sizden duyuyorum. Bekâr olduğuna inanmıştım. Özür dilerim.

— Yalnız çarşamba günleri buluşmanız dikkatinizi çekmedi mi?

— Evet ama, önceleri. Sonra da önem vermedim. Yalnız çarşamba günleri bulduğum mutluluk yetiyordu bana.

— Neyse, ya buluşmaya son verirsiniz, ya da ben boşanma davasına başlıyorum. Bob istemiyor bunu. Ben de sizin anlayışınıza bırakıyorum.

— Bayan Pearl, kocanızla artık hiç bir ilişkim olmayacak. Bana inanın. Lütfen inanın.

— Teşekkür ederim. Size yalan söylemiş olduğu için özür dilerim. Onu affedin ne olur.

— Rica ederim...

«İşte halis saf kan kadın böyle olur,» dedim kendi kendime. Bu macera da böyle bitmişti. Radarın bozukluğu, tam dört aya patlamıştı.

Radarımızı onarıp yeni baştan elden geçirerek yolcantımıza başladık. Bob mu? Onu hiç görmedim...

Kurtlarla ilgili sözümüz bitmedi. Uçak yolcuları

içinde yemeğe gitmek istediğimiz bir cins vardır. Her kız düşünür ya da düşünmez, ama mutlaka o tiple çıkmak ister. Evli oluşu da farketmez. Neden mi? Bakın, işin aslı şu.

Böyleleri sessiz otururlar. Centilmence hareket ederler. Hep nazik, sevimli ve gülümserdirler. Sizinle ilgilenir ama açıkça yapmaz bunu. Varlığınızdan haberdarım der gibi otururlar. İnerken kesin ayrılırmış gibi veda ederler. Şöyle:

— Çok nefis bir seyahat oldu. Siz de fevkalâde bir hostessiniz. Şirketinize yazacağım. Belki tekrar karşılaşırız. O vakit size bir yemek ısmarlamak fırsatı ele geçer sanırım.

...Ne mükemmel değil mi? Ne efendice zamparalık. Böyle biri evli olsun, olmasın ne farkeder. Genellikle çıkışta son model arabasıyle bekler sizi. Şirketin otobüsü yerine rahat arabayla şehre inmek istersiniz. Nereye bırakacağını sorar, bırakır da. Tam ayrılırken randevu ister. «Bu dostluğu kutlamak isterdim; ne dersiniz?» Siz de yabancı bir şehirde, aklınız varsa:

— Memnun olurum. Çılgınca eğlence isterim -dersiniz.

O sizi davet eder ve şunu bilin ki çılgınca eğlenirsiniz. Önce yemek, sonra bar, pavyon, en son otel. İsterseniz seks de olur. İstemezseniz hiç zorlamaz. Radar tam ve ayarlı çalışır, ekranda görünen iyi arkadaştır... İyi kavalyedir...

BÖLÜM X

«Çok Normal Görünüyorlardı»

Uçakta seyahat eden homoseksüel erkek ve lesbien kadınlar için söylenecek çok şey yoktur belki. Yalnız sayıları sizin sandığınızdan da çok fazladır. Erkeklerin, milliyetlerini, mesleklerini aile durumlarını, evliliklerini anlamaya çalışırken, ka-

dınları da hiç ihmal eder miyiz. Onlara da sıra gelecek. Ama şimdi biz o biçimlere geçelim. Böyleleri radarımızda görünür görünmez çakarız. Uçağa binerken ele verir kendini. Göğüs düğmelerimizi ilikleriz. Uzaksa konuşuruz: «Bu da bizden» diye. Tabiî kimse anlamaz bunu.

O biçim erkekler çeşit çeşittir. Bunların da türleri vardır. En tipik olanı hemen anlaşılan kız erkeklerdir. Yumurta topuklar, ojeli tırnaklar, boyalı uzun saçlar, parmaklarda çokça yüzükler. Kaşlar alınmış. Dapdaracık pantolon ve gömlekler. Kılsız göğüslerine zincirle bir şeyler asılıdır. Sağ bilekte yine gümüş zincirler, ya da bilezikler. Yumurta topukları üzerinde boy uzatır ve kırıtarak yürürler. Öyle ki, koca memeli Betty bile kalça kıvırmada başa çıkamaz. Yerlerine kadın gibi hafifçe geçip oturur, hemen bacak bacak üstüne atarlar.

Çaktınız tabiî. Böylelerinin, acayip kalemleri, dergileri içinde fotoğraflar olan çakıları, oyuncak televizyonları, her türlü rezil aletleri de vardır.

Ne yaşta olurlarsa olsunlar, kadın gibidirler. Son derece şıktırlar. Ağır kokular sürerler, sarhoş oldukları zaman da rezilliğin tam sonuna gelirler. Çoğu da opium düşkünüdür.

Bu hemen anlaşılan o biçim kız erkeklerden başka, ikinci tiplerse hiç çakılmaz. Radarda şekil vermezler bunlar. Sert ve haşindirler, pazılı, kalın sesli erkek görünüşündedirler. En tehlikeli olan bunlardır. Kızlara sataşan ya da sataşmayan iki tiptirler. Sataşanları tehlikelidir. Erkek sanırsınız. Sizden intikam almak kastıyle flörte bile kalkışanları vardır. Hatta önce eğlence sonra yatak isteyenleri de bulunur. Ama aşkınıza katiyen karşılık vermezler. Belki cinsiyetleri tamdır. Ama erkek hissetmezler kendilerini.

Bazen koşullar garip olur ve bir homonun arkadaşlığı yeğ tutulur. Özellikle yabancı hatlarda çalışan kızlar, böyle birini görünce, arkadaşlık da kurmuşlarsa bir de, güven içinde hissederler kendilerini. Bunların bazıları iyi arkadaş da olur. Nedenini sormuş kızlar bir gün böyle birine:

— Sizlerin yanında güven ve rahatlık içinde hissediyorum kendimi. Hiç bir problem doğmuyor kafamda...

Ne dersiniz. O tipler kızların yanında rahat hissediyorlarmış kendilerini. Bu söze de bir şey denemez.

Birçok hostes arkadaşımız o biçimlerle çok iyi arkadaşlıklar kurmuşlardır. Beraber yemeğe çıkar, tiyatroya gider eve döndüklerinde kimse de üzerlerine saldırmaz. Öteberilerini ellemez, sulanıp da adilik etmez. Güven içinde beraber gezmişsinizdir. Pek ender olarak bir çay kahve içmeye gelir dairenize. Bazen de viski içerler; az oturur, dedikodu etmeden giderler. En makbul olan tipler bunlardır. Çoğu aydındır; her konu konuşulabilir.

Ama bunlarla ömür geçirilmez; perhizin bu kadar uzun sürmesini de istemeyiz. Genciz; erkeğe benzer erkek arkadaş isteriz. Tecrübelerimize göre uçaklarımıza binen o biçimin bu şubesine giren erkekler kibar, zarif ve zekidirler. Hosteslere hiç sıkıntı vermezler, kendilerine seve seve hizmet ederiz. Sağolsunlar.

Gelelim en ters gelenlere, bunlar da iki türdür. Kızlara musallat olan, erkeklere musallat olan.

Uçuşlarımızdan birinde, temiz pak giyinmiş bir yolcumuz vardı. Her haliyle tam bir centilmendi. Dayton'dan Houston'a gidiyorduk, 6B numaralı yerde oturuyordu adam. Yeni kalkmıştık, en önlerdeydim. 10 dakika olmuştu ki göklerde yükseliş

bitmiş bulutlar arasında süzülüyorduk. Arkalardan biri zili çaldı, ışık yandı, beni çağırıyordu bir yolcu, ona doğru gittim. 6A'dan kalkmıştı yaşlı bir adam.

Tam efendi ve işadamı görünüşlüydü. Otururken dikkat etmiştim. Oturur oturmaz çantasını açmış çalışmaya başlamıştı. Babama benzetmiştim. Bir istediği olup olmadığını sormuştum. Gülerek, «yok» demişti.

Adam ben ilerlerken yerinden kalktı, beni yarı yolda durdurdu:

— Size bir şey söyleyebilir miyim? –diye alçak sesle sordu.

— Tabiî, buyrun –diye cevap vererek yerimize geldim–. Beni takip edin. Buyurun, sizi dinliyorum.

— Bakın Miss. Şikâyet filan niyetinde değilim. Başınıza iş açmak istemem. Fakat yanımda oturan genç adam için bir şey yapılamaz mı acaba?

— Ne gibi bir şey yapmamızı istersiniz? Yanınızdakini mi kastediyorsunuz?

— Ta kendisi, 6 B'de oturan yakışıklı genç için söylüyorum.

— Açık ve kesin söyleyin istediğinizi. Fena koku mu sürmüş, flüt mü çalıyor, yoksa Playboy mu okuyor?

— Hiç biri değil!

— Peki, sizi rahatsız eden nedir?

— Size bile söz etmekten çekiniyorum Miss. Lütfen benimle gelin de okuduğu şeye bir göz atın, o zaman anlarsınız.

Genç adam kucağındaki dergiye gözlerini dikmiş, dalıp gitmişti. Playboy tipinde bir dergiydi bu. Ortasında kızlar yoktu. Tam o biçim bir genç adam vardı. Bir ağaca dayanmış çırılçıplak bir adam. Sırtını dönmüştü, kıçı açıktaydı. Kırıtıp gülmenin bun-

dan rezili olamazdı. Bir eliyle de kıçını işaret ediyordu. Bir anda şok geçirmiş gibi oldum. Bakıp hemen gözlerimi çektim. İğrenmiştim. Küçük bey benim bakışımın farkında değildi, başını bile kaldırmadı. Döndüm, işadamının yanına geldim. Suratıma bakmaktan utanıyordu.

— Nasılmış Miss.

— Haklısınız, korkunç, iğrenç...

— Evet, acaba ne yapabiliriz. Yerimi değiştirebilir miyim?

— Görüyorsunuz ki, bütün yerler dolu.

— Ama daha iki saat yolculuğumuz var. Bu adamın pisliklerine bakarak da geçiremem ya.

— Aklım karıştı, çaresini bulamayacağım. Bir de pilota sorayım.

— Lütfen, sizi yordum, zorluk çıkarmak niyetinde değilim.

— Bekleyin. Pilota gidiyorum.

Pilot mahalline gidip anlattım durumu. Pilot idareyi ikinciye aktardı, beni dinledi. Ciddî ve çok efendi bir kaptandı.

— Çıplak erkek resimleri mi? –diye hayretler içinde sordu pilot.

— Evet kaptan, rezilce bir şey.

— Trudy, git ordan, dalga mı geçiyorsun benimle?

— Kaptan üstelemeyin, zaten fena oldum.

— Yanındaki şikâyetçi mi?

— Evet kaptan. Dergi dizlerinde apaçık duruyor. Sanki inadına yaparmış gibi. Diğer yolcu efendi seçkin bir adam. Canı çok sıkkın, yerim de yok uçakta, değiştiremem. O da iki saat bu pis şeylere bakmak zorunda kalamaz. Arkaya gidip duruma bir bakın lütfen.

Kaptan yakışıklı tam bir Texaslıydı, kovboy'du açıkçası. Uçağı da atı da iyi kullanırdı. Babacandı, kızlarla işi yoktu. Eski hostes olan çok güzel karısına âşıktı, biz bunu bilirdik. Kaptan önde, ben arkada ilerledik, tepesine dikildik küçük beyin. Dergi hâlâ kucağındaydı, şimdi de başka bir sayfayı açmıştı. Altı çıplak adam aynı duşun altına girmiş, daire halinde duruyorlar ve birbirlerinin sırtlarını sabunluyorlardı.

— O dergiyi kaldırmanızı istiyorum delikanlı –diye pilot konuştu–. O hâyâsız şey böyle yerde okunmaz.

Genç adam şaşkın, telâşlı ayağa kalktı. Pilotu yukardan aşağı gayet, fiyakalı bir süzdü ki. Hiç de utanmış, pişman olmuş bir hali yoktu.

— Niçin okunmazmış? Söyleyin niçin? Size soruyorum. Elimdeki gayet hâyâlı bir dergi. Kaptan Harwel asıl siz hâyâsızsınız.

Pilot şaşırdı. Herif kızdan beter, kıkırdadı ve şaşkın pilota çapkınca göz kırptı. Pilot durdu. İçinden küfrediyordu mutlaka.

Herif horozlanmıştı. Kaptan eğilip mecmuayı çekti:

— Verin onu bana. Verin diyorum.

Kaptan dergiyi kavramıştı sıkıca. Homo ise asılmıştı.

— Sürmeyin elinizi. Sizi men ederim. Kırbaçlarım, asarım sizi.

— Ne halt edersen et. Ver şunu bana...

Çekip aldığı derginin çoğu, pilotun elindeydi. Homoseksüelin elinde uçlarından parçacıklar kalmıştı. Deli gibi ayağa fırlayarak bağırmaya başladı yolculara:

— Sadist bu sadist, benim haklarımı yasaklıyor.

Kırbaçlamalı bunu, mahvetmeli. Biriniz bana yardım ediniz.

Kimse kıpırdamıyordu. Kimi okuyor, kimi pencereden dışarı bakıyordu. Pilot elindekileri buruşturdu. Homoya vuracakmış gibi sert baktı, sonra dönüp gitti yerine. Peşinden gidip sordum, nasıl davranayım diye.

— Değmez Trudy, daha ileri giderse o zaman düşünürüz. Sakinleşir artık, bana ihtiyacın olursa söyle gene.

Pilot yan tarafa koydu o pisliği, göz attım, bu yalnızca homoseksüeller için çıkan bir yayın organıydı. Hayatımda gördüğüm en iğrenç dergi buydu.

6 B'deki adam yerine geçip oturmuş, işine dalmıştı. Hiç şikâyet gelmedi ininceye dek. Yolcular inerken kapıya gittik. Homo da geldi yanımıza, bize bakmıyordu bile, pilotu bekliyordu. Kaptan geldi, beriki hiç fütursuz ve cesaretle yaklaştı ona.

— Tahtakurusu herif. İnşallah ilk yattığın kızdan hastalık kaparsın... –Ellerini Bette Davis gibi suratına salladı, kırıtarak yürüyüp gitti.

Kaptan deli gibi olmuştu. Herifi dövemediği için, Texaslı kovboy kanı taşıyordu çünkü.

— Dövemezsin, karı gibi herifi. Eğer bir gün bu Allahın cezası P.....lar, dünyayı istilâ etmezlerse bana da orospu çocuğu demesinler.

Şapkasını yere vurdu. Tozlanan şapkayı verdik, teşekkür etti. Bu olaydan sonra dalga geçtik pilotla her rastlantımızda. O bana göz kırpar ve «Trudy o dergiyi saklıyorum, hatıra olarak.» derdi.

Bazen de iş böyle olmaz, örneğin bir adam gelir yanımıza:

— Miss –der–, yanımdaki şu erkek yolcudan şikâyetçiyim. Elle, dille rahatsız ediyor beni.

Yerini değiştiririz. Adam huzura kavuşur, ama beriki, adama değil bizlere içerler. Kısık sesle fısıldar. «Fahişeler.» Bir şey yapamayız ki. Herif sessiz ve derinden gitmektedir. Biz de rezalet çıkarmayı hiç istemeyiz. Çok nadir olur kadın veya kızın şikâyeti, yanındaki erkekten, ama hemen araya gireriz. Bunda sadece terbiyesizlik ve saygısızlık vardır. Adam genellikle pişman olmuştur. Özür diler. Ama yanındaki erkeğe sulanan homo kadar ahlâksızı yoktur. İğrençtir bu.

Bir keresinde idareye bir formül teklif edecektik. «Homoseksüellere yarım bilet kesmek.» Bu yüzden yerleri belli olur, biz de onları ayırdığımız yerlere oturturuz. Halkın içine karışmamış olurlar. İyi ki teklif etmedik bu formülü idareye. Ağızdan şaka yollu anlattık.

Genç bir genel müdür yardımcısı vardı. Çok tatlı ve pişkin bir adamdı, sohbet esnasında söylemiştik. Önce düşündü, sonra gülerek:

— İflâs ederiz! –dedi–. O kadar çok ki. Sonra beleşçiler de istifade eder bu formülden. Başa çıkamayız. Kızlar siz erkek olan erkeklere dua edin. Tam bilet onların hakkı, siz de bu yüzden iyi para alıyorsunuz. Sonra erkek olan erkekler sizleri yemeğe götürüp eğlendiriyor. Bakın ben Lesbienlere karışıyor muyum.

Sorduk ona, siz ne tipsiniz diye şaka yollu.

— Biliyorsunuz ki karım sizdendi. Hostes. Âşık olduk, sorun ona, ben erkek olan erkeklerdenim. Eğer aksini iddia edeniniz varsa, karımdan izin alır, ispat etmek isterim ona...

Hepimiz gülmekten bayıldık...

Lesbien mi dediydi müdür? Evet Lesbien. Ne demekmiş bu? İnanın bana, uçak hostesi olmadan

haberim bile yoktu bu işlerden. Kadınlar arası seviş-meymiş meğer Lesbien.

— Lütfen çek elini.

— Dur dedim, sana...

— Görürlerse rezil oluruz. Yapma, bırak...

— Kimse karışamaz, kuşkulanmazlar ki.

— Bırak yoksa bağıracağım.

— Sus, karışmam sonra...

— Yapma diyorum. Yalvarırım sabret, eve gi-dince...

Bunlar ne garip konuşmalardı. Sesler arkadan geliyordu. Geceydi, ışıklar kısılmıştı, uzun bir yolday-dık. LA'a gidiyorduk. İki kadınmış meğerse. Biri yaşlı erkeksi, diğeri tam bir genç kız.

Yol boyunca kavga ettiler. Hırıldadılar, kıkırda-dılar, sonra da inip gittiler.

Genellikle erkek olanların yani kendilerini erkek hissedenlerin kılığı şöyledir: Kesik erkek saçı. Ala-garson dediğimiz cinsten... Birlikte sürüdükleri sol-gun ve çekingen, bir de genç kız vardır yanlarında.

Bir diğer cinsler de son derece seksidir. Çok şık giyinirler. Yer dar olmadığı halde, size sürtünür-ler. Gülerler, âdeta sıkıştırırlar sizi.

Bir keresinde böyle birisi karışmıştı hayatımıza. Bakın nasıl olmuştu. «Hosteslerin Hayvanat Bahçe-si» adını taktığımız bir apartmanımız vardı ya. İşte oradaydık o zamanlarda. Bir parti vermişti kızlar. Meslek dışında o kadar çok kimse vardı ki. Bunu da illa bizler istemiştik. Uçaklardan da laflarından da bıkmıştık. Meslek dışında çok kimseler de bizlerle bulunmaktan hoşlanıyorlardı.

Kibar bir kalabalık vardı, çeşitli mesleklerden, toplumun her katından bir sürü insan... Çok eğlen-celi bir partiydi bu...

Yüzme şampiyonu bir kız partinin yıldızlarındandı. Sülün gibi çok güzel bir vücudu vardı. Gretchen-' di adı. Erkekler hep etrafını sarmıştı. Onunla konuşmak güldürmek bir başarıydı o akşam. O da güleç, onurluydu. Saçları gerçek sarının en tatlısındandı. Kadın olsun erkek olsun görünce hayran olunacak bir tipti. Erkeklerin iltifatlarından hoşlanmıyordu. Ona yapılan komplimanlara gülüyor, alay etmiyor, ama lakayt duruyordu.

Partinin sonlarına doğruydu. Mutfağa buz çıkarmaya gitmiştim. O girdi içeri. Bardağına içki doldurmak istiyordu. Yakından ne güzel şeydi yarabbi.

Mutfakta yalnızdık.

— Olimpiyatlara katılmak, oldukça eğlenceli olmalı... -dedim.

O, içkisini hazırlıyordu. Gülümsedi ama konuşmadı.

— Dinlemek isterdim.

— Evet eğlencelidir -diye bana bakmadan konuştu-. Benim için çok büyük bir deneme oldu. Burada mı kalıyorsunuz?

— Evet. Bu hayvanat bahçesine ev diyoruz.

— Tekrar ne zaman uçacaksınız?

— Yarın öğle uçağı ile. Bu gece partiden sonra Rega parkta kalan arkadaşlarımın yanına gideceğim. Gece de kalacağım. Havaalanına yakın da. Hem arada bir, iyi oluyor başka yerde kalmak. Zaman zaman insanın canı değişiklik istiyor, öyle değil mi?

Kız o zaman bana bakıp güldü. Ne güzel gözleri vardı.

— Burası da fena değil, aynı meslekten bir sürü arkadaşlarla aynı yerde kalmak eğlenceli olmalı. Bense Huntington'da kalıyorum. Ada'da. Şehirde de ara-

bam var. Partiden sonra birlikte çıkalım, sizi Rega Park'ta bırakırım. Zaten Expres Way'den gideceğim.

— Ama sizin için çok sapa gelmez mi?

— Olsun, sizi götürürüm, memnun olurum. Söz mü?

— Söz... Teşekkür ederim. Ne zaman gitmek istersiniz?

— Sizin için elverişli ise, bir saat sonra.

— Tamam.

Partiden birlikte çıktık. Kızın Mustang'ına bindik. Midtown Tunnel'dan geçtikten sonra Gretchen, hızı 65 mile çıkardı. Radyoda Long John Lebel vardı. Katolik rahiplerin evlenip evlenmemeleri konusunda konuşup duruyordu. Gretchen'le gülüştük.

— Bana kalırsa kimse evlenmemeli –dedi yüzücü.

— Niye evlenmemeli? –diye sormuş bulundum, gülerek.

— Çok saçma geliyor bana, galiba fazlaca içtim.

Expres Way'den Rega Park'a giden yola saptık. Gretchen benim tarif ettiğim yolu takip ediyordu. Yağmurlu bir geceydi. Islanmıştı yollar. Silecekleri çalıştırdı şampiyon. Karanlık ve yağmur içinde birden yavaşladı, arabayı kenara çekip motoru kesti.

— Ne oldu? –diye sordum.

— Hiç bir şey Trudy.

Direksiyona dayanmış gözleriyle silecekleri seyrediyordu.

— Kendini iyi hissetmiyor musun yoksa? –diye sordum.

Korkulu bir durum yoktu. Ama merakım yerindeydi.

— Galiba hayır –dedi, uzanarak, kucağımdaki silahı tuttu.

— Anlar mısınız derdimi?...

— Neyi? –dedim, hâlâ farkında değildim.

— Bazı şeylere senden değişik bakan birini anlar mısın?

— Trudy, ben senin gibi değilim –dedi, yanıma yaklaşarak yanağımdan öptü. Bir eliyle de göğüslerimi avuçladı.

Şaşırmış, kendime gelmiştim. Nedense olayları kolayca kavrayamazdım. Saftım belki. Hâlâ da öyleyimdir. Şaşkınlıktan bağıramadım.

Birden harekete geçtim. Kurtuldum kollarından, kapıyı açıp çıktım yağmura. Orda durdum dimdik. Islanıyordum ama vız gelirdi.

— Özür dilerim, özür dilerim Trudy... –kapıyı açmış beni çağırıyordu.

— Affet beni. Seni arkadaşının evine götüreyim.

— Hiç beklemezdim bunu senden Gretchen –diye kekeledim.

Çok yalvardı, rica etti, ama dönmedim arabaya. Çantamı verdi; bekledi beni. Radyoda Long John' un sesi vaız veriyordu. «Erkeklerin de hakları vardır. Rahip de olsalar hakları vardır. Elde etmelidirler istedikleri şeyleri...»

— Trudy, özür dilerim, cidden çok üzüldüm, kimseye söyleme, yalvarırım söyleme kimseye...

Utanmıştı zavallı. İnandım pişmanlığına, ama binmedim arabaya. O ıslak gecenin karanlığına daldı.

Bir daha da hiç görmedim onu.

Çok talihliydim. Partiden dönüp şehre giden bir tanıdık araba durdu önümde, bindim, onlar da bir şey sormadılar. Geri dönüp yattım, olayı unutmuş göründüm.

Rachel'in de bir Lesbien'le tanışması daha acayip olmuştu. Uçak New York'tan, Salt Lake City'ye

uçuyormuş. Kadın orta yaşlı ve çok şık bir hanımmış. Bir kadın elbiseleri mağazasının müdürüymüş. Ortakmış da işe. Ticareti çok iyi biliyormuş. Laflamışlar, laf lafı açmış, laf da çantayı. Adresler verilip alınmış. Kadın bizim Rachel'i New York'ta iki hafta sonrasına yemeğe davet etmiş.

Gerçekten iki hafta sonra davetiye gelmiş Rachel adına hava yollarına; bizim tatlı kız da yemeğe gitmiş.

Parti veriyormuş ev sahibi ama sadece 5 kişilik. İki kadın da daveti yapan madamın benzerleri ve sapıkmış. İki de erkek, onlar da o biçimmiş. Yani dört başı mamur bir topluluk, ama herkes kendi cinsini seviyor.

Yemek nefismiş, içkiler içilmiş. Yemekten sonra likör ve kahveler gelmiş, dedikodu kaynatılmış. New York'un siyasetçileri ve sanatkârları üzerine konuşulmuş ve herkesin biçiminden... bahsedilmiş.

Bir saat sonra, ev sahibi kadın herkesi sükûta davet ile bir plak koymuş pikaba, bu müzikle birlikte kalın, büyük bir zarf uzatmış bizim kıza. Rachel açmış, içinden çeşitli fotolar fırlamış dışarı. Kocaman fotoğraflarda ev sahibesinin, değişik kızlarla sevişirken çeşitli pozları varmış. Rachel'in hayreti karşısında «o biçimler» gülmeye başlamış. Kızcağız hiç başını kaldırmadan seyretmiş fotoları. Bir şeyler olacağını da sezmiş. Birden toparlanmış, muzip bir tavır takınmış. Fotoları zarfa koymuş, uzatmış ev sahibesine.

—Artık gitmem gerek –diye konuşmuş–. Geç kaldığım zaman çok kızan bir sevgilim var. Hem de boksördür biraz...

Hemen davranıp paltosunu almış, başıyle kısaca veda edip fırlamış evden. Kapı kapanmış arkasından, Rachel kulak kabartmış geriye.

İçerdekiler şöyle konuşuyorlarmış:

— Kız bizden, anladım bunu. Gene davet edelim.

— Hadi ordan siz de, aptallaşmayın. Ben davet ettim onu. Kız bizimle resmen alay etti, Allah kahretsin, ne talih...

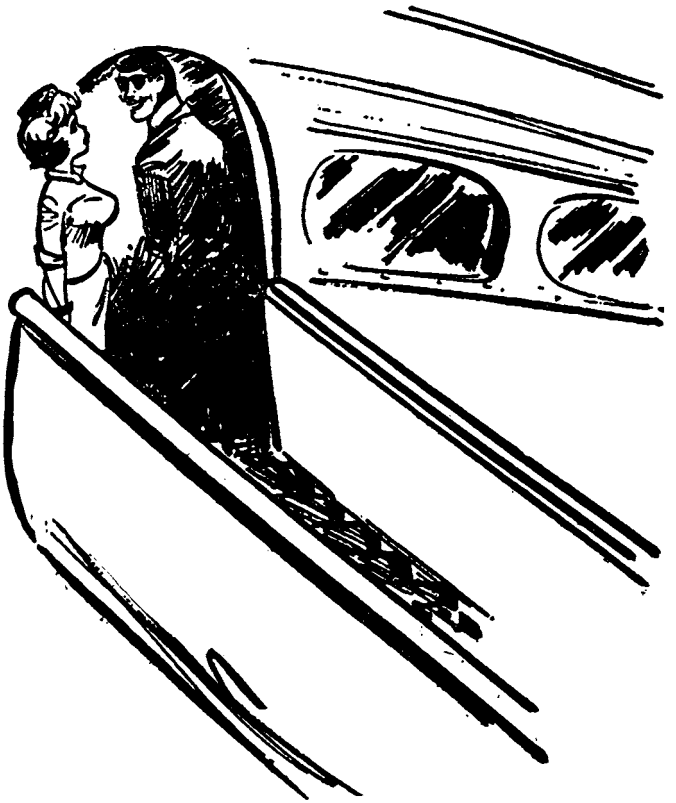
— İnşallah gebe kalır...

Bu son sözü söyleyen bir erkekmiş ama o biçimlerden. Sonra hep birden katıla katıla gülmüşler. Rachel duramamış, kaçmış ordan.

— Sayın yolcularımız... Dikkat, kalkıyoruz. Kemerlerinizi bağlayın, sigaralarınızı söndürün. Teşekkür ederiz... Bu kısmı söyleyemeyiz ki. (Bizi ellemeyin, çimdiklemeyin ve lütfen kusmayın!) Uçak şirketimiz, yolculuğunuzda bizi seçtiğiniz için sizlere teşekkür eder...

BÖLÜM XI

«Senin Artist Olman Gerek, Tatlım»

Bir Hostes ne vakit heyecanlanır bilir misiniz? Fırtınada?... Hayır... Uçağın jeti bozulunca?... Hayır... Biri ölürse uçakta? Hayır... Uçağın yakıtı biterse?... Hayır... Pilot ölürse?... Hayır... Bu hosteslik mesleğinde ne kadar pişerse pişsin insan yalnız uça-

ğa şöhretler binerken heyecanlanır. Diğerleri olağandır bizim için. Kadere inanmışız bir kere. *Que sera sera*. Yani olacak olur... Ama ünlüler öyle mi ya? Mesleğe atılırken onlarla karşılaşmayı hayal edersiniz. Filmlerde görülenlerin dışında onları canlı olarak görmek ne ilginç ne tatlıdır bilseniz.

Genellikle ünlüleri idare etmek zordur. Belki de biz heyecandan zorlarız kendimizi. Hayatları boyunca çevrelerinde her şeyi istemişler, istediklerini de elde etmişlerdir. Bu onlar için çok doğaldır.

Hosteslerin de tuttukları vardır. Birlikte uçtuklarımız içinde beğendiklerimiz, sevdiklerimiz çoktur. İşte bazıları ve fikirlerimiz... Fikirciklerimiz de olabilir...

Betty Davis – Son derece şık bir büyük anne. Patlak gözleri öyle etkilidir ki. Sinemada sanırsınız kendinizi.

Joan Crafford – Biçimsiz dudaklarını göremezsiniz. O Amerikan sinemasının kızıdır. Şahanedir. Hanımefendidir. Güzeldir.

Henry Fonda – Çok iyi huylu, anlayışlıdır. Bir keresinde hostesle evlenmiştir. Belki bundandır anlayışlı oluşu. Belki de Jane Fonda'nın babası oluşundandır.

Jane Fonda – O Fransız rejisörle evlenmeseydi. Hippy olmasaydı. Çıplak resimler çektirmeseydi. Aman bırakalım bunları, Jane şahanedir, bizim neslin kızıdır o. Yaşasın Jane Fonda.

Al Hirt – Kahkaha tufanıdır. Müzik kralıdır. Yemek yemeğe bayılır. Erken servis yaparsanız, saksafonunu alıp çalar size. Bir seferinde içinden geldi. Yol boyunca konser verdi. Bayılırız.

Arthur Godfrey – Yakışıklıdır, pilot kadar bilgisi vardır uçaklar hakkında.

Bob Hope – Ona dünya gülüyor. Amerikan mizahının tek *show man*'idir. Kolay mutlu edilen kişidir. Ne zaman yanından bir hostes geçse sorar. Neden filmlerde oynamıyorsun tatlım?

Van Cliburn – Çok sessiz bir centilmendir.

Lee Marvin – Hizmetiniz için teşekkür eder boyuna. Uçakta içilecek şeyin kökünü kazır her yolculukta. Yanlış anlamayın, sadece süt içer.

Eddy Arnold – Yaşlıların en güzeli. Gençlerin en yaşlısı. Sempatik.

Robert Kennedy – Rahmetli ağabeyisine hiç benzemez. Ama Kennedy'dir. Direkt telefon ister, White House'la konuşmak için.

Jack Jones – Ne iyi insandır. İskambil oynar, iskambil falına bakar; bize çok iyi kısmetler çıkarır falda.

Ford Hines – Aklı azdır. Hosteslerden birini beğenmiş. Kocaman siyah arabasıyle hava meydanından almış, New York'a götürmüş gezdirmiş. Eğilin kulağınıza söyleyeyim. «Hiç bir şey yapmadan koyvermiş»ti...

Joan Rivers – Bu kitabı yazmak için onun kitabından hiç bir şey çalmadık. Ama o isterse bizim bu kitapçıktan istediğini çalabilir. O kadın romancıların sultanıdır.

Duke Ellington – «Size deli gibi âşığız. Konserlerinizi kaçırmak, ölmek demektir.» Ona daima kral servisi yaparız.

Phil Harris – Televizyoncu. Bize yükü olmaz.

Jack Sterlig – Televizyon konuşması yapar. Yıllardır güneşten önce kalkar da televizyona gider. Hep güler yüzlüdür. İnsanı şaşırtır. Ne tontondur.

Skitch Henderson – Televizyon yıldızıdır. Ama pi-

lotmuş önceleri. İnceden alay eder. Kıkır kıkır güler. Efendidir.

Chet Huntley – Öyle TV deki gibi asık suratlı siyasî yorumcu değildir. Hep teşekkür edecek zaman bulur, espri de yapar.

Mike Douglas – Kendini güven içinde hissetmez. Heyecanını belli etmemeye çalışır. Samîmî ve iyi huylu yıldızların başında gelir.

George Hamilton – Sakin sakin oturur, ne verirseniz alır. Varlığından mutluluk duyarız.

Jonathan Winters – Müthiş komiktir. Her seferinde başka bir hikâye anlatır. Bir seyahatte, Wriht devrinin erkek hosteslerinin taklidini yapmıştı da bizi kırıp geçirmişti.

Jack Carson – Film ve TV'deki programına davet eder. İnsanın hiç canı sıkılmaz onunla.

Jack Benny – Sanırım ansiklopediler yetmiş yazarsa da, gerçekten otuz dokuz yaşındadır. Ama kahkaha tufanıdır o.

Phyllis Diller – Yolcular arasında alelâde birini arıyordum. Birden gördüm onu. En şahane encazibelisi oydu.

Mery Griffin – Üstüne yoktur. Lâyık olduğumuz şekilde davranır bizlere. İşimizin zorluğunu takdir eden bir televizyoncudur.

Miss America – Eğer Miss America olmasaydı, hostes olacakmış. Daha doğrusu hostes kalacakmış. Övünç duyarız onunla.

Lucille Ball – Hizmet ettiğim en neşeli insan. Ne kıymetli ne büyük kadın. Ayrıca kızıl saçlarının orjinalliğine hayranım. Dünyaya ispat ettiği yeteneklerinin dışında bir zekâ abidesidir o. Hep Lucille Ball olmak isterdim.

Elizabeth Taylor ve Richard Burton – Onların uçağa

bineceklerini duyduğumda paniğe kapılmıştım. Ne yapacaktım? Nasıl hareket edecektim? Acaba memnun edebilecek miydim? Allahım, inşallah imzalarını istemeye kalkmam. Allahım, üstlerine içki dökmem inşallah. Oysa boşunaymış bunlar. Öyle mükemmel insanlarmış ki... Elizabeth Taylor belki hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Onun güzelliğini anlayabilmek için çok yakından görmeli... Örnek bir çift olarak gözlerimizi kamaştırdılar. Sakince oturdular; özel hiç bir şey istemediler. İmzalarını ve resimlerini arzuladığımızı anlamışlar. Bir kâğıda adlarını yazıp verdiler bize. Kâğıtta yazılanı okuyunca az kalsın bayılacaktım. «Birlikte yolculuk ettiğimiz en hoş hostese» diye yazıyordu O kâğıdı hazine gibi saklıyorum.

Veronica Lake – Sarışın saçını tek gözüyle kapatıp çocuksu konuşmasıyle sarsmıştı Hollywood'u. Bizim gördüğümüz kürk mağazasının sahibi sarışın çok şişman bir hanımdı. İnanamadık.

Susan Hayward – Cin gibi. O ne yetenek, ne romantizm. Şahane elmaslarıyle acele New York'a ulaştı. Filmin açılışına bizi de davet etti. Nezaket, güzellik ve alçak gönüllülük. İşte Susan.

Broderick Crafford – Ben büyük artist diye ona derim. Şakalaşır durur. Filmlerin dışında hep bir senatör havasındadır. Torunu varmış, o da hostesmiş.

Hedy Lamarr – Bir zamanların güzellik ilâhesiydi bu Avusturyalı kadın. Çıplak filmler de çektirmiş ilk önceleri. Tanıdığımızda çok çökmüştü. Kullanılmış bir Rols Roys'e benziyordu.

Zsa Zsa Gabor – Allahım, köpekleri ayrı kendi ayrı coza, ukala ve züppe kart bir karı. Boyuna ko-

ca tavlama peşinde. Köpeklerle düşe kalka onlara benzemiş.

Dany Kaye – Askerlere verdiği turneden dönüyordu. Bizlere iltifat üzerine iltifat yağdırdı. Yahudi'ymiş. Zeki ve çok zeki bir adam. 6 dilde konuşuyormuş.

Sidney Poitier – Ne yakışıklı siyah. Artistliğine artist, nazikliğine nazik, efendiliğine efendi. Sulanan bir arkadaşımızı öylesine kibarlıkla atlattı ki. Hani bir beyaz kızla evleniyordu bir filmde? Onu gören arkadaşa, «O sahneler filmlerde olur» dedi.

Judy Garland – Bizim kuşağın öncesinin çocuk yıldızı ve şarkıcı kızı. Uçağımıza bindiğinde her şeyini yitirmişti. Kocasını, kızını ve sağlığını, en korkuncu servetini de kendisi kullanamıyordu. Ufalmış bitmiş. Eski filmini televizyonda gördüm de ağladım.

James Mason – Ne güzel ingilizce konuşuyor. Tabiî İngiliz de ondan. Muzip de üstelik, bana Amerikan aksanıyle içki ısmarladı. Sonra İspanyol şivesiyle teşekkür etti. İnerken İngiliz centilmeni olarak biraz çapkınca okşadı çenelerimizi. Birlikte film çevirmeği önerdi.

Richard Nixon – Bu adama oyumu vermiştim. Amerika'yı o yönetmeliydi. Hepimizin adını tek tek sordu. Pilotla arkadaşlık etti. Tam siyasetçi. Üstelik karısı ve kızlarıyle de ilgili. Baba olarak da koca olarak da mükemmel. Sevdik, inerken alkışladık onu.

BÖLÜM XII

«Vay Canına! Basın Uçuşu Yapacağız»

«Bildiri:
Direktör Mr. Carlson'dan Hostes Trudy Baker'e. Özel bir ödev. P. R. Dairesinde Mr. Craig'e baş vuru'ması.
Sayı: LKY–76–OORD. Tarih: 8 mayıs....»

Rachel'e aldığım bildiriyi gösterdiğimde, o da, «Ben de aldım» diye, kendisininkini gösterdi. «Ya.. Galiba Huntley Brinkley ve Walter Cronkite'le özel bir konuyu görüşeceğiz.»

— İstersen Dan'i arayalım. Bakalım bu konuda bir fikri var mı? Mr. Craig'i tanıması gerekir bence.

Dan Lindgren'ın numarasını çevirdim. Bu çocuk bizdendi, şirketin Kennedy Airport'taki halkla ilişkiler şubesi şefiydi.

Onunla tanışmamız şöyle olmuştu. Sıcak bir gündü. New York'taydık. Telâşlı ve aceleciydi. Reklam resimleri çekmek için, iki güzel hostes kız arıyordu. Birden bizi gördü, kahvaltı ediyorduk. Bize saldırdı, kahvaltıyı filan yarım bıraktırıp, ortalara attı bizi. Rachel kimliğini istemişti. O da Hava yolları kimlik kartını göstererek poz vermemizi âdeta yalvar yakar istemişti. Razı olduk, acıdık da. Hep birlikte *Arrivals Building*'in önündeki havuzlara geldik. Yalvarmasını beklemeden, ayakkabı ve çorapları çıkarıp havuza girdik, dolaşmaya başladık. Biz sularda gezinirken o da çeşitli açılardan resimlerimizi alıyordu. Fotoğrafın gerekçesi şuymuş: New York'un çok sıcak havasını serinletecek bir resim istenmiş, Dan de bunu düşünmüş. Alan polisi gelinceye dek her şey normal gitmişti. Polis geldi, halkın malı olan havuza insan soktu diye tutukladı Dan'i.

Dan'i dinlemediler bile. «Resim, önem, New York, sıcak ve kızlar» laflarına kulak tıkadılar, merkeze attılar oğlanı. Polisin bu saçma davranışına rağmen, fotoğraflarımız gazeteleri süslemişti. Biz de o gazetelerden çok çok alarak aile ve arkadaşlarımıza postalamıştık.

Bundan sonra ona bir fotoğrafçı vermişlerdi.

Sonny Valano. Birlikte gezer, birlikte otururlardı. Sonny Valano alanın resmî fotoğrafçısı olmuştu sonradan. Telefona da o çıkmıştı, yakışıklı Sonny.

— Sonny sen misin? –diye Rachel sordu.

— Sen kimsin *tatlım*?

— Rachel Jones. Polisten hatırladın mı yakışıklı?

— Ooooh. Tabiî. Nasılsın Rachel?

— İyiyim.

— Memnun oldum. Affedersiniz bir dakika...

Bir an sesler karıştı, Sonny, hattın öbür ucunda geç gelen bir mesaja küfretti. Sonra telefonu alıp:

— Evet, Sally. Ne gibi bir şey istedin?

— Ben Sally değil Rachel Jones'um.

— Ohh. Ya... Nasılsın Rachel?

— İyiyim yakışıklı...

— Güzel... Bir dakika, anlaşamıyoruz..

«Gene gürültüler geldi.» Telefonu ben aldım bu kez.

— Alo Sonny, ben Trudy...

— Kim dediniz?

— Trudy. Trudy Baker. Havuzdaki kızlardan biri.

— Ooo. Evet, nasılsın?

— İyiyim. Boşver bu *hatır sormalara da dinle bizi.*

— Dinliyorum ya tatlım.

— Bırak bu tatlım lafını, vıcık vıcık şeker oldum sanıyorum kendimi. Sonny bak dinle bizi. Basın mensuplarının uçağı için ödevlendirildik. Salı sabahı Mr. Craig diye birisiyle temas edecekmişiz. Bu adamla iş hakkında bilgi verir misin bize?

— Tabiî, sizin isimlerinizi ben verdim onlara. Rachel ve Trudy.

— İsimlerimizi bilmediğin halde nasıl verebilirsin?

— Dosya tutarım da.

— Ooooh...

Sonny tekrar özür dileyip ayrıldı telefondan. Bu kez ben sıkıldım, Rachel aldı almacı.

— Alo, söyle Trudy, özür dilerim...

— Ben Rachel.

— Tamam, anlıyorum.

— Sonny bu uçuş hakkında bize bilgi vermeni rica ederiz. Hem bu Mr. Craig de kim?

— Kızlar affedin. Bana gene iş geldi. Koşmam gerek. Durun size Dan'i veriyorum.

Dan Lindgren almacı alınca meseleyi ona yeni baştan anlattık.

— Dan, Mr. Craig'i soruyoruz. Kim biliyor musun?

— Salağın teki...

— Öyleyse ne diye bizi...

— Adama bir şey çaktırmayın, yanında çalışıyoruz.

— Peki Dan, senin dediğin olsun.

— Dinleyin kızlar. Yeni 747 uçağımızı tanıtmak için Atlanta'ya bir uçuş yapacağız. Uçağı hep gazetecilerle falan dolduracağız. Ziyafet vereceğiz tıka basa. Sonra aynı gece geri getireceğiz. Dert aldık başımıza ama ne dersin. Sonny, bu işe kayrılmanızdan sizin hoşnut kalacağınızı ummuştu.

— Çok iyi. Bizden başka hostes var mı?

— Hayır. Sonny üçüncü kızı da buldu. İsmi Betty O'Riley, tanıyor musunuz acaba?

— Elbette, o da safın biridir.

— Yapmayın yahu. Bu kadar saf arasında ne yapacağız biz?

— Aman Dan, sen de kıza bizim söylediğimizi söyleme.

— Oturttunuz gene.

— Sen nasılsın Dan?

— Berbadım. Sabahın ikisinden beri buradayız. Bir tabur mankenle bir ordu fotoğrafçı var. Çete desek daha iyi. Sütyen reklamı yapıyorlar. Şeffaf oldukları için, gece mehtapta daha iyi görünüyor. Bu gece burada kalmak zorundayım. Bir köpeği meşhur edeceğiz. Kaniş cinsinden sanırım. Yukarda Kulüpte bedava içkiden küp gibi olmuş bir gazeteci var. Haber ajansından. Uçağı ertelendiği için, Amerikan Cumhurbaşkanını değiştirtecek. Sonny de, emekliye ayrılan bir kaptan pilotun onuruna ziyafet verecek.

— Şu Craig'den bahsetsek biraz da?...

— Patronumuz John Craig karısını karşılamak üzere gelecek. Hafta sonunda Los Angeles'e gidiyorlar. Allah kahretsin, herifin suratını hiç görmek istemiyorum.

— Neden, çok mu sert?

— Aksine, sulu be. Gelince sırtıma vuracak. Puro verecek, ailemin hatırını soracak. Bir sürü de ukalalık, Allah kolaylık versin.

— Hoşça kal Dan. Teşekkürler.

— Başarılar kızlar.

John Craig'i randevu verdiğimiz sabah gördük. Hastalıklı bir görünüşü vardı adamın. Sonradan görmelerdendi. Giyimi öyle sallapatiydi ki. Tam ne oldum delisi. Kızlardan hoşlandığını söyledi bize. Konuşması da sıkıntılıydı. Konuşmadan nefes alıyor, bekliyor, sonra önemli bir şey diyecekmiş gibi söze giriyordu. Hatta basit bir merhaba için bile düşünüyordu uzun uzun.

— Merhaba Mr. Craig -dedik yanına gidip.

— Merhaba kızlar. Gazetede resminizi gördüm, basın uçuşu için uygun olacağınızı düşündüm. Güzel hostesler bende daima hayranlık uyandırır.

— Fakat, Sonny bize dedi ki...

— Ah, evet iyi çocuktur Sonny. Evet nerde kalmıştık. On dakikaya kadar. Mr. Looms'la buluşacağız. Bizim halkla ilişkiler müdürüdür o. İlk basın uçuşu olduğu için titiz davranıyor. Bundan önce havacılıkla ilgisi yokmuş. Geçen 7 yılda sekiz ayrı şirkette çalışmış. Bu oldukça hoş tabiî.

İyi hoş ama bize iyi görünmedi bu bilgiler. Basının büyük şöhretlerine hizmet etmek zordu biraz. Heyecanlıydık. Çok iyi servis için kati emir verilmişti. Böylesine bir hizmetin sonunda beklediğimiz bir şey de yoktu, ama biz ümitli ve nikbindik.

Toplantı Mr. Looms'un çok geniş odasında oldu. Yerdeki halılar kalın ve tüylüydü. Masa şahane, iskemleler pırıl pırıldı. Baş tarafta kocaman balon kafalı kızıl saçlı bir adam vardı. Yüzünde zoraki bir gülücükle bize bakıyordu. Tıpkı evlenme memurlarına benziyor desem anlarsınız. Bizden başkaları da içeri dolmaya başlamıştı.

Dan Lindgren, Sonny Valano, John Craig, ve Puerto Rico şubesinin kadın memurları. Looms, iskemlesinden hafifçe arkasına dönmüştü. Herkes sustuğunda arkasını dönüp bekledi, sonra da yüzünü anî döndürdü bize, yumruğunu masaya vurdu:

— Bir meseleyi halletmemiz gerek –diye başladı.

Ses tonundan çok sinirli olduğunu anlamıştık. Ne garip bir başlangıçtı.

— Gelecek pazara mükemmel bir uçuş istiyorum. Hepimizin iyi çalışması gerek. Çok üstün ve başarılı olmak gerek. Hiç bir yanlışlık ve özür istemem. Anladınız mı?

Kafalar, evet anlamında sallanmıştı.

— Bu uçağı gerçekten satacağız. Atlanta sade-

ce bir başlangıç. Çok geçmeden bütün sahil şehirlerine satılacak.

Çok iri bir herif önce homurdandı, sonra konuştu. Bu herhalde kendi adamı olacaktı. Kırmızı mendile sümkürerek hırıltılı bir sesle:

— Efendim –dedi–, bu uçak hiç bir zaman sahilden sahile uçamaz. O güçte değil. Olamaz... Zaten bu amaçla da yapılmadı.

Looms kendisinden aşağı bir rütbedeki iriyarı herifin sözlerini önemsememişti. Yumruğunu gene masaya vurup herifi susturdu.

— Scotty, lütfen projemizi mahvetmeye çalışma.

— Ama, bir 727 için sahilden sahile uçmak imkânsızdır. Hem de pek saçmadır üstelik.

— Allah cezanı versin! diye Looms haykırdı–. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bundan daha olumlu düşüneni istiyorum.

— Bana göre öyle –dedi iriyarı Scotty ve arkasına kaykıldı.

— Ne diyordum. Ha.. Uçuş esnasında hiç toleransım yoktur. Bu koca projenin, eksiksiz ve başarılı olmasını istiyorum. Lekesiz, pırıl pırıl bir proje olmalı bu. Tamam mı?

Scotty'den başka herkes düşünceliydi. O, hayır anlamında çıkardığı kocaman, kıpkırmızı mendiline sümkürüp mendili cebine koydu. Mr. Craig elini kaldırdı. Yüzünde saçma sapan bir gülümseme vardı.

— Mr. Looms, bu proje üzerinde çok düşündüm. Hatta hafta sonunda ailemle olduğum vakitleri de buna harcadım. Başarının anahtarı sizin elinizde. Biraz dikkatli çalışırsanız her şey olur. Senin liderliğine ihtiyacım var.

— Benim de düşüncem bu.

Looms heyecanlanmış, gururlanmıştı. Patron bile ona yağ çekiyordu ya.

— Benim düşünce tarzım bu. Beni anladığına memnunum John.

— Evet sen haklısın Looms –deyip onu yine yağladı patron.

Scotty yapması gereken işler olduğunu bildirdikten sonra kalkıp gitti. Looms onu gözleriyle takip etti çıkıncaya dek. Bir ara Dan Lindgren bana eğilip fısıldadı:

— Bu Scotty hava yollarının en zeki adamıdır. Looms nefret eder ondan –dedi.

Looms bize dönüp baktı, anlamadı bir şey. Kesmiştik lafı. Ayağa kalkıp o da konuştu sertçe.

— Benim hayvan ve çok kaba biri olduğumu sanıyorsunuz. Evet öyleyimdir. Ama etrafımdakileri kullanmasını da bilirim. Nereye gittiysem böyle davrandım. Sorumluluğunu üzerime aldığımdan bu uçuş çok başarılı olacak –dedi.

Craig toplantıyı sona erdiren bir jestle ayağa kalktı:

Hepinize teşekkür ederim. Sizleri bulduğum için çok talihli sayılırım. Pazar günü onlara hadlerini bildireceğiz.

Herkes mutluydu, özellikle Looms. Liderlik lafından çok hoşlanmıştı. Craig de hoşlanmıştı Looms'tan. Hepimiz cıvıldayarak dışarı çıkarken konuşmaya, puro ikram edip çakmak yakmak yarışına girdiler.

Pazar günü oldu. Uçağımız öğle üzeri Kennedy havaalanından kalkacaktı. Onda alana vardık. Personel listesinden kontrolumuzu yaptırdıktan sonra, salona geçtik. İçerisi çok kalabalıktı. Kimler vardı acaba? Tanıştırılmamıştık ki. Sonny, *Yoshika-Mat*

marka fotoğraf makinesi boynunda asılı, duvara yaslanmış, kederli kederli bakıyordu kalabalığa.

Yanına gittik, bizi görünce neşelendi:

— Kuzum Dan. Nedir bu uçak satmak lafları, ne yapıyoruz?

— Uçak filan sattığımız yok. Looms'un laf sürçmesi. Herif uçak seferini satış yapıp çıktı. Sahilden sahile diye bir şey duymuş patrondan, onu yağlıyor. Herif hiç bir yerde dikiş tutturamamış. Bırakın da olayları, yaşamaya bakın.

Yaşadık da.

Ortalık insanla doluydu. Sabahın bu saatinde portatif barın etrafında çeken çekene idi. Rachel hayretle baktı onlara.

— Aman Allahım, gazeteciler erkenden gelmişler buraya, hem de içmeye başlamışlar.

Sonny afalladı:

— Ne gazetecisi tatlım. *Porto Rico*'lu onlar. Gazeteci beyler ancak bir saat sonra burda olurlar.

Mr. Looms'u gördük, selâmlaştık. Süklüm püklüm bir hali vardı. Yanında durduğu adam bizim hava yollarının genel müdürü Mr. Lincoln'e benziyordu. Soracaktık ki, Sonny tısladı.

— Şuna bakın, Mr. Lincoln'e nasıl dalkavukluk ediyor.

Herif duymuş gibi dönüp bize doğru geldi, sallanıyordu, her halde içkilidir dedik içimizden.

— Ben halkla ilişkiler müdürü Looms, geçen haftaki toplantıdan sonra sizinle buluşamadım. Kusura bakmayın. Bu basın uçuşu için sizi seçmeme sevindiniz her halde.

— Buraya bizi kimin seçtiğini bir öğrensek? –dedi Rachel.

— Tabiî ben –dedi Looms, kasılarak.

— Demek biz yanlış işittik. Sanıyorduk ki, Mr. Craig ya da Mr. Lincoln istedi bizi.

Bozuldu ama farkettirmedi.

— O, ya da bu. Gerisindeki karar benim.

— Tabiî, sevindik –dedim.

— Bakın kızlar, siz benim yanımdan ayrılmayın, gerisi kolay. Her şey mükemmel olacak.

— Oh, tabiî Mr. Looms.

Bu arada basın mensupları da gelmişler, bara yürümüşlerdi. Bar bir anda istilâ edildi, içkiler su gibi akmaya başladı. Looms biraz beride çene çalıyor, Mr. Lincoln'un yanından fazla uzaklaşamıyordu. Gözü hep ondaydı. Biz de baktık yeni gelenlere, hep yabancıydı. Tanıdık filan hiç yoktu aralarında. Dan'e başvurduk.

Dan bu işlere pek kızdığından öfkeliydi:

— Nerden tanıyacaksınız bunları. Gazeteci değil bunlar, koçancı. Ver parayı istediğini yazsınlar. Ben bunların yüzünden ayrıldım basından. Mr. Craig, ya çok yeteneksiz ya da hinoğlu hin. «Pastacılık dergisi», «Ev kadını», «Kooperatifler Dergisi», «Millî dergi» gibi abonecileri çağırır böyle işlere. Televizyoncu olarak, NBC ve CBC ya da ABC istasyon şeflerini, rejisörlerini çağırmaz. Gelenler ya makiyajcıdır, ya da ışıkçı. Günlük gazetelerden de yalnız sarhoşları çağırır. Bugün bir yanlışlık olmuş,haftalık «New Jersey» dergisinin sekreterini çağırmış. Şaşıracak adamı görünce. Bir oyun bu, çocuklar. Looms tam ona göre bir herif.

— Sonra iş ne olur? –diye sordu Rachel.

— Ne olacak. Ne gazetelerde ne de dergilerde haber çıkmaz. Ayrıca TV ve Radyo da bahsetmez. Bozulurlar ama, çaktırmazlar.

— Bu kadar saçmalık için ne para sarfediliyor Sonny?

— Elli ya da altmış bin dolar. Boş verin de keyfedin. Böyle dangalaklar idare ediyor bizi. Sarhoş olunca ya dek sabredin, sonra siz de dalganıza bakın.

— Pis bir iş. Hayatımızı başka şekilde yaşamak isterdik.

— Bu ruh hastası olan Looms'dan başkası yönetmeli bu işleri. Eski genel müdür devrinde şahane olur, hep seçme kimseler gelirdi. Boş verin kızlar, dertlendirmeyin beni.

Salon yükünü almıştı. Millet eline içkilerini almış sululanıyor, kadeh tokuşturuyor, birbirlerine söyleyecekleri çok şeyler varmış gibi, boyuna laflıyorlardı.

Bir ara Looms yakın bir masaya fırlayınca herkes sustu. Ellerini havaya kaldırıp bağırırken bir yandan da gözucuyle genel müdüre bakıyordu.

— Susun, susun lütfen...

— Sustuk be. Hey ordaki, Atlanta'da paltoya ihtiyaç var mı? –diye bir sarhoş homurdandı.

Afalladı enayi. Etrafa baktı. Sonny tadını çıkararak fısladı:

— Evet, herkes palto alabilir.

— Ulan inek! niye daha önce söylemedin? Evden geliyoruz, evim benim tam 140 mil ötede.

— Yuuuuhhh...

Arkalardan birisi çekmişti bu yuhu. Ama yerine oturttular.

— Arkadaşlar –diye söze devam ederek yuhu unutturdu Looms.

— ...Arkadaşlar. Büyük kuşa binme zamanı geldi.

Bu espriye kimse gülmedi. Öksürdü:

— Evet, dediğim gibi, şimdi 727'ye binip, Atlanta'ya gitmek üzere yerlerimizi alalım. Hazır mısınız?

Kimse tınlamadı herifi. Buna çok bozularak masadan indi; doğru genel müdüre koştu. Önünde eğilip emrini bekledi.

— Evet, Mr. Looms, gitmeye hazır olalım. Oldukça yeknesak bir topluluk ama –diye söylendi Mr. Looms, gözucuyle Craig'e bakarak.

Craig de gülümseyerek yaklaştı.

— Ben çağırdım bunları, bir itirazınız mı var Mr. Lincoln?

— Burda şöhretli gazeteci de yok, radyocu da. Bunlar sadece kalabalık, sanırım sizin haberiniz olmadı Mr. Craig? –dedi.

Looms, Craig'in yanına geldi. Şaşkındı; nasıl davranacağını bilmeden biz de yürümeye başladık.

Uçakta herkes yerini güç aldı, çünkü herkes sarhoştu. Biz ödevimizi yaptık, hepsini yerlerine oturttuk. Yer kavgalarına engel olduk. Kemerlerini bağlattık. Özel uçuş konuşmamızı yaptık. Sigaraları pek söndürtemedik. Boyuna ihtar ettik, en sonunda vazgeçtik. Arka sıraya yerlerimize geçip oturduk. Motorlar çalıştı. Uçak kalktı, havalandık. Işıklar yandı, millet kemerleri çıkarıp ortalıkta dolaşmaya başladı. Ne istediği belli olmayan bir sürü sarhoş kadın ve erkek uçağın içinde dolaşıyordu.

İçlerinden biri uçağın sol tarafına ait bir laf etti, millet sola üşüştü. Denge bozuldu. Uçak sallanmaya başladı. Milleti yerlerine zor oturttuk. Biraz sonra, yine kalkarak sağa sola biriktiler, öne arkaya gidip konuştular. Pilot da boş vermiş, uçağı kendi haline bırakmıştı. Bunun üzerine korktular da yerlerine geçtiler.

Boyuna içki, yiyecek istiyor, tıkındıkça tıkınıyor ve helâya girmek için sıra bekliyorlardı. Bir ara bir kız, arkaya dibe çömelmiş ve... etmişti. Islaktı yerler, bu rezile ne yapacağımızı şaşırmıştık. Basın uçuşunda demek ki uçağın içine etmek de vardı. Looms mütemadiyen mutfakta başımıza dikilip saçma sapan içki siparişleri veriyordu. O sırada kolundan tutarak geriye götürdüm, şansım yaverdi, bir kadın arkaya dönmüş, yerlere kusuyordu. Looms şaşırdı.

— Miss, burası tuvalet değil.

— Biliyorum serseri, çekil ordan, kadınlara tuvalette bakılmaz, seni şikâyet edeceğim –diyordu çok sarhoşlayan kadın.

— Miss, burası tuvalet değil ki, kâğıt torbaya kusun hiç değilse.

— Öf be, değilse değil, o içerdeki herif bir saattir çıkmazsa, senin çantana bile kusarım.

Looms kaçtı, bir daha da mutfağa yanaşmadı. Kaçıp giderken seslendim arkasından:

— Biraz da bu sarhoş kadınlarla uğraşın.

Betty O'Riley'se pek hoşlanmıştı bu basın uçuşundan. Manken olan sevgilisi onu salıvermemiş. Son dakikaya kadar yatakta imişler. Aceleyle en son anda yetişmiş uçağa. İçki ve yiyecek servisi yaparken, dokunulmadık yeri kalmamıştı. Göğüsleri, kalçası kesin olarak çürük içindeydi. O, hayatından ve mıncıklanmaktan memnundu.

Sonny boyuna resim çekiyordu. Boyuna flaşı parlıyordu.

— Kolay gelsin, bir içki vereyim mi Sonny!...

— İstemem. Yanaş da kulağına bir şey söyleyeyim.

— Dinliyorum Sonny.

— Makinede film yok. Unutmuşum, ama bu çok zevkli. Atlanta'da alıp dönüşte çekeceğim.

— Peki resimleri isterlerse, özellikle patron?

— İsteyemez. Porto Ricolu siyah kadınlarla sarmaş dolaş pozlarını karısının görmesinden korkar. Vergi dolayısıyle malını karısı üzerine çevirmiştir. Uçak şirketindeki hisseleri bile karısınındır.

Atlanta'ya indik birkaç saat sonra. Pırıl pırıl yeni arabalar bizleri ve sarhoşları aldı, doğruca ünlü Atlanta oteline gittik.

Nefis bir salon ve salonda kocaman süslü bir masa... Yemekte yanımıza oturan armut kafalı bir adam, patates püresinin içine kafasını sokarak uyudu. Zilzurna sarhoştu. Diğer sarhoşların da yiyecek halleri yoktu. Hepsi yıkılıp kaldılar sağda solda.

Kadınlar da ayrı bir âlemdi. Makiyajcılar bitkindi. Peruklar çıkarılınca o uyuz saçlar çıktı ortaya. Suratlardan boya akınca bütün o otuzluk ablalar gerçek yaşları olan altmışlık halleriyle göründüler. Yaşlılık yıktı onları. Uyuyakaldı çoğu. İçkiyle başı hoş olanlar, erkeklerle kucak kucağa idiler.

Bir ara, kaptan pilota rica ettim, o da uçağı yıkattı. Zira dönüşte, kokudan servis yapamazdık. Kaptan bizden utandı da kaçtı yanımızdan. Ama gazeteci ve TV'ci bayanlar utanmadan uçağa ettiler küçük çişlerini.

Yemek sonunda ayakta kalanlar, Mr. Lincoln, Rachel, ben, Dan ve Sonny idik. Kaptanla yardımcılarıysa, Porto Ricolu kızlarla dalgada idiler.

Yemek sona erince Mr. Looms güçbelâ kalktı, hiç laf edemeden yanındakinin üzerine yıkılıp kaldı. Mr. Lincoln'un emriyle davetlilerle bir gece kulübüne gittik.

Burada çok güzel egzotik danslar yapılıyordu.

Dansözler, şarkıcılar hepsi numaralarını sundu. Mr. Craig bir komik herife 50 dolar tosladı. O komik de havayolları hakkında en beylik hikâyeleri anlatıp güldürdü herkesi.

Kadınlardan biri de strip-tease yaptı. Tam çıplak olacakken diğer gazeteciler onu alıp kaçırdılar. Kozmetikler mecmuasından gelen kadınsa kusmuştu. Looms peyda oldu birden, içki ve servisin berbatlığından söz ediyordu. Hemen araya girdik. O da çabucak kayboldu.

Biz gırgırımızı geçiyorduk. Yemekte ve kulüpte epey ağırlandık. Dan ve Sonny bize efendice kavalyelik ettiler. Bir ara kafayı bozdum, Rachel'e eğilip:

— Şu, bizim Mr. Lincoln, efendi bir adam. Onunla dans edeceğim.

— Hadi canım sen de! –dedi Rachel.

— Göreceksin, bak! –deyip kalktım.

Sallanmadan gittim yanına. Genel müdürüm beni yeni görüyormuş gibi hafifçe gülümsedi. Ona reverans yaptım. Adam şaşırdı, reddedecek sandım.

— Affedersiniz Genel Müdür cenapları... –dedim.

— Buyurun Miss Baker... –deyince şaşırdım.

Bozulmamak için Texas şivemi kullandım. Biraz da içkili pozu yapıp:

— Haydi, müdür bebeğim, gel seninle dans edelim... –dedim.

Mr. Lincoln babacanmış. Gülümsedi. Nefis bir vals çıkardık onunla. Şansımız yaver gitmiş, ağır parçalar çalmıştı orkestra. Sonradan bu rastlantının Rachel tarafından yaratıldığını öğrendim de sevindim. Ama adamın, adımı nerden bildiğini de çıkartamadık.

Eğlenceyi biz bitirdik. Davetlileri yerlerden, tu-

valetlerden ve bahçelerden topladık. Lüks, güzel arabalarımıza binip alana geldik. Uçağımıza yetiştik. Oh Allahım, dünya varmış. Bazıları nasıl uçaktan inince dua ederlerse, biz de, uçağa kavuştuğumuz için dua ediyorduk. Bizim işimiz ve mekânımız oydu.

Millet bindi. Kayışları kolay bağladık, sızmıştı hepsi. Dan saydı herkesi. Bir kişi eksikti. Araştırdık. Magazinci kadınlardan birinin kızıydı bu. Kadın, başka bir kadınla ilgiliydi. Lesbiendi sanırım. Aşk yapıyorlardı. Kızının kayboluşuna aldırmıyordu.

Deli gibi aradık onu. Dan kızı terminalde buldu. İçki barının arkasında sızıp kalmış. Kızı kucaklayıp getirdi. Anasının yanına koydu. Havalandık. Kadınla öteki kadın, TV ile Basın, aşk yapıyorlardı aleni. Millet sızdığı için kimse yerinden kalkıp bu rezaleti görmüyordu. Mr. Looms geldi bir defasında. Görünce kaçtı. Betty O'Riley'se Mr. Looms'un omzuna başını koymuş horulduyordu. Craig'se cin gibiydi ve Sonny ve Dan'la gevezelik ediyor ve servis gerekiyorsa yardım ediyorduk. Sarhoş kız ayıldıkça anasına küfrediyordu.

— Anne senden nefret ediyorum. Sen bir orospusun...

Yine dalıyor ve kusuyor, sonra yine annesine küfrediyordu. Kadınsa koklaşıyordu yanındaki TV'ci kadınla.

Alanımıza işte böyle indik. Oh yarabbi. İş bitince ne iyiymiş dünya. Bizi bekleyen arabalara atmak üzre kâğıtları filan hazırladık. Bu insan sürüsünü Looms'a teslim edebilirdik. Craig gene cin gibiydi. Mr. Lincoln acele ile kaçtı. Bize teşekkür etti tabiî.

Rachel'le taksiye binip gidecektik, servis arabasını bekleyemezdik çünkü. Dan ve Sonny'ye teşekkür

ettik. Onlar da uyumaya gittiler. Alanda ilerlerken Looms koştu arkamızdan. Onun Betty O'Riley'le iş pişirdiklerini, kaçacaklarını sanıyorduk. Looms'sa ardımızdan yetişip bizi durdurdu:

— Kızlar. Durun hele, bekleyin. Sizin eve gideceğiz. Craig de beraber. Orda toplanıp, bu basın uçuşunun analizini yapacağız. Hep beraber. Önemini anlatacağım size bunun.

— Mersi Mr. Looms. Yorgunuz, önemli hiç bir şey dinleyemeyiz. İsterseniz size rapor verelim, ama bırakın da uyuyalım.

— Bakın, Craig'le birlikte bir yere gideriz, bu birlikte bulunmamız size çok faydalı olur. Bundan sonraki uçuşlarda yine sizleri alırım. Müdür yardımcısı olarak size çok yardımım dokunur. Unutmayın, Craig de patron.

— Bırakın şu pezevenkliği. Biz fahişe değil, hostesiz.

Donakaldı Looms. Craig de yetişti arkasından. Birden cin gibi anladı durumu. O hastalıklı herif kızarak:

— Bakın Looms –dedi–. Bu kızlar en iyi hosteslerimiz. Onlara sulanmayı bırakın da yarın yeni bir iş arayın kendinize. Referansınızı iyi yazarım. Zamparıları da sevmem.

— İyi geceler Mr. Craig... –deyip evimize döndük.

BÖLÜM XIII

«Ne Olur, Başka Basın Uçuşu Teklif Etmeyin Bize.»

«Bildiri:

Müdür Mr. Carlson'dan Miss T. Baker'e özel bir ödev.

...Satış Bölümü'nde Mr. Fowler'e başvurulması. Tarih: 11 Haziran... sayı: KLM-OOT. L345»

Rachel de aynı gün, benim gibi bir bildiri daha almıştı. Birlikte bayan Carlson'u görmeye gittik.

— Kutlarız kızlar. Artık ünlü oldunuz, bakıyorum..

— Önemli olan, bizleri üne kavuşturan firmamızın oluşu –dedim. Hoşlandı bundan. Önündeki dosyayı karıştırdı.

— Dan'a ve Sonny'ye göre ikinizin uçtuğu basın uçuşu şimdiye dek olanların en başarılısı. Bu ikinci ödev için, gene sizleri önerdi.

— Yoksa gene gazeteciler mi? –dedim endişeli.

— Basın uçuşu mu yoksa? –diye Rachel duraksadı.

— Hayır, değil. Bakın, bu ödevi istemiyorsanız eğer, silerim adınızı listeden.

Suratı da asılmıştı Bayan Carlson'un. Sustuğumuzu görünce devam etti:

— Bu ödevi isteyen, düzinelerle kız var. Her gün başvuranlara cevap vermekten usandım. Galiba siz ödevin ne olduğunu da bilmiyorsunuz henüz?

— Öğrenmek isterdik –dedi Rachel.

— TV'de ve Radyoda konuşacak iki hostes kız istediler.

Rachel'le bakıştık, hoşumuza gitti bu iş. Asıl istediğimiz, TV stüdyosunu ve Radyoyu görmekti.

— Miss Carlson, biz böyle işlere bayılıyoruz. Hele firmamızın reklamı içinse bu, her şeye razıyız.

Güldü o zaman bu kart karı. Bizi aslanın ağzına attığı inancı içinde, konuştu bu kez de:

— Hah şöyle, yola gelin. Satış Bölümü'nde Mr. Fowler'i göreceksiniz. Büyük bir program peşindeymiş. Bu programın bir kısmında hostesler, radyo ve TV'de konuşma yapacaklarmış. Sonny sizi ilginç bulup önermiş.

— Teklif hoşumuza gitti –dedim–. Peki, yalnız ikimiz mi olacağız bu programda?

— Hayır. İdare başka bir kızı da aday göstermiş. Betty O'Riley isminde. Sizinle birlikte o da çalışmış basın uçuşunda. İşte bu kız katılacak sizinle birlikte programa.

Cevap vermedik, sus pus olduk.

— Ne o, kızlar? Betty'nin gelmesi hoşunuza gitmedi mi? Aslında iyi bir kızmış, telefonda sizi çok beğendiğini söyledi bana.

— Betty iyi bir insan, biz de onu beğeniriz –dedi Rachel.

Verilen saatte Mr. Fowler'i gördük, o da bizim hevesli olduğumuzu anlayınca hoşlandı, memnun oldu:

— Kızlar, TV programı çok önemlidir. Unutmayın sakın, göründüğünüz gibi olun.

Bize sigara ikram edip gülerek devam etti:

— Bakın kızlar, programın adı «The Big Wilson» şov'u.

— Tabiî biliyoruz... –dedik–. Erken kalktığımız sabahları bizi hep eğlendirir, iyi komedyendir.

— Aynı zamanda mükemmel bir insandır. Sizin konuşmanız ve takdiminiz cuma sabahına ayarlandı. Canlı yayın olacak. Saat dokuzla on arası orda olun, izinleriniz de verilmiştir. Miss Betty O'Riley de sizinle olacak, tanıyorsunuz değil mi?

— Tanıyoruz. Arkadaşımız –dedik.

Mr. Fowler program hakkında bizi aydınlattı. Havayolları için dolaylı da olsa nefis bir reklamdı. Ona veda edip ayrıldık.

Yolda giderken Rachel'le konuşuyorduk:

— Bu Betty'nin asıl ismini söylesek Big Wilson'a nasıl olur?

— A, deli misin Trudy, koca memeli nasıl deriz kıza?

— Ama bu onun lakabı, aramızda, herkes onu öyle biliyor.

— Olmaz, rezil oluruz sonra. O Mr. Wilson'un bileceği bir şey.

İki genç kız ne yapar, deli dolu konuştuk. Sandviçlerimizi yedik. Evimize geldik, TV'yi açtık. Yataklarımıza girdik, seyrederken seyrederken uyumuşuz.

Tam vaktinde gelmiştik söylenilen yere. Bizi kapıda TV program müdürü Frank Deveau karşılamıştı. İçeri girdik ki Betty orda. Yerleşmiş, soyunmuş, viskisini yudumlayıp sigarasını tüttürüyordu. Anlaşılan Frank'la kaynaşıvermişti.

Etrafımıza bakındık. Big Wilson ortalıklarda yoktu. Kameralar, ışıklar, halk ve teknisyenler hazırdı.

— Big Wilson nerelerde? -diye kahvelerimizi içerken sorduk.

— Radyoda haberler var. O da yürüyüşe çıktı. Hiç kendisini görmediniz mi?

— Hayır, yolda gelirken konuşuyorduk. Şöyle böyle tanıyoruz onu. Boy bir altmış beş ve kilo ise elli.

Gülümsedi Mr. Frank Deveau.

— Nerden bildiniz?

— Canım sabahları programda görüyoruz. Yalnız Big adının komik olsun diye ona verildiğini sanıyorduk. Öyle mi?

— Evet öyle. Bu ufacık adama heybetli (Big) Wilson deyince, herkes peşinen gülüyor.

O sırada program mühendisi Jerry Schneyer diye birini tanıttılar bize. Betty koca memelerini hoplatıp bir yanaştı ki adamcağıza, biz şaşırdık adamın yerine. Betty cilve kırıyordu:

— Aman bu çok ışık da niye? Bu makineler, kordonlar karmakarışık. Uçaktan daha zor işiniz. Of, ne kadar çok düğme bu. Yandınız. Siz önemli bir iş yapıyorsunuz Jerry.

Adam başını kaldırıp Betty'yi süzdü:

— Benim bir şey yaptığım yok. Her şeyi içerden yönetirler. Halkın ilgisini çekeyim diye de beni buraya koydular. Figüran gibi... –dedi, başını önüne eğip, işine daldı.

Betty, sadece omzunu silkip eski adamı Frank'a döndü yine:

— Aman allahım! Mr. Deveau, gerçekten çok garip çok da güzel. Böyle bir şey bilmiyordum. Ne tatlı değil mi?

Betty'nin neyi bilmediğini biz de bilmiyorduk. Frank da sinsice güldü, bize gizlice göz kırpıp, «Arkadaşınızın ne mal olduğunu anladım» gibilerden.

Uzaktan yönetilen yayın 3 duvarlı portatif bir odadan yapılıyordu.

Aletler ve makineler hazırdı. Derken ışıklar yandı. Millet konuşmayı kesti. Rejisörler emir verdi. Herkes yerini aldı. Kalabalıktan sesler geldi.

— Hey Biggie!

— Biggie nerdesin?

Biz kalabalığı araştırırken, yandan iriyarı, tatlı bir adam çıktı ortaya, platforma ilerledi. Piyanoya oturdu, çaldı. Millet alkışlıyordu. Demek Big Wilson buydu. Birkaç nota çaldı, ilk reklamını yaptı: Şaraptı bu. Şişe ve içkiler vardı yanında. Bir ara ekranda onlar görünüp kayboldu. Sonra Big Wilson şarkısına devam etti. İlk lafı da bize attı:

— Bayanlar, baylar. Sevgili müdürümüz Deveau'yu kaybediyoruz. Kendisi havayollarında çalışacak. Zira iki güzel hostesle konuşup müracaatını

yapıyor herhalde. Frank'ın havayollarında çalışmasını isteyenler ellerini kaldırsınlar. Yok mu? Frank bravo, kazandın, işine devam et. O ne, başka bir hostes hanım daha var orda?

Kameralar bize dönmüştü. Işıktan göremiyorduk etrafı, Big Wilson'ın sesini duyuyorduk yalnız.

— İşte bu sarışın, Hostesimiz. Adınız? kaç yıldır çalışıyorsunuz?

Heyecanla fırladım ayağa.

— Kalkmayın, oturun da oradan konuşalım.

— Adım Trudy Baker. Henüz iki yıllığım.

— Siz esmer güzeli. İsminiz?

— Benimki Rachel Jones. Ben de öyle, iki yıllığım.

— Size gelince, siz tatlı kumral ve bir buçuk hostesimiz?

Millet kırıldı gülmekten.

— Ben Betty O'Riley. Ben de o kadarım.

Big Wilson bal alacak çiçeği bulmuştu bir anda:

— Siz o kadar değil, biraz fazlasınız. Ben sizin en çok sevdiğiniz şeyi biliyorum: Süt değil mi?,

— Aaa. Evet. Nerden bildiniz?

— Siz bizzat süt reklamı için, bir saat isteyebilirsiniz TV'den. İlk müşterileriniz de, reklam ettiğiniz sütü hemen alırlar.

— Ben inek sütü severim. Kendim de...

Yıldırım gibi sözü aldı Wilson. Zeki, cin gibi adamdı.

— Kendiniz de kendi sütünüzden içersiniz, bu da sizi besler.

Yıkılıyordu stüdyo, kimbilir TV başındakiler ne haldeydi. Her halde, bu memelere, bu akla tüm ülke gülüyordu.

— Siz neyi seversiniz bayan Trudy?

— Texas'lıyım ben. Bizon ve biftek, yanında en sertinden viski.

— Korktum, kovboy kızı ne olacak. At yerine uçağa biniyor. Ama bu tatlı sarışının içinde bulunduğu uçakta uçmak isterim.

Bizim firma için nefis bir reklam olmuştu. Craig seyrediyorsa neşesinden dört köşe olmuştur.

— Sizin sevdiğiniz, bayan Jones?

— Ben orta Amerikalıyım. Orta batıdan. Sucuk, bira ve şarkı severim.

— Çok güzel, o halde sevdiğiniz şarkıyı da ben bileyim. Les Broms. Tamam mı?

Başımızı salladık. O nefis şarkıyı, güzel söyledi. Halkın içinden geçerken ufak tefek bir adam kalkıp asker selâmı verdi, kolundan tuttu Big'in. Big hemen ona verdi mikrofonu.

— İsminiz asker arkadaşım?...

Adam mikrofonu önce kulağına götürdü salladı, sonra anlamadan tekrar Big'e verdi.

— Kaça bu? Kulaklarım duymaz da...

Millet kırılıyordu gülmekten. Big bile güldü:

— Bu mikrofondur, sesi götürür, yani sizi duyuyorlar şimdi.

— Kaça dedim? Ucuzsa alırım. Başkaları da alır beni görünce.

Millet katıla katıla gülüyordu. Komik tutulmuşsa, doğrusu şahane bir buluştu. Adamın artist olduğunu sanıyorduk.

Big'se şaşırmıştı. Adam ciddîydi.

— Bu satılık değil, fiyatı da yok.

— Duymuyorum, elinle işaret et.

Adamın elinden kurtuldu Big. Bize ilerledi. Adam asker selâmı verip yerine oturdu.

Big bize geldi yine. Önümüzde durdu, kamera artık hepimizi alıyordu. Önce bana sordu:

— Biz aramızda, birbirimize isim takarız. Herhalde havayollarında da bu âdet vardır. Sizi özel lakaplarınızla tanıyalım –deyip bekledi.

Betty atıldı hemen:

— Trudy'ye hepimiz Tatlı deriz.

— Memnun oldum Tatlı Trudy –dedi Big Wilon.

Betty ekledi:

— Cilveli Rachel.

— Memnun oldum, cilveli Miss Rachel.

Bu kez Rachel atıldı:

— Biz Trudy'ye cömert deriz.

— Memnun oldum bayan Cömert Trudy, dağıttıklarınızdan bize de sıra gelirse unutmayın –dedi Wilson.

Millet yerlere yıkıldı. Böylece biz de diğer kızlar arasındaki adlarımızı öğrendik. Ama bu salağa akıl verenin kim olduğunu anladık. Frank Deveau, kızarmıştı, ona bu aklı o vermişti. Programda en güzelinden oldun diye. Ama o şapşal bunu orijinallik diye yapmıştı.

Big devam edip: «Sorular özel hayata aittir,» dedi, gülümsedi.

— Ne tip erkeklerden hoşlanırsınız Trudy?

— Lüks mevkide oturup kasılmayan, birincide oturup yağ çekmeyen, firmanın davetlisi olup da bizlere şirket sahibi gibi davranmayan her çeşit erkekten... –dedim gülümseyerek.

— Ya siz Cilveli Rachel? –göz kırpıp Betty'yi işaret etti.

— Ben, çok zengin, çok yakışıklı, çok bekâr, çok kimsesiz erkeklerden hoşlanırım... –dedi Rachel.

Millet yerlere serilmiş gülüyordu. Big de gülüyordu, bir ara kesti gülmesini, sordu:

— Hepsini anladım ama, çok bekâr da nasıl olurmuş. Anlatın lütfen.

Rachel önce sigara serbest mi diye sordu. Bir tane yaktı.

— Big iyi dinleyin beni, herkes iyi dinlesin, özellikle genç kızlar dinlesin. Çok bekâr demek, hiç evlenmemiş bir genç adamın denizaltında iki sene cezalı olarak askerlik yapması demektir.

Millet yine yerlere yattı. Big de gülüyordu.

— Benimle daima show'a çıkar mısınız Miss Rachel?

— Hayır, ben uçakla göklere çıkmak isterim.

— İyi bir komedyensiniz. Yazık olmaz mı?

— Asıl seyircilere yazık olur. İki program sonra millet sıkılır da TV'nin düğmelerini kapar.

— Teşekkür ederim Rachel, cidden çok iyiydin. Mersi. Çok mersi.

Big doğru Betty O'Riley'e gidip uzattı mikrofonu:

— Siz ne tip erkeklerden...

— Esmer, uzun boylu, sanatçı...

Mikrofonu kapmış, Frank Deveau'ya bakarak söylemişti:

— «Hoşlanmazsınız,» diyecektim Miss O'Riley.

Betty'nin ağzı açık kaldı. Big mantarı bulmuştu, devam etti:

— Ne tür yemekleri seversiniz?

— O, hiç seçmem. Lezzetli olsun da her şeyi yerim.

— Her şeyi yer misiniz?

— Yerim; hiç ayırmadan.

— Büyük, küçük şeyleri de mi?

— Evet, büyük, küçük her şeyi yerim...

Halk gülmedi, gürledi. Kendini yerlere atanlar vardı. Program şahane olmuştu. Betty'yi salık veren, uçak firmamıza yapacağını yapmıştı. Big işi ciddîye vurmuyor, dalgasını geçiyordu.

— Balık sever misiniz Miss O'Riley?

— Aaa çok severim, özellikle tatlı su balığını. Hani şu bıyıklı olanı var ya.

— Bıyıklı mı dediniz?

— Evet canım anlayıverin. Yanaklarında kocaman bıyıkları var.

— Evet anladım. Sazan.

— Değil, ama bıyıklı diyorlar. Çok yerim ondan, severim de.

— Demek ki siz bıyıklı seviyorsunuz. İnşallah kısmetinize o çıkar.

— Çok zengin ama, kızıl saçlı bir arkadaşım var. Sizi beğenmiş; boyu kısa sizden, sanattan da hiç hoşlanmaz.

— A, zenginse tanıştırıverin lütfen.

Millet yine yerlerdeydi gülmekten. Big programı ve gırgırı kesti.

— Her şey için, hepinize binlerce teşekkürler. Bir dahaki programda buluşmak üzre, şimdilik Allahaısmarladık...

Işıklar söndü, halk ve teknisyenler dağıldı. Big ve Frank bizi kapıya kadar uğurladı.

Satış Bölümü'ne dönerken Betty:

— Şu meslekte olanlar, ne kadar bol esprili oluyorlar değil mi? Bayılıyorum onlara, anlıyorum da onları...

— Onlar da seni anlamıştır Betty.. -diye Rachel gırgıra girecekti, bırakmadım.

O'Riley yol boyunca şarkı mırıldanıp durdu.

There is no business Like show business. diye kafa ütüledi.

Bundan sonra da Big Wilson bizleri davet etti; programa çıktık. Ama Betty O'Riley'siz. Firma az kalsın onu işten çıkarıyordu. Biz önledik, kulis yaptık da kurtardık.

Atlantic City serüvenimiz garipti ama, bize çok tecrübe kazandıran bir olaydı.

Atlantic City denince, aklımıza yaşlı kadınlar ve erkeklerle dolu bir emekli şehri gelirdi. Ayak basmamıştık daha.

Uluslararası siyasî bir toplantı vardı. Bizim uçak firması yüklenmişti misafir organizasyonunu. Kime mi güvenmişti? Tabiî biz zavallı hostes kızlara.

Atlantic City'ye bir akşam üstü vardık. Kent pırıl pırıl ışıklar içindeydi. Bilgimizin aksine tam bir eğlence şehriydi. Siyasî toplantıyı düzenleyen valilik ve belediye idi. Kentin bütün kaynaklarını organize ve seferber etmişlerdi. Siyasî toplantı sahilde sayfiyede turistler için yapılan lüks otellerde olacaktı. Biz kalmadık onlarda. Kentin uzağında, pembe küçük sayfiye pansiyonlarında kaldık. Pansiyonlarda mevsim gereği turist yoktu. Yaz sonu sinekleri vardı. Bir odadan bir odaya, dişi peşinde koşan bir sürü erkek sinek. İnanın gerçekten sinek...

6-8 kadar firmanın ileri gelen hostesleriydik, yabancı ulusların basın mensuplarını karşılayacaktık. Karşıladık da.

Onların kaldığı sahildeki otel çok lüks Atlantic Palas'tı. Trafik çok sıkışık, havalar yazdan kalma sıcak. Yabancı basın da tam bizim basın gibi, zamparalarla doluydu. Kapıdan, basını ayırıp içeri alacaktık. Oysa halk yüklenince bu uyarı sökmedi. Sökme-

di hiç bir şey. Partiyi duyan ne kadar insan varsa gelmişti, otel dolup dolup taşmıştı bu yüzden. Asıl mesele, içki idi. Herkese yetmesi gerekiyordu. Biz de halkla olan ilişkilerimizden ötürü en iyi şekilde ikram ediyor, içkileri bol keseden sarfediyorduk. Firma düşünsündü sonunu.

Sabah onda kalkıp 11'e kadar çörek servisi yapıyor, sonra içki faslı başlıyordu. İçki faslı da sabaha kadar sürebiliyordu.

Hemen herkes bizimle içmek istiyordu. Biz de reddedeceğimizi ediyor, gerisiyle iki tek atıyorduk. Ama hafta sonunda zil zurna olmaya alıştık. Bitkindik, iki hafta nasıl dayanacaktık. Sıhhatli değildik. Tükenmiştik. Gecenin 11'inde işimiz bitince kendimizi yataklara atıyorduk.

İkinci haftaya dayanabileceğimizi sanmıyorduk. Hafta sonunda bize izin verilince gece hayatını tanımak istedik Atlantic City'nin.

Her şeyden önce buranın gece hayatı bambaşkaydı. Müzikleri uzun süren, sıkıntılı gece kulüpleri bizi sarmadı. Sabah 5'de kapanıyor, 6'da tekrar temizlenip açılıyordu. Belediye yasasıymış bu.

Ayrıca aşağı kalite halkın lokanta ve eğlence yerleri de hiç sarmadı bizi. Hoşlanmamıştık, garip âdetler de vardı burda.

Kulüplere yanında erkekle gelmeyen kız mutlak fahişe addediliyordu. Bütün erkekler buna inanmıştı. Biz de tecrübelerimizle daha fazla inandık. Havayollarındaki erkek arkadaşlar şaşkınlık içindeydiler. Hayatlarında böylesine pişkin kızlar görmemişlerdi.

Demek Atlantic City'nin havasından suyundan insanları garip mizaçlıydı. Bir gece, erkek arkadaşlar bizi bir kulüpte bekleyeceklerdi. Gittik, şaşırmıştık da, yandaki kulübe gitmişiz meğer.

Sahnede kötü bir şarkıcı, ağzına kadar insan, çoğunluğu erkek olan bir kalabalık. Çocukları aradık bulamadık. Devamlı yanıp sönen rengârenk ışıklar. Bir erkek yaklaştı:

Erkek — Merhaba bebeğim, içer misin?

Ben — *(Hiç bir şey duymayıp, ilerlerken)*

Erkek — Merhaba dedim bebeğim.

Ben — *(Hâlâ aldırmayınca)*

Erkek — İçer misin bebek?

Ben — Hayır.

Erkek — İyi, boşuna vakit harcamayalım. Pis fahişe, neden dil döktürdün öyleyse...

Gerisini dinlemeyin, yüzünüz kızarır da utancınızdan ölürsünüz. Hemen ilerde bizim çocuklara benzettiğim birisine ilerledim. Bir başkasıymış oysa. Bir erkek daha yaklaştı ve sordu:

Erkek — Haydi gidelim bebek.

Ben — Nereye?

Erkek — Benim yerime. Yada istersen senin yerine. Sana kalmış bir şey.

Ben — Çekil de yolumuzu bulalım.

Erkek — Ne kadar fiyatın?

Ben — Çekil başımdan, dedim.

Erkek — Benden yirmi yazar.

Ben — Sersem, defol başımdan. Ben senin bildiğin kızlardan değilim.

Erkek — Değişik, ne yaparsın. Belki biraz fiyatını yükseltebilirim.

Bundan kurtuldum, tam dönerken başka birisi yol kesti.

Biri — Merhaba.

Ben — Merhaba, (*Bu genç ve yakışıklı, terbiyeliye benzer*).

Biri — Hadi gidelim bebek.

Ben — Sizi tanımıyorum ki daha.

Biri — Nedir bu taktiğin anlamadım? (*Mırıldanır ve kızar.*)

Ben — Yabancılarla çıkmam, ben birini arıyorum.

Biri — O benim işte. Adım Mark.

Ben — Memnun oldum, gitmem gerek.

Biri — Bebek sen fahişesin değil mi?

Ben — Hostesim, uçak hostesi.

Biri — (*Güler, kıkırdar, alaylı.*) Ben de Sen Mark'ım (*yani Hıristiyan evliyası aziz Mark demek istiyor.*)

Ben — Boşver delikanlı, açıl bakalım.

Biri — Anlaştık. Hadi gidelim. Ne kadar istiyorsun?

Ben — Ne için?

Biri — Fransız usulü için.

Ben — İrlanda'ya ne dersin?

Biri — İrlanda mı? Hiç böylesiyle karşılaşmamıştım. Yenisin herhalde?

Ben — Değilim, ben o sandığın değilim.

Biri — O, öf be, anladık. Haydi gidelim bebek. Ne kadar istiyorsun, sen onu söyle?

Ben — Üç yüz dolar.

Biri — Üç yüz mü? Vay anasını. Ne kadar zaman için?

Ben — Beş saat, iki şişe içki. Bir de iki ağabeyim için 5 şişe rom. Önce sinemaya gidelim.

Biri — Rahatsız ettiğim için özür dilerim. (*Efendiymiş.*)

Ben — Güle güle. (*Al benden de o kadar özür.*)

Atlantic City'de bu siyasî toplantılar sırasında çok iyi paralar yapabilirdik. Lakin biz hostestik. Genç ve güzel kızlardık. Fahişe hiç değildik. Hiç bir hostes de bu işi yapmadı.

Bu hosteslik işleri arasında, foto modellik de vardı. İşte bundan para çıkıyordu. Sonny Valano organize ediyordu işi. Bizi çağırıyordu genellikle. Yabancı basına model için. Hosteslerin de propagandası oluyor. Ayrıca firmanın uçakları da dolaylı reklama giriyordu. Rachel kendi kasabasının gazetesinde çıkmak şartıyle birine modellik etmişti. Yemek yerken, vitrinlere bakarken, alışverişte, pilotlarımız ve uçaklarımızla birlikte. Kadın, ihtiyar, çocuk ve yabancılara servis yaparken ve yardım ederken. Türlü çeşitli pozlar...

Rachel'in kasaba gazetesinde çıkmıştı bu diziden reklam fotoları. Altına da hosteslerin çalışkanlıkları ve gayretleri güzel bir dille yazılmıştı. Annesi hemen telefona sarılıp Rachel'i aramıştı. Bakın nasıl konuştular. Annesi telâşlı sormuştu:

— Rachel, sen misin yavrum. Orada neler yapıyorsun?

— Benim anne, çalışıyorum, siyasî toplantı var da.

— Ben anneyim, yutmam bunları. Bir sürü adamla dolaşmışsın, her resimde başka biri var yanında.

— Anneciğim, onlar dost, arkadaş. Üç haftadır, kimseyle buluşmadım. Gazeteyi ben mahsus yolladım, sen sevinesin diye.

— Ben sevinmedim, seni merak ettim.

— Üzülme anneciğim, orada, yanındayım, yakınında.

— Hiç süzülmedim, kilom da aynı. Neden süzülecekmişim?

— Süzülme değil, üzülme anne. Sıkıntıya sokma kendini.

— Hayır, lokma değil, az da olsa yiyorum.

Önce ben sonra Rachel bu sağırlar diyaloguna gülmeye başladık, deli gibi gülüyorduk. O arada Rachel gözlerinden yaşlar akarak cevap yetiştiriyordu.

— Anneciğim lütfen dinle beni, o gazeteleri gördükten sonra bir şey söylememen gerek. Yalan yok hiç.

— Sensin yalancı. Gazeteler yalan yazmaz.

— Anne gazeteler nerden çıktı? Ben yolladım.

— Kim kimi kollamış? Baban ve ben iyiyiz, senin bizi kollamana ihtiyacımız yok.

— Biliyorum anne. Siz mutlu olun yeter. Başka bir şey istemem, hiç istemem. Hiç hiç.

— Sen Rachel. Muhakkak içiyorsundur. Sen içkiciler, biz yeşil haç kurumundanız. Hiç içmeyiz.

— Biliyorum anne, veda ediyorum. Öperim hepinizi.

— Güle güle kızım. Sakın içme e mi?

— Peki anne, bay bay.

Telefonu kapattı, yataklara attı kendini. Hem gülmekten hem de hasretten gözlerinden yaşlar akıyordu. Biz ne idik. Ailelerimiz ne idi.

Bunların dışında bereketli uçuşlarımız da vardı. Bu uçuşlar şirketlerin, derneklerin, kurumların bir arada kiraladıkları uçaklardı. İşadamları olurdu müşteriler genellikle. Örneğin büyük şirketler adamlarını, elemanlarını böyle sevkederlerdi. Bu gibi kimseler, çok çalıştıkları için iyi dinlenmek isterlerdi. İçki de su gibi dağıtılırdı seferlerde. Uçağa sık binen kimseler olduklarından işler pek hafif geçerdi bu insanlarla. İçkiler bizden ya da onlardan olurdu. İki dubleden fazla içilmemesi diye bir şey olmaz ve hostesler de içebilirdi işe zarar vermeden. Ayrıca, en kıyak yanı da, bahşiş kabul etme izni vardı hosteslere.

Bir keresinde, böyle bir uçakla New York'tan Houston'a inek yetiştirici zengin kovboyları götürmekteydik. New York'ta milyonlar almışlar, Texas'a dönüyorlardı. Özellikle benim süksem fazlaydı. Zira ben hemşerileriydim. Havalanır havalanmaz Burbon viskileri dağıttım. Bir saat sonra Washington'u geçerken herkes zom olmuştu. Biz de iyice kafayı bulmuştuk. Rachel ile birlikteydik. O da zom olmanın eşiğindeydi. Pilota bile 3 şişe götürmüştüm de içmemiş, saklamıştı. Texas'lılar şarkılar söylüyor, uçak neşe içinde uçuyordu. Houston'a vardığımızda akşamdı. Havaalanında âdeta bir karşılama vardı. Uçak kapıları açılmıştı; bizim baygınların inecekleri yoktu. Elime mikrofonu alarak tam Texaslı gibi konuştum.

— Hey! Kovboylar, haydi yürüyün, ağıllarınıza geldik. İnin aşşşağı. Yürüyün. Yürü. Yüüürrrüüüü...

Kocaman kovboylar kendilerini uçaktan atıp gittiler. 12 kovboy şapkası, iki çift çizme, 150 dolar parayı bahşiş aldım. Bunlar bizim dilimizde «bereketli uçuşlar»dı.

BÖLÜM XIV

«3A'da Gene Bir Sarhoş Var»

Tüzüğe göre, turist mevkide olan yolculara iki duble, birinci sınıf yolcularına üç duble içki verebiliyorduk. Fakat biz buna aldırmaz, durumu idare ederdik. Yolcuların çoğu genellikle bu sınırı aşmazlardı. Haddini bilen, gülen, neşelenen, kim-

seyi rahatsız etmeyen, keyifle yolculuk yapanlara ikramı biz yapardık. Hatta bu gibiler uçaktan inerken, firmaya da bize de teşekkür ederlerdi.

Uçağa sinirli, aksi, sert binip de içkiyi aldıktan sonra kedi gibi uysallaşan ve efendice uçaktan inenleri zevkle seyrederdik.

Bunun için elimizin altındaki içkiyi istediklerimize verirdik.

İçkiyi kaldıran babacanlara bol ikram ederdik. Bazen de kaldıramayanlar olurdu. Onların rızkını hemen keserdik. Hatırlarsanız mesleğin ilk günlerinde helâda sıkışıp kalan kadına boyuna içki vermiştik. O gün ona hayatı yaşanır hale getirmiştik. Bunun gibi zilzurna olup da hâlâ neşelenenlere de postayı kesmez, dayardık bardakları.

İdare bunları yutmaz, bazen de içkinin sarfiyatını anlamak ister. Kafamız kızar, yere birkaç damla dökeriz. Etrafını sileriz. İlgililere de haber veririz. Onlar zabıt tutarlar. Altı bardak döktüm diye siz de idareye haber verirsiniz. Zabıt ona göre tutulur. Bundan sonra siz yine müşterileri idare edersiniz. Firma da bunu bilir, ama yine de, ihbarcıların ağzını tıkamak için zabıt tutmak gerekir.

Sarhoşlardan çok çekeriz. Sarhoş, kadın olsun erkek olsun, insana dünyayı dar eder. 10 bin metre yükseklikte uçarken sarhoş sululuğu da pek çekilmez.

Biletli bir yolcuyu eğer sarhoşsa çevirmeye hakkımız vardır. Kulağına küpe takan erkekleri, çok pisleri, kokanları da bindirmeme hakkımız olduğu gibi. Yılda binlerce dolarlık bilet alan şirketler vardır. Bunlardan birinin müdürü daima zom gelir uçağa, acaba onu reddetme hakkımız da olabilir mi?

Birçok havayolu firması, bu tip insanlara bilet satmamayı tercih eder.

Birçoklarına içki vermeyince bozulur, şikâyet eder bizi. Ama, mütemadiyen içip de midesini uçağa boşaltıp inen herifin veya hanımın arkasından biz temizleriz uçağımızı. Zavallı temizlikçi personel yüzümüze bakar, güya yardım ederler. O pislik ne zor temizlenir; uçak yolcusu seviyesinde birinin bunu yapmaması gerekir.

Sarhoşları şöyle sıralarız: Çok az içenler: Yarım duble. Korkudan, sinirden ya da laf olsun diye içer. Sonra da gömülür kalır yerine paşa paşa da iner uçaktan. Bir duble atanlar: Bunlar içkiyi sevmeyen ve içmeyenlerdir. Genellikle bırakanlar da bir dublecik içtim diye kendilerini ve etraflarını kandırırlar.

Uçaklarımızda yolculuk edip bizde hatırası olan birçok sarhoşlarımız olmuştur. Bunlardan Mr. Lunts'u hep hatırlarız. Bu zat New York ve Chicago arasında gidip gelen bir aboneydi. Kendisine uçak şirketleri kulübünün üyelik kartı verilmiştir. O bindiği zaman bize özel ilgi göstermemiz için emir verilir.

Mr. Lunts'u yolcu olarak ilk gördüğümde, uçaktan indirilmesini teklif etmiştim.

— Saçmalama Trudy –demişti, kalkış memuru– O.C.X Lunts her hafta bizimledir. Ona iyi bak.

— Ama sarhoş... –diye itiraz etmiştim.

— Ne yapalım yani? –olmuştu memurun cevabı.

— Peki, ya öbür yolcular? –demiştim.

— Mr. O.C.X. Lunts daima böyledir. Yani çakırkeyftir. Fakat bu halde de, biletini peşin alır ve öder. Ayrıca bütün işçilerini bizim firmaya gönderir. Şimdi şunu iyi bil ki, o ve onun gibiler para verecek ki maaşımız artsın. Karıma ve çocuklarıma daha iyi bakabileyim. Ne dersen de, Mr. O.C.X. Lunts bizimle birlikte geliyor. Tek kelime bile söyleme bu konuda.

— Mesajı aldım, durumu kavradım. Bu adamın adındaki X ne demek?

— Hiç bir fikrim yok, kendisine sor.

— Soracağım, yoksa meraktan ölürüm.

— Bekle, sarhoş olsun da öyle sor. Utandırıcı bir şey de olabilir.

Mr. Lunts'un uçağa binerken çok sarhoş olduğunu biliyordum. Sallanıp duruyordu. Nereye gideceğini, nereye oturacağını bilmiyordu.

— Piza kulesine benziyor –dedi Rachel adam önümüzden geçerken.

Yeni kalkmıştık ki Mr. Lunts ayağa fırladı, halka dönerek dedi ki:

— Dünyanın en iyi havayollarında uçuyoruz. Şu köşede duran cici kızların ise kıymetlerine paha biçilmez.

Biz daha içki servisine başlarken, o çantasını açmış, bizimle aynı marka viskilerin küçük, minik numune şişelerini etrafa dağıtmaya başlamıştı. Herkes memnundu hayatından.

Bense içki tepsisini bırakıp başına dikildim:

— Mr. Lunts, herkese ancak iki duble veriyoruz. Sizinkiler çok fazla oluyor, lütfen ikram etmeyin içkileri.

Adamcağız gerçekten incinmişti, ayağa kalkıp halka döndü:

— Bayanlar, baylar, sizlerden özür dilerim. Gerçekten çok üzüldüm, cömertliğim yüzünden acele davrandım. Bu cici kızımız bizi uyardı. Şimdi sizlerden onları içmemenizi rica ediyorum.

Birkaç alkış sesi duyuldu. Mr. Lunts yerine oturdu.

İkram ettiğimiz yemeği almadı:

— Yolculukta yemek yemem. Araba kullanırken

nasılsa, şimdi de öyle. Nasıl sizin pilotunuz görev başındayken yemezse, onun gibi ben de yemem.

Yemekten sonra Mr. Lunts önünde ve yanında oturanları şarkı söyletmeye başlamıştı. «The Star Spagled Banner» ve «If I Had a Hammer» adlı parçanın birkaç dörtlüğünü söylemişlerdi.

Sonunda alana ulaştık. Mr. Lunts inerken gülümseyerek bize şunları söyledi:

— Ödevinizi çok iyi başarmış kişiler olarak, sizleri takdir ettim. Bunu müdürünüze de söyleyeceğim.

Biz bundan sonra da rastladık Mr. Lunst'a, sarhoştu, hep aynı şeyleri söylüyordu. Bize 10'ar dolar açıktan bahşiş verdiği zamanlar bile onu uyardığımız olmuştur. Kızmaz bize. Adındaki X'in anlamı yokmuş. Başka bir Lunts ile karışmasın diye almış.

Sana selâm Mr. Lunts, seni hiç unutmayacağız.

Bir sarhoş daha vardır. Adı Lippingdone'dur. Her şeyi fazladır herifin. Kilosu yüz elli filandır. Gevezenin tekidir, kalkarken başlar konuşmaya, inerken bile susmaz. Alanda bile konuşur. Şöyle tanıştık bu orman kibarıyle. Bir keresinde Rachel ile yolcu alıyorduk uçağa. Kapının iki kenarına durmuş, yolcuları selâmlıyorduk. Bu herif zuhur etti. Önce Rachel'e çarpmadı, bindirdi. Koca gövdesiyle tosladı, sonra da karşı kapıya vurdu. Kafası bozulunca geri dönüp hırladı.

— Neden başka bir yerde durmuyorsunuz? Çekilin karşımdan, yolu kapatmışsınız. Ne münasebetsizlik!

Sonra da iki yana yalpalayarak ilerlemişti.

Kalkış memurunun kolunu yakalayan Rachel, «Ya o orospu çocuğu iner ya da ben» diyerek, kocaman pabucuyle aşık kemiğini ezen Mr. Lippingdone'ın arkasından, uçaktan inmişti, çok sinirliydi. Kesin konuştu adamla.

— Dinle beni Eddy, bu uçakta iki tonluk pis bir sarhoş var. Ben de aynı uçakta o herifle birlikte gitmiyorum maalesef.

Kalkış memuru gülmüştü.

— Oh, Rachel anladım. Mr. Lippingdone mı? Başımızın cezası o. Fakat yazık ki müdürlerle ilgisi pek yakındır. Bu bakımdan çekeceğiz. Özür dilerim tatlım, adam size emanet. Ama belki de uyur.

— Hiç sanmıyorum. Hele bir mesele çıkarsın, gırtlağına sarılırım.

Lippingdone, kalkışımızdan başlayarak başımızın cezası oldu. Kaba ve çirkin hareketler yapıyordu, etraftan şikâyetler geliyordu. Burnunu karıştırmış, etrafa sürmüş. Geğirmiş. Kulağını karıştırmış. Dişlerini karıştırıp tükürmüş...

Yemek servisini özentiyle hazırladım, dırıltı çıkmasın diye. Dikkatle ve terbiyeli eline verdim. Saldırdı yemeğe ve atıştırdı. Bir süre sonra bağırdı. Üzerine dökmüştü bütün yemekleri.

— Pilotu görmek istiyorum. Allah topunuzun cezasını versin (Geğirme). Bilhassa döktün üzerime (Geğirme). Bu havayolunda çalışanların hepsini bilirim (Geğirme). Senin ve o arkadaşının kıçına tekme attıracağım (Geğirme).

Yol boyunca bu pislikten uzak durmaya çalıştık. İtle dalaşma, çalıyı dolaş deyip çekindik kendisinden. Bir ara banyodan gelen ikaz ışığını görünce irkildik. Bir süre önce Lippingdone'ı girerken görmüştük. O küçük tuvalette onunla birlikte olamazdı ki insan. «Sen git ben git, derken, Rachel hırstan deli gibi, gidip kapıyı vurdu. Lippindone kapıyı ardına kadar açıp havladı:

— Burda sabun yok. Sabun yok dedim sana. Rachel baktı, kutusuyle durup duruyordu rafta.

— İşte sayın Lippindone, orda rafta sabunlar.

Herif hiç istifini bozmadan bağırıp, yumruğunu lavaboya indirdi:

— Haydi ordan, ona sabun mu diyorsunuz?

Tam bu sırada Rachel'in gözü tuvaletin penceresine gitmişti.

— Şaşırdım birden Trudy. Hiç bir medenî insan yapmaz bunu. Camda parmakların sıvaştığı bir şey vardı, anlatamam.

O sırada sinirden gülmüş Rachel. Mr. Lippingdone'sa deli olmuş. Sabuna güldü sanmış. Ama bir de yaptığı haltı görenin Rachel olduğunu anlayınca, şaşırmış:

— Bu pisliği yaptıktan sonra neden kâğıtla kapadınız?

— Kim, ben mi, bu haltı ben yapmadım! Utanırım ben.

— Ben hiç sanmıyorum, herkese anlatacağım, idareye de tabiî.

Telâşa ve dehşete düşmüş Lippingdone, kolundan tutup kızı yanına çekmiş:

— Bana bak, gülme, kıçına tekme attıracağım dedimse, şakaydı o.

— Bırakın beni, önce hostes arkadaşıma, sonra da pilota ve gerekirse yolculara anlatırım, bunu sizin yaptığınıza inanır herkes.

— Deli olacağım, sus, deli olacağım.

— Bakın Mr. Lippingdone, bütün gün sizinle uğraştık. Yerinize oturup çenenizi kapatırsanız, kimseye bir şey söylemem. San Antonio'ya kadar ses seda istemeyiz. Söz verin kâfi. Ama anlaşmayı bozarsanız, hemen yayarım bu işi; rezil olursunuz. Elimizden geldiği kadar da büyütürüz. Tamam mı?

Bitmiş Mr. Lippingdone denen yüzellilik pis-

lik deposu. Hemen telâşla yerine gelip oturduğunu gördüm. Taktik çalışmış meğer.

Hiç sesini çıkarmadı ininceye dek. Rachel gelince bana mutfakta olup biteni anlattı, kahkahalarla güldük.

San Antonio'da indi herkes, en sona kalmıştı şişko, bitkindi. Çoktan ayılmıştı. Başı önünde bize geliyordu. Bizse herkesi selâmetlemiştik. İşi bırakacaktık. Şişkoyu tam geçerken durdurdum, eline bir kâğıt peçete sıkıştırdım. İçinde Rachel'le benim bir itirafımız yazılıydı Mr. Lippingdone'a: «Bir dahaki sefere kullanmanız için, iyi yolculuklar.»

Affedilecek sarhoşlar vardır. Vietnam'dan dönen ve San Francisco'ya gidecek askerlerle karşılaştık bir seferinde. Laf söylemek yerine şakalaşarak az içirdik onlara.

Ama Mrs. Freizer unutamadığımız bir sarhoştu. New York'tan Los Angeles'e uçuyordu.

— Uçağa Holywood görünüşlü bir adam tarafından kucakta getirilmişti. Çocuk kadını oturturken o, sarhoş sarhoş mırıldanıyordu.

— Bu oğlum Fraizer. Adına bayılırım. Siz ne dersiniz? Fraizer, Fraizer, ne güzel isim değil mi?

Delikanlı da bir acayipti. Çıplak ayaklıydı, saçları en az bizimkiler kadar uzundu. Üzerinde çok dar bir atlet ve bol paçalı bir pantolon vardı. Adama sordum...

— Hanım, yolculuğa dayanabilir mi acaba?

— Oh, tabiî bebeğim, kendine gelir şimdi. Çok iyidir bizim şişkomuz. Bir şey olmaz ona.

Fraizer, Fraizer anneciğini uçakta bırakıp gitmişti. Kadın hemen uykuya dalıvermişti. Öyle sürmesi için dua ettik ellerimizi açıp. Ama şans bize gülmemişti. Kalktıktan bir saat sonra uyandı. Üzerinde

dapdaracık, doreden bir elbise vardı. Hemen fermuarını açtı, sütyeni çıkardı. Yanındaki adam dehşete düşmüştü. Elinde sütyen, sırtı açık elbisesiyle öne doğru yürüyor, arada bir geriniyordu.

Önce pabuçlarını attı, ön tarafa. Sonra da çoraplarını usulünce streap-tease tarzında çıkararak sağ ve sol sıralardaki adamlara fırlattı. Adamın biri bozulmuş, öteki sululuğa kalkmıştı. Göz kırpıp o pis kokulu terli çorabı kokluyordu. Kadını zorla yerine oturttuk. Bereket soyunmaya başlamamıştı daha. O kalkıp serviste ve işde bize yardım etmek istedi, ama ısrarla yerine oturttuk onu. Laf atmaktan başka bir şey de yapmıyordu.

— Aman aman, tatlı kızlarım. Tam Fraizer'ime lâyık dişilersiniz.

Daha sonra yanındaki adamın ellerini tutup el ele oturdu onunla. Sonra ayakkabısına şampanya döktü, bunu adama içirmek istedi, içmedi tabiî, eliyle iterken kadının üzerine döküldü içkiler. Kıkırdadı sadece. Sonra yanımıza geldi, arkadaş olmak istedi. Göğüsleri büyütmek için yaptığı cimnastiği gösterdi. Tepedeki ufak lambayı onarmak için gelen uçak teknisyeniyle dans etmeye kalktı. İşimiz zorlaşıyordu. Herhalde zulasında gizli içkisi vardı. Rachel bir dakikada buldu; onun yerine bizim şişelerden bir tek verdi. Kadın dikti başına, bitkin, sırasına serildi. Varacağımız yere geldik, indik. Uçaktan inişini ilgiyle seyrettik. Kendine hemen genç bir adam bulmuştu. Adama yaslanarak, sallana sallana gidişini hiç unutamadık.

— Bir daha böyle sarhoş karıları bana teslim etme Trudy... –dedi Rachel.

— Sen de bana... –dedim.

BÖLÜM XV

«Gökyüzünün Çocuk Bakıcıları»

«...Evet Miss, oğlum çok akıllıdır. Uçağın nasıl çalıştığını bilir...»

Anne, oğlunun çok akıllı olduğunu söylüyordu, fakat bize göre 7 yaşında alelade bir çocuktu. Çocuk durup dururken Fransa tarihini anlattı.

Annesi onun çok hoşlandığını söylüyordu. Çocuk gerçekten, olayları yer ve tarihleri ile anlatıyordu.

Çocuk konuştukça fikrimizi değiştiriyorduk. Onunla konuşmak insanı yoruyordu. Hatta sinirleriniz bile bozulabilirdi. Zor bir şey sorup, gayet akıllı cevap alıyordunuz. Siz müşkül duruma düşebilirdiniz.

Memphis'e varıncaya kadar, kurbağalar, fizik, cebir, askerlik hakkında bir sürü şey öğrenmiştik. Okul imtihanlarına girebilirdik.

Memphis'e gelmiştik. Toplanıyorduk, yolcular iniyordu. Annesine iltifat edeyim dedim.

— Hayatımda gördüğüm en üstün zekâlı çocuk.

— Mersi, pek inanmıyorum.

— Harika bir zekâ.

— Craig çok akıllıdır.

Onlar da toplanıyordu. Tam uçaktan inerken, kadın çok gerilerde kalmıştı. Herkes inmişti. Onlara yaklaştım.

— Bir yardıma ihtiyacınız var mı madam?

— Kâğıt peçete bulunur mu sizde?

— Tabiî, bir şey mi oldu? –Hemen gidip getirdim.

— Evet, şey...

Oğlunu gösterdi, utanarak. Çocuğun pantolonu sırılsıklamdı.

— Tuvalete gitmeyi çok geç öğrenecek.

— Ohh.

Demek ki çocuğun bilmediği tek şey buydu. Onu hiç unutmayacağım.

New Orleans'dan Chicago'ya çok uçtuk. Ama Johnny'nin anısını daima sıcak sıcak hatırlayacağız.

6 yaşındaydı velet. Uslu bir suratı vardı. Ama daha biner binmez, cebinden su tabancasını çıkararak ağzıyle, «Bum, bum» diye ateş etmiş, herkesi yaralamış ya da öldürmüştü. Annesi çok rahattı.

Rachel onun kemerini bağlarken, birden tabancasını kullanmış; eğilip, göbeği açılan Rachel'in çıplak karnına tabancasının içindeki suyun bir miktarını boca etmişti. Rachel bağırdı, anne sadece güldü. Yolculara verilmek üzere rafta duran tüm dergileri almış, üstüne oturmuştu. İsteyince de, avazı çıktığı kadar zırlamaya başlamış, dergileri vermemişti. Anne yine çok rahattı.

— Ben, şimdi alırım ondan –demiş, ancak yarım saat sonra almıştı.

Yemek listesi kâğıdından yaptığı uçağı havaya fırlatıyor, arkasından koşup onu yakalamak istiyordu. Hemen yakalayıp yerine oturttuk. Sonra bir daha fırlattı, kâğıttan uçak ciddî görünüşlü bir avukat yolcunun burnuna çarptı. İdare ettik. Boyuna uçağı atıyor, kime rasgelirse katıla katıla gülüyordu. Soldaki kadının çantasını düşürdü. Üzerine ve yerlere süt döktü. Sıradaki file torbayı söktü. Baş dayayacak yerdeki beyaz naylon başlığa yazı yazdı. Koridora fırlattı en sonunda. «Betmen, betmen» diye koşuşup durdu bağırarak. Bir ara oturanlardan biri, kolundan yakaladı çocuğu, kulağına bir şeyler söyledi, Johnny akıllı uslu gidip yerine oturdu.

Daha sonra gittim yolcunun yanına:

— Ne dediniz çocuğa da uslandı birdenbire?

— «Yerine oturmazsan tuttuğum gibi kolundan, seni pencereden aşağı atarım» dedim.

— Çok beğendim bunu, hiç unutmayacağım.

Johnny hayli oturdu. Canı sıkılmış olacak ki, bir süre sonra yanımıza geldi. Öteberiyi karıştırırken bir tabak kırdı.

Dışarı çıkmasını söyledik. Edepsizlendi. Dilini çıkarıp gitmeyeceğini söyledi. Yine karıştırıyordu ortalığı. Tam bir şeyler kıracakken, Rachel'ın sabrı

taştı. Kocaman bir bıçak alıp dişlerini göstererek bıçağı salladı.

— Gideceksin ufaklık. Defol git, sonra karışmam.

Johny çok korkmuştu, fırladı, ama giderken terbiyesizce dilini çıkarttı.

Birkaç dakika sonra annesi telâşla mutfağa daldı. O rahat kadın gitmiş, bir yelloz gelmişti yerine:

— Oğlumu tehdit etmişsiniz. Bıçak saplamaya kalkmışsınız.

— Yok hanımefendi, yanlış.

— Oğlum hiç yalan söylemez.

— Tabiî, muhakkak öyledir.

— Sizi ihbar edeceğim.

— Peki Madam.

Ama yolculuğun geri kalan kısmında Johnny mum gibi oturdu, gık diyemedi. Annesi ise Chicago'ya kadar gözünü ayırmadı bizden. Tam ineceğe yakın kadının bizi şikâyet etmeye kalkması aklımıza geldi. Hoş bir şey olmazdı ama, tatsızlık da istemiyorduk idare ile.

Bu bakımdan kadın ve çocuk inerken samimiyetimizi göstermeye karar verdik. Uçaktan yolcular iniyordu. Sıra onlara gelince Rachel yüksek sesle konuştu:

— Bugün aramızda bulunmandan çok memnun olduk Johnny.

Johnny de parmaklarının ucuna yükselip Rachel'in eğilmesiyle kulağına bir şeyler söyledi. Kadın, çocuğu ensesinden tutup çekerek suratımıza bağırdı:

— Göreceksiniz! Bıçak sallamayı göreceksiniz!

Gözden uzaklaşırken, Rachel'e sordum, ufaklık sana ne söyledi diye.

— «Senden nefret ediyorum, odun kafalı!» dedi.

— Oh, ne terbiye değil mi?

— Madam da ne rahattı.

— Bence buna doğum kontrol hapı vermeli de, böylesinden bir tane daha doğuramamalı.

— Haklısın Rachel, ama velet bıçağı da unutamaz hiç.

Korktuğumuz başımıza gelmiş, Madam idareye mektup yazmıştı. Bizi çağırdılar. Yolculuğu olduğu gibi anlattık. İfade verdik.

— Anlıyorum sizi, iyi anlıyorum –dedi müdür–. Ama bundan sonra bıçak kullanmayın olur mu?

Hep birden gülüştük, uçağımıza döndük. İcabında yine bıçak kullanmaktayız. İdare de bizi sorguya çekmek istemiyor her halde.

Bu velet gibi gebertilecek daha nice çocuklar görmüştük, tecrübeliydik artık. Yeni bir yol bulmuştuk. Terbiyesiz çocuğun önce anasına, pek ender de babasına yaklaşıyorduk.

— Sizin mi?

— Evet benim, bir şey mi var? –Analar genellikle terbiyesizdir.

— Madam, çocuk biraz yaramaz. Eğer yolculardan birisi onu döverse, sorumlu tutamayız.

— Nasıl tutulamazmış, kanun var.

— Burası hava, yerde değiliz, Amerikan kanunları havada olan suçları cezalandırmıyor.

— Size inanmıyorum.

Kadın, gırgırı anlarsa taktik değişir. Bu sefer ona başka şekilde yükleniriz.

— Uçağımızda bir sinir hastası var. Özellikle çocuklardan nefret ediyor. İdare biliyor bunu. Sorumluluk kabul etmeyiz. Bakın önceden size haber veriyoruz.

Bu çok söken usuldü, sonuç tam ve kesindir. Genellikle analar suçludur. Rahat ve terbiye

yoksunudurlar. Bence kadınlardan analık hakkını ya da yumurtalıkları almak için bir yasa gerek ama, ne zaman ve kim yapacak bilinmez.

Çocuklardan ve haşarılıklarından şikâyet etmeye hakkımız var. Lâkin büyükler de öyle garip davranışlar içinde idiler ki çocukları arar olduk bazen.

Bir seferinde Miami'den New York'a uçuyorduk. Gece uçuşuydu. Sakin ve ılık bir geceydi. Uçak hızla ilerliyor, yolcular sükûnet içinde gazete okuyor, içkilerini yudumluyorlardı. Uyuklayanlar, alçak sesle konuşanlar vardı. Yolcuları sayıp listeden kontrol ettikten sonra biz de rahat edecektik. Birden şaşırdım, listedeki iki yolcu yoktu. Kalkarken bir tek boş yerin olmadığı uçağımızda bu anormaldi.

Binenlerden yaşlı bir çiftin önce tuvalete gittiklerini görmüştüm. Belki de hâlâ oradadırlar diye düşündüm. Gidip kontrol ettim. Kimseler yoktu tuvalette. Tekrar tekrar saydım. Evet, iki kişi noksandı.

Diğer hostese başvurdum.

— Haydi Trudy, dalga geçme! –diye gülüp geçti.

Israr ettim:

— İstersen sen de say da bak.

— Ver listeyi bana –dedi ve olmadıklarını o da anlayınca çok şaşırdı–. İki kişi gerçekten yok Trudy? Nerde peki bunlar?

Bu sefer birlikte uçağın her tarafını aradık. Sıralar, sıraların altı, tuvaletler, mutfak, küçük bagaj yeri. En sonda pilot kabini. İki kişi orada da yoktu ve uçmuşlardı.

Pilot sordu bize:

— Ne arıyorsun Trudy. Melek görmüş gibisin. Cennette miyiz?

— Eğer siz işi halletmezseniz aklımı doktora gö-

türeceğim. Yazık ki bu şirket, bir hostes kaybedecek.

— Derdiniz ne, onu söyleyin.

— Bana deli falan demeyin. İki kişi eksik çıkıyor. Yürüyüp gitmediklerine, ya da uçmadıklarına göre, nerdeler?

Kaptan pilot yerinden kalktı. Yardımcısı idareyi aldı. Adam bizimle birlikte içeri geldi. O da, bizim aradığımız yerleri aradı, yoktular. Yolcular sakindi, hiç bir şeyden haberleri yoktu. Kaptan pilot birden bağırdı:

— Gelin buraya, gelin de gözlerinizle görün.

Koştuk onun yanına, üst rafta, yemek yastığı ve yalnızca palto, ceket konan rafa bakıyordu. İşte orada bizim kayıp turistlerimiz yatıyordu. Pijamalarını giymiş, battaniyelerine sarınmış, mışıl mışıl uyuyorlardı. Tren yolcularıydı mutlaka. Bu tip kuşetli trenlerde gide gele bu raflarda uyumayı öğrenmişlerdi. Öyle de rahat uyuyorlardı ki. Yolcular da meseleyi anladı. Kimi gelerek, kimi yerinden uzanarak manzarayı gördüler. Millet gülmeye başladı.

Pilotun emriyle uyandırmadık onları. Oysa oradan mutlak kaldırılmaları gerekiyordu. Buraya en ufak bir çanta bile koydurmayan bizler, buna izin veremezdik. Kaptan pilot gülümsedi:

— Bir saat sonra uyandırın, sonra sıkı tembihleyin de, bir daha yapmasınlar.

— Peki efendim. Ama bu kurallara aykırı değil mi?

— Elbette aykırı ama, bunlar da o kadar saf ve temiz ki. Bırakın. Sorumluluk bana ait. Dediklerimi unutmayın.

Bıraktık kendi hallerine, uyudular ihtiyarcıklar. Bir saat sonra alana varınca uyandırdık.

Bunu Laconia teyzeme anlatacağım.

BÖLÜM XVI

«En İyi Arkadaşınız Bile Söylemez»

Otuz günlük ayrılık, evet meslekten ayrılık, bunun ne demek olduğunu bilenler bilir. O parti buna değer miydi ki.

Partiyi, meslekten ayrılan bir hostes arkadaşımız için veriyorduk. Gökyüzünün göz kamaştırıcı parlaklığını bırakıp evleniyordu.

Susanna kızıl saçlıydı, damat demek ki o tip kızları sevmiş. Pek de oynamış değildi. Sakin bir kızcağızdı. Müşterilerden biri yerine eski kolej arkadaşıyla evlenen Amerikalı kızlardandı.

Partiyi, çok geniş bir apartman katında oturan kızların isteğiyle orda veriyorduk.

Tören altı kişiyle başladı. Bir şişe şampanyayı gelin adayı ile içtikten sonra durum değişmiş, gürültü ve şamata artmıştı.

Her an kapı açılıp içeri birileri giriyordu. Çoğunu tanımıyorduk. Gelenler içkileriyle geliyorlardı. Garipti ama iyi ve güzel bir usuldü. Dans, konuşma, açık ve kapalı fıkra anlatmalar gırla gidiyordu. Bu tatlı parti gecenin üçünde son bulmuştu.

Ertesi sabah saat 10'da uçuşumuz olduğu halde, Rachel'ciğimle partinin sonuna kadar oturduk. Eğlence esnasında, ertesi günkü işlerle yorgunluk aklımıza gelmişti birkaç kere, ama aldırmadık.

Havayolunda çalışan kişilerin, uçuştan 24 saat önce içki almaması kuralını hiç aklımıza getirmiyorduk. Bu kural, uçağı kullananı ilgilendirirdi, bizi değil. Sabah dişleri fırçalayıp, kahvaltı ettikten ve ağzınıza iki nane şekeri attıktan sonra problem diye bir şey kalmıyordu. Haklı değil miyiz.

Ertesi gün, Rachel ile alana vardık. Uçağımıza gidecekken, elimize birer pusula sıkıştırdılar. Müdür muavini hanımı görmemiz yazılıydı kâğıtta. Şaşırdık. Rachel'e:

— Bizden ne istiyorlar acaba? –diye sordum.

— Belki de özel bir emir vardır.

— Ya. İlk yolculuğumuzdaki gibi olmasın...

Mrs. Brown iyi bir insandı. Kendi halinde, durgun ve güzel eskisi bir hanımcık. Severdik onu. O da bize kibarca selâm verirdi.

— Özür dilerim kızlar. Size otuz gün izin veriyorum. Üzgünüm ama bana verilen emir böyle. Hiç bir itiraz hakkınız da yok.

Gerçekten çok üzgündü kadıncağız.

— Neden bu cezayı verdiler?

Biz de üzgündük ve tereddüt içindeydik. Kadın o kadar perişandı ki, göz göze gelemiyordu bizimle. Başka taraflara bakarak konuştu:

— Yirmi dört saat içinde içme meselesi -dedi.

— Dün geceki parti mi?

— Korkarım ki evet...

— Oh, bırakın Allah aşkına, bu kurala bu derece kim uyuyor ki?

Ben sustum, bu sefer Rachel atıldı:

— Yalnız biz miydik içen orda?

— Kızlar özür dilerim tekrar, kuralları ben koymadım. Size otuz gün cezalı izin veriyoruz. Ücret alamayacaksınız. Bu ilk ve kesin bir ihtar, tekrarında bu işten hayır beklemeyin. Elimden hiç bir şey gelmez.

Birden kuşkulandık, Rachel'le bakıştık. Partide olan biri haber vermişti bizi. O da oradaydı. Hem niye illo bizi de, başkalarını değil?

— Nasıl öğrendiniz?

Mrs. Susanna Brown, aldığı emri uzattı bize. Okuyunca şaşakaldık. Başımızı kaldırdık. Kadıncağız yoktu büroda, bizi yalnız bırakmıştı. Çaresiz ve kederli ayrıldık. Alana bakan pencereye gittik. Uçaklar bizsiz kalkıyordu. Hostes değildik artık, otuz günlük ayrılık belki de, uzun bir ayrılığın başı olacaktı. Rachel de ben de ağlıyorduk.

O gece derdimizi kime anlattık biliyor musunuz? Hostesler arkadaşı George Kelman'a. Evet onunla birlikte dairemize gitmiştik. O da pizza ve şeftali

getirmişti. Olgunluğuna, arkadaşlığına, aklına ve kesesine ihtiyacımız vardı.

Kelman pizzasını yerken anlatıyordu.

— Size bir zamanlar hostes casuslarından bahsetmiştim. O zamanki sözlerimi hatırlıyorsunuz sanırım. Bana şimdi hak verdiniz her halde?

Rachel hayretle sordu:

— Bizim başımıza gelen bu mu?

— Hiç kuşkunuz olmasın.

— Kim olabilir? –Aynı anda ikimiz birden sormuştuk bunu.

— Hiç bilinmez ki... –George önündeki pizzanın peyniri bitince hamurunu yemeden, tabağın ötesine koymuştu–. Şu peyniri esirgemeseler ne iyi olurdu. Oysa pizza demek, ya kıyma, ya da peynir demektir. Hamur değil.

— George, bizi dinle. Pizzalar hakkında seninle aynı fikirdeyiz. Bizi ele veren hostes casusunu bulalım önce.

— Bakın kızlar, bu olay hakkında genel bir kanım var. Yani hostes casuslarını biliyorum. Ama kimler olduğuna dair bir fikrim yok. Belki de şimdi öğrenme zamanı geldi. Kimler vardı partide, hele bir düşünün?

Düşünmeye başladık, ama büsbütün şaşırdık. Önce gelenleri biliyorduk, sonra gelenlerdense haberimiz yoktu hiç. Partinin sonunda belki de, seksen kişi vardı. Ne bilelim kimler olduğunu. George'a söyledik bunu.

— Çok fena, ama ben kurcalayacağım bunu. Söz veriyorum.

Pizzaları ve şeftalileri yemiştik.

— Haydi bana izin verin kızlar. Söz veriyorum, hoşça kalın...

Şerlok Holmes edasıyle ayrıldı George, arkasından seslendik:

— Bol şanslar George Kelman...

Rachel'e baktım ağlayacaktı, ben de öyleydim. Sarıldık ve ağlaştık. Ertesi gün işten çıkarıldığımızı hatırlamadan uyandık. Radyoyu açtık. Müzikle kalktık, nefis bir kahvaltı yaptık. Unutmuştuk kederli şeyleri. Öğleye canımız sıkıldı. Öğleden sonra iş aramaya çıktık, bulduk. Mağazada tezgâhtarlık. Hem para için hem de düşünmemek için. Ayrıca böyla bir sonuca da ulaşabilirdik. Şanstı bu. Sonun nerde ve nasıl biteceğini kimse bilemezdi.

Mağazada çalışıyor, paramızı hak ediyorduk. Ayaklarımıza kara sular iniyor; gülümsüyor, ama işi bırakmıyorduk. Fena para da almıyorduk. Çapkın erkekler, değişik kadınlarla mağaza patronu arasında renkli bir hayatımız vardı. Ama aklımız işimizdeydi, boyuna havadis bekliyorduk. İki hafta kadar Kelman aramadı bizi. Bir gün telefon etti. Heyecanlıydı, gece evimize gelecekti. Biz de heyecanlanmıştık. Gece 11'de George Kelman ancak gelebildi. Ben içkileri verip oturdum. İçkileri şerefe yudumladık. George kasılıp anlattı:

— Kızlar, bu çok gaddarca bir iş. İğrenç, havayolunun yüz karası. Şunu bilin ki, bu hostes casuslarını koymakla asıl havayolunun utanması gerekir.

George, Şerlok Holmes'ti, ya da ona özeniyordu. Heyecanlandık.

— Düzinelerle casus var. Belki de bunların bazıları en iyi arkadaşlarınız. Ne dersiniz buna?

— Korkunç. Bizi kim ele vermiş peki?

— Bilmiyorum.

— Nasıl bilmezsin, iki saattir onu bekliyorduk. Söylesene adını.

— Bilmiyorum, dedim.

Gerçekten bilmediğini anlamıştık. Suratlarımız asılmıştı.

— Ne var surat asacak. Bakın size anlatayım nasıl çalıştıklarını. On iki kız çalışıyor casus olarak. Havayolu Chicago'daki bir dedektiflik bürosuyla kontrat yapmış. Onlar da bu on iki kızı ayarlamışlar. Kızlar onlardan da ücret alıyor ispiyonluklarına karşılık olarak.

— Demek bu fahişeler iki yerden para alıyorlar? –dedi Rachel.

— Evet, öyle. Şimdi ben Chicago'ya gidip bu meselenin içyüzünü öğreneceğim. Belki de para filan verip kızların isimlerini öğrenirim. Ya da onları takip ederim. Biliyorsunuz bu casusluğu ben haber vermiştim size, kimseye bir zararı olmaz diyordum. Şimdi aksini düşünüyorum. Bununla mücadele edeceğim. Kimse engel olamaz bana.

George, Chicago'ya bir iki seyahat yapıp dönmüş, sonuç alamamıştı. Ama yorulmak bilmeden çalışıyor, casusluğu önlüyordu aklınca.

Otuz gün dolmuştu. Bu sefer de çalıştığımız oyuncakçı dükkânından ayrılmak acı gelmişti. Bize ne de çok hediyeler vermişlerdi. Patron şerefimize, bir spagetti ziyafeti çekmişti. Ordan da ağlayarak ayrılmış, işimize dönmüştük. Mrs. Susanna Brown ise bizi gülerek karşılamış, hemen işe başlatmıştı. Ama bir soğukluk vardı içimizde. Havayolu şirketimizi eskisi gibi sevmiyorduk. Kuşkuluyduk. Herkese casus gözüyle bakıyorduk. Kelman ise hiç bir isim öğrenememişti henüz.

Ama biz birini keşfetmiştik kendimizce. Kızın adı Janis Pool idi.

— Hostes casusluğu kadar aşağılık birşey yoktur.

Gerçekten onlar çok kötü kişiler olmalı –diyordu Janis Pool.

George Kelman'a söyledik. O ise soruşturmasını tamamlayıp geldi. «Dosyasını buldum. Hiç bir şey yok. Sizinkiler ise kabarık. Bu kız sizden eski olduğu halde neden hiç işlem görmemiş acaba?» diye hayret ediyordu.

— Peki George, sen de kuşkulandın mı?

— Evet. Parası var. Bankada tabiî. Yalnız yaşıyor. Gizli bir hayatı var. Onun için genellikle eğlencede bulunmuyor. Chicago'ya da sık sık gider.

— Bizim de dikkatimizi çekti Kelman. Casus gerçekten o olmasın?

— Emin değilim, soruşturmam daha bitmedi.

Biz emindik. Beklemedik. Janis Pool casustu. Karar vermiştik. Öyle olması gerekiyordu.

— Partide var mıydı o? –diye sordum Rachel'e.

— Hatırlamıyorum, ya sen?

— Ben de...

Biz hatırlamıyorduk ama şerefine parti verilen kız, onu birden hatırladı: «Janis Pool mu dediniz? Elbette ordaydı. İçki içiyordu gizlice, sordum ona: 'Neden gizli içiyorsun, nişanlın mı var?' O, 'Hayır, nişanlım falan yok, gizli de içmiyorum.' dedi.»

Durum aydınlanmıştı. Janis Pool bizim düşmanımızdı. Acısını çıkaracaktık bunun.

Ona bir oyun hazırladık ki tadından bayılacaktı. Gece uçuşlarının birinde, onunla aynı uçağa düşmüştük. Ecza dolabından amonyak şişesini almış, pamuğu ıslatmış, şişeyi de kırıp, oksijen maskesinin içine koymuştuk. Yolcular uçağa girdiği zaman hostesler bunun nasıl kullanılacağını yolculara gösterirler. Janis maskeyi eline almış gülümser bir yüzle benim mikrofona söyleyeceğim tarifi bekliyordu.

Ben konuşmaya başladığım zaman, o da benim tarifime uyarak, maskeyi suratına taktı.

Nerdeyse ölecekti. Yıkıldı yere birden. Sonra da yolcunun birinin yardımıyle çıkarıp fırlattı maskeyi. Öksürüp, göz yaşları içinde mutfağa dar attı kendini. Yolcular şaşırmışlardı. Yatıştırdım onları.

Rachel ile işi çaktırmamak için biz de mutfağa gittik. Janis, oturmuş ağlıyordu.

— Bunu bana nasıl yaparsınız?

— Ne yaptık ki sana Janis? –Göz kırptık birbirimize Rachel'le.

— Maskenin içine amonyak koymuşsunuz?

— Janis, deli misin sen, mutlak uçağı temizleyenlerden biri koymuştur. Bilirsin hosteslere kızarlar.

— Ona sorduracağım. Kıçına tekmeyi yer ve atılır burdan.

— Tabiî yaparsın şekerim. Ama kim olduğunu bulmalı önce.

— Ben bulduruum onu.

— Kuşkum yok –dedi Rachel–. Havayolu senin için her şey yapar. Hosteslerini harcamaz.

— Elbette, bulacağım onu. Ama siz de ilgilenin bu pis casusla.

— Onunla, o pis casusla kesin olarak ilgileneceğim.

— Ben de... –dedi Rachel.

Servise başladık.

Bundan sonra da sık sık onunla aynı uçağa düştük, bunu önceden ve çaktırmadan pilotları kullanarak hazırlıyorduk. Janis'e oyun oynarken, zevkten bitiyorduk. Kinimiz ise hiç sönmüyordu.

Bizi bildiren casus o idi. Hiç kuşkumuz kalmamıştı. Bu nedenle elimizden geleni yapıyorduk. İşkencelerimiz şunlardı:

Gece yarısı telefon edip, konuşmadan kapamak.

Posta kutusundaki mektup ve mesajlarını gizlice almak. Sonra da meseleleri kurcalayıp onu üzmek.

Dedikodu etmek. Aleyhinde, pilotlarla, diğer hosteslerle:

Yolcuları düşman etmek ve şikâyet ettirmek.

En feci olanı da üzerine bir şeyler dökmek. Genellikle hosteslerin birtek elbiseleri olur. O elbise kirlenirse kahrolur üzüntüden.

Janis Pool ise kuşkulandığımızı biliyordu. Casus olmasa bize açıklar ve niyetimizi öğrenirdi. Yapmıyordu onu. Ama ona her oyun oynayışımızda içimiz ferahlıyordu.

Bazı havayolları bu sistemi hâlâ uygulamaktadır. Sonuçlar ise her zaman havayollarının çıkarına değildir.

Memnun olduğumuz bir taraf da şu: Bu casusları kesin olarak bilmiyoruz. Aksi halde, başına gelecekleri bir düşünün...

BÖLÜM XVII

«Metresini Kutlarım»

Zili çaldığımızda, kapıyı Charlie Smagg açtı. Kafasını iki yana sallıyordu, tıpkı Christmas bebekleri gibi. Sarhoştu.

— Merhaba Charlie –diye neşe içinde selâmladık.

Aslında hiç de şen ve tatlı değildi. Kar ve soğuk ayaklarımızı dondurmuştu.

— Noel olduğu için bugün uçakta, şampanya içmeyen kalmadı –diyordu–. Ben de bu gece fazla kaçırdım galiba.

Kafasını sallıyordu.

— İçeri girebilir miyiz Charlie?

— Tabiî, tabiî, buyurun girin.

Motel odasının sıcaklığı bizi âdeta kucaklamıştı. Bizden başka bir düzine daha insan vardı odada. Tam bir parti havasına bürünmüştü ortalık.

Charlie Smagg uçaklarda hareket baş memuruydu. Bu tatil günü Rochester'e aynı uçakla gitmiştik. Tuttuğu oda şahsına aitti. Bu bakımdan ev sahibi sayılırdı. Partiyi başlatamayacak kadar sarhoş olduğu görülüyordu.

Noel gecesi Rochester'de kalmayı düşünmemiştik. Öğleden sonra Kennedy Havaalanı'na dönmemiz gerekiyordu. Fakat New York'u etkisine alan kötü hava şartları yüzünden burada kalmıştık. Rochester'e öğle üzeri varmış olmamıza rağmen geriye dönememiştik.

Her yer kalın, beyaz bir kar tabakasıyle kaplanmıştı. Bu kar ise bizi buraya esir etmişti.

Noel'de ailelerimizin yanına dönemeyeceğimiz için Rachel ile oldukça dertlenmiştik. Şimdiye kadar hiç bir tatili aileden uzakta geçirmemiştik. Avundurduk birbirimizi. Kader, bu bayram gününü, değil ailelerimizle, aşinası olduğumuz dairemizde bile geçirmemize izin vermemişti.

Alandan ayrıldık. Güçbelâ bir araba bulduk. Çok para verdik. Kaya kaya zorla geldik bu motele. Holde sıska bir adam duruyordu. Burnu ıslaktı, üşüyordu.

— Noeliniz kutlu olsun kaptan –diye pilotumuzu selâmladı.

Bu tebrik ve ilgi, hiç bir neşe yaratmamıştı bizde. Evden, sevdiklerimizden, aileden uzaktık.

Odamızı başka bir kızla paylaşıyorduk. Rhonda'ydı adı. Gece kaldığımız yerlerde, iki kişiden fazlası bir odayı paylaşamazdı. Fakat bu fırtına ve kar her şeyi her kuralı alt üst etmişti. Çünkü motelde fazla oda yoktu.

— Evet, bu gece ne yapıyoruz? –diye Rachel valizini karıştırırken sordu–. Bu gece dinsel şarkılar mı söyleyeceğiz?

— Neden olmasın? –diye atıldım–. Rochester'in Andrew kızkardeşleri olabiliriz. Takdimci Ted Mark da bizi görür, dinler ve lanse ederse, meşhur olduk gittik demektir.

Rhonda da sinirli ve üzgündü. Aynanın önünde, delice saç tarıyordu. Bal rengi saçları, güzel yüzü, ölçülü bedeniyle oldukça cazip hoş bir kızdı.

— Sinirimden deli olacağım.

İkimiz de bu tatlı kıza baktık. O açıklıyordu tatil gününü.

— Sevgilimle yemeğe çıkacaktık. Sonra da Connecticut'a gidecektik. Allah kahretsin. Yerin dibine batsın şu kar.

Telefon çalmıştı o esnada, hemen cevap verdim:

— Alo, Trudy, haydi gelin benim odaya. Ben Charlie, sizlere eğlence tertipledik.

Charlie çok sarhoştu, telefonda dili dolaşıyordu. Bu motel de onun bildiği yerdi herhalde. Cevap verdim ona

— Hayır, çok teşekkürler Charlie. Yorgunum, yatacağım.

— Peki tatlım, ben de sana yatak arkadaşlığı yapabilir miyim?

— Hayır istemem. Tipim değilsin.

— Rachel orada mı?

— Evet...

— Verir misin?

Almacı Rachel'e uzattım.

— Rachel, gel odama, Saint Nik şerefine içelim.

— Özür dilerim şef, her tarafım yorgunluktan kırılıyor.

— Peki Rhonda nerde?

— Burda, sabırsızlık içinde.

— Ver onu bana –Rhonda aldı Rachel'den almacı.

— Alo, benim şef.

— Rhonda tatlım, gel eğlenelim. O kocakarıları bırak da uyusun. Canları çekerse gelirler. Seni bekliyorum.

— Hemen geliyorum.

Rhonda yok oldu birden, almaç sallanıyordu, kapatmamıştı. Telefonu kapattık, müzik sesleri kesildi. Radyoyu açtık. Sıcacık sularla ikimiz de yıkandık. Soyunup yattık. Rodyoyu dinledik, kaderimize üzüldük. Uyuyamadık bir türlü. Işığı yakmadan konuşmaya başladık.

— Ne dersin Rachel, uyuyacak mısın?

— Hayır, kalkıp partiye gitmek istiyorum.

Kalkıp giyindik, kokular süründük. Partiye gittik. Başta anlattığımız, işte bu parti için Smagg'ın odasına girişimizdi.

Odaya girdik. Herkes kafayı bulmuştu. Başka bir havayolunda çalışan ve kaderlerine uçakları kalkmayan dört hostes kız daha vardı. Üç yabancı hiç görmediğim erkekle tanıdığımız birkaç kişi ve pilot yardımcılarımız vardı. İçkileri herhalde erkek-

ler kendileri getirmişlerdi. Bol da getirmişlerdi. Herkesin keyfi de yerindeydi üstelik.

— Hey hey, iki güzel kız daha, bu gece kız fazlası var. Gelin tatlım.

Smagg takdim bile etmedi bizi, bir tarafa gitti.

Bir adam içki ikram etti bize:

— Ben de havayollarındanım. Dağıtım memuruyum. Evimden ayrı geçirdiğim ilk Noel bu. Pitsburg'a gitmeliydim. Şerefe.

Biz de şerefe içtik. Bu yaşlıca, patlak gözlü, çok konuşan dağıtım memuruna ısınmıştık. Oda ise, on iki kişiyi barındırmazdı.

Ortalığı sigara dumanından yoğun bir sis kaplamıştı. Fellini'nin filmlerini hatırlatıyordu görünüm. Radyo nefisti. Yılbaşı programıydı âdeta.

Bir adam geldi, çörek filan ikram etti bize:

— Adım Sidney. Sizler de havayolundan mısınız?

— Hayır, biz karayolundanız. Bu da denizyolundan... –diye yanlamış kaptan pilotumuzu gösteriyordu Rachel.

Kaptan pilot iyice yolu almıştı. Rhonda'yı yanına çekmiş, öpüşüyor, içiyor ve şarkı söylüyorlardı. Kaptan, yatağa yanlamıştı, biraz sonra uzanıp Rhonda'yı da yanına aldı. Resmen yataktaydılar. Charlie de yataktaymış meğer. Bağırarak fırladı da ezilmekten kurtuldu. Bize de içki getirdi. İçtik hepsini. Boş kadehleri Sidney'e verdik. Dans müziği çılgıncaydı. Charlie çok şişman olmasına rağmen güzel dans edermiş. Rachel'in beline sarıldı, fır dönmeye başladılar odada.

Herkes alkışladı. Rhonda ve kaptan bile... Dans bitti, içtik. Smagg Rachel'i kucağına almak istedi, Rachel reddetti. Bu sefer Rachel'in kucağına o otur-

mak istedi, kayıp yere düştü. Gülmekten bayıldık.

— Dünyadaki hosteslerin en müthişi. En güzeli, en tatlısı... –diye boyuna bağırıyordu Rachel'e.

Bir ara bir adam belirdi yanımda. Bana bir şeyler ikram etti.

— Adım Scranton, Merhaba. Bana Rigby de diyebilirsin. Demek sen hostessin öyle mi? Benim kızım da hostes.

— Demeyin, sahi mi, sevindim buna. Hangi hava-yolunda?

— Şimdi çalışmıyor. Evlenince terk etti işini. Ama boşandı şimdi, gene dönmek istiyor mesleğine.

— İyi olur herhalde –dedim.

— Kızım kafalıymış –diye devam etti–. O aptalla evliyken daima hap alıyormuş. İyi oldu nitekim. Çocuğu olabilirdi. Bu durumlarda olan çocuklara oluyor. Ama o bekâr sayılır. Çocuğu olmadığı için, hostes olabilir. İyi kızdır. Belki de sizin yardımınız dokunabilir.

— Üzülerek söyleyeyim ki, hiç yardımım dokunamaz.

— Neyse, sonra konuşuruz bunu. İçki ister misin?

— Bakın kadehim dolu. Mersi, hayır. Sonra konuşuruz –deyip kalktım adamın yanından.

Yabancı havayolunda çalışan dört kız bir adamın etrafında idiler; onu merakla dinleyerek içkilerini yudumluyorlardı.

Ufak tefek bir şeydi adamcağız. Tepesindeki bir tutam saçı, kelinin üstüne sıvazlayarak görüntüyü kurtarmak istemişti. Elbisesi pek şıktı, gömleği ve kravatlı mendili ise muhakkak Paris malıydı.

Onların yanlarına sokuldum.

— Ben Trudy.

Kızlardan birisi de adamı takdim etti:

— Josh yazardır. Ne ilginç değil mi?

— Evet, kuşkusuz, merhaba Josh.

— Merhaba sarışın bebek.

Kızlardan adamı takdim eden atıldı:

— Josh devam et, anlat.

Josh saçlarını düzeltip gülümsedi. Halinden çok memnundu.

— Nerde kalmıştım, evet evet, insanın duygularını, karşısındakine anlatması ve onu da aynı duygular a'tında bırakması, oldukça zordur. Bilhassa sahnede ve TV'de. Bu meslekler de nankördür genellikle. Örneğin Sonny Tufts...

— Sonny Tufts mu? –diye atıldım hayretle.

— Evet Sonny Tufts. Boston'lu çok zengin bir ailenin oğlu olduğunu biliyor muydunuz? Sonny opera tahsilini Roma'da yaptı. İlkin Metropoliten operasında sahneye çıktı. Ek olarak bildireyim ki Sonny aynı zamanda orkestra şefliği de yapabilir. Bundan haberiniz var mıydı?

— Hayır hiç yoktu –dedik.

— İşte böyle, seyrederken, dinlerken ve de okurken derin düşünmelisiniz.

— Peki sizi eleştiren oldu mu hiç? –diye sordum. Merak etmiştim, yalan söyleyip söylemediğini.

Cilâlı tırnaklarına hayranlıkla bakıp öksürdü:

— Meşgul olmam. Bu işe Basın ajanım karışır. Beni korur o, basın kritikçileri denen aşağılık şantajcılardan.

— İlginç, demek ki eleştiriciler şantajcıdırlar. Bilmiyordum.

— Öyledir –deyip kahkaha ile güldü Josh. Kızlar da güldü.

— Rochester'de işiniz ne, çok merak ettik de... –dedi kızlar.

— Lokal renkleri inceliyorum. Oyun hazırlıyorum, onun için görmem, gezmem, hayatı yaşamam gerek. Anlamlı ve önemli bir oyun için bunlar çok gerekli.

— Neler yazdınız şimdiye kadar Mr. Josh?

— Sayısız. Belki de sizler benim hiç bir eserimi görmemişsinizdir.

— Görmedik Josh.

Ben de uzaklaşıp Rachel'in yanına gittim. İçkileri tazeledik. Yan yana oturduk. Rachel sıskayı gösterdi.

— Kim bu garip yaratık?

— Oyun yazarı. Josh'muş adı. Duydun mu hiç?

— Dalga geçmesene benimle.

— Ben değilim dalga geçen. O kızlarla geçiyor. İnandırmış onları.

— Neye inandırmış Trudy?

— Sonny Tufts ile ilişkisi olduğuna, tanıdığına.

Anlamadı Rachel. Önemli değildi. Ben de anlamamıştım. Tatilde böyle şeyler çekilir miydi.

Dans ettik yine bir ara. Sonra serildik yerlere. Kaptan pilot yatağa yatırdığı Rhonda ile meşguldu. Bereket ki üzerlerinde bir örtü vardı. Kız soyunmuştu. Görünmüyordu çıplaklığı, ama elbisesi, ayakkabı ve çorapları dışardaydı. Kaptanın da öyleydi. Eşyalar dışarda, insanlar örtünün altındaydı. Bir ara kapı çalındı, Rachel açtı. Motelin kâtibiydi o minik adam. Dumandan bir süre göremedi içeriyi, sonra fark etti bizi. Soğuk girince biz de ayılmıştık.

Rachel titizlendi:

— Çok soğuk bayım. Söyleyin, ne istiyorsunuz?

— Oh, evet, soğuk ya. Mr. Josh aranıyor şehirlerarasından. Burada olabileceğini tahmin ettim.

Josh da yaklaşmıştı kapıya:

— Belki de ajanımdır. Hemen dönerim. Galiba

Merrick'in aklı başına geldi –diye şişinerek adamla beraber gitti.

Kapı kapanınca ısındık.

Radyodaki müzik hararetlenmişti. İçerdekiler de yüksek sesle şarkıya katılıyorlardı. Charlie Smagg kalkmış, elinde şişesi ile dans ediyordu.

— Haydi dans edelim Trudy, aşkım.

Birlikte dans ettik. Sigara dumanı ise sis gibiydi, odanın öte tarafını göremiyorduk. Kafayı bulmuştum, kâinat pembeydi benim için, Smagg güzel dans ediyordu. Yorulduk, oturduk ki, Josh geldi.

— Bir oyun daha sattım.

— Ne oyunu? Kime sattınız?

— Oyun sattım –diyerek sırıttı.

— Arayan mutlak annesiydi –diye fısıldadım Rachel'e.

— Ya da evinin kapıcısı... –diyerek Rachel altta kalmadı.

— Bize Sonny Tufts'u anlatıyordun –diyen kızlar etrafını aldılar.

— Sonny Tufts hakkında niçin bu kadar bilgili olduğumu anlamışsınızdır herhalde. Bu çok eskilere dayanır.

Bir saat geçmişti.

Kızlar hâlâ Josh'u dinliyorlardı. Kaptan ve Rhonda artık yorulmuşlar, rahatça uyuyorlardı. Eee seks yorgunluğu da başkaydı, belki de ilk defa bu kadar kalabalıkta yatmışlardı.

Scranton Rigby ise kızının hayatını anlatıyordu bana.

— Çok acı çekti yavrucak. Ama hap kullanması iyi oldu. O aptaldan gebe kalmadı. Bana bak hostes kız, sarı kız, sen de gebe kalma, hap al. Koru kendini.

Bir yandan da eliyle baldırımı okşayıp çimdikliyor, sulanıyordu. Bir an daldım, dudaklarımdan öpmek istedi beni.

— Bana bak, sen baba değilsin. Geç bunları. Bu ayakları biliriz.

— Hayır hayır, doğru söylüyorum. Bak dinle... İttim herifi.

Rhonda dikildi başıma, giyinmişti. Gülümsüyordu.

— Trudy odanın anahtarını versene.

Anahtarı verdim. Kaptanla birlikte çıktılar. Demek ki ikinciyi tenhada ve sessiz deneyeceklerdi.

Partinin tadı kaçmıştı bizim için, en keyifli olanlar Rhonda ile kaptan pilotumuzdu. Sıcacık, güzel, tenha odalarında viski içip...

Birden aklıma geldi.

— Hey çocuklar, haydi gidelim. Kartopu oynayalım.

Teklif çeşitli, değişik tepkilerle karşılanmıştı. Rachel kapıyı açtı. Temiz ve çok soğuk bir hava doldu içeri.

— Haydi gidiyoruz... -diye seslendim içeriye.

Rachel ile benden başka kımıldayan olmamıştı. Ama biraz sonra millet dışarı fırladı.

Charlie Smagg, ekibi ile bizi yakalamaya çalışıyordu. Bu esnada, hostes kızın babası beni bulup, yere yatırdı, üzerime çıktı. Elini paltomun içine sokmaya çalışırken, ben de onun ceketinin içine koca kartopunu soktum. İki kat oldu. Suratına da bir kocaman kartopu vurunca kaldı orda. Smaggy'yi de diğer kızlar yere yatırıp üzerine çıkmışlardı. Gömleğinin içine kar dolduruyorlardı.

Bir ara Scranton bana kartopu atmaya başladı, eğildim; toplar, doğru Ofis memurunun suratında

patladı. Adam deli oldu. Rachel'e saldırdı. Onu sandı bir anda. Adamın elinden kızı zor kurtardılar.

Bir kız ona Scranton'u gösterdi. Herif ona saldırdı. Önce kar ile başlayan mücadele yumruğa dayandı. Küçük çelimsiz adam Scranton'u öyle bir dövdü ki şaşırdık. Kimseyi de bırakmadım ayırsın diye. Derken adam gitti ofisine, ardından Scranton da kalkıp gitti. Polisle geldi peşinde. Polis Christmas taşkınlığı dedi ve bize kibar davrandı, odalarımıza döndük. Suspus olmuştuk. Ayılmıştık. Tekrar içmeye ve dans etmeye başlamıştık. Eski neşesi yoktu partinin.

Parti saat ikide dağıldı. Uyuyanları uyandırdık veda ettik. Radyoda hâlâ Christmas müziği vardı. Tam odamıza dönerken, kaptan ve Rhonda'yı hatırladık. Çaresizdik. Yaz gecesi değildi, dışarda yatamazdık. Kapıyı çaldık açtılar. Kaptan giyinikti. Rhonda ise, üzerinde yatak çarşafı vardı. Kaptan gülümsedi bize.

— Teşekkür ederim kızlar. İyi geceler.

Smaggy'nin odasına gidip kayboldu. Biz de soyunup yattık. Bir saat sonra acı acı çalan telefon sesine uyandık. Almacı aldım.

— Ben kaptan. Sizleri uyandırdığım için özür dilerim. Bizimkiler bir tanesini bindirmişler.

— Anlamadık kaptan.

— Yani bizim havayolu bir uçak kaybetmiş.

Bir dakika sürmüştü kafayı toplamak. Sersem sersem bakınıyorduk.

— Nerde düşmüş kaptan?

— Wiconsin'de, şimdi haberlerde duydum. Fakat fazla bilgi yok.

— Bizim çalışanlardan isim verdiler mi? –dehşete kapılmıştık.

— Henüz yok. Elimizden bir şey gelmez. Uykunuzu feda etmenin âlemi yok. Sabahleyin öğreniriz. Rhonda'ya selâm söyleyin. İyi geceler.

— İyi geceler kaptan. Selâmınız söylendi.

Yirmi yıldır uçak kullanan kaptanımız uyuyabilirdi, ama biz uyuyamazdık. Bizim uyumamızı istedi de neden bu haberi verdi diye kaptana içerledik. Radyoyu açtık; haberleri vermeye başlayıncaya kadar meraktan öldük. Sonunda haberi verdiler.

«Uçaktakilerin, Noel için memleketlerine giden yolcular olduğu tahmin ediliyor. Yolcu sayısı henüz tespit edilemedi. Bir dahaki haber bülteninde isim ve fazla bilgi vereceğiz» diyordu radyo spikeri. Uyanık durmaya çalıştık ama boşuna. Uyumuş belki de sızmışız. Sabah kalktık. İlk iş radyodan haberleri dinlemek oldu. Personelin isimlerini öğrenmek için çıldırıyorduk. Bir kişi hariç diğerlerini tanımıyorduk.

«Miss Sally-Lu Johnson» idi bu.

Ağlamaya başladım. Arkadaşımızdı. Saf bir kızcağızdı.

— Warren, benzin istasyonunu aldığı zaman işten çıkacaktı. Demek acele edemedi oğlan.

Rachel gelip bana sarıldı. Birlikte ağlıyorduk. Rhonda, Sally-Lu'yu tanımamasına rağmen hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. İster tanıyalım ister tanımayalım bütün hostesler birbirimizi seviyorduk.

Bu korkunç ve tehlikeli işte erkeklerin yanında çalışıyorduk. Sonunda böyle feci ölümler de vardı. Hostesler birbirimize dayanış içindeydik. Dar bir çevre içindeydik. Bunun dışında yaşantımız da genellikle birlikte geçerdi. Ölüm korkusu ve tehlike her an içimizdeydi. Bekliyorduk. Kadere razı olmuştuk. Hepimizin felsefesi aynı idi. Olacağı varsa olurdu. Sıra gelmişse kimse engel olamazdı ki...

Rhonda başına eskiden gelmiş bir olayı anlatarak bizi avutmaya çalışıyordu. New Orleans'da bir macerası olduğu için orada kalmak istemiş. Sadece birkaç güncük. Hasta olduğunu bildirmiş. Yerine başka bir kız arkadaşını koymuşlar. Uçak düşmüş. Kayalık dağlarda saplanıp kalmış. Oda arkadaşı hostesin, kemikleri bile bulunamamış. Önceleri, «Gerry'nin ölümüne sebep benim» diye düşünüyor, kendimi yiyordum. Vicdan azabından eriyordum. Gerçekten hastalanmıştım. Bir daha uçabileceğimi sanmıyordum. Fakat bu kaptan yardım etti de felsefem değişti. Olayı olduğu gibi kabul ettim: «Demek sıra onundu,» dedim.

Motelde, nefis bir kahvaltının başındaydık. Bütün personel hazırdı. Erkek kız karışıktık. Uçak insanıydık. Yabancı yoktu aramızda. Hep bu kazadan konuşuldu. Herkes radyoda duyduğunu ötekine söylüyor; kaptan pilotlarla yardımcıları, arızayı konuşuyorlardı.

Kaptan bize sordu sonunda:

— Kızlar, sizler neler hissediyorsunuz?

Gözlerimizin içine bakarken gerçek duygularımızı anlamaya çalışıyordu tecrübeli kaptanımız.

— Eh biraz sarsıldık... –dedim.

— Üzülme, her yıl tren kazasında ölenlerin sayısının uçak kazasında ölenlerden daha fazla olduğunu biliyor musunuz?

— Motosiklet kazasında ölenleri de say kaptan! –dedi Smagg.

— Sally-Lu denen kız arkadaşımızın bu istatistiklerden haberi yoktu ve olmayacaktı da.

Ama buna rağmen içimiz biraz ferahlamıştı.

— Neyse geçer. Kendinizi toplayın. Mecbursunuz buna... –dedi kaptan.

Haklıydı. Mecburduk. Biraz sonra Kennedy'ye doğru yola çıkmıştık. Uçtuk, günün geç saatlerinde de geri döndük. Akşam 7 idi. Apartmanımıza gelmiştik.

Rachel'in annesinden gelen telgrafta şöyle deniliyordu...

«KAZAYI DUYDUK. ÇOK FECİ. ARTIK
BU MESLEKTEN VAZGEÇ. SEVGİLER.
ANNEN»

— Sana garip gelecek ama, bende hiç korku hissi yok. Daha çok uçmak istiyorum. Anlıyor musun beni Trudy?

— Anlıyorum... –dedim.

Dairemizin kapısında bir sürprizle karşılaştık. Chuck, yere oturmuş, başını da duvara dayamış uyuyordu. Dayanamadım, bu çok efendice bir davranıştı. Bizi rahatsız etmek istememişti. Gözlerim yaşardı. Uyandırdım. Daha gözlerini açmadan kollarını açıp fırladı ayağa, ben de atıldım boynuna.

— Nerden çıktın, neden içeri gelmedin?

— Dur Trudy, uykuna kıyamadım. Kırk sekiz saattir Chicago'daydım. Sally-Lu'yu orada duydum. Sizin için telefon ettim. Rochester'de olduğunuzu öğrendim. Berbat bir tatil geçirmiş olduğunuzu tahmin ettim. Buraya seni görmek için geldim. Sizi bulamayınca beklemeye karar verdim. –Saatine baktı–. Haydi çıkalım. Üç saatim var. Size Noel yemeği yedireyim.

Rachel birden Great Neck'deki arkadaşıyle olan randevusunu hatırlamıştı. Chuck onun kolundan yakaladı, kocaman mavi gözlerini gözlerine dikerek homurdandı.

— Parti filan dinlemem. Ya ikiniz de gelirsiniz, ya da götürmem.

— Peki, öyle olsun, çaresizim galiba –dedi Rachel–. Bisikletin aşağıda mı? Onunla mı gideceğiz üçümüz de?

— Hayır böyle karlı havalarda ren geyiğine biniyorum. Daha kullanışlı oluyor çünkü.

Kahkahadan bayıldık. Valizlerimizi içeriye bıraktık. Chuck'ı ortamıza aldık, kollarına girip dışarıya çıktık. Sokağın köşesinde ufak, çok şık bir Fransız lokantası vardı. Teklif ettim, oraya gittik. Yemekler nefisti gerçekten. Chuck neşeli miydi yoksa bizi neşelendirmek için mi yaptı? Boyuna güldürdü bizi.

— Siz kızların birbirinize yaptıklarınızı hiç anlamıyorum. Şu çok göğüslü arkadaşınız Betty'yi biliyorsunuz?

— Yoksa onunla mı? –diyerek kıskandım birden.

— Ben onun göğüslerinden başka bir yeri olduğuna kani değilim. Hem bırak, seninle hiç kimseyi kıyaslayamam, sevgilim.

— Sus yeter kâfir! –dedim Chuck'ıma.

— Hikâyeye gelelim... –dedi Rachel merakla.

— Anlatıyordum ama, bu kesti. Neyse, birkaç hafta önce Phoenix'e uçuyordum. En öndeydim. Kaptan yakışıklı, meşhur Brian idi. Âdetidir, sık sık uçak pilot mahallinin kapısını açar yolcular görsün diye. Biraz da fiyakaya bayılır, yani sizi ben götürüyorum, bu uçak götürmüyor. Anlayın da oturun, demek ister gibi.

— Sen Betty'yi anlatacaktın. Göğüsleri bir kazaya mı uğradı?

— Hayır, şansı uğradı kazaya. Hem de bir amatöre kaptırdı avını.

— Nasıl oldu anlat! –diye sabırsızlandı Rachel.

— Phoenix'e uçuyorduk. Betty baş hostesti. Yanında okuldan yeni çıkmış çıtı pıtı bir şey vardı.

Betty kaptanın peşindeydi. Sık sık, ellerinde ötebe kaptanın yanına gidiyordu. Gwen'di adı küçü yavrunun. O da bir şeyler alıp götürdü pilota. Sonr eteği kısa görünsün diye, belinden kıvırdığı içir güzel bacakları da ortaya çıkmıştı. Herkes de bakı yordu tabiî.

— Sen de baktın mı Gwen'in bacaklarına? –de dim kıskançlıkla.

— Hayır bakmadım, ama biraz gördüm –deyinc gülüştük.

— Hikâyeyi berbat etme Trudy, dinleyelim –de di Rachel, meraklanmıştı iyice.

— Galiba yanına çağırıp, eteğini yukardan in dirmesini söylemiş. Bunun üzerine kızın eteğ uzadı, ama bizlere olan tebessümleri de fazlalaştı

— Sana çok güldü mü? –dedim.

— Bana mı, hayır, hiç gülmedi. Herkese güldü oysa. Biz de boyuna ondan içki, çay, kahve istedik Tatlı bebekle eski göğüs, mücadele ediyorlardı

— Betty hesabına üzüldüm –dedi Rachel.

— Neden üzüldün Rachel'ciğim? –dedim.

— Bizim nesildendi, çok eskidi o, iki yıllık oldu Yaşı da geçkin sayılır, yirmi yaşına girdi. Bir on sekiz- lik perişan eder adamı.

Yaşlanıyoruz diye iç çekti, hep birden güldük

— Gwen ise şeytandı –diye devam etti Chuck– Pilotun arkasına geçip, kulağına, «Bana şu ufak düğmeleri anlatır mısın hayatım. Meselâ şu ilerdek ne işe yarıyor?» diyerek pilotun başını memelerinin arasına alıp fingirdemişti.

— Mutlak kaptan sinirlenmiştir... –dedim.

— Hayır, Betty sinirlendi. Olayı görünce vah- şîleşti. «Git işine, oynaşıp durma!» diye bağırdı. Saç saça baş başa gelmelerine ramak kalmıştı. Ama pilot

girdi araya, ikisini barıştırdı. Dönüşte yine birlikteydik. Aynı uçakta görevliydim. Betty, kurnaz bir yüzle gidip Gwen'e oksijen maskesini vermiş, konuşmaya başlamıştı.

Chuck cümlesini bitiremedi. Haykırdım:

— Amonyak.

— Biber! –diye Rachel de bağırdı.

Lokantada herkes bize dönüp baktı. Bir garson biber, başka bir garson amonyak getirince, biz de gülmekten ölüyorduk.

— Siz kızlar yok musunuz. Hiç bir erkek sizinle baş edemez valla.

— Çok teşekkür ederiz Chuck, ama benim gerçekten randevum var.

— Buna sevindim. Güle güle Rachel.

Cici Rachel bizi yalnız bırakmıştı, el eleydik. Her şeyi, o berbat Rochester tatilini unutmuştuk. Kartoplarını unutmuştuk. Sally-Lu'yu da unutmuştuk. Yaşamak çok güzel şeydi. Kahvelerimizi bitirip kalktık. Pek az vaktimiz vardı. Valizleri almak için apartmana döndük. Chuck'ımın kollarına atıldım. Önce öpüştük. Vaktin geri kalanını da çok iyi değerlendirdik. Noel baba yoktur diyene, gel de inan. Noel baba vardır ve Noel'de insana en güzel hediyeyi getirir. Bilmem, ben inanıyorum işte...

BÖLÜM XVIII

«Sandy'nin Destanı»

— Sandy bu kadar parayı nerden buluyor, Trudy?

Dairemizdeydik. TV seyrediyorduk. Program böyle idi. Rachel ile yataklarımızdaydık. Fıstık yiyip koka kola içiyorduk.

— Benim de kafamı kurcalıyor. Belki de zengin bir amcası vardır.

— Sanmıyorum.

— Nereden biliyorsun?

— Öyle hissediyorum.

— Ah.. Yazık.. –diye Rachel televizyonda Batmen'e inen yumruğun etkisiyle bağırdı.

Konuşulan kişi Sandy Sims'di. Bizim havayolumuzda da çalışmış olan çok cazibeli bir kızdı. Hosteslikten aldığı paraya göre, hepimizden çok zengin bir hayat yaşıyordu. Tatillerini daima Avrupa'da geçiriyor, son derece lüks otellerde kalıyordu. Dönüşünde ise valizinde yepyeni elbiseler vardı. Kirası pek yüksek olan bir katta tek başına yaşıyordu. Giyindiği elbiseler 300 doların üzerindeydi.

Kendisine ait Triumph marka spor. güzel bir arabası vardı.

Hostes olarak çalışan zengin kızlarını tanıtıyorduk. Her nedense Sandy Sims bize böyle birisi olarak görünmüyordu.

Onu tanıyan herkes bizimle aynı fikirdeydi. Bildiğimiz kadarıyle orta halli bir ailedendi ve zengin oğlanlarla flört ettiği de görülmemişti. Yalnız başına yaşayan, çok iyi, merhametli, vefakâr ve güzel bir arkadaştı. Daima yardıma hazırdı; bunu da severek yapardı.

Kızı ince eleyip sık dokumamızın sebebi her halde kıskançlıktı. Birçokları onun için «Fahişelik yapıyor» diyordu. Bunu işittiğimiz zamanlar gülüyorduk. Olmazdı bu. Hostesler böyle bir şey yapamazlardı. Fahişeler kötü ailelerden gelirlerdi. Hostes de olamazlardı.

Bir gece bu konuyu George Kelman'a açtık:

— Saçmalamayın –diye söylendi–. Son zaman-

larda ucuz roman okumaya başladınız. Hosteslerden hiç bir zaman fahişe olmaz ve olmayacaktır.

— Tamam efendimiz –diye selâmı çaktık.

— Aklınız kötüye çalışıyor –diye sitem etti.

Hem bu sitemlere hem de bu konuşmaya kızmıştık. George Kelman avukatı mıydı?

— Peki George, bu kız bu parayı nerden buluyor?

Bu sefer de Kelman'ın kafası kızmıştı, kaşlarını çatıp sertleşti:

— Üzerinize vazife mi Allah aşkına? Belki de o, sizin yaptığınız gibi, har vurup harman savurmuyor. Bırakın bu meseleyi. Kıskançlıktan çatlayacaksınız.

Haklıydı, her halde haklıydı. Bu olaydan ve buluşmadan sonra iki ay süreyle ne Sandy ne arabası ne de lüksü geldi aklımıza.

Bir gün, uçacağımız yerlerin aylık listesini aldık. Bir de ne görelim. Sandy çoğunda bizimle beraberdi. Garipsedik.

Programın ilk uçuşu New–York, Dallas arası idi. Texas'da bir gece geçirecektik. Her zamanki gibi, Sandy okuyacağı şeyler olduğunu bahane ederek, yalnız başına bir oda istemişti. Odanın parası uçuştan aldığı paradan fazla tutuyordu, ama bu onu hiç rahatsız etmiyordu.

Rachel ile ben 356 C. no. lu odadaydık. Sandy ise bitişik olan odaları tutmamıştı. Onunki 365 C idi. Gece saat sekiz sıralarındaydı. Ben bir dergi okuyordum. Merak ettiğim bir artistin hayatını ince ayrıntılarıyle yazmıştı. Onu okuyacaktım. Rachel ise yere oturmuş bel inceltme eksersizleri yapıyordu. O esnada telefon çaldı. Ben cevap veririm diye almacı aldım.

— Alo buyrun.

— Sandy sen misin? –diyordu hattın öbür ucundaki ses.

— Hayır değil, yanlış odayı vermişler.

— Özür dilerim... –diyerek, adam pürtelâş telefonu kapattı.

— Kimdi? –diye Rachel merakla sordu.

— Sandy'yi arayan bir herif. Onun oda numarası kaçtı sahi?

— Boşver. Belki de zengin bir petrolcüdür. Sandy'yi para içinde yüzdürüyor baksana. Kesinlikle böyle olmalı bu.

— Ya...

Ben dergiye dalmıştım. Rachel ayağa kalkmış göğüs eksersizleri yapıyordu.

— Neden o hareketleri yapıyorsun? –dedim Rachel'e.

— Cimnastik göğüsler için iyidir –deyip devam etti.

— İkimizin de ihtiyacı yok Rachel'ciğim. Ölçüler mükemmel.

— Koca memeli Betty de yapsaydı vaktiyle, tam kıvamında kalır mıydı onunkiler?

— Hayır, malı başkasının avuçlarında olduğu için pek kalmazdı; onunkiler kendisinden çok başkalarına ait.

Gülüştük. Rachel devam etti.

— Bir iki, bir iki.

Telefon gene çaldı.

— Alo.

— Sandy..

— Burası Sandy'nin odası değil. Yanlış numara vermişler. Otel santralından tekrar isteyin.

Bir tek kelime söylemeden kapamıştı telefonu adam.

Rachel ile bakıştık. O nefes alıp verme egzersizlerine başlamıştı. Telefon tekrar çalınca, bu sefer o kaptı almacı, «Ben cevap vereceğim» diyerek.

— Alo, buyurun...

— Sandy sen misin?

— Hayır, banyoda, burada ama çıkmaz ki.

— Ya. Peki ne zaman çıkar?

— Çok geçmez, beklemezsiniz... –alçak sesle konuşmuştu Rachel.

— Oh. Sevindim. Peki, Larry aradı dersiniz? Çok mersi! Söyler misiniz?

— Hiç kuşkunuz olmasın. Ama size bir yardımım olamaz mı?

— Yardım mı? Bilmem ki... Sizin şey... Yok, sanmıyorum... Hoşça kal.

O kadar dikkatle dinliyordum ki. Dergi elimden düşmüştü.

— Telefon kapandı... –dedi Rachel.

Ama almacı hâlâ kulağında tutuyordu.

— Ne yapmaktı niyetin Rachel?

— Biraz konuşmasını istedim. Hepsi bu... Sandy'yi arayan herifler kim olabilir?

— Rachel, inan ki, çok kıskançsın. Sana ne?

— Sen bu işle ilgilenmiyor musun Trudy?

Gözlerini bana dikti. Doğrusu ben de meraktan ölecektim, ama üzerime iş değildi bu.

— Bak Rachel, o halde bundan sonra telefon edecek olan kişiye ne diyeceğimizi kararlaştıralım.

— Aferin, yola geldin Trudy.

Planladık da. Rachel telefonu açacak, Sandy'nin işi olduğunu ve yerine kendisinin baktığını söyleyecekti. On dakika sonra da telefon çalmıştı. Rachel tahmin ettiğimden de fazla cesurane konuşuyordu:

— Benden hoşlanacağınızdan eminim... –diyordu Rachel fıkırdayarak.

— Siz de hostes misiniz? –diye sordu adam.

— Evet. Sandy ve ben öyle özel işlerimizi idare ediyoruz. Geliyor musunuz?

Kapattı telefonu Rachel, ben şaşırmış, kızmıştım.

— Bana bak Rachel, aptal mısın, bu bizim oda. Şakayı kaka yapma. Sandy'nin ne mal olduğu beni ilgilendirmez. Ama o herif giremez buraya. Hırsımdan deli olacağım. Seni dövmek istiyorum Rachel.

— Neden sevgili Trudy, bak işin içyüzünü öğreneceğiz –derken deli gibi odada koşup şahsî eşyalarımızı topluyordu.

— Sen de toparlan cici kız. Haydi, şimdi telefonu... Şey olduk. Sen böyle iş yaptın mı hiç?

— Terbiyesiz, ne olacak. Neden yapmış olayım.

— Ben de yapmadım Trudy. Ama hiç acemi görünmeyelim. Yani sen ve ben. Bak, bozulma hemen. Adamın koynuna giren kim. Sohbet ederiz biraz. Sandy'nin durumunu öğrenelim.

— Peki ama, adamı nasıl defederiz sonra?

— Aaa, bak bu aklıma gelmemişti... –Rachel'in rengi solmuştu.

İkna sırası bendeydi.

— Fiyatımızın iki yüz dolar olduğunu söyleriz.

— Cin gibisin cici kız. Bak, bu oldu işte... –dedi Rachel.

Her şekliyle olayın tümü beni üzüyordu.

— Aklıma ne geliyor biliyor musun Rachel. Ya Sandy bunu öğrenirse. Öğreneceğine de emin ol. Adam gidip fiyat filan söylerse?

— Söylemez, bir tek kelime söylemez. Eğer böyle

bir şeyle karşılaşırsak ihbar ederiz. Sen hiç üzme tatlı canını.

On dakika içinde odayı yoluna koyduk. Toparladık. Yanan bir tek ışık bıraktık. Perdeleri sımsıkı örttük. İçimize bermuda şortlarımızı, üzerimize süveterlerimizi giyip onların üzerine banyo bornozlarını geçirdik.

Korku ve heyecandan kalbimiz yerinden oynayacaktı. Azbiraz da kuşku ve sevinç içinde idik. Kapının çalınması sanki bir asır sürmüştü.

— Haydi, Rachel –dedim.

— Sen... –diye diretti.

— Hayır, başlayan sensin.

— Korkuyorum...

Ona doğru koştum. Fısıltıyla konuşuyorduk. Para çantasına uzandık. Kapı gene çalındı, ses geldi öte yandan.

— Ben Evans... –diyordu ses.

Biz yazı tura atıyorduk. Ben kazandım, kapıyı Rachel açacaktı. Adam şimdi daha şiddetli vuruyordu kapıya.

Rachel kapıyı gayet cilveli açtı. İşte karşımızda, ilk telefon randevusu verdiğimiz müşterimiz duruyordu. Korkunç, çirkin biriydi.

— Merhaba –diye, pişkin pişkin sırıttı.– İşte ben geldim.

— Merhaba... –diyebildi Rachel.

Sesi güçlükle çıkmıştı gırtlaktan.

— İçeriye girebilir miyim. Yer burası değil mi?

Rachel bir an durakladıktan sonra:

— Tabiî, gelin... –dedi.

Adam içeri girdi, kapıyı kapattı Rachel, bu sefer beni gören adam donup kaldı.

— Beraber misiniz?

— Evet.

— Vay canına, iki kişi olduğunuzu bilmiyordum.

— Maalesef iki kişiyiz –diye pişkin numarası yapıyordum.

Adam durmuş bakıyordu, ne halt edeceğini, ne yapacağını şaşırmıştı. En azından bizim kadar sinirli ve korkuluydu.

— Oturun –diye sessizliği bozmak için konuştum.

— Adım, Bert, Evans Bert. Ya sizinki?

— Ben Roberta –diye cevap verdim.

İsmi nasıl uydurduğumu bilmiyordum. Birden buluvermiştim. Rachel ile bakıştık. O da kıvırdı.

— Ben de Zelda –diye Rachel de yalanı bastı.

— Zelda mı? –dedi adam.

— Evet Zelda, beğenmediniz mi?

— Aksine çok güzel, Zelda.

— Mersi. Naziksiniz.

Adam sandalyeye oturmuş, kravatı ile oynuyordu.

— Evet –diye sonunda konuştu adam–. İşimizi halletsek iyi olur. Demek iki kişisiniz. Kaç para istiyorsunuz?

Rachel inisyatifi ele aldı.

— A, evet, para meselesi. Bir dakika sonra onu konuşuruz. Neden ayakkabılarınızı çıkarmıyorsunuz? Kravatınızı da çözün, bir an önce rahat edin.

Rachel ileriye gidiyordu. Adam ayakkabılarını çıkartmamıştı. Ama kravatını gevşetmişti. Bu da bir şanstı bizim için.

— Dallaslı mısınız? –diye sordum.

— Evet.

— Sandy ile nerde tanıştınız?

— Hiç tanışmadım, bir arkadaştan duydum. Sizlerin de olabileceğini bilmiyordum.

— Ne olabileceğimizi?

— Yani iş dışında daha fazla para kazanmak isteyenler olabileceğini.

Nedense içimiz burkulmuştu. Adam devam etti:

— Sizi suçladığım falan yok. Herhalde hostessiniz, fazla para alamıyorsunuz. Hem rahat bir hayat yaşadığınız için, böylesi de fark etmez sizin için, Haklı değil miyim?

— Ya, tabiî.

— Nasıl başladınız bu işe? –diye adam merakla sordu.

Sandalyesinde duramıyor, bir bana bir Rachel'e bakıyordu. Meraklıydı.

— Uzun hikâye –diye kurnazca bir laf ettim.

— Neyse, üzmeyin tatlı canınızı. Sizi seçtim... –diye açıkça beni gösterdi.

Nefesim kesilmişti. Aman Allahım ne halt edecektim şimdi.

— Başka odanız var mı?

— Hayır yok. Yalnız burası.

Gözleri parlamaya başlamıştı.

— Vay canına, demek siz de seyredeceksiniz? –diyerek Rachel'e baktı.

— Öyle görünüyor.

Bert ayağa kalkıp yanıma geldi. Kollarını boynuma dolayıp beni yanağımdan öptü.

— Bir dakika... –dedim.

Aynı zamanda adamı heyecandan itmiştim.

— Ahh. Sahi para meselesi. Arkadaşım otuz beş dolmuştu. Ben de kabul ettim ve geldim.

Rachel fırladı yerinden.

— Otuz beş mi? Deli olmalısınız!

— Bilmiyorum, bana söylenen bu kadar. Peki siz ne istiyorsunuz?

— İki yüz dolar.

— Doğru mu anladım? İki yüz mü?

— Tabiî. Bizler temiz aile kızlarıyız. Diğerlerine benzemeyiz.

— Vay canına, arkadaş hata etmiş olmalı.

— Özür dileriz, gitseniz iyi olur. Bekleyen var sırada.

Bert çok üzüldü ama çaresizdi ve çekilip gitti.

Kapıyı kapattık, sarıldık birbirimize. Heyecandan ölecektik.

— Peki ya, sinirlenseydi de iki yüz doları kabul etseydi?

— A, bak Trudy bu aklıma hiç gelmedi. Şanslıymışız. Bert zavallı, parasız, biçarenin biriymiş.

— Görüyorsun, Miss Sandy Sims'i? –diye Rachel polis hafiyesi gibi konuştu.

— Parayı nerden ve nasıl aldığını öğrendik. Peki, ya şimdi? Ne yapacağız?

— Hiç bir şey yapacak değiliz. Merakımı giderdim Trudy, bu da bana yeter.

Gecenin başlangıcındaki bu eğlenceye ikimiz de inanmıştık. Ama sadece para almak için, yabancı bir adamla yatmak çok çirkindi. Pek garipsedik. Nasıl yapabiliyordu bunu. O tip heriflerden biriyle konuşmak bile midemizi bulandırmıştı.

— Dün gece ne yaptın ?–diye Sandy'ye ertesi gün uçakta sorduk.

— Fazla bir şey yapmadım, güzel bir uyku çektim.

Sandy ayrılıp servise girdi. George Kelman'ı hatırlayıp, güldük.

— Canım, her çeşit kadından fahişe olur... –dedi Rachel.

— Kelman'a söyleyeceğim bunu. Hostes olmazmış.

— Kelman'a hiç bir şey söylemeyeceğiz. Ne George'a ne de başkasına hiç bir şey. Sandy bizim arkadaşımız.

— O pis karı hiç bir zaman arkadaşımız değil. Yüzkarası o.

Sandy Sims yanımıza geldi, hiç de yorgun görünmüyordu. Şeker ikram etti bize, ben almadım. Rachel aldı gülerek.

— Ha aklıma gelmişken söyleyeyim. Otelin kâtibi bizim oda numaralarını karıştırmış. Birkaç arkadaş telefon edip, sizin odayı aradıklarını söylediler.

— Evet ben de senin odanın numarasını verdim.

— Teşekkür ederim, bana bağlattığınız için. Dallas'ta akrabam çoktur. Hiç olmazsa seslerini duydum. İyi oldu. Başka telefon eden olmadı değil mi?

— Hayır Sandy, kimse aramadı. Oda numaranı vermiştik senin.

— İyi, memnun oldum. Kaçırmak istemezdim.

Bu şekilde fazla parayı nasıl kazandığını bildiğimiz tek hostes Sandy Sims oldu. Birkaç kişiyi da sonradan işittik. Tabiî peşlerine takılıp ispata çalışmadık. Kelman'ı dinleyip boş verdik. Zor, çok zor işti bu. Allah kolaylık versin...

Sandy'nin öyküsü de burda biter.

BÖLÜM XIX

«Senin Gibi Güzel Bir Kızın Bu Uçakta İşi Ne?»

Hosteslerin, evli erkekleri daha uçağa binmeden nasıl tespit ettiklerini, size daha önce anlatmıştık. Bu bizde oyun haline gelmişti. Bunu ilerlettik. Başka şeyler de öğrenebilirdik. Örneğin, nereli olduğunu, ne iş yaptığını hemen bilmek gibi.

Hosteslerin özelliği vardır diğer kızlardan. Çalışan bütün kadınlardan daha başka şekilde tanışırlar erkeklerle. Aracı olmadan karşılaşırlar. Kötü anlar içinde davranışlarını bilirler. Bizler ufak tefek işaretler sayesinde, erkeklerin milliyetini ve mesleklerini bulmaya çalıştık. Uzun bir çalışma süresi sonunda. Birkaç hostes arkadaştan öğrendiğimiz ve dinleyip işittiğimiz hikâyelerden bilgi sahibi olduk. Hatta ufak bir el kitabı yazacak kadar... Eğer aşağıda sıraladığımız mesleklerden ve milliyetlerden eksik olanlar varsa, böyleler ya uçağa binmezler, ya da kızları sevmezler.

Almanlar

Alman erkeklerinin her işi hesaba dayanır. Aşk maceralarının temeli, bilinmeyen yersiz bir kitabın sayfalarından çıkar gibidir. Bu öyle bir kitaptır ki, hiç bir zaman *en çok satılan* listesine giremez. Çapkınlıkları yoktur ve her şeyde olduğu gibi sekste de hesaplı kitaplıdırlar. Uçaktan indikten sonra hostes onlar için, başka bir dünyanın süper insanıdır. İşte o dünya ile ilişki kurmak için isterler yataklarını paylaşmayı. Genellikle büyük şirketlerin hosteslerine hücum ederler. Başarı şansları para yönünden zayıftır. Bütün hosteslerin ortak kanısı şudur: Almanlar ve aktörler hostesleri en ucuz randevu verilecek kız diye kabul ederler.

Onlar da ona göre mal alıp satarlar tabiî.

İtalyanlar

İtalyan erkekleri bilindiğinin aksine hiç çimdiklemezler hostesleri. Zira ellerini, konuşurken kullanırlar. İfadeyi daha etkili kılmak için. Gözleriyle tav etmeye çalışırken, sevgiyle saygıyle bakarlar.

Yalnız bakarken de sizi soyarlar çırılçıplak. İşte bu yolla büyülerler. Büyü geçince, hemen hayalinde soyulan elbiselerinizi çabucak giyersiniz.

Rachel İtalyan film endüstrisinin oldukça ünlü bir kişisiyle tanışmış bir keresinde. Los Angeles'e hemen hemen yolcusuz uçarlarken olmuş bu rastlantı. Rachel büfeden kendine kahve koyuyormuş. Adam gözlerini dikmiş Rachel'e. Yolcuların hepsi uyuyormuş.

Adam kalkıp yanına gelmiş kızın.

— Mükemmel bir vücudunuz var, Miss Jones –diye fısıldamış.

Ama gözlerini bir türlü ayıramıyormuş Rachel'in V yakalı bluzundan, göğsüne, gerdanına, iştahla bakıyormuş.

— Bakışlarınızın farkındayım –diye Rachel cevap vermiş.

— Güzel bir kadının şahane vücuduna bakmakta ne kötülük olabilir?

— Hiç bir şey olmaz. Üzülmeyin canım.

— Sizi gücendirmeyeceksem, bir şey teklif etmek istiyorum?

— Bekliyorum, reddetme olanağı var! –diye güzel gözlerini adamın gözlerine dikmiş Rachel.

— Size de kahve ile süt vereyim mi?

— İstemem, size bakıyorum. Teklifimi dinleyecek misiniz?

— Buyurun, dinliyorum. Şimdiye dek öylesine saçma tekliflerle karşılaştım ki. Ziyanı yok, siz de söyleyin.

O sırada kahvesine sütü döküp içmeye koyulmuş.

— Hayır, hayır sayın genç hanımefendi. Teklif edeceğim şey hiç de saçma değil! Fikirlerim sizin

için en zarif en güzel hayatı yaratabilir. Beverly Hills'teki villama gelip bana konuk olur musunuz diye düşündüm. Eğer kabul ederseniz, ki kabul edeceğinizden eminim. Latif vücudunuza, değersiz ellerimle dokunmayacağıma dair sadakat yemini ederim. Size sadece gözlerimle bakıp, hayranlığımı göstereceğim. Bütün arzum, zerafetinizi gözlerimin doya doya içmesi...

Rachel afallamış, bakakalmış.

— Benimle dalga geçmiyorsunuz ya? –diyebilmiş...

İtalyan incinmiş, gücenik, ve üzgün:

— Böyle bir güzellik karşısında, sizinle dalga geçmek mi? Aman rica ederim. Ben sadece yaşayan mabudelerin âşığıyım. Et meraklısı değilim, çok üzüldüm... –demiş.

Rachel'in anlattığına göre pişman olmuş. «Adamın kıvırcık saçlı başını kucağıma alıp teselli etmek istedim» diye anlattı. Ama yapamamış tabii. Dönüp gitmiş yolcuları kontrol için. Bir ara dönmüş, adam hayran hayran onun kalçasına bakıyormuş. Ama başını hâlâ eğik tutuyormuş, gücenik bir yüzü varmış. O gece içkilerimizi içerken Rachel anlatıyordu:

— Durmadan yanından geçtim. Ve yemin ederim, her geçişimde, çıplak olduğumu hissediyordum.

Amerikalılar

Amerikalılar hosteslere daima espri yaparak yaklaşmak ister. Belki de bu Amerikalı erkeklerin seksi ciddiye almayışlarından ileri geliyor. Seksin güzel ve zevkli olduğunu kabul ederler. Aşkın da gücüne inanırlar. Ama bir kadın duygusallığının içine giremezler.

Bundaki en önemli neden reddedilme korku-

sudur. Ciddî maceralardan âdeta korkarlar. Hayır cevabı karşısında kişiliklerinin son derece ezileceğine inanmışlardır. Ne kadar söylersek söyleyelim, Amerikalı çocuklarla birlikte büyümüş, sevişmişizdir. Ama kadın olarak biraz peşimizde koşulmasını, arzu edilmeyi, yalvarıp yakarılmayı isteriz. Sakın bütün Amerikalı erkekleri böyle sanmayın. Severiz hepsini. Maceralarımızın çoğu onlarladır ama, aslında çok kişiye âşık olabilecekleri halde, niçin ağırdan alırlar bilmem?

Fransızlar

Fransız erkekleri davranışlarında çok kibirlidirler. Bunu hissedince telâşlanmayacaksınız. Ağırdan alıp beklemesini bileceksiniz. Neticede kazanacağınızdan emin olabilirsiniz.

Bir seferinde koca memeli Betty ile aynı uçaktaydık. Yolcuların arasında San Francisco'ya gitmekte olan bir Fransız vardı. Mimardı öğrendiğimize göre. Betty'nin her çeşit macerasını dinlemiştik. Ama anlattıklarının içinde Fransız hiç yoktu. Belki de avını bekliyordu. Neyse, o gün de adam uçağa biner binmez, harekete geçti. Yemek servisi yaparken memelerini adamın her tarafına sürttü. Adamın başının üstüne memelerini gerdi, sözde raftan bir şeyler aradı. Velhasıl elde etmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Fransız zeki ve güzel bir adamdı. Malı derhal anladı tabiî. Biraz rol yapıyordu. Kolay elde edilemeyecek adam olduğuna inandırmıştı, bunu da hissettiriyordu. Anlamamazlıktan geldikçe Betty de işi azıtıyordu. Cesurane davranıyordu. Sonunda San Francisco'ya vardığımızda Betty yanımıza gelerek fısıldadı:

— Acaba Fransızlar dedikleri kadar ateşli midirler. Cinsî kudretlerinin müthiş olduğunu duymuştum.

Bize inat yapıyordu, adamı tavlamıştı. Konu erkekler olunca Betty'nin söyleyemeyeceği hiç bir şey yoktu.

Ertesi sabah uçağa bindiğinde Betty yorgun ve dayak yemiş gibiydi. Gözlerinin altı uykusuzluktan morarmıştı. Boynu çürük içindeydi. Olanları bize mutfakta anlattı:

— Çok şahaneydi. Dans ederken bütün o çirkin aşk kelimelerini Fransızca fısıldayıp durdu. Yanağını, boynunu, burnunu hep sürdü yüzüme. Ondan sonra evine gittik adamın. O kadar yorucuydu ki, Fransız mı, Eskimo mu emin olun anlayamadım. Çok oflayıp inlediğine göre zevk aldı galiba.

İspanyollar

İspanyollar uçağa binerken, kravatlarını gevşetir ya da çıkarırlar. Gömleklerinin de üstten birkaç düğmesini açarlar. Pantolonları ise müthiş dardır. Her ne meslekte olursa olsun, İspanyollar böyle davranırlar. Dünyanın en büyük âşıklarıdır diyebilirim.

Benimle aynı fikirde olan birçok arkadaşım daha var. Romantik bir öğle sonrasıyle boğa güreşinde biten bir geceyi severler.

Arenaların rengini severler, kırmızıyı. Boğaları da, cinsel gücünden ötürü sevdiklerini sanırım. Zira birlikte uçtukları hosteslere de boğalık etmek isterler. Bu sporu denemek isteyenlere şunu öğütlerim: yürekliyseniz çekinmeyin.

İngilizler

İngiliz erkekleri maceraya hazır oldukları halde

bizi görmezlikten gelirler. Niyetleri bütün erkek yolcularınki gibidir. Yalnız pasif bir teknik kullanırlar.

Sekste soğuk oldukları söylenir, oysa bunun aksidir. Niçin böyle olduklarını kestiremedik. İşittiğimize göre, hostesler arasında en ateşli olanlar da İngilizler sayılırmış. Özellikle bir hostesle bir İngilizin randevusundan sonra en ateşli seks yaşantısının orada geçtiği kanısına varılmış. Twid elbiseleri içinde uçakta pek ciddîdirler. İkram ettiğimiz kahveyi yudumlarlar. Pipoları da daima ağızlardadır. Bu manzara size, evli olup şömine başında bir şatoda geçireceğiniz günleri ansıtır. Kocanız da karşınızda oturmuş, Londra'nın şeker ihracatını anlatmaktadır. Siz de ona:

— Yes, Sör. Emredersiniz efendim... –dersiniz.

Bir İngilizi uçakta görüp de böyle düşünmeyen kız yoktur sanırım.

Fakat bu tavırlarının görünüşte olduğunu, İngiliz erkeklerle buluşan arkadaşlarımızdan öğrenince ayıldık. Sıcak kanlı ve aşkta saygılıdırlar. İtimat uyandıran teknikleri dolayısıyle tebrik edebilirsiniz.

Araplar

Pilotluğu dışında, en az otuz çeşit iş yapan bir kaptanımız vardı. Her işe girer, para kazanır. Bu pilotumuz bir Arap firmasıyle ticarî bir anlaşma yapmıştı. Bu firmanın adamıyle St. Louis'ten uçuyorduk. Adam bize, gece bir planımızın olup olmadığını sordu.

Columbus, Ohio üzerinden uçarken Arap bize durumu açıkladı:

— Bakın, anlatayım: Çok zengin iki Arabistanlı işadamıyle birkaç gün New York'ta kalacaklar. Ben de onlara Waldorf Astoria otelinde parti vereceğim. Çok önemli olacak bu parti benim için. Gelirseniz,

eğleneceğinizi sanıyorum. Yer içer, hem de paranın neler yapabileceğini görürsünüz –dedi.

8.30'da, söylenen yere en iyi şekilde giyinmiş olarak geldik.

Parti yerine gitmeyi beklerken, arandığımızı işittik. Bütün dişleri altın olan başı turbanlı bir adam bizi buyur etti.

Bir kat çıkarak otelin kral dairesine girdik. Çok genişti burası. Salonda 20 kişi kadardık. Lüks mobilyalar, koca masalarda içkinin envai, yiyeceklerin en nefisleri vardı. Hoş fakat değişik bir tütün kokusu etrafı sarmıştı.

Pilotumuz bizi, Elkim Al Salim ile tanıştırdı. Bu, çok esmer, kalın kaşlı, suratı çiçek bozuğu içinde, altın dişli uğursuz tipli bir herifti. Önce bizi tepeden tırnağa süzdü, sonra pilota dönüp kabul etmiş gibi baş eğdi. Sonra yine bize döndü. Yavaş film gibi.

Bu sinirlerimizi bozmuştu bizim. Esir pazarında gibiydik. Pilot efendiydi, bize hizmet etti. O Amerikalıydı. Oraya konuk gelen ve Arap kadınlarına benzemeyen hatun kişilerin kimliklerini sorduk.

— Pilotunuza kızmayın sakın. Bozulmayın da. Bu gece burada telefonla çağırılmış birkaç fahişe var. Böyle uzak bir ülkeden gelen önemli kişiler, gittikleri yerde yabancılarla yatmak isterler.

— Adama çok pahalıya mal olmalı? –diye Rachel ekledi.

— Asıl bana pahalıya oturdu –dedi pilotumuz.

— Sana mı?

— Tabiî, bir gecede birkaç kadın buldum mu, benimle daha iyi iş kurar.

Pilotumuzun hiç bir zaman pezevenklik yaptığını sanmazdık. Ama bu tekti koca havayollarında.

Gerçekten pilotlar çapkındırlar ve yaşasındı bizim pilotlar.

— Beni yanlış anlamayın sakın. Ama bu adamın ikinizde de gözü var. «Tatlı, baştan çıkmamış kızlar» diye bir şeyler söyledi bana. Bu gece akıllı davranın yükle para çıkartırsınız. Hem bu işi ilk yapan hostes kızlar siz olmayacaksınız ki.

Bir tek kelime söylemeden, pilotun yanından ayrıldık. Paltolarımızın durduğu yan odaya yürüdük, giyeceklerimizi tam alırken bir ses duyduk.

O ilk tanıdığımız Arap pis pis sırıtarak gelip kapıyı kapadı.

— Bu kadar hızlı olduğunuzu sanmıyordum –diye şehvetle söylendi–. Ama çok, çok memnun oldum.

Adamın yanından geçip gitmek istedik, sıçrayıp yolumuzu kesti.

— Başka bir yere gitmeniz gerekmez. Burası harika. Kimse rahatsız etmeyecek, emir verdim. Fazla gürültü çıkarmayız. Size büyük itimadım var.

— Çekil yolumuzdan pis domuz! –diye Rachel adama bağırdı.

Herif hiç oralı olmamıştı, aksine gülüyordu.

— Biraz kavga etmek istiyorsunuz galiba. Bak bundan hoşlandım. Warren sizlerin önce biraz direnip karşı koyacağınızı söyledi, ben de bunun beni daha da mutlu kılacağını söyledim. Biraz esrar isterseniz vereyim, yardımı olur.

— Çek kıçını yolumdan –diye Rachel rest çekti–. Haremine defol.

Adam bana saldırmıştı şimdi de. Ben kenara kaçtım. O sırada Rachel hemen hızla kapıyı açtı, şaşaladı Arap, ben de fırlayıp çıktım.

Salona girdik, pek bakan olmadı, esrar ile millet mestti. İçkileri de döktük, özellikle Warren'inkini yok ettik. Ondan sonra daireden çıkarak koşa koşa uzaklaştık. Pilotu rapor edecektik, acıdık, yapmadık. Bir ay kadar sonra istifa ettiğini öğrendik.

Bu hikâyeyi çok anlattık dostlarımıza. Onlardan da seks konusunda hayli bilgi edindik. (Arabistan'da altı senesini geçiren ve Arap-Amerikan (Aramco) şirketinde çalışan bir arkadaşımız şöyle dedi bize:

— Arap erkekleri, haremleri ne kadar büyük olursa olsun, seks bakımından mutlu değildir. Suudi Arabistan kadınları üstelik çirkindir de. Böyle olduğu için Arap erkeği bir kum yığını olan ülkesinden çıkınca kendini hemen sekse verir. İçki de yasaktır yurdunda, bir yandan da içer. Alışık olmadığı için perişan olur. Seks hayatları o kadar tatminsizdir ki bu yüzden Arap erkekleri gelişme çağındaki tüysüz oğlanları yeğlerler. Kadınlar çok bozulurlar buna ama, çarelerini de bulurlar. Oraya giden her petrolcu böyle bir problemle karşılaşır.

İrlandalı Erkekler

İrlandalı erkek ne kadar saklarsa saklasın uçağa binerken haç çıkarmaya bayılır. Dinine sadıktır, inançlı Katoliktirler. Bütün o gurur ve kendine güven içinde bulunmalarına rağmen, günah işleme korkusu içindedirler. Bu anlattıklarımız yalnız yaşlı İrlandalılar için geçerli değildir. Genç kuşak, hani «Tanrı yoktur» diyenler de, Allahtan korkarlar. Bir gecelik zevke karşılık sonsuzluğa dek cehennemde kalacaklarına inanırlar. Batı kıyılarında çalışan bir hostes arkadaşımızın, genç bir İrlandalı muhasebeci ile ciddî bir ilgisi vardı. Fakat kız kısa bir sürede bu sevdadan vazgeçmişti.

— Onun her dakika haç çıkartması tüylerimi ürpertiyordu... –diye bize açıklamıştı duygularını. Sanki beyzbol oyuncusu imişiz gibi, her seviş-meden önce haç çıkartıyordu, öf bıktım ondan.

Aslında bizler, ancak bir Amerikalı ile mutlu oluruz. Ne halt edersek edelim, ertesi gün yolda yaşlı bir kadını karşıdan karşıya geçirince bütün günahlarımızın affolunduğuna inanırız.

İskoçyalılar

İskoçyalının cimri olduğuna hiç bir zaman inanmayın. Onların çok rahat para harcadıklarını gördük. Listelerimizde en saygı değer yeri alabilirler. Çıktıkları kıza son meteliğine kadar harcarlar.

İskoçyalı erkek, gururlu, çoğu meselelerde anlaşılması güç, aksi; önceden ne yapacağı belli olmayan kişiler diye bilinir. Ama bir kere size ilgi duydu mu, ona yaptıramayacağınız şey yoktur.

Ruslar

Rus yolcularla başımız binde bir derde girer. Ciddîdirler. Uçakta genellikle ya televizyon seyreder ya da teypte Rus klasiklerini dinlerler.

Japonlar

Minyatürize edelim her şeyi. Televizyonları, kameraları, ağaçları, insanları. Ama sekste minyatürize olmaz. Ufaltamayız Japonların hatırı için. Sekse gelince hayır.

Türkler

Onları İranlıdan ya da Yunanlıdan ayıramıyorduk önceleri. Doktordu benim tanıdığım. Amerika'da çalışan birçoklarını da sonra tanıdım. Gururlarına ve

tarihlerine öyle düşkünler ki. Bir zamanlar dünyayı ve haremlerini pek güzel idare etmişler. Bugün küçük yurtlarında efendice oturuyorlarmış. Dünyanın en cömert insanı tek, onlardır. Doktorla randevumuz vardı. Rachel de sevgilisiyle geldi. Lokantalardan gece kulüplerine dek gezip dolaştık. En sonunda bir otele hep birlikte gittik. Korkunç terbiyeli ama ateşliydi doktor. Türklerin neden harem kurduklarını o gece anladım. Ben değil Rachel de rahatça gelebilirdi yatağımıza. Ertesi gün, bizi selâmetledi, kendi özür dileyerek kaldı otelde. Çıktık. Rachel bir şeyini unuttuğu için geri döndük. Baktım, otelciyle pazarlık ediyordu. Saatini, dolma kalemini, altın çakmağını vermiş. Üstüne de, bahşiş olarak paltosunu bırakıp gitmek üzereydi.

Bizi görünce utandı. Olayı anlamamış tavrı takındık. Rachel unuttuğu şeyi alıp geldi. Doktorla yeniden randevulaştık. Veda edip ayrıldık. Onu erkekçe gururuyle paltosuz, soğukta yürürken gördük, gözlerimiz yaşardı. Türkler bu cömert huyları ile övünebilirler.

Uçağımızdaki kimselerin, milliyetlerini tespit ettikten sonra, iş sahalarını, mesleklerini araştırıp buluruz.

Giyinişleri, taşıdıkları öteberiler, kendilerini ele verir. Kanılarımızın nasıl olgunlaşıp bize yarar bilgiler haline geldiğini görelim şimdi de.

Halkla İlişkisi Olan Erkekler

Bu meslekte olan erkekler, işlerinin çokluğundan ve karışıklığından yakınırlar. Ancak konu, sinema ve tiyatroya gelince iş değişir. «Seni büyük bir artist yapabilirim bebeğim» demeğe başlarlar.

Bazen de başarırlar bu işi. Randevu listelerimi-

zin başında bu meslektekiler gelir. Çok şık giyinirler. Cüzdanları da pek ağırdır.

Size kur yapmaları da şöyledir:

— Hey tatlım, bak bana, senin hoşuna gidecek bir teklifim var. Arizona, Temple'de büyük bir şişe fabrikası kuruyoruz. Törenin kraliçesi olabilirsin. Bütün yapacağın, kurdele kesip, gazetecilere poz vermen. Ne dersin?

Bu teklife de can dayanmaz ki. Eğer uzun zamandan beri havayollarında hosteslik yapıyor ve şirketinizin de basınla olan ilişkisini biliyorsanız, adamı pişman edebilirsiniz söylediklerine. Her şeye rağmen adam size cazip göründüyse, sonuna dek gidin. İşiyle ilgili görünün. Ondan sonra artık dinleyin dinleyeceğinizi. Sizi kazanmak için her fedakârlığı yapacaktır.

Mühendisler

Bu meslektekiler tereciye tere satarlar. Eğer uçağa binip de hemen arkadaş olabilirlerse, uçağın nasıl çalıştığını anlatırlar. Eğer adam yakışıklıysa, cahil görünüp dinlersiniz. İş yoksa, ya da çirkinse, ona siz anlatın, «benim mesleğim» deyip bozun.

Mühendisler kendi bildiklerini başkalarının ağzından dinlemekten hiç hoşlanmaz. Hep kendileri konuşmak ister. İçlerinden çok ender olarak bazıları, hosteslerin bu teknik bilgiden hoşlanmadıklarını anlarlar veya bilirler. Beyinleri vardır onların. Bu tiptekiler o zaman, «Moby Dick»i okudunuz mu? diye sorarlar. Takdir etmelisiniz bu fikir fukaralığını.

— Hayır Bay Mühendis, ben en çok satılan kitaplar listesinin paperback (ucuz baskı) olarak çıkmasını beklerim. O zaman edinirim sizin dediğinizi.

Şimdi artık bizleri edebiyata olan aşkı ile etki

altına almak istemektedir güya. Şimdi sıkı durun, yeni bir soruya geçer.

— Peki, ya *Carpetbagger*'a ne dersiniz? –Her şeyi bildiğinden emin, kaşlarını kaldırmış sırıtıyordur–. Oldukça keder verici bir eser değil mi?

Bunların hepsinin sonucu size bağlıdır. Adamla arkadaşlık edip etmemek kararı sizindir. Ne Moby Dick ne de Carpetbaggers'le hostes tavlanmaz, mühendis kafası da bunu bilemez.

Ama mühendis, yakışıklıdır ve parası vardır. O halde her şey değişir. Lafı şu yola sokmak mümkündür:

— Bakın, artık zaman değişti. Şimdi herkes daha gerçekçi eserler okuyor. Örneğin ben öyleyim... –diye konuşmayı uzatabilirsiniz.

Şahsen ben mühendislere dayanamam. Yani pek sevmem anlamına alın. Yoksa dayanamam deyince, cazibelerine karşı koyamam sanmayın. Sebep de yine kendilerinden birinin hatırası. Bir tarihte, nasılsa kibarlığıyle gönlümü almış, yemeğe gitmiştik birlikte. Cleveland'da olduydu bu iş. Neşeli yemek yedik, sonra maça ve dansa gidecektik. Hesap pusulası geldiğinde işler değişti. Mühendisimiz cebinden hesap cetvelini çıkarıp, listeyi hesap etti. Kontrolu da tastamam geldi sonra, ödedi hesabı. Ne tatsız, değil mi? Tabiî izin istedim. O anda aklıma havayollarında bir iş gelmişti. Mühendis bir kızdı ki. Yedirdiği içirdiği şeylerin parasını hesap etmek için cebinden cetvelini çıkarmasını beklemeden kaçtım.

Her şeye rağmen siz Moby Dick türünde eserlerden hoşlanıyorsanız. hayat boyu bir mühendisle evlenebilirsiniz. Katı ve az duygulu bir hayatı seviyorsanız, çok iyi koca olurlarmış... Bilenlerden sordum.

Aktörler

Aktörler, genellikle alçak gönüllü görünebilmek için çok çaba gösterirler. Böyle beklenmeyen bir niteliğin hosteslerin kalbini fethedebileceğini düşünürler.

Sizinle konuşurken sık sık esnerler. Konuşmaları genellikle dört kelimelik gelişigüzel cümlelerdir. Böylelikle herkesle aynı düzeyde olduklarına inandırmak isterler. Bu dört kelimelik cümlelerin sonunda seslerini çok alçaltıp renklendirerek, romantik bir hava vermeye çalışırlar.

Her hostes, meslek hayatında yılda en az bir kez bir aktörün randevusuna gider. Mesleğinizle övünmek ve ailelerimizin yanına gittiğimizde anlatacak laf gerektir bize. Bu nedenle aktörlerle buluşmak iyi bir fırsattır. Bir aktörle olan gizli yaşantım, hostesliğimin on sekizinci ayında başıma gelmişti. New York'tan Los Angeles'e uçtuğumuz bir gündü. Yemek servisinden sonra arkadaşlar bana bir pasta ikram etmiş, hostesliğimin 3'üncü altı ayını kutlamışlardı. Bu ufacık töreni, ünlü birisi tesadüfen görmüştü.

İlgilendirmişti onu, yanına çağırıp merak ettiğini söyledi.

Çok heyecanlanmıştım. Onu da öteki yolcular gibi uyuyor sanmıştım. Kısaca anlattım ufacık töreni:

— Siz bu minik pastadan daha iyi şeylere lâyıksınız. Los Angeles'e vardığımızda size, daha güzel ve daha yaraşır bir şey ikram etmek isterim.

Heyecandan ölecektim. O sesini alçaltmış, müthiş romantik olmuştu. Bendeki etkisi sonsuzdu.

— Elbette, ikramınızı teşekkürle kabul ederim -dedim.

— İyi. Bu Beverly Hills'deki bir ev adresi. Arkadaşımdır. Mümkün olduğu kadar erken gel, ben uşaklara emir verip yemek hazırlatırım. Hollywood'daki o kulüplere tahammülüm yok. Sevdiğiniz müziği dinleyeceğiz.

— Sevinçle geleceğim.

Yolculuğun geri kalan kısmında mutfakta yalnız ben konuşuluyordum. Kızlar yemin ettirmişlerdi bana. Ertesi sabah bütün olup biteni ince ayrıntılarına dek anlatacaktım. Yoksa...

Aktörün alandan çıkışını seyrettim. Son karısının karşılayacağını sanıyordum. Siyah üniformalı şöföründen başka kimse gelmedi.

Alandaki işleri bitirdikten sonra, verilen adrese gitmek üzere bir taksiye atladım. Ev değil şahane bir köşktü bu... Heyecanlıydım. Arabadan inip kapıya yöneldim. Zili daha çalmadan kapı açılmıştı. Karşımdaki, aktörümü havaalanından karşılayan şöfördü. (Hikâyemin geri kalan bölümünde aktörümden «Robert» diye bahsedeceğim.)

Çinli şöför-hizmetkâr beni merdivenlerden çıkartıp, evin büyüklüğünde bir salona getirdi. İçerisi tek kelimeyle muhteşemdi. Uzun tüylü beyaz halıya ayağım bileğine kadar gömülüyordu. Ev sahibi kollarını açmış, beni karşılamaya gelmişti. Şöför bir duman gibi kaybolmuştu. Birden o kırış kırış üniformanın içinde kendimi berbat hissettim, keşke gelmeden önce değiştirseydim diye düşündüm. Yanımda getirdiğim valizimde spor giysilerim vardı, yalnız onu aşağıda bırakmıştım. Bir an koşup değiştirmeyi istedim.

— Çok güzelsin hayatım –diye ellerimi tutarken söylendi.

— Şimdi de çok hoşsunuz, fakat benim halim ber-

bat, aşağıda çantamda elbise var, gidip değiştirsem?

— İstediğin buysa, peki. Ama ne gereği var? Hiç giymesen olmaz mı? Daha rahat edersin.

— Pantolon ve bluzum var.

— Mükemmel –diye aynı filmlerindeki gibi güldü–. Ben çıplaklığı tercih ederim. Fakat seni de utandırmak istemiyorum. Haydi, ben içki hazırlarken sen de git giyin.

Aşağı koşup valizimi aldım, hizmetkârı takip ederek banyoya daldım. Üniformanın düğmelerini açmaya çalışırken Robert'in yukarıda kristal bardaklar içinde içki hazırladığını hayal ediyordum. Yanımdaki pantolonsa sahip olduğum en dar pantolondu, eh bluzun da ondan aşağı kalır yeri yoktu. Nihayet işim bitti, koşarak yukarı, Robert'in yanına çıktım.

Bana içkimi uzattı, şerefe içtik. Daha bardağı dudaklarımdan henüz çekmiştim ki Robert belimden kavradı ve hayatımda tecrübe ettiğim en ıslak, en uzun buseyi kondurdu dudaklarıma.

— Çok güzel olduğunu biliyorsun değil mi? –diye içini çekti.

Rol yapıyordu sanki. Etrafıma bakınıp mikrofon ve kamera aradım. Film çeviriyormuşuz gibi gelmişti. Hemen ben de ona sarılıp busesini geri verdim.

— Yavaş yavaş sevgilim. Gece bizim... –dedi.

Bozulmuştum bir an. Bu şekilde konuşması hoşuma gitmemişti. Ama aktör ve oyun yazarıyle tartışmak için kim oluyordum. Hem Amarillo'dan böyle şöhretlerle tanışmak için ayrılmış ve hostes olmuştum. Düşüncelerimi bırakmalıydım şimdi.

Robert beni tekrar öptü, çekildi.

— Şimdi –dedi–, mükemmel bir yemek yiyelim. Şarap ve müzik her ikimize de iyi gelecek.

Tamamen büyüsüne kapılmıştım. Odadaki bir iki düğmeye bastı, içeri ellerinde kocaman tepsiler olduğu halde hizmetkârlar girdi. Uzun bir masaya karşılıklı oturduk. Yemek servisi son derece titiz yapılıyordu. Biftek lezizdi. Şarapsa serin ve sert. Robert İspanya'da henüz çekimi bitmiş olan bir filmden bahsediyordu. Yemek yemesini, içkiyi yudumlamasını dikkatle seyrediyordum. Kendi hareketleriminse bir okul çocuğunu andırdığının farkındaydım. Ama boş veriyordum.

Meyve yemeye başladığımızda piyanist gelmişti. Robert'e geç kaldığından dolayı özür diledi, derhal, o muazzam piyanonun başına geçerek bildiğim melodileri çalmaya başladı. Düşünün lüksü, kendi piyanistiniz yemekte size piyano çalıyor. Afallamış kalmıştım.

Yemek sahnesinin çekimi bittikten sonra senaryodaki diğer sahneye, yani aşka geçtik.

Robert beni bir gelin gibi kollarına aldı, odanın nihayetinde bulunan kocaman bir divana yatırdı. Ne zengin bir divandı o. Boyu iki metre uzunluğunda, eni bir buçuk metre kadardı. Üzeri ördek tüyüyle kaplanmıştı. Son derece yumuşak ve rahattı. Zarif bir şekilde beni yatırdıktan sonra ellerini kazağımın içine soktu. Ben de çabucak çıkartıverdim. Pantolonumun önünü açtı, nihayet her ikimiz de çırılçıplak kalmıştık. Tuhafıma gitmişti bir aktörle böyle yatmak. Filmlerde göründüğü gibi teni bronz ve bedeni dinç değildi. Bu, insanı biraz hayal kırıklığına uğratıyordu. Doya doya seviştik orda. Robert harikulâdeydi aşk yapmakta.

Yorgun düşmüştük her ikimiz de. Tam o esnada kapı birden açılmış, biri:

— Bravo, bravo! –diye alkışlayarak içeri girmişti.

Kadındı bu. Yerimden fırladım. Sarışın, genç bir kadındı. Robert ağır ağır kalkıp, eğilerek selâmladı kadını.

Takdim etti bana:

— Miss Trudy Baker, bu da karım Marcia.

— Mükemmeldin Robert –diyordu karısı ve beni tepeden tırnağa süzmüştü bunları söylerken de–. Koca sahnesi çok muhteşem oldu.

Bunları dedikten sonra kadın üzerindeki daracık elbiseyi çıkarmaya başladı. Biraz önce gizlice kaçan piyanist gene gelmişti.

— Bir dakika! –diye bağırdım–. Ne oluyor burada?

— Tatlı kız, Robert –diye şimdi bizim kadar çıplak olan Marcia söylüyordu–. Çabuk ol Louis! –diye de piyanisti azarladı.

Piyanist ise kendi pantolonunu çıkarmakla meşguldü.

— Oh, hayır –diye söylendim. Çabucak sutyenimi, pantolonumu ve bluzumu giydim–. Ben haremlik değilim. Yemek için teşekkürler.

Merdivenlerden koşarak indim, çantamı kapıp dışarı fırladım. Bir saat kadar yürüdüm taksi bulmak için.

Ertesi sabah hikâyeyi Rachel'e büyük bir utanç duyarak anlattım.

— Niye utanıyorsun hayatım? –diye sordu–. İlerde çocuklarına anlatacak bir hikâyen olmuş, fena mı?

Şöhretli bir insanla geçirdiğim bu gece, hayatımın dönüm noktası olmuştu. Hostes olmamızın nedenlerinden biri de, böyle parlak şeyleri hayal etmemiz değil miydi? Robert'den sonra, artık aktörlere ilgim kalmamıştı. Her şeye rağmen Marlon Brando başkaydı. O benim tek aşkımdı. Hep karşılaşmak isti-

yordum onunla. Siz de anlarsınız bu duygumu.

Sporcular

Tanıştığımız bütün sporcular, bize göre, ağırkanlı tiplerdi. Hosteslerle konuşmaya pek yeltenmezler. Kendilerini son derece beğenirler. Tabiî ayrıcalıkları vardır bulundukları spor dalına göre. Örneğin golfçüler, tenisçiler, yüzücüler daha zeki kimseler olurlar. Bizlerle sohbet etmeseler bile kendilerini tanıtmak nezaketinde bulunurlar. Hangi dalda olurlarsa olsunlar hepsinin ortak bir yönleri vardır: Cimridirler.

Rachel bir zamanlar profesyonel bir beyzbolcu ile olan macerasını anlatmıştı. Her buluşmalarında onu golf oynamaya götürür, sonra da yemekte bir pizzayı bölüşürmüş. Hostes her zaman, her karşısına çıkan erkeğin kendisi için su gibi para harcamasını istemez. Ama bir erkek senede kırk bin dünyalık yapıp, sizin pizzanızı da paylaşmaya kalkarsa, hoş olmaz tabiî.

Eğer siz de spora meraklıysanız, bunun bir tek yararı vardır. Buluştuğunuz zaman maçlar için bedava bilet getirir. Kendisine parasız verilen biletleri genellikle annesine, babasına, kardeşlerine parayla satmış; bir tanesini de size ayırmıştır.

Bunu sonradan duyup bozulmak istemiyorsanız; en iyisi ama en iyisi evde oturup maçı televizyondan seyretmektir.

Yazarlar

Yazarlara, hiç bir zaman hangi romanı yazmış olduğunu sormayın. Kesinlikle söylemez adlarını. Gene de, bir tanesi üzerinde çalıştığını söyleyecektir.

Bunlar uçağın en sakin ve en seçkin kimseleri-

dir. Kabuklarına çekilmiş halleri vardır. Enerjilerini iki dubleden daha fazla içmeye sarfederler.

Bir yazarın hostese klasik bir tarzda yaklaşması vardır. Size genellikle, hostesler hakkında bir kitap yazdığını söyler. Bu konuda birkaç saat sizinle konuşur, soru sorar. Gerçekten yazar olduğunu tespit edersek buluşmayı kabul ederiz. Hem neden etmeyelim ki? İlerde ya büyük bir romanın kahramanı ya da adi ve ucuz birinin kahramanı olabiliriz. Her ikisinde de şöhret var. Bir de bakmışsınız, bir gün edebiyata geçip hayallerin kadını olmuşsunuz. En büyük dert, bir gün evlendiğinizde kocanızın bu romanı okuması olacaktır.

Doktorlar

Doktorlar zengindirler. Bu kadar çok paraları olduğu için kendilerini güçlü hissederler.

Kendilerine göre hostesleri tavlama yolları vardır. Yemek yedikten sonra tepsinin üzerine not bırakırlar. Meselâ şöyle der üzerinde: «Ben doktorum. Mark Hopkins'de kalıyorum. Oda numaram 2030. 9.30'da gelebilirsiniz.» Böyle yapmakla çok akıllı olduklarını sanırlar.

Eğer çocuk aldıracaksanız bu notlardan birinin size yararı dokunabilir. O bir yana, başınız bile ağrısa, beğendiyseniz, randevusuna gitmeğe değer. Ama şunu aklınızdan çıkartmayın, bütün doktorlar evlidirler. Karar vermeden önce bunu aklınıza koyun. Randevuya tam vaktinde gidin. Bekletilmekten hoşlanmazlar.

Politikacılar

Acırız onlara. Daima şık giyimli, açık sözlü ve dürüst olmak zorundadırlar. İkinci şık pek doğru

değildir; ama böyle görünmek gereklidir onlar için. Zaman her şeyi değiştirdiği gibi politikacıları da değiştirmiştir. Şimdi daha rahat hareket etmektedirler. Davranışlarıyle halkla eşittirler.

Eğer bir politikacı sizinle ilişki kurmak istiyorsa önce ağzınızın sıkı olup olmadığını araştıracaktır. Örneğin şöyle sorar:

— Evet genç hanımefendi, bu cazip aksanınızı güzel ülkemizin hangi bölgesinden aldınız?

— Teksas efendim.

— Çok güzel, çok güzel. Bakışlarınızdan zeki olduğunuz belli.

— Evet efendim.

— Sizin gibi genç hanımlar siyasetle pek ilgilenmezler. Bizleri yorar memleket meseleleri.

— Gerçekten de çok yorucu olmalı.

— Bu bizlerin işi.

— Hah, hah, ha.

— Neyse hanımefendi, Sammy Jim Bowie'yi tanımazsınız herhalde? Kendisi genç bir Teksaslı meclis azasıdır.

— Sammy mi? Ben onunla aynı liseye gittim. Saman altından su yürüten biriydi. İnşallah değişmiştir.

İşte bu her şeyi berbat eder. Politikacılar arkalarından konuşulmasını istemezler. İlgisiz davranılırsa devam ederler konuşmaya, ama tenkit etmeye kalkın, bitmiştir her şey.

Başka bir örnek: Eğer politikacı sizinle aynı şehirdense onunla buluşmanın olanağı yoktur. Daima evlerinden uzakta ve siyaset dışı kimselerle buluşurlar. Puerto Rico ya da Alaska'yı mahallî motellerine tercih ederler. Onlarla olan herhangi bir macera son derece gizli olacaktır. Karısı ve arkadaşları

duymamalıdır asla. Meydana çıkarsa, seçimden önce karısını boşayıp, sizinle evlenmek zorunda kalırlar.

Gazeteciler

Gazeteciler genellikle parasız seyahat ederler. Bunu yapan da havayollarının halkla ilişkiler kısmıdır. Havayolunun reklamını ya da hakkındaki iyi niyetlerini bildirme olasılığı vardır. Daha alanda iken yedirir içirir, sonra özel arabalarla uçağa kadar taşırız. Bindiklerinde artık sarhoşturlar. Onlara iki dubleden fazla içkinin yasak olduğunu söyleyemeyiz. Yoksa yandığımızın resmidir.

Sonuç olarak bu kimseler, havayollarınca şımartılmıştır. Bize de son derece kaba davranıp, kendilerinden emin hemen randevu isterler.

Ordu Mensupları

Bize yaklaşmaları son derece kibardır. Bunun eğitilme tarzından ileri geldiğini sanırız ama belki de yanılıyoruz.

Yarım ücret ödedikleri için ikinci sınıf yolcular kısmında otururlar. Üzücü bir durum. Onlar için birtakım şeyler yapılması gerektiğine inanıyoruz.

Randevularını kabul ettiğiniz takdirde iyi lokantalarda ve gece kulüplerinde eğleneceğinizden şüpheniz olmasın. Gayet monoton ve donuk geçen hayatlarından çıktıkları zaman bambaşka insan olup eğlenmesini bilirler.

Reklamcılar

Reklamcılara güvenimiz yoktur. Modanın geçici rüzgârına uymak mecburiyetinde olmaları bunu gösterir. Tanıştıkları zaman hemen her şeyi bir

an önce elde etmeğe kalkarlar, ertesi güne itimatları yoktur. Bizim de onlara. Başka bir firmayla anlaşıp gideceğimizden korkarlar. Aslında belki de gayet realist davranıyorlar.

Ama meslek değil de bir kızın konu olduğu yerde onların yarattığı bu güvensizlik duygusu daha büyük problemler yaratır.

Bu üç düğmeli (ceketlerinin sadece üstten iki düğmesini iliklerler) delikanlılardan biriyle uzun süredir çıkan bir arkadaşımız vardı. Adam New York'daki büyük bir şirket adına çalışıyordu.

Bu kız, doğum kontrol hapı mı yoksa başka bir şey mi, her neyse, o gün unutmuş almayı, şıp diye hamile kalmış. Bir gece durumu anlatmış sevgilisine.

— Bana birkaç gün izin ver sevgilim, şu işimi halledeyim -diye delikanlı düşünceli düşünceli konuşmuş.

Ondan sonra da kız bir daha haber alamamış. Zavallı, çalıştığı yere telefon etmiş, oradan çıktığını, başka bir firmada olabileceğini söylemişler. Kızcağız bundan sonraki üç ayrı firmadan da aynı olumsuz cevabı almış. Yalnız çok uzak bir ihtimalle olması gerektiği bir şirket adı vermişler. Kız orayı da aradığında, şehir dışında olduğunu söylemişler.

Ertesi hafta yine aramış, ama nafile. Yokmuş.

Delikanlı kurtulduğundan emin, gününü gün ediyormuş bu ara. Günlerden bir gün First Avenue'deki barlardan birinde kızla karşılaşıvermiş.

— Hayatım, senden kaçmıyordum. Bu reklam işleri çok fena. Durmadan oradan oraya koşuyorum. Hem bak, yeni bir pikap aldım. Gel önce bir dinleyelim benim yere gidip de, sonra karar veririz... -demiş.

Zavallı kızcağız da düşüp bayılmış tabiî.

Soruyoruz sizlere, sevilir mi böyleleri?

Devlet Memurları

Devlet memuruna, ne içmek istersiniz diye sormak ve cevap almak, ehliyetinizi yeniletmek için uğraşmak kadar zordur. Siz soradurun, o yanındaki arkadaşıyle çene çalıp, pencereden dışarı bakar, tırnaklarını temizler, sigarasını yakar. Dördüncü soruşta, size bakar ve: «Ne istiyorsunuz?» der.

Devlet memurlarının hayatımızda önemli yerleri yoktur. Maceralara girişmezler, girişseler bile pek azı bu işi başarır.

Avukatlar

Hostesler bu gibi kimseleri baştan çıkarmak için ilk adımı atarlar. Çünkü dünyada herkesin kanunla ilgili, halledilmesi gereken problemi vardır. Bilhassa biz hosteslerin. Bizim meseleler bedava halledilir tabiî.

Mesleğinden emin olduktan sonra hemen yaklaşırız.

— Size yersiz bir soru soracağım, bu gibi şeylerden bıkmışsınızdır ama, acaba ilgilenir misiniz? -diyerek elimize geçen fırsatı hemen kullanırız.

— Buyurun -diye cevap verir avukat.

— Üç arkadaş New York'da bir apartman katında kalıyoruz. Kontratımızın süresi dolmadan acaba ev sahibi kirayı arttırabilir mi?

Avukat size meseleyi kanunî yönden açıklar, sonra aynı şeyi konuşmak üzere randevu verir. Endişemiz yoktur artık.

Müzisyenler

Bas veya keman taşımıyorsa, tanınmaları güçtür. Eğer bunlar yanındaysa başınız belâda demektir.

Havayollarının çoğu, bas ya da kemana yarım ücret alır. Bu gibi aletler büyük ve kırılabilir cinstendir. Ancak yanındaki yerin parasını ödemişse, taşıyabilir.

Los Angeles'a uçtuğumuz bir gün, uçakta Monterey Caz Festivaline katılacak bir basçı vardı. Tahtadan yol arkadaşını beraberinde getirmiş, yanındaki yere dikkatle bağlamıştı. Yemek vaktine kadar bir problem olmadı.

— Hey yavrum, arkadaşımın eti nerede? –diye bizi haşladı basçı, yemek servisi başlayınca.

— Çok komiksiniz. Ama basa yemek servisi yapamayız tabiî.

— Benimle dalga geçme yavrum. Nasıl onun için yer tuttuysam yemeği de gelecektir.

— Çok komik, ama imkânsız.

— Hey, bir dakika. Ona içecek bir şey de ikram etmediniz.

— İçecek mi? Ona mı?

— Tabiî. İçki küpüdür o. Çok sever.

— İki misli içmek istiyorsunuz ama, bu kurallara aykırı.

— Kural mı? Kaide mi? Bir kişilik bilete iki duble içki düşmüyor mu? Gidip kaptan pilotla konuşacağım.

— Ben sorarım.

— Yok yok tatlım. Çocuğu üzme şimdi. Sen benim arkadaşıma buzlu iki cin getir yeter.

İçkiyi aletin üzerine dökmek yerinde olurdu ama yapmadık.

Genellikle müzisyenler iyi yolculardır. Bizlerle dostluk kurmaları hep böyle komikliklerle başlar. İlginç kişilerdir.

Öğretmenler

Örnek insanlardır. Çocukları, gençleri eğitmektedirler yıllar boyunca. İtimat uyandırırlar, seçkin kişilerdir.

Bu fikri biraz kurcalayacak olursak, birtakım aksaklıklar çıkar. Bilhassa kadın öğretmenler içinde dünyanın tadını çıkartanlar fazladır. Bir gece kulübüne bu işlerden anlayan bir erkeği koyun, çeşitli mesleklerden bir sürü kadın arasından öğretmen olanları seçecektir. Yani en cilvelisini.

Erkekler için de durum aynıdır. Bilhassa evli erkekler eğlenmeyi, felekten gün çalmayı daha çok isterler. Karılarından da çok korkarlar.

Satış Memurları

Bunlarla ilgili işittiğimiz bütün fıkralar doğrudur. Aşağı yukarı, içinde bilmediğimiz de yok gibidir. Diğer meslektekilerden farklı yönleri ise, kız stoklarının bol olmasıdır. Her gittikleri şehirde bekleyen sevgilileri vardır. Stoklarını korumak için de hosteslerle çıkarlar.

Çok cömerttirler. Sattıkları maldan hediye vermeyeni yoktur. Maddî yönden fazla bir kıymeti olmasa bile, ruhumuzu okşaması bakımından paha biçilmez.

Sonuç

Çoğu erkekler hakkında ne kadar kötü düşüncelerimiz olursa olsun sonunda içlerinden biriyle evleniriz. Başka çıkar yolu da yoktur zaten. Evde kalmaya yeminliyseniz bir diyeceğimiz yok. Onlardan bütün istediklerimiz, nazik olmaları. İşimizin kolay olmadığını bilip bize kibar davranan her erkek, listemizin başında gelir.

BÖLÜM XX

«Acaba Grev Yapsak mı?»

Biz bir sendikaya bağlıyız. Bu gayet güzel bir şey. Hostes olarak sayısız şirketlerin siyasetlerine ve idarî şekillerine maruz kalmaktayız, bu da tabiî hayatımızı berbat etmeye yeter de artar. Bizim sendikamız yaşantımızı kolaylaştırmak çabası içinde-

dir. Rachel'le sendikamız içinde ve dışında bi ton grevle karşılaştık.

Bir grevi hatırlıyorum: Uçakların bakımıyle görevli bütün işçiler dışarı fırlamışlardı. Annelerinin doğum gününde mi yoksa bunun gibi bir şey için mi nedir, tatil istiyorlardı. Uçaklar kontrol edilmediği zaman uçamazlardı. Sendika işe derhal el koydu ve maaşlara zam yapıldı. Greve son verilmediği takdirde ödeme yapılmayacağını bildirerek tehdit ettiler.

Bizim şirketteki başka bir grevde, grevin on altıncı gününde paramız tamamen kesildi. Kiramızı ödeyemeyecek, üstümüze başımıza bakamayacaktık. İşte hayatımızın bu kara noktasında aklı başında bir meslek edinip devamlı aynı işte çalışan kimseler olmayı arzuladık. Memnun değildik ama, bu fırsattan faydalanıp eğlenenler de çoktu.

Bizlerin kalplerini kazanmayı fırsat bilen hostes budalaları sayesinde fazla şikâyetimiz olmadı. Grev süresince çoğu hosteslerin hayatlarını kurtardılar. Bu ara biz de paralı partiler verdik. Uzak yakın herkesi çağırdık. Giriş beş dolardı. İçki getirmek şarttı. Topladığımız parayı ev kirasına verdik. Bu arada eğlendik de.

Grev kendi havayolumuzdaysa, genellikle eğlenceli oluyordu. Fakat başka bir havayolundaysa, iş değişiyordu. Bu durumda biz de, ekstra hizmete başlıyor, ekip halinde çalışıyor, onların gittiği bazı kentlere gitmek zorunda kalıyorduk.

Böyle bir grev sırasında havayolunun biri kendi buluşu olarak, gazeteye ilân vermiş, eski hosteslerı göreve çağırmıştı. Rachel'le birlikte uçağımıza doğru giderken böyle tekrar işe alınmış bir hostesi terminal binası önünde gördük.

— Beyaz saça üniforma hiç gitmemiş –diye Rachel konuştu.

— Beyaz değil griye kaçıyor –dedim.

— Beyaz Trudy, en aşağı kırk yaşında.

Rachel haklıydı. Kadın seneler önce ayrılmış olmalıydı. Bir de, şimdi bizimle uçacaktı. Yanmıştık. Devamlı gülümsüyordu. Yardım etmek arzusu aceleci halinden belliydi.

Havalanmıştık. Mutfakta yemek servisine hazırlandığımız an beyaz saçlı hostesimizin ortalıkta görünmediğini fark ettik. Yolcuların arasına göz gezdirdik. Evet bir işadamıyle konuşuyordu. Yaklaştım yanına.

— Biliyorsunuz ben de bir zamanlar hostestim... –diye anlatıyordu–. Şimdi evli, dört çocuk sahibiyim. Seneler sonra gelip yardım etmek çok hoş.

Yardım etseydi bari.

— Kızlar, yemek servisini ben yapmasam daha iyi... –diye bildirdi–. Unuttum bu işi, siz daha iyi bilirsiniz. Ben yolcuları oyalıyayım, siz de rahat edersiniz.

Jet devri olan bu zamanda, yolcuları rahat ettirip mutlu kılmanın tek yolu, istediklerini çabuk ikram etmekle olurdu. Bizim kırklık iyi niyet elçisi uçağın içinde bir boydan bir boya gidip gelerek, herkese, seneler sonra uçağa dönmenin çok hoş olduğunu anlatıp durdu. Bu ara biz de, içki ve yemek servisi yapmak için çabalayıp durduk. Yaptığımız iş üç hostese bile az gelirdi.

Göklerin eskimiş meleğine rağmen işi biz idare ettik. Bir ara bizimkinin midesi bulanmış olacak, zor attı kendini tuvalete.

İnmemize yaklaşık bir saatte deliler gibi mutfağı toplayıp temizlemeye çalışırken bizimki çıktı:

— Çocuklar, size saçma gelebilir ama iniş konuşmasını ben yapmak istiyorum. Eski günlerimi anmak için. Yolcular da bundan hoşlanır sanırım... –dedi.

— Niçin olmasın? –diye Rachel cevap verdi.

Bizimki mikrofonun başına geçmişti:

— Baylar bayanlar ben... Miss Caleb (kızlık adını kullanmıştı). Bir zamanlar, ben de aranızda idim. Belki beni hatırlayanlarınız vardır. Tekrar göreve çağrıldığım zaman çok sevindim...

Rachel yazılı varış konuşmasını hostesin burnunun dibine soktu. O görmezlikten geldi.

— Sizlere, unutmuş olduğum için yemek servisi yapmadım. Ama elimden geldiğince sohbet ettim. Meşgul etmeye çalıştım sizleri. Bir hostes görevini hiç bir zaman unutmamalı.

— Bunu oku –diye fısıldadı Rachel kâğıdı göstererek.

— Evet baylar bayanlar, tekrar sizlerle olmanın mutluluğu içindeyim...

Rachel mikrofonun sesini kesti ve kendi geçerek iniş konuşmasını yaptı.

Yaşlı hostes incinmişti ama gülümsemeye devam etti.

İnen yolculara veda etmeye lüzum görmedik. Çünkü bizimki, kapıda durmuş, güle oynaya hepsiyle şakalaşıp veda ediyordu. Herkes indiğinde mutfağa geldi, saçlarını eliyle kabartıp:

— Düşünebiliyor musunuz. Erkeklerden biri benden randevu istedi. Demek hostesin eskisi yenisi yok.

— Kuşkusuz... –dedim.

Onunla bir kere daha uçtuk. Gene hiç bir yardımda bulunmadı. Biz de mikrofonun yanına bile

yaklaştırmadık. Grev bittiğinde ona, mikrofonda niçin kendisini evlenmemiş kız diye takdim ettiğini sorduk.

— Bilmem ki. Erkekler hep bekâr hosteslerden hoşlanırlar, fırsat kollarlar. Kızlardan hiç bıkmazlar –diye cevap verdi.

Sonra bize çocuklarının resimlerini gösterdi.

•

Ufak tefek şikâyetlere başlamışken, sizlere anlatmak istediğimiz bazı şeyler de var. İşte listemiz:

Hırsızlık: Şikâyetimiz, bizlerden çalınan öteberiler konusunda değil. Yani tam aksi. Her uçuştan sonra müdür yardımcısının kolumuzdan yakalayıp: «Evet kızlar, çantalarınızdakileri ve ceketlerinizin ceplerindeki öteberileri şuraya koyun» demesi yok mu? Ceplerimizden ve çantalarımızdan minyatür burbon içki şişeleri çıkacağından ve jartiyerimizin içinden Field and Stream'in birer kopyasını bulacağından emin gibidirler.

Oysa bir zamanlar, bu müdür yardımcıları, uçakları soyup sovana çevirmişlerdi. Son zamanlarda bu işi özel dedektiflere verdiler.

İşten kovulma: Sendika başkanlarının biraz hoşgörürlüğü olmasa, hosteslerin işten kovulması gayet kolay. Aslında, bunu hak eden hostesler çok azdır. Asıl canımızı sıkan son derece iyi hosteslerin ufak bir hata yüzünden işten çıkartılmaları ya da görevden bir aylık ücretsiz uzaklaştırılmalarıdır.

Uçuş mühendislerinin birinin kucağında yakalandığı için işten kovmaya kalktıkları bir kızı tanıyorum. Olay şu: Hostes, mühendise kahve götürür, mühendis de şaka yollu kızı kucağına oturtur. Tam

yerleştiği anda müdür yardımcısı pilot yerine gelir ve kızı görür.

Uzun bir soruşturmadan sonra sendika, kızı serbest bıraktı. Şimdi aynı şirkette çalışıyor.

Bunların dışında haklı olarak kovulanlar da var. Meselâ hamile olanlar, renk körlüğü bulunanlar gibi...

Bazıları ise uçmaktan bıktıkları için her gözüne kestirdikleri ile çıkıp işi ihmal ederler. Bunun gibiler de meydana çıkınca kovulurlar tabiî.

Kötü mektuplar: Yolcular bazen hostesler hakkında şikâyet mektupları yazar. Hostes haklıysa bir şey olmaz.

İş anında sigara ve içki içmek: Isıtma sistemi bozulduğu zaman, siz hiç uçakta bulundunuz mu? Biz maalesef bulunduk. Bir duble burbon böyle durumlarda harikalar yaratır. Fakat biz ısınmak için bile olsa deneyemeyiz. Hatta ellerimiz soğuktan morarsa bile. Kurallara aykırıdır. Aynı yasak, sigara içmek konusunda da vardır. Mutfakta bile içemeyiz. Aslında her ikisi de akla uygun yasaklardır. Ama şartlar değiştiğinde bunların hoş görülmesi gerekir.

Kilo: Her havayolu, hosteslerinin kilolarını yakından izler. Normalden bir kilo bile fazla olsanız, vermenizi isterler. Hatta verinceye kadar işten bile uzaklaştırırlar. Ondan sonra da evde oturup o bir kilonun üzüntüsü içinde, daha çok zayıflarsınız. Herkesin kendine yakışan kilosu vardır. Bazıları gerçekten tombuldur, ama Rachel'i ele alalım, şart koşulan kilodan iki kilo fazla olursa ona daha çok yakışacaktır. İşte bunun göz önüne alınmasını istiyoruz.

Yaş: Her havayolunun yaş haddi ayrı ayrıdır. Otuz iki yaşındaki hosteslerini emekliye ayıran hava-

yolları yanılıyor kanısındayız. Başlarında fazla kafa şişirdiğimiz zaman alanda iş verecekleri garantidir ama çoğumuz bunun kadar tatsız bir şey olabileceğini düşünemiyoruz. Bunun yanında hostes kolejinde Büyük Annenin yönetiminde öğretmenlik yapmak da vardır. Yok, çok mersi. Otuz ikisinden evvel koca bulamazsak çalışmaya niyetimiz yok.

Evlilik: Bazı şirketler hosteslerini evlendikten sonra da çalıştırırlar. Kabul edilebilir bir durumdur bu. Özellikle erkek yolcularla oynaşmamış olanlar bakımından. Fakat diğer bakımdan da evlenmemiş kızlar daima rağbettedir. Çoğu hava şirketi, evlenmiş olan hosteslerin her iki işi bir arada yürütemeyeceklerini sanırlar.

Bu doğru da olabilir yanlış da. Ama bıraksınlar evlenelim bir kere, hata yaparsak o vakit kovsunlar bizi. Bu konu özellikle hostese yalan söyletir. Birçok hostes kız evlendikten sonra bu durumlarını saklamışlardır. İş meydana çıkınca, genellikle şöyle bir konuşma olur:

— Seni şeytan seni, evlenip, taşındığını duyduk.

— Yok canım, evlenmedim.

— Peki, ya evindeki Harry kim?

— Aaa, Harry mi? Sadece beraber yaşıyoruz.

Evlenen hostesin evinde daima iki telefon olmalıdır. Telefona hep kendisi çıksın diye. Erkek sesini hostes evinde sevmez şirketler.

Ayrıca, evlenen hostes, zıpır birini, gönülden sevdiği koca olarak seçtiyse, ailesi de duymamalıdır bu birleşmeyi. Çünkü ailenin ziyaretinde bir tatsızlık çıkabilir.

Adres değişikliği: Adresinizdeki değişikliği yirmi dört saat içinde havayoluna bildirmeniz gerekdir. İyi bir kural. Akıllı bir davranış aynı zamanda.

Ama buna herkes uyar. İstisna ise Betty Elkin'dir. Çünkü o, o kadar çok adres değiştirir ki, bildirmesine değmez. Bu değişiklikler kendisi tarafından yapılır. Yani sevgilisini değiştirir sık sık. Dolaylı olarak kendi adresi de değişir. Onun için yirmi dört saat yetmez. Zira Betty çok hızlıdır.

Bir keresinde gece, apandisiti tutar, sancılanır. Pek aksi tesadüf olarak Betty şirketin bildiği yegâne adresindedir. Beraberindeki delikanlıya söyler hastaneye giderken: «Telefonla bildir der, havayollarına.» Çocuk unutur telefonu filan. O esnada nöbet değişir, Betty lâzım olur. Havayolu telefon eder, kimseyi bulamaz. Betty ameliyat olur, dört gün sonra çıkar hastaneden, ama bozuk çalar havayollarına. Kendisini bir kez olsun aramadıkları için. Aksine, onlar da Betty'ye bir ceza vereceklerdir. Son dakikada hastaneye telefon edilir, koca bir rapor da gelir arkadan, iki taraf da özür diler. Betty, koca bir demet çiçekle bir hafta Miami'de kalmak için izin alır ve gider. Emin olun Miami'deki havayolunun bildiği adreste de değildir o.

Tip meselesi: Bu karışık bir sorundur, ana kural yoktur ama, gene de bir genelleme vardır, özellikler taşır. Meselâ National Airline'ın hostesleri ciddî görünüşlüdürler. Oysa hepsi şehvetli kızlardır. Yani seksi denilen cinsten. Ama hosteslere düşkün budala zamparalar bunu kabul etmez. Bir erkeği eğlendireceği vakit, yatağın yanına saat koymaları lâzım derler. PSA California havayolu, Amerikan kadını tipindekileri ister. Avrupalı kadın, yuvarlak İtalyanlar, ince Fransızlar, zarif İngilizler, sporcu İskandinavları istemez. Amerikan tipi kadın ister o havayolu.

USA Airline ise, güzel parçaları seçer. Ne millet olursa olsun. Hangi tip olursa olsun, yeter ki güzel

olsun, göze güzel gelsin. İşte USA'nın hostes politikası. Böylesine ufak bir şirketin, bu derece güzel meraklısı olup da nasıl bu kadar güzel hostesi toplayabildiğine şaşmışımdır boyuna.

AIR CANADA, yapılı ve sıhhatli İngiliz tipindeki kızları seçer. Zarif ve ince Lady'ler İngiliz değildirler sanki. Esas sebep ilk kolonilerin köylü kökenli kaba tipli oluşundanmış. Standartları da İngiliz standartıdır bu yüzden...

East Airline'nın kızları, gittikçe gelişme halindedirler. Kimisi İtalyan asıllı annesinin spagetti' lerini yiyerek enine gelişir, kimisi Alman analarından Şnitszell yer, kişner. Kimisi de Allah ne verdiyse yer ve kaza olunca ortasından gelişir.

Delta Airline ise genellikle güneyli kızları alır. Patronları, idare meclisleri hep güneylidir de ondan. Zaten güneye işler çoğu uçakları. Pan Am'ın kızları doğuştan züppe kızlardır. Ne yazık ki içlerinde böyle görünmek için çok çaba sarfedenler de var. Bunların dışındaki havayollarının ise saydığımız tipte kız aramaları olanaklıdır.

Bunlara uygun kız ararlar. Örneğin iri göğüslü olmak zorunluğu gibi. Sizinkiler büyükse, küçültücü sutyen takarsınız. Her halde müdür ya da yönetim kurulu başkanı gelip bizzat elleriyle muayene etmez.

Güzel misiniz, çekici misiniz, ve bunların üzerinde ödev yapmak arzusunda mısınız. Hemen hostes olabilirsiniz. Tipiniz hangi şirkete uyarsa orda tabiî. Gerisi? İşte o size kalmıştır.

Para meselesi: Ah, o para meselesi, herkesin gözü vardır bizim mangırlarda. Canım ölüm alıp satıyoruz. Biz her an göklerdeyiz, siz arasıra bizlerlesiniz. İlk işe başlarken aldığımız 345 dolardır. Yemo içmo

yatma dahil edilmez bunlara. Net geçer elimize. Bunun dışında, doktor, ilâç, sigorta, tazminat, elbise temizleme ücreti de ek olarak ödenir bize. İlk altı ay sonra 450 olur ücret. Yılı doldurdun mu 600'dür. İkinci yılını bitiren 750 dolar alır. Üçüncü yıl, hastalık, nişan, zengin adam, çok yakışıklı züğürt oğlan, fiyakalı pilot, veya mink kürk ile kadillak sizi meslekten ayırmamışsa 100 dolar alırsınız.

Avrupa'da hafta sonu için her şey bedava, üzerine de 40 dolar verir şirket. Ama Avrupa'da daima iyi bir kavalye ve tatlı hediyeler verecek hovarda pek çoktur. 40 dolarla Betty her zaman 400 dolarlık eşya alır, herkese yutturdum sanır. Gümrükçülere kırıtarak yemin eder. Biz ise bu 40 dolarla Laconia teyzeye eşarp filan alırız. Bunları düşünerek, hiç bir şeyden ve ücretlerden şikâyet edemeyiz.

BÖLÜM XXI

«Tatsız Bir Konaklama»

San Francisco'ya gitmek için 707'ye öyle kederli binmiştim ki... Gök ve alan da kederinden griye boyanmıştı. Kapalı bir gündü, her şey ağlıyordu.

O kadar çok şeyden kederleniyordum ki esas sebebi bulamamıştım. Hollywood'lu aktörle başım-

dan geçen maceranın etkisinden henüz kurtulamamıştım. Sally-Lu ise hiç aklımdan çıkmıyordu. Sevgilisi olacak o deli oğlan ne durumdaydı acaba? Unutmuş muydu kızı? Gören olmuş muydu bizim arkadaşlardan? Sally-Lu ruh âleminde ise, etrafımızda mıydı? Sırtım ürperdi, «Belki de Sally-Lu'nun ruhu geldi» dedim kendi kendime. Ağlayacaktım, ama görev başındaydım. Rachel ile birlikte olmasam geri döner, doktora çıkardım. O kadar berbattım.

Eski neşem uçup gitmişti. Kapıda durup, gelenlerin kimliği oyununu çok sevdiğimiz halde, oynamadım. Rachel tek karşıladı. Ama içerde beklenmeyen aksilikler oldu, yerler karıştı, ben istemeden, hemen bütün yolcularla tanıştım. Canım sıkılıyordu, sefer başlamıştı.

Chuck geldi aklıma. Sevdiğim tek erkekti, evlenebilirdim onunla. Biz yirminci asrın deli kızları hayatı erkekler gibi yaşayarak evlenecektik. Chuck gibiler de aynı fikirdeydiler bizimle. Ama gerçekten öyle iseler neden evlenmiyorlardı bizimle? Bu işte bir bityeniği vardı, ama neydi acaba. Bizler galiba iyi sevgili idik. Fakat her halde iyi aile kadını, örnek anne adayı filan değildik. Olamazdık da.

Chuck belki de açıkça söyleyemiyordu bunları. Çok sık görüşmediğimiz için buluşmalarımız bayram gibi geliyordu bana. Onunla buluşmanın heyecanı hep aynı tatta, hep aynı kıvamdaydı. Hiç eksilmiyor, artıyordu.

Bir gün saçlarımı okşamış, uzun uzun koklamıştı. «Trudy seninle ilerde bir gün evleneceğim» demişti. Ne tatlı ne güzel bir umuttu benim için. O an duygusuz muydum? Çocuk muydum, tecrübesiz miydim? bilmiyorum.

«Chuck, mesleğimin şöhreti başımı döndürüyor.

Henüz bıkmadım. Bir gün bu işten ayrılır da evlenmeye karar verirsem... Seninle olur bu.»

İşte bıkmıştım uçmaktan. Demek evlenmeye hazırdım. Chuck'ı arayacaktım. Ama nasıl? Evlenmeye hazır mıydım? Birden düşüncelere daldım.

Beni bu düşüncelerimden servisteki iş ayırdı. Rachel'e yardım etmeliydim.

Havayolları emrindeyken, hayale dalmak yasaktı. Hayal ancak evde ve yatakta olurdu. Ziller çalıyordu, hostesler iş başına...

Ben kafeste aslan gibi servis yapıyordum. Düşünceler havayolları talimatlarının aksine, onlar da kafeste kurtlar gibi kafamın içinde dolaşıyorlardı. Ruhum perişandı. Daha açıkçası zehirlenmiş gibiydim.

Bir makine gibi çalışıyor, Rachel'in dediklerini yapıyordum. San Francisco'ya gittiğimizi söylemiştim. 707 gökte kayarak uçuyordu. İkinci duble içkileri dağıtıyordum. Birden kalçamda bir el hissederek döndüm. Sosyete berberi suratlı bir herif sırıtıyordu. İşaret parmağımı tam burnuna dayadım. Tırnağımla da uzun burnunun ucunu hafifçe çizdim. «Yok, yok, dokunmak yasak. Orası bana aittir, havayollarının malı değil.» dedim.

Bozulmadı, sırıtıyordu hâlâ. Ne de pis bıyıkları vardı. İnce bir çizgi halinde dudaklarının üzerinde iki tarafa uzayıp gidiyordu. Ne Türkler gibi palabıyıktı, ne de hippiler gibi sakallıydı.

Bakışıyorduk. Bir şey söyleyeceğini anlatarak yaklaşmamı istedi. Çaresiz ilerledim. Eğilip suratına yaklaştım. İçimden, göğsümü ellemez, öpmeye kalkmaz, benden de tokadı yemez, diye dua ediyordum.

Sıcak nefesini hissettim önce, gülüyordu. Ne sulu herifti yarabbi.

— San Francisco'ya gelince çıkar mısın?

— Anlamadım?

— Canım benimle çıkar mısın? Yemek ısmarlarım sana. Sonra da otelime gider gevezelik ederiz.

— Bu geceyi demek istiyorsun her halde?

— Tamam, güzellerin güzeli.

— Ben de öyle sanmıştım, hıyar ağası.

Bozulmadı teres. Oh, bir yakın dosta, Kelman gibisine ne de çok ihtiyacım vardı oysa. Kadı oyun oynuyordu benimle. Teklif bu heriften gelmişti.

İnsanca, kibarca yapsaydı, belki de kabul ederdim. Çıkmazdım çıkmasına, ama hiç olmazsa terbiyemi bozmazdım.

Gidip listeye baktım. Mr. Shackwood'tu ismi. Meslek hanesine tek oydu yazdıran. Zaten meslek hanesi yoktur ki listelerde. Yalnız V. İ. P. vardır bazılarının yanında. (Very İmportant Person) Çok önemli kişi demektir. Havayolları ayrı bir özen gösterir, ayrı bir servis yapar böylelerine. Burton'la Liz Taylor bu sınıftandır. Öyle tatlıydılar ki, özel muamele istemediler hiç bizden. Ama bu sosyete berberi ısrarla mesleğini yazdırmıştı listeye. Amerikan kadınının saçlarına düşkünlüğü nedeniyle av arıyordu. İfadesiz bir suratta sinir illeti ince bıyıkları vardı. Kaşı gözü yoktu sanki. Uçak içinde bile kara gözlüklerini gözünden hiç çıkarmadı. Genellikle *Gay*'ler, yani o biçimler takar kara gözlükleri. Bu herif, hem Gay tipinde hem de çapkınlık taslayan bir budalaydı.

Rachel'e sığındım.

— Şu birinci sınıfın en sonunda oturan herif zili çalarsa sen bakıver.

— Hangisi ? —dedi Rachel.

— En sonda oturan, ince bıyıklı.

— Kadın berberi olan? «Adım Mr. Shackwood» diye girerken tanıtmıştı kendini.

— Desene bu tip de listeye girecek.

— Bu çeşit deli hiç görmemiştik değil mi?

— Rachel ben dünyada onun yanına gitmem, teres asıldı bana.

— Sen merak etme Trudy.

O anda zil çaldı. Bizim bıyıklı kedi idi. Dönüp sırıtıyordu üstelik. Salınarak Rachel gitti üzerine. Ben başka müşteri hizmetine yollandım. Rachel' le ben aynı anda döndük mutfağa. O da sinirli ve garipti.

— Ne istiyormuş Rachel?

— Bu deli değil, terbiyesizin biri. Sen haklısın. Öyle açık ve direkt konuşuyor ki afalladım. Dinle anlattıklarını. Her on kızdan biri erkeklerin teklifini hemen kabul edermiş.

— Anlayamadım.

— Bak dostum. Örneğin, sokakta durup, her rastladığı kıza, «benimle yatar mısın?» diyen erkeğe, on kızdan biri evet cevabı verirmiş şıppadak. Ne dersin buna?

— Hiç işitmedim, gülünç.

— Bak Trudy, bu bıyıklı kedi, senin için, «işte o sarışın arkadaşınız, bu on taneden biri» dedi.

— Neler söylüyorsun Rachel?

— Shackwood'un teorisini. Bir yerde yayınlamış bunu.

— Mahkemeye verip hapsetmemişler demek. Bu herifi uçaktan atmalı.

— Seni denemiş ve tatmamışsın. İspat ettiğinden emin. Söyle şimdi, bu gece San Francisco'da buluşmayı kabul ettin mi? Onunla yatmayı istiyor musun? Ya da bunun gibi bir şeyi arzu ediyor musun?

— Rachel, bunları ne çabuk uydurmuş. Hiç böyle bir şeyi kabul eder miyim.

— Seni çimdikledi mi?

— Kalçamı elledi, hafifçe.

— Bende de denedi bunu. Haydi Trudy, gel de bu herife bir ders verelim.

— Bulaşmayalım. Ben yüzünü görmek istemiyorum.

— Ama o başka kanıda. Senin, gidip onunla yatacağından emin.

— Rachel sus lütfen. Hiç öyle tipsiz bir heriften gelecek bir teklifi kabul eder miyim?

— Bilmiyorum. Sen onu ikna etsen daha iyi olacak.

— Allah cezasını versin...

Uçakta iken hep kaçtım, gözlerimi çevirdim ondan. Bakışlarımız hiç rastlaşmadı. Uçağın o tarafına Rachel bakıyordu. Bir ara mecburî olarak o tarafa baktım. Göz göze geldik. Dudaklarını diliyle ıslatıp göz kırptı, sululuk ederek. Başımı çevirdim, ama hırsımdan da öldüm öldüm dirildim.

San Francisco yolundaydık, daha saatlerimiz vardı. Rachel mikrofonda oynatılacak filmi anons etti. Sinema zamanıydı. Herkes arkasına yaslanıp bekledi. Film nefisti. Macera filmiydi, ikinci olarak oynatıyorduk. Görmüştüm ama görebilirdim gene. Filmde iyiler kötüler, gogo kızlar, oto yarışları, nefesi kesecek kazalar filan vardı. Yolcular kendilerini tamamen filme kaptırmışlardı. Bu aradan faydalanıp yüzümü yıkamak için tuvalete gittim.

Kapıyı kilitledim, yıkanıp makiyajımı tazeledim. Aynaya uzun uzun baktım, genç ve güzeldimi önümde koca bir hayat vardı. Gülümsedim. Aynadak, hayalim de bana gülümsedi. Kötü düşünceleri attım

basımdan. Her şey geride kalmıştı. «Haydi kızım Trudy, ne oldu sana? Neşelenmeye bak.»

Kapının kilidine elim giderken yandaki duvara vurulduğunu duydum. Bitişikteki erkek tuvaletinden birisi duvara vuruyordu.

— Duvara daya kulağını... –dedi ses.

Kulağımı duvara dayadım. Shackwood'du bu muhakkak.

— Merhaba, tatlım. Aferin, çok zekisin. Sonunda kimse duymadan konuşabileceğiz. Çok şekersin. Teklifimi kabul ettin değil mi?

— Kabak herif, delisin sen...

— Kalçayla memenin en güzeli, yüzün de en hoşu var sende.

Kapıyı açıp dışarı çıkarken aynı anda o da çıktı. Önümü kesti, koridor o taraftaydı, geçemedim. Durup bekledi, fazla bekleyemezdim. İlerledim, yılan gibi fısıldadı kulağıma, yol vermeden:

— Yirmi dakika var, teklifimi düşünmeye. Biraz acele et, e mi tatlım?

Sonra elini çekip yolumu açtı. O pis pozunu takıp yerine oturdu, filmi seyretmeye başladı. İğrençti.

Kaptan pilota haber vermeli miydim. Acaba değer miydi. Okuldan yeni çıkmış masum melek değildim. Artık eskimiştim. Shackwood gibi bir sersemle kendim başa çıkabilirdim.

Filmin en heyecanlı sahnesiydi, araba yarışları hızlanmıştı. Tam o esnada muazzam bir patlama oldu, uçak sarsıldı. Herkes yerinden fırladı. Telâşa kapılanlar, kapılara hücum edenler vardı. Rachel ve ben hâkim olduk ortalığa, herkesi oturttuk. Paniğe kapılanları zor zaptediyorduk. Pilot kabininden kimseler çıkmıyordu. Yolcular bağırışıyorlardı.

— Ne oldu miss? Uçak düşüyor mu?

— Korkunç, tabiî düşüyoruz.

— Yetişin, imdat! öleceğiz...

Birden kızarak bağırdım:

— Susun, oturun da bekleyin, bakın biz ayaktayız.

Ortalık yatıştı biraz. Rachel mikrofonu aldı, o konuşurken ben de pilot kabinine gittim. Pilot şaştı, uçuş mühendisi geldi salona. Kontrol levhasına baktı ve sinema makinesini işleten tellere dokundu: Kıvılcımlar çıktı. Küfretmeye başladı:

— Piçlerin işi, Allah kahretsin. Hep söylerim, filmlerin bu uçakta yeri yok diye.

Bir iki teli çekip kopardı. Duman durdu.

— İnînceye kadar bir şey yapamayız. Filmin sonunu görmek isteyen sinemaya gitsin, söyleyin yolculara.

Rachel mikrofonla özür diledi yolculardan. Ben de arada dolaşıp onları yatıştırıyordum. Tam o sırada başka bir olay çıktı. Her oturulacak yerin üzerinde bulunan oksijen maskeleri yerlerinden fırlayıp yolcuların başlarına düştü. Sağa sola sallanıp başlarına gözlerine çarpıyordu. Yine bir panik havası yaratıldı. Yolcular şaşkınlık ve korku içindeydi.

— Ne var? Gerçekten kaza mı oldu?

— Miss söylesenize, neler oluyor?

— Yetişin ölüyoruz...

— Kesin olarak bilin ki, düşüyoruz. Uçak irtifa kaybediyor.

Acemi tavırlarla maskeleri yakalayıp suratlarına oturtuyorlardı. Uçakta ilk talimatı kimse dinlemezdi ki. İş başa düşünce böyle korkar ve perişanlık içinde maskeleri takamazlardı. İnsanoğlu böyleydi.

Maskeyi yakalayan, nefes alıp veriyor, acemiler do garip hareketler yapıyorlardı. Beş altı kişi yerlerin-

den kalkmış Rachel'den ve benden yardım istiyorlardı.

Hepsine yetiştik. Nasıl takılacağını gösterdik. Taktık, en sonunda bizler de birer tane takıp bekledik. Birkaç dakika geçtiği halde pilot mahallinden kimsecikler gelmemişti. Yoksa onlara bir şey mi olmuştu. Biz de telâşlanmaya başlamıştık. Derin derin nefes alıyor ve uçağın her hareketini dikkatle izliyorduk.

Birden pilot mahallindeki kapı açıldı, yardımcı pilot girdi içeri, şaşırdı. Yolcular oksijen maskeleri ile nefes alıyorlardı. Herkes elleriyle, kollarıyle pilot yardımcısına bir şeyler soruyordu. Adam bize geldi, kızmıştı.

— Ne halt oluyor burada? –diye Rachel'e sordu.

Rachel maskeyi yüzünden çekip meseleyi anlattı:

— Maskeler yerlerinden otomatik olarak düştü. Bunu ya siz yaptınız –dedik–. Ya da hava tazyikinden oldu. Siz de biliyorsunuz bunu değil mi sayın bayım?

— Bu uçağın basıncında hiç bir bozukluk yok.

— Maskeler neden düştü o halde?

— Ne bileyim ben. Söyle şu aptallara da maskeleri çıkarsınlar.

— Peki efendim.

Mikrofonu aldı Rachel, durumun düzeltildiğini haber verdi.

Birkaç kişi maskelerini hâlâ yüzlerinde tutuyorlardı. Dolaşıp yolcuları kontrol etmeye başladık. Bir tek kişi vardı telâşlı ve korkak, o da Mr. Shackwood'tu. Ben onu karışıklıkta unutmuştum Yerindeydi, bitkindi. Yakasını açmış, ter içinde başını ar-

kaya atmış soluyordu. Hayatımda bu kadar korkak adam görmedim. Açık gözleri korku ve panik içindeydi, yerinden kalkıp da öteki yolcuları görebilseydi, ya yatışır ya da utanırdı da sakinleşirdi. Beni gördü, çapkınlık nerde, telâşla ve korkuyla söylendi:

— Ölecek miyiz?

Bu aptalca soruya hemen cevap verdim:

— Evet. Ama soğukkanlı olunuz.

— Miss... Miss...

Gözleri yuvalarından uğramıştı.

— Evet Mr. Shackwood, dinliyorum.

— Affedin, çok, ama çok üzgünüm.

— Niye?

— Size öyle şeyler söylediğim için.

— Üzüldüğünüzü sanmam.

— Bilakis, çok dindarımdır, cennete gidiyoruz şimdi değil mi?

— Belki de ötekine. Yani cehenneme. Dindar olduğunuzu bilmiyordum.

— Oh evet. Dindarım, ayrıca sekiz çocuğum var.

— Affedildiniz. Şimdi esenlikle gidiniz.

Adam rahatlamıştı, gözlerini yumdu. Ben de Rachel'in yanına dönüp gevezelik ettik.

— Üzülme Trudy, son haftalarda kafese kapatılmış aslan gibisin.

— Ben de öyle sanıyordum kendimi. Aynen dediğin gibi.

— Boş ver, aldırma. Bak, kısa zamanda neler oldu?

Tam kendimize bir şeyler hazırlayacakken, birden uçakta yeni bir olay meydana geldi. Üç numaralı motor stop etmişti. Çok büyük bir tehlike yoktu belki,

ama gene de önemliydi. Tazyik düşmesi, kanat kopması pilotun ölmesi değil ama, gene de korkulu bir durumdu bu... Jetlerde bunu takviye edecek başka bir motorun olduğunu bilmiyorduk, bize kaptan söyledi.

— Üç numaralı motor çalışmıyor –diye normal sesle konuştu.

— Anlaşıldı –diye mırıldandım.

— Dediğimi duydun mu?

İç telefonda konuşuyorduk.

— Üç tane daha olması çok iyi –dedim.

— Umarım ki onlar da durmaz.

— Peki onlara bir şey olur mu? Bir tanesi işten kaçtı diye...

— Hiç bilinmez. Sadece inşallah derim. Biliyorsun ya Tanrı genellikle göklerdedir.

— İki sene yeter insana?

— Ne dedin Trudy?

Kaptan espriyi anlayacak durumda değildi.

— Hosteslik için iki yıl yetişir. Siz de aynı fikirde değil misiniz?

— Oh, tabiî çok uzun bir zaman.

— Bir genç için, ömrünün en güzel zamanında geçen iki yıl.

Kaptan anladı espriyi. Sesi boğuktu, üzülmüştü gerçekten.

— Özür dilerim Trudy, kendinizi kastettiğinizi, anlamamıştım.

— Sen sağ ol kaptan.

— Trudy, gerçekten üzüldüm. Sizin için uçağı salimen götürmeye çalışacağım.

— Sağ ol kaptan, çok minnettar olacağım.

Yolcular arasında durumu bilen yoktu. Biz de çok tehlikeli bir durum olmazsa söylemeyecektik.

Kitaplarımız ve derslerimiz aksini söylüyor ve yazıyordu. Tehlike yolculara söylenmeliydi. Biz tecrübelerimizle tam zıttını yapıyorduk. Çünkü, tehlike söylenince, yolcuların yaratacağı panik nasıl yatıştırılır söylenmiyor, bilinmiyor. öğretilmiyordu. Biz de bu yüzden, bir bildiriyle açıklamaktan çekindik. San Francisco'ya yaklaşıyorduk. Alçalmaya başlamıştık. Pilot bizi kabinine çağırdı. Gittik. Çok ciddîydi, ama kendine güveninden gülümsüyordu.

— Ufak bir problem –dedi.

Birden çok ama çok korktum, bu adamın ufak problemi ölüm tehlikesi demekti, biz bunu tecrübelerimizle biliyorduk. Can kulağıyle kaptanı dinledik.

Söndürmeden içine çektiği sigarasını yüzümüze üfledi. Durdu, eliyle yukarda küçük bir kırmızı ışığın yanışını gösterdi.

—Şu ufak kırmızı ışık, iniş takımlarının çalışmadığını gösteriyor. Ama kesin değil. Eğer ışık doğru gösteriyorsa tekerlekler yok demektir. Aksi ise var demektir. Ne kadar basit değil mi? Tıpkı size okulda anlattıkları gibi, tamam mı?

Birden gülerek, korkulu havayı dağıtıvermişti:

— Yolculara motordan bahsetmemiştik. Şimdi bunu anlatsak iyi olur herhalde.

— Nasıl bir yöntem izleyelim? –dedi Rachel.

Pilot yine gülümseyerek girdi söze. Tehlikeyi unutturup bize cesaret aşılıyordu.

— Her zamanki gibi davranın. Şiddetli bir iniş yapacağımızı bildirin. İyi çalıştınız kızlar.

— İki sene demiştim.

Bana döndü kaptan, bu kez hiç gülmedi. Elimi sıktı, baba, ağabey, sevgili, delikanlı, çocuk, kız arkadaş, anne gibi, bu sıkışta hepsinden bir parça vardı.

— Hatırladım, biliyorum, çok gençsin, yaşayacaksın, hep birlikte yaşayacağız. Allah yardımcımız olsun.

Ayrıldım pilot kabininden. Hiç böyle ayrılmamıştık. Titriyorduk. Rachel mikrofonu aldı eline. Bir süre sustu. Shackwood'un beni çağırdığını gördüm.

— Nasıl oluyor? –diye titreyen bir sesle sordu.

— Ne nasıl oluyor?

— Yere çarpma.

— Yere çarpanı bir bilsem?

— Biliyorsun canım yere çarpınca.

— Hiç bir fikrim yok. Bir şey olmaz, ya da bir anda olur. İnanki hiç ölmedim daha...

— Ihhh.

Gene perişan oldu çapkın Shackwood, terledi, bayıldı sandım. Bir motoru eksik ve iniş takımı çalışmayan bir uçakta insan hiç kimseye kin besleyemezdi.

Alana yaklaştığımızda tekerlekler çıkmıştı yerlerinden. Ama yuvalarına sıkı bir şekilde kilitlendiğini kimse bilemezdi. Yolcuların hepsi kazaya karşı korunmuş haldeydiler. Başlarını dizlerinin arasına eğmişler, kucaklarında yastıklar, gözlüklerini çıkarmışlar, yüksek topuklu pabuçlarını oturulacak yerlerin altına koyup kemerlerini sıkıca bağlamışlardı.

Saniyeler yıllar gibi geçti diye yazarlar büyük romancılar. Saniye filan vız geldi. Her an ölümü düşünüyorduk. Koca jetin tekerlekleri yere değinceye kadar bekledik. Sanki asırlar geçmiş gibi denir bu duruma. Ama öyle değil, sadece 4 dakika 35 saniye içinde yerdeydik. Sonra yine fırladı koca uçak, havada birkaç saniye gitti, sonra yine yere değdi. Tekerlekler yuvarlanmaya başladı. Pilot konuştu ansızın:

— Bayanlar baylar, buradaki göstergeler tehlike

haber veriyor. Uçağın herhangi bir yerinde yangın olabilir. Uçağı boşaltırken acele etmeyin, hostesleriniz dinleyin. Sağ ve solda şişirilmiş oluklardan gösterildiği gibi çıkın. Bizler sizin için her tedbiri almış bulunuyoruz. Korkmayın.

Derin bir nefes aldım. Uçak tekerleri üzerinde son hızla terminal binasına koşuyordu. İçerde panik başlamıştı. Bağırışıp çağrışan, döneleyip duran bir sürü insan... Tam ana baba günü. Yıldırım gibi yetiştik hepsine.

Rachel'le güvenlik hortumlarını şişirip yere yaydık, bunların bir ucu beton zemine değiyordu. Uçağın kapılarındaki deliklerden sallandırmıştık. Alandakiler de telâş ve hazırlık içindeydiler. Yangın düdükleri, cankurtaranlar son hızla üzerimize geliyordu. Bu oluklar çok cenabet şeylerdi. Şişmemeleriyle ün salmışlardı. Bizimkiler de şişmedi, yarıda sertleşip kalıverdiler. Rachel ilk yolcuya yardım etti. Kadın yarıya kadar kayarak kenarından yere düştü ve kalkamadı. Rachel yardıma koştu, o da kayarak kadının yanına gitti. Kalçasının üzerine düşmüş, eteği de beline dolanmıştı.

Küçük çocuklardan biri bundan çok hoşlandı. Kendini bırakarak rahatça indi. Arkadan telâşlı bir kadın gelip kapıdan atladı, omzunun üzerine yere düştü. İki ambulans hazırdı, kadınları aldılar. Çabucak boşalmaya başladı uçak, yolcuları teker teker, çok muntazam indirdik. Boşalmıştı uçak, bir tek kişi kalmıştı içerde: Mr. Shackwood'la ben...

— Buyurun Mr. Shackwood.

— Hayır, siz hanımsınız, önden siz buyurun rica ederim.

Adama cesaretle birlikte cüret ve küstahlık gelmişti.

— Olmaz Mr. Shackwood.

— Önce siz.

— Ya inersiniz ya da... -diye öyle bir diklendim ki, şaşırdı.

Artık sabrim kalmamıştı. Kendimi kapının iki yanına tutarak oluğun içine attım. Arkamdan hemen fırlayan Shackwood da atmıştı kendini. Bacaklarını kalçalarıma dolamış, elleriyle de göğüslerimi avuçlamıştı.

— Hooooop! -diye bağırmıştı gelirken.

İkimiz birden kenardan kayıp yere düştük. Shackwood benim üzerimde, göğüslerim de hâlâ avuçlarındaydı. Sanki kapı tokmağı idiler benimkiler. Her yanım acımıştı. Onun bu ölü ağırlığının altından kurtulmağa çalışırken kendimi tutamayıp bağırdım:

— İğrenç herif, adi seks manyağı sende!

Altından kurtularak iki tokat patlattım, gözlerinde şimşekler çaktı. Afallayıp yere düştü. Kalktı, bu kez de Muhammed Ali Clay'den öğrendiğim bir yumruk attım. Ben o Müslüman boksör gibi değildim ama, yumruk bir oturdu, şaşırdım. Herif yerdeydi. Çenesini tutarak kalkarken saldırdım. Ama Rachel tutu beni.

— Seni kaltak seni, işten attıracağım seni! -diye tehdit savurmasın mı bu hıyar herif.

Kimseler tutamazdı beni. Ama başkaları araya girip Rachel'e yardım ettiler de öyle tuttular. Titriyor, hırsımı alamadığım için ağlıyordum. Gerçi herifi öyle haklamıştım ki, bir daha hayatının sonuna kadar elle, dille sarkıntılık edemezdi kolay kolay. Anasından emdiğini burnundan getirmiştim.

Uçakta yangın çıkmadı. Patlama da olmadı. Sadece elektrik kontakları yüzünden, ışıklar yanlış yanmıştı.

İdare binasına yürüdük. Shackwood küfür ve tehdit dolu bir dille beni müdüre şikâyet ediyordu.

Rachel gelip olanı biteni anlattı. Birden pilot belirdi. Ağladığımı görmüş, anlamıştı meseleyi. Shackwood terbiyesizce direniyor, beni kovdurmak istiyordu. Pilot sımsıkı elinden tuttu; adam, yüz otuz yolcunun hayatıyle ilgili bir ölüm kalım savaşından daha yeni çıkmıştı. Yardımcıları iki erkekle biz iki genç kız da, bu ölüm yolunda hizmet etmiştik kendisine.

— Doğru mu bu sözlerin? –dedi herife–. Kızın yüzüne söyle.

— Onun gibi şırfıntılarla tartışamam. Kovduracağım onu.

— O kullandığın kelime yüzünden hemen özür dile ve buradan git.

— Sen kim oluyorsun? –diye pilotu itti.

İşte o anda şaşırdım. Harry herife bir vuruş vurdu. Kerata, bankonun ve masaların üzerinden uçarak duvara çarptı. Emekleyerek doğruldu. Kapıya gidiyordu. Birden sigara sehpası olarak kullanılan ağır madenî boruyu kaldırıp attı. Pilot eğildi, camları indi müdür odasının. Gene elinde keskin bir şeyle saldırdı. Sustalıymış. Pilot kolunu yakalayıp, yan taraftaki kapıya vura vura elinin kemiklerini kırdı. Bıçak yere düşmüştü. Sonra bir tek yumruk attı Shackwood'un suratına, dişleri fırlayıp ayaklarımın dibine düştü. Pilot Harry ayakkabısıyle başını bastırdı, tam ayaklarımı yalıyordu, çektim. Müdür, Rachel, ben ve yolcular dehşet içindeydik. Harry korkunç kuvvetliymiş meğer. Polis de gelmişti. Ben şikâyetçi oldum. Amerikan yasalarına göre en az üç ay içerdeydi. Harry, bir kadının namusu uğruna yaptığı yiğitçe dövüşten dolayı kutlanıyordu. Shackwood'la çok uğraştık; yargılama aylarca sürdü. Süründü kerata, havayollarının avukatları işsiz oldukları için Shackwood'dan yüklü bir tazminat kopardılar.

Vücudum çürük içinde olmakla birlikte önemli sayılmazdı. Zamanla morluklar mavi oldu. Bir hafta izinliydim. El yarası geçer de dil yarası geçmezmiş. Her şey geçmişti. Zamanla mor lekeler, çürükler, Harry'nin erkekliği, Rachel'in arkadaşlığı, hatta müdürün, Shackwood'u tutup dışarı atması da geçip gitmişti işte. Bense hâlâ o bir türlü geçmeyen bedbinlik içindeydim.

Bizim kızıl saçlı, yaşını göstermeyen kibar Lesli, müdür muavinimizdi. Karda yürürdü de izini belli etmezdi. Evli değildi, hep bakımlı ve güzeldi. Ne havalı bir kadındır bilseniz. Kokteyllerde filan onunla baş edemezdik. Gençliğimizi, cazibemizi, cilvemizi olanca hünerle ortaya koyardık da gene de boy ölçüşemezdik onunla.

Ona gittim. Lesli'ye biz kendi aramızda Santa Klaus (Noel Baba) deriz. Beklenmedik zamanlarda, izinler, hediyeler, tatlı raporlar ve takdirnameler ve de değişik hatlar verir bize. Uzunca orijinal elbise ve giyecek yaratır, verir ve beğendirir. Bana önce kahve sonra çay ikram etti. Çok sert bir Türk sigarası sundu. Filtresizdi bu.

— Saf hakikî tütün. Ayrıca züppelik edip filtre takmak da gerekmez. Tadına varıyorsun değil mi?

— Miss Klaus, nereden geçti eline bu?

— Bir Türk ahbabım verdi desem?

— Yakışıklı mı?

— Çoook, burda Washington'da görevli. Galiba subay, ama kimliğini sakladığından hep sivil gezer.

— Demek Türk tütününü sevdirdi sana?

— Daha başka şeyleri de! Örneğin çok yumuşak bir şekerleri var ki «Turkish Delight» diyorlar. Nefis bir şey. İnsan ondan bir iki tane yeyince...

— Seks problemini hallediyor demek?

— Çok zekisin Trudy.

— Değişik milletlerle ahbaplık kurmak ruhen yormuyor seni. Demek bunun için bu kadar canlısın?

— Hayır başka dayanaklarım ve tedbirlerim var.

— Bak, kızıl saçlı güzel müdüre hanım. Derdim şu, bıkkınlık ve bedbinlik içindeyim. Hem hostesliği bırakamıyorum hem de iyi servis için gönüllü değilim. Acayip bir hal.

— Biliyorsun Trudy, yolculara asık suratlı bedbaht hosteslerin hizmet etmelerini arzu etmeyiz. İdare bu hususta çok kararlı.

— Anlıyorum, Sayın Noel Baba.

— Beni haklı buluyor musun?

— Bütün kalbimle.

— O halde dinle beni.

— Evet, dinliyorum.

— İnsanın her günü bir olmaz. Kimi zaman canı sıkılır. Örneğin, kadınların belli dönemlerinde ben çok fena olurum. Beklerim gecikir. «Çocuk problemi çıkacak başıma» diye çılgına dönerim.

— Ben de öyle olurum Leslie.

— İşte hayatımda tek erkek, bir Türk erkeği, bu üzüntümü anladı da ne dedi biliyor musun: «Çocuğumuz olursa hiç düşünme. Herhalde güzel olur. Hemen evleniriz. Korkma, bana güvenebilirsin.»

— Tam erkek desene. Âşık mısın ona?

— Galiba.

— Hareme gideceksin gibi, Türkiye çok mu uzak?

— Harem filan kalmamış memleketinde. Kıyafetleri çok modern, geçen gün, bir film gösterdiler konsoloslukta, nefis bir yer. Tatilde mutlaka Türkiye'ye gideceğim.

— Tabiî, o yakışıklı ile birlikte değil mi?

— Evet, ama Trudy ben seni dinlerken, kendim anlattım.

— Benim derdimi de halledecek misin? Bu yakışıklı Türk'ün kardeşi var mı?

İkimiz de katıla katıla güldük.

— Hayır Trudy, bu durumda uçamazsın. Senin halinden anlayacak birini biliyorum.

— Evet, kimden bahsediyorsun?

— İyi bir ruh doktorundan. O sana yardım eder. Ben özellikle rica ediyorum senden. Gene o tatlı gülüşlü sağlıklı hostes olmalısın, bu biraz da senin elinde.

— Haklısın Noel Baba, insan arada bir tedavi de olmalı. Adresini ver bana. Teşekkür ederim Leslie.

Adresini aldım doktorun, kızıl saçlıya veda ettim. Rachel'e, ruh doktoruna gideceğimi söyledim.

— Niye? –diye sordu.

— Müdür muavini Leslie uygun gördü. Çok haklı. Nasıl hierdem taze kaldığını da şimdi anladım. Ben de aynı fikirdeyim. Ya hostes kalmalı ya ruh doktoruna gitmeli. Aslına bakarsan ruh doktorluğunu da merak ediyorum. Hosteslik dersen, o, biliyorsun, tutkumuz.

— Hangi doktora gideceksin?

— Adını verdi. İşte bak, burda. Viyanalı Freud'un yurttaşı. Sakallı, yaşlı bir adammış.

— Muhakkak İngilizce filan öğrenmemiştir. Eğer Viyana'dan gelmişse.

— Ama Rachel, bizim Noel Baba Leslie de gidiyormuş zaman zaman.

— Seanslarda doktor not alırken, bu teypi götür. Sonra birlikte dinleriz. Paranın yarısını da ben veririm. Bu şekilde iki kafanın derdi bir fatura ile halledilir.

— Leslie'ye güveniyorum. O da gittiğine göre.

— Şimdi neden gitmiyormuş peki?

— Bir Türk bulmuş, tam erkekmiş. Haremi filan da yokmuş.

— Neden evlenmiyorlarmış?

— Sormadım, galiba adam subay filanmış, hiç korkma çocuktan demiş. Hap almaktan kurtulunca, sinirli hali de geçmiş.

— Peki Trudy, bu Türk'ün arkadaşı filan yok muymuş?

— Ben de sordum Leslie, o kadar çok güldük ki...

Rachel ile de gülmeye başladık, gençtik ve olur olmaza gülerek hemen neşemizi buluyorduk.

Shackwood işi büyütüp gazeteye aksettirmiş. Harry'nin avukatı aracılığıyle tehdit oyunlarına girişmiş. Genel müdürlük el koymuş, sıkı avukatlara vermiş işi. Shackwood'un geçmişini delik deşik etmişler. Eski sabıkalarını buldurmuşlar. Hep kadınlara sarkıntılık ve tecavüzden. Herif doğduğundan beri Amerika'nın 48 eyaletini gezmiş. Mesleğinde gerçekten ünlüymüş, çok isim değiştirmiş, bu yüzden zengin olamamış. En son Tennesse'de bir kız çocuğuna tecavüze niyetlenmiş. Yakalanmış, linç edilmekten güç kurtulmuş, bu sefer ora halkını mahkemeye verecekken bir gece gizlice o küçük kızın akrabaları doluşmuşlar. Shackwood'u az daha öldüreceklermiş. Hastaneye bile gidemeden kendini o şehirden dar atmış hudut dışına. Avukatlar, bir ayda dükkânını başına yıkıp herifi hapse tıkmışlar. Aleyhinde on iki dava daha açmışlar. Zamanaşımına uğramayan her suçu için bir dava... Bu yüzden en az beş yıl yatar diyorlar. Eğer o zamana kadar içerde ölmezse, dışarda Harry onu haklayacak. Ruh doktoruna gitmemin tek nedeni gerçi bu serseri değildi ama, o, bardağı taşıran son damla olmuştu. Ruh doktorluğuna gelince...

BÖLÜM XXII

«Bir Yıl Daha Devam Edelim, Tamam mı?»

Psikiyatrist sakallıydı. Viyanalı... Gençti, İngilizceyi de çok iyi konuşuyordu. Canım anlayıverin, adamın babası Viyanalı, kendisi doğma büyüme New Yorklu.

— Pencerenin yanındaki sandalyeye otur Trudy. Daha rahat edersin.

Doktor beni, kaygan ve zevksiz görünüşlü, kalın şiltesi divana yatırmamıştı. Kendisi masasının arkasına geçip, önündeki kâğıtları bir iki dakika karıştırdı. Parmağında yüzük yoktu. Hostesliğin verdiği tecrübeyle beyaz iz aradım yüzük yerinde. Yanılmışım, doktor bekârdı. Biraz hayret etmiştim bu duruma. Neden bekârdı acaba?

— Şimdi seninle biraz konuşalım Trudy. Bakalım Trudy Baker hakkında birşeyler öğrenebilecek miyiz?

— Öğrenilecek ne var? Kendimi bitkin hissediyorum. Bitmiş, tükenmiş...

— Tamamen mi?

— Evet.

— Beden yorgunluğu mu bu?

— Öyle, baş ağrıları dayanılacak gibi değil.

— Bu yorgunluktan olmasın?

— Sanırım.

— Demek öyle...

Doktor sakalıyle oynayıp gülümsedi:

— Peki ama ben baş ağrısı doktoru değilim Trudy. Sen de biliyorsun bunu.

— Baş ağrılarının nedenini bilmiyorum. Ama bunlar birtakım ruhsal sıkıntının sonucu değil mi? Sonra benim kişisel problemlerimin sonucu da olabilir. Bu da kanımca sizin doktorluk branşınızla ilgili olsa gerek...

— Yaaaa.

Doktor yerinde dikleşti enikonu. İlkin sol gözünde sinir bozukluğundan ileri gelebilecek olan tik gözüme çarptı. Yanılmıyorsam bana göz kırpmıştı. Hem üst üste on beş kez. Bu, terbiyesizlik değilse, hastalıktandı. Yerinden kalkıp odanın ta öbür köşesindeki masaya gitti. Gümüş bir sürahiden doldurduğu suyu ağır ağır içti.

— Ben de içebilir miyim doktor?

Şaşırdı doktorcuk:

— Oh, tabiî, Miss Baker.

Başka bir bardak bulamamıştı. Zil çalıp hasta-bakıcıyı çağırdı. Kız bir bardak da bana getirdi.

O masanın arkasına geçip oturdu yeniden. Sol gözünü şimdi dakikada kırk kez kırpıyordu.

— Büyük bir probleminin olduğuna emin misin Trudy?

— Nerden bileyim? Buraya gelmeden önce, şöyle biraz okudum. Ama derdimin kökenini ve nedenini nasıl bilebilirim ki. Yalnız herkesin tanıdığı o eski Trudy olmadığım belli. Sinirlerim çok yorgun, moralim de berbat. Canım hiç bir şey yapmak istemiyor. En küçük bir olaydan ürküyorum. Uçağa bineceğim aklıma geldikçe tüylerim ürperiyor. Her şeye rağmen gene de hosteslikten vazgeçemedim. Mesleğime devam etmek istiyorum.

Doktor sakalını karıştırırken uzun bir «Hımmm...» çekti. Konuşmak için, nedense büyük bir güç vardı içimde.

— İşte böyle doktor, öyle çok seyahat ediyor, ve o kadar çok insanla tanışıyoruz ki, nerede olduğumuzu unutuyoruz. Yerde miyiz gökte miyiz, bilemiyoruz. Rachel diyor ki...

— Rachel de kim? –diyerek sözümü kesti.

— Oh, sahi, o benim en iyi arkadaşım. Çok iyi kızdır.

— Hımmmmm.

— Niçin hep hımmm diyorsunuz doktor?

— Rachel ile yakınlık dereceniz?

— Çok... İnsan bundan daha yakın olamaz.

— Hımmmm. Aranızda yakın ilgi oldu mu hiç?

— Oh, tabiî, en gizli sırlarımızı bile paylaşırız. Niye sordunuz?

Doktorun demek istediğini yeni anlamıştım.

— Yok doktor, Rachel'le ikimiz normal kişileriz. Heteroseksüel iki genç hanım...

Doktorun canı sıkılmıştı. Uzun bir sessizlik oldu.

— Doktor, not alsam sizin için fark eder mi?

— Not mu? Niye?

— Aslında teype alacaktım konuşmaları, bulamayınca yazmayı kararlaştırdım. İlginç olmaz mı?

— Bilmem ki, şimdiye dek hiç bir hastam bunu istemedi benden. Hep böyle, not mu alırsın yaşantında?

— Hayır. İlk kez şimdi, ruh doktoruna hiç gitmedim bugüne dek.

Uygun bir karşılık bulmak için kitabını karıştırmaya başlamıştı. Gözündeki tik de artıyordu.

— Eğer not almak seni dinlendirecekse, hay hay.

— Teşekkürler... –dedim.

Kalem ve kâğıt çıkarıp sekreter pozuylé oturdum. Her ikimiz de susuyorduk. Doktor bakışlarını masanın üstündeki kitaptan ayırmıyordu. Gözlerimi ona dikmiş bekliyordum. Sonunda oynadı yerinden, öksürüp boğazını temizledi.

— Evet, Miss Baker, başlayalım istersen.

— Okey.

Sessizlik bir nehir gibi etrafımızdan akıyordu. Doktor da, bu nehirde mutlak boğulacaktı.

— Evet doktor, size anlatayım. Küçük bir kasabada doğup büyüdüm. Henry diye sevdiğim bir çocuk vardı.

— Henry ha. Bu çocukla normal seks ilişkileriniz oldu mu?

— Her şeyi Braille metoduyle yapardık.

— Ne dediniz, anlayamadım?

— Braille, bana dokunmaktan hoşlanırdı.

— Yalanlıyorum. Oysa sen dokunmaktan hiç hoşlanmazdın?

— Oh, hayır, aksine. Özellikle paplitelime...

— Ne dedin?

Kıkırdadım, bütün ruh doktorlarının biraz argo bilmeleri ya da öteki doktorluk branşlarından anlamaları gerek.

Sinirlenmiş gibiydi doktorcuk. Öksürdü, gözünü saniyede değilse de dakikada 6 kez kırpmaya başladı.

— Şu ayağımızın ortasındaki dizin arka tarafına «paplitel» denir doktorcum.

— Evet... Anlıyorum.

Hemen doktorun yüz ifadesini kaydetmeye başladım. Bilmediği bir şeyin yüzüne vurulmasından hoşlanmamıştı.

— Şimdi ne yazdınız Miss Baker? –diye kızgın kızgın sordu.

— Bilmediğiniz bir şeyi öğrendiğiniz zaman öfkelendiğinizi kaydettim sadece.

— Sinirlenmedim ki –diye kızgın, cevap verdi–. Okulda öğrendiğim her terimi aklımda tutmaya mecbur değilim ki.

— Henry tıbbiyeye gidiyordu. Hâlâ da gidiyor ya.

— Henry de kim?

— Erkek arkadaşım, Braille metodunu kullanan.

— Benimle alay ediyorsunuz galiba Miss Baker.

Onunla hiç de alay etmiyordum. Böyle düşünmüş olmasına da üzülmüştüm.

— Katiyen, doktor yanılıyorsunuz. Şerefim üzerine yemin ederim ki alay etmiyorum sizinle.

Adam biraz rahatlamıştı.

— Anlayışlı olmalısınız Miss Baker, doktor olup da bir şirket için çalışmak, insanda birtakım buhranlar yaratıyor. Gelirimin çoğu havayolundan geliyor. Buradan çıktıktan sonra, arkadaşlarınıza gidip alayla anlatırsınız düşüncesi üzdü beni. O yüzden sinirlendim. Beni işimden de edebilirsiniz.

Doktorun bu düşüncesine şaştım. O da söylediğine pişman olmuştu. Ben anlayışlı görünüp onu inandırmak istedim:

— Bakın doktor, sizi tamamen anlıyorum. Bu günlerde hangi şirkette olursanız olun, insan kendini hiç bir zaman güven içinde hissetmiyor. Bilmem, anlatabildim mi?

Bir yandan da not alıyordum.

— Peki, şimdi ne yazdınız?

— Sizin çok iyi bir insan olduğunuzu.

— Oh, çok güzel. Mersi.

— Bekâr olmanız da sizin için bir problem olmalı.

Nedense bu söz ağzımdan kaçıvermişti.

— Evet... Biraz... Görüyorsunuz ya. Bakın başka konulara daldık.

— Haklısınız. Bunu ben de istemiyorum..

— İyi.

— İyi... –Gözünün kırpılışını sayamıyordum artık–. Uçakta sizi sarsmış olan olaylardan konuşalım biraz da.

Ona Mr. Lippingdone'dan. Mr. Shackwood'dan bahsettim. Sarhoşları, çimdikleyenleri, çocukları, pilotları anlattım. Sessiz dinliyordu. Yalnız masasının üzerine bakıp bakıp, «Hımmmmmm» dedi.

Ufak bir saatin zili çalınca durdum. O ana değin boyuna ben anlatmıştım. Bu ince tınlama, benden çok onu şaşırttı. Yerinde dikilerek sırıttı.

— Sanırım bir sonuca geliyoruz Miss Baker. Yoksa Trudy dememi mi istersin?

— Nasıl isterseniz?

— İlk seansımız bitti. Gelecek haftaki randevumuz için sekreterimi görün lütfen.

Yerimden kalktım, not aldığım kâğıdı çantama yerleştirdim. Kapıya yürürken beni durdurdu:

— Bu sadece başlangıç Trudy. Önümüzde vakit var. Belki birkaç ay içinde havayolunda senin yine çalışmaya başlayacağını söyleyebilirim. Ama işe başlasan da seninle yine bir yıl beraberiz. En azından bir yıl. Belki de daha çok...

— Oh, çok iyi doktor. Hele siz hiç üzülmeyin, arkadaşlarıma hakkınızda hiç bir şey söylemeyeceğim. Sizi gerçekten sevdim.

— Çok iyi, Trudy. Hastanın doktoru sevmesi önemlidir.

— Aslında, sizin için iyi bir kız ayarlayabilirim. Randevu ister misiniz?

— Oh. Yok, yok, yok. Katiyen. Sizinle haftaya görüşürüz.

Başımı salladım, sekreterin önünden geçtim ama, randevu almadım. Doğru eve gittim. Haftalardır ilk kez keyiflenmiştim. Eve vardığımda sevgili Rachel'im de oradaydı.

— Nasıl gitti? –diye, okuduğu *The High and the Mighty*'den başını kaldırmadan sordu. (Belki de aynı kitabı onuncu kez okuyordu.)

— Her şey yolunda. Bir hastalığı attım da geldim. Adamın problemleri var. Bundan eminim. Belki de, çocukken babası onu hiç bir zaman balık avına götürmedi. Belki de buna benzer bir şey.

— Ah ne sersemsin! Onun sana yardım etmesi gerekir. Dolaylı olarak bana da.

— Kimmiş o yardım isteyen? Ben kendimi her zamanki gibi keyifli hissediyorum.

— Aman Allahım. Bu doktor mükemmel biri olmalı. Seni neyle besledi? LSD mi verdi yoksa?

— Hayır, hiç bir şey. Benden daha çok problemi olan birini görmekle avundum. Dertlerimi doktora devrettim. Ben kurtuldum, şimdi o düşünsün.

— Oh, ne şahane şey Trudy!

Rachel'e de neşe ve hayat gelmişti.

— Hostesliğe bir yıl daha devam. Tamam mı? Bizi kurtaran şövalyemiz bin yaşasın!

— Tamam Rachel, aynı mesleğe bir yıl daha devam. Aklıma bir şey geldi: Bizim koca memeli Betty, sakallı ruhiyatçıdan hoşlanır mı dersin?

Gülüşüp el sıkıştık.

Ondan sonra da, mantarlı ve peynirli nefis pizzalarımıza yumulup afiyetle yedik.

SON

İKİ HOSTES'İN 5 MİLYON SATAN ANILARI

Trudy ile Rachel adında genç ve güzel iki kız, çalışma hayatına atılacakları zaman hostesliği seçtiler. Bu meslekte başlarından geçenleri 1967'de tatlı bir mizah havası içinde yazdılar. Bu anıların «Kahve mi, Çay mı? Yoksa Beni mi?» adını taşıyan ilki, Amerika'da olduğu gibi Türkiye'de de büyük ilgiyle karşılandı. Bugüne kadar 5 milyon satıldı; çevrilmedik dil kalmadı denebilir. Anılara gösterilen olağanüstü ilgi yenilerinin yazılmasına ve Amerika'da 'hostes yazarlar' tipinin doğmasına sebep oldu; bu türde yazılan 50'yi aşkın anının altında, bir hostesin imzası vardı ve bütün bu kitaplar Trudy ile Rachel'in «Kahve mi, Çay mı? Yoksa Beni mi?» ile başlatıp, «Hostesler Eğleniyor» ile sürdürdükleri yaygın ünden yararlanılarak sunuluyordu. Mizahı çağdaş bir düzeye getirmeğe çalışması; açık ve içten bir anlatım, okurun günlük yaşantısında bunları denetleyebilir olması, gösterilen ilginin gerekçesidir. Yazarlar şu çağrıda bulunuyor okuyuculara:

"Kemerlerinizi çözünüz, sigaralarınızı yakınız; kitabımızı okuyunuz, çünkü havalandık."

BİLGİ BASIMEVİ - ANKARA, 1972

15 LİRA